

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ του «Παναγιώτη»

Όταν οι Έλληνες πειραταί
τρομοκρατούσαν το Αιγαίο

Στά χρόνια της Έπαναστάσεως του 21, χιλιάδες Έλληνες πειραταί λεηλατούσαν όλα διακρίτως τα εμπορικά πλοία, γαλλικά και αγγλικά, ρωσικά και τουρκικά. Οι ναυαρχοί Δερινγύ και Κόδριγκτων, που διοικούσαν το γαλλικό και τον αγγλικό στόλο, προσπαθούσαν να εξαλείψουν αυτήν την πληγή. Ένα απ' τα πολλά πειρατικά πλοία, που κατόρθωσαν να πιάσουν οι Γάλλοι, ήταν το βρικό (Μεναγιώτη), με τους 66 άνδρες που πληρώματός του. Το πήγαν πρώτα στην Αλεξάνδρεια. Εκεί, οι πειραταί επιβιβάστηκαν στη γαλλική κορβέτα (Μαρσεγιέζ), που έρευνε για τη Συμύρνη. Το βρικό ακολουθούσε την κορβέτα, με κυβερνήτη της το σημαντικό Μπισόν και με πλήρωμα από 15 Γάλλους ναύτες και 6 Έλληνες.

Τη νύχτα της 4ης Νοεμβρίου 1827, μία φοβερή τρικυμία χτύπησε τα δύο πλοία. Ο Μπισόν θεωρήθηκε φρονιμο να (ποδοί) στο κοντινότερο νησί, την Α. οτυπάλαια. Δύο απ' τους Έλληνες δραπετεύσαν κολυμπώντας. Ο σημαφόρος ήξερε καλά ότι οι νησιώτες βοηθούσαν αναγκαστικά τους πειρατές, γιατί φοβόντουσαν τις τρομερές εκδικήσεις τους. Η δραπετεύση λοιπόν εκείνη των ανδρών τους, συσκέφθηκε με τον πιλότο και υπολόγισαν ότι Τρεμεντέν, κι' αποφάσισαν ν' απομακρυνθούν αμέσως απ' την Ασυπάλαια.

Μόλις όμως είχαν ξαναβρεί τα πανιά, ο άνεμος έπεσε κι' η τρικυμία έπεσε. Η αντίστροφη του Μπισόν μεγάλωσε. Θα προτίμους να παλέψη με τα πιο άγρια κύματα του Αιγαίου, παρά με τους πειρατές, που ήξερε το θάρος τους — πρό πάντων όταν τους περιέμενε μία καλή λεία...

Τώρα το βρικό έμενε σκεδόν ακίνητο. Κατά τις 10 το βράδυ, φάνηκαν στο οώς του φεγγαριού δύο μεγάλες βάρκες, που έρχόντουσαν απ' το νησί. Έφταναν οι πειραταί!

— Πιστεύω πως όλα τελείωσαν πιά για μας, φίλε μου! είπε ο Μπισόν στον Τρεμεντέν. Δεν θα ζαναφούμε τη Γαλλία. Πρέπει όμως να πεθάνουμε σαν άντρες, παίρνοντας μαζί μας στο θάνατο και τους εκθρόους μας!... Θ' ανατινάξω το καράβι!

Οι δύο ναυτικοί αντήλλαξαν ένα σφίξιμο του χειριού, που μιλούσε πολύ εύχλητα...

Οι βάρκες πλησίαζαν. Καθemia τους περιείχε περί τους 60 άνδρες. Οι Γάλλοι ναύτες κατάλαβαν πως δεν μπορούσαν να νικήσουν τόσους εκθρόους. Αποφάσισαν όμως να πουλήσουν άκριτα τη ζωή τους... Ο Μπισόν πυροβόλησε πρώτος. Οι άνδρες του τον μιμήθηκαν. Άλλα οι βάρκες εξακολουθούσαν το δρόμο τους κι' έφτασαν κοντά στο βρικό.

Ο σημαφόρος άναψε ένα δαυλό και στάθηκε εμπρός στην πόρτα της πυριτιδαποθήκης. Ο Τρεμεντέν έτρεξε κοντά του, για να συμμερίσει την τύχη του. Αυτός όμως δεν ήθελε τέτοια θυσία. Του συνέστησε να φύγη, να σωθή.

— Η Γαλλία έχει ανάγκη από γενναίους σαν εσένα!... του έπλε. Πρέπει να ζήσης... να βρης κατόπιν την πολυαναμμένη μου αδελφή και να της πης ότι ο' εκείνην είχα την τελευταία μου σκέψη!... να της πης ότι πέθανα σαν Βρετανός, σαν ήρωας!

Άγκυλώθηκαν με συγκίνησι, ενώ οι πειραταί πλημμύριζαν κι' όλες τις γέφυρες του πλοίου, βγάζοντας θριαμβευτικούς αλαλαγμούς.

— Είνε καιρός να φύγουμε! φώναξε ο Μπισόν στον πιλότο. Ειδοποίησε τους νάυτες!

Η φωνή του Τρεμεντέν σκέπασε το θόρυβο της μάχης. Όσοι Γάλλοι ζούσαν άκόμα, υπήκουσαν στη διαταγή του και βούτησαν στη θάλασσα. Ο Τρεμεντέν τους ακολουθούσε, αφού ζήτησε τη βοήθεια του Μπισόν...

Μία τρομακτική έκρηξη ακούσθηκε ξαφνικά, μέσα στη νύχτα. Ο Μπισόν είχε ανατινάξει το πλοίο, για να μη το άφισε στους πειρατές...

Την άλλη μέρα, ο λαμπρός ήλιος φώτισε με τις ακτίδες του τα κύματα που είχαν σκεπάσει τα πρόσωπα του δράματος και την ακρογιαλία, όπου είχε θωπύσει — όσους είχαν συντριβεί απ' την ανατινάξη του «Παναγιώτη». Οι τυχεροί αυτοί ήταν ο Τρεμεντέν, τέσσερες Γάλλοι ναύτες κι' ένας πειρατής, όλοκαυτώματος.

Όλοι οι άλλοι έπεσαν θύματα του ήρωικού εκείνου

Τσομπάνηδες με... έλικόπτερα

Στά άπερσντα λειβάδια της Αυστραλίας έμφανιόθηκαν τελευταία τσομπάνηδες με... έλικόπτερα. Το πράγμα θεωρήθηκε άπεροίτητο για την άποτελεσμάτικη παρεκκολλησθαι των μεγάλων κοποδίων από δυσκολία υπορούσαν, που οι πεζοί τσομπάνηδες με Η Ένωσις των Αυστραλιανών Κτηνοτρόφων μελετά γι' αυτό το σκοπό.

Τò καταφύγιο του Βενιαμίν

Πρωτότυπο διήγημα

Η κυρία Σουρσιέ βασάνιζε τον δυστυχισμένο τον άνδρα της. Δεν τό είχε και πολύ σπουδαίο να πη σε μία συγκέντρωσι:

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τί βρωμιάρος είναι ο άνδρας μου! "Αν δεν τον κυνηγήω εγώ, είναι ικανός να μην αλλάξει άσπρόρουχα ολόκληρο το χρόνο!... Δεν είναι έτσι, Βενιαμίν;

Κι' ο ταλαίπωρος Βενιαμίν, με ύφος όσοιμαρτύρος άπαντούσε:

— Ναι, Κλάρα μου, έτσι είναι...

Μέσα σ' αυτή τη μαρτυρική ζωή, μία ήταν η φιλοδοξία, ο μεγαλειότερος πόθος του δυστυχισμένου Βενιαμίν. Ν' αποκτήσει μία ήσυχη γωνία τσα, και να ζήσει εκεί μέσα μόνος του, ζωγραφίζοντας ήσυχα-ήσυχα τους πίνακές του. Του άρεσε η ζωγραφική. Η γυναίκα του ώστόσο του φώναζε:

— Μονάχα ένας τρελλός μπορεί να ζωγραφίζει τέτοιες έξοτιστισιές.

Έτσι βρήκε συγχρόνως άφορητή για να του λιγοστεύη από τη μία βδομάδα στην άλλη τα έξοδα για χρώματα, μολύβια και χαρτόνια.

Τò μαρτύριο του κι' η περιφρόνησι της γυναίκας του έφτασαν στο κατάρκισμο, μία μέρα που είχαν καλεσμένο σε τραπέζι έναν παλιό συμμαθητή του στο Πολυτεχνείο, τον περίφημο σήμερα ζωγράφο Φρειδερίκο Ζενιδρέλ. Μετά τα φρούτα, η Κλάρα παρνούσισε στον ξακουστό καλλιτέχνη τα τελευταία έργα του άνδρός της:

— Έσείς που είδατε της τέχνης, του έπλε, δεν μου λέτε πως σας φαίνονται αυτές οι εικόνες; Είναι κάποιου φίλου του άνδρός μου.

Ο Ζενιδρέλ σίασε τα γυαλιά του και χωρίς να σκεφθή κακό, άπάντησε:

— Αυτά μονάχα ένας τρελλός θα μπορούσε να τα ζωγραφίση!

Όταν έφυγε ο μεγάλος ζωγράφος, η κυρία Σουρσιέ θριάμβευσε πειά!

— Άν φαντάζεσαι ότι θα εξακολουθήσω να σου δίνω λεπτά γι' αυτές τις άθλιότητες, είσαι γελασμένος γεροπαράλυμε! του φώναζε.

Κι' αυτή τη φορά δεν μπορείς να πης ότι τα λέω από το κεφάλι μου ή πως δεν καταλαβαίνω από τέχνη και κολοκυθία...

Ο ίδιος ο φίλος σου έπλε πως αυτά που κάνεις μονάχα ένας τρελλός θα μπορούσε να τα ζωγραφίση. Τόν άκουσες, ύποθετω...

Μονάχα ένας τρελλός!...

Αυτή η λέξη έδωσε μία ξαφνική έμπνευσι στο δυστυχισμένο Βενιαμίν.

— Ένας τρελλός!...

— Κλάρα μου, άρχισε να της λέη με την πιο γλυκειά φωνή. Θέλω να σου μιλήσω...

— Λέγε να ιδούμε... Σ' άκούω.

— Δεν είμαι τρελλός εγώ!...

Μόνο που νοιώθω μέσα μου την ψυχή του Μπετόν...

— Τί πράγμα;

— Έχω μέσα μου σου λέω την ψυχή του Μπετόν!...

Υαίνω τα έργα μου με τις χορδές των βιολιών και τα χέρια μου ήχουν σαν τη μουσική των άγγέλων...

Αν τραγουδούσα θα είδες τί γίνεται!...

Κι' άρχισε να τραγουδά μπροστά στην τρομαγμένη Κλάρα...

Όταν είδε πως έπλενε το κόλπο, ώρμησε στην πανοπλία, που κρεμότανε στον τοίχο, άρπαξε ένα γιαντάκι κι' ήταν έτοιμος να το κατεβάση στο κεφάλι της γυναίκας του.

Εκείνη έφυγε τρομαγμένη...

Σε λίγο έστειλε την καμαριέρα και τη μαγειρίσσε να να δούμε τί κάνει. Εκείνες όμως γύρισαν τρομαγμένες, κατακτινικές.

Ο κύριος είναι θεόγυννος, τσιτσιδί κι' άκονίζει τα σπαθιά στην τραπεζαρία!

Η Κλάρα τόλμησε να κυττάξη

πό την μισαισιγμένη πόρτα. Ο άνδρας της ήταν αληθινά όλόγυννος με τη γενειάδα του και τα μαλλιά του άνάστατα άνάμεσα στα σπαθιά και στα κατάρια.

— Βενιαμίν, ντύσου άμέσως, γιατί θάχης να κινήσ μαζι μου! του φώναζε απ' έξω η κυρία Σουρσιέ.

Να ντυθή; Τρελλός ήτανε να ντυθή τώρα που χάρις σ' αυτό το κόλπο του έλπιζε να τον κλείσουν στο φρενοκομείο, να ήσυχάση ο άνθρωπος;... Ωρμησε σαν λυσσασμένος κατεπάνω της και μόλις πρόφτασε εκείνη να κλείση και να κλειδώση την πόρτα απ' έξω.

Έτσι το ίδιο βράδυ ο Βενιαμίν μπήκε στη νευρολογική κλινική του ίατρου Μπλικέ και κεί, σύμφωνα με τις πιο τολμηρές επιθυμίες του, βρήκε έναν θαυμασίο κήπο, ένα όλοφωτο δωμάτιο, ένα εύρύχωρο τραπέζι για να εργάζεται, και μία άναπαυτική πολυθρόνα για να διεισπολή.

Αφού πήρε ένα δροσιστικό ποτό ντους, θεώρησε περιττό να συνεχίση την κωμωδία. Είπε μονάχα στο γιατρό πως είναι ο μεγαλειότερος ζωγράφος της οικουμένης, μεγαλοφύα παραινωρισμένη. Αυτό το πίστευσε ο βαρόνος μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του.

Δεν χρειάσθηκαν πολλά για να πεισθή ο γιατρός πως ήτανε δύσκολη η θεραπεία της τρέλλας του.

Γρήγορα ο Βενιαμίν έπιασε φίλιες με τους άλλους οικότροφους. Ένας απ' αυτούς νόμισε πως τις μονές μέρες του μηνός ήταν καιμιαμένος από νερό και τις ζυγές από κρούσταλλο. Τρέμοντας λοιπόν από το φόβο του μη σπάση η υή βρέξη τους άλλους, ο θαυμασίος αυτός τύπος, σκετόκανε πάντα παραμέρα και δεν πείραζε κανένα. Ο Σουρσιέ βρήκε εκεί μέσα την ευκαιρία να πιάση στενή φίλα και μ' ένα Μεσσία κι' άκουγε σπλαχνικά τις φανταστικές ιστορίες μιας

Αφροδίτης της Μήλου, που της λείπανε πειά όλα τα δοντία. Γαλήνη και ήρεμία άπέραντη παντού!

Από το πρωί ριχνότανε στη δουλειά. Τò ίδρυμα του χορηγούσε άφθονα χρήματα κι' ό,τι μπορούσε να επιθυμούση. Δεν έπρεπε να εναντιωνεται στους άρρώστους.

Όταν μελαγχολούσε λιγάκι, τούφτανε να φέρη στο νου του μερικές από τις σκηνές της Κλάρας κι' άμέσως αίσθανότανε τον έαυτό του τρισευτυχισμένο.

Εντέκα μήνες κράτησε η άφάνταστη ευδαιμονία του, όταν ένα πρωί μπήκε στο δωμάτιό του ο γιατρός.

— Μήπως σας άνοχλώ; ρώτησε με καλυσύνη ο κ. Μπλικέ. Βλέπω πως πάντα εργάζεσθε. Θαύμα αυτός ο πινάκας σας, άριστο γινημα!...

— Γιατρέ, τον διέκοψε ο Σουρσιέ, κάπως άνήσυχος γι' αυτή την επίσκεψη και θέλοντας να ενισχύση την πεποίθησι του φρενολόγου για την κατάστασι του, γιατί μου δεν πρέπει ν' άπορητέ γι' αυτό; Είμαι ο μεγαλειότερος ζωγράφος της οικουμένης!

Άληθινή μεγαλοφύα!

— Βέβαια, βέβαια... "Ηρθε όμως να σας άναγγείλω ένα μεγάλο, ένα ευχάριστο νέο...

Θα χαρήτε υπερβολικά!... Η γυναίκα σας, ναί, η κυρία Σουρσιέ, θα έγκρασταθή κι' αυτή εδώ κοντά σας. Κλονιστικαί λίγο τα νεύρα της και πρέπει να ύποβληθή σε μία μικρή θεραπεία...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει ο γιατρός. Τα μάτια του Βενιαμίν γούρλωσαν, άγρίεψαν, σαν νάθελαν να πεταχθούν απ' τις κόγχες τους. Τόν έπιασε την ίδια στιγμή μία άπερίγραπτη μανία. Ωρμησε να πνίξη το γιατρό. Ο άνθρωπος τρελλάθηκε αυτή τη φορά σ' αλήθεια!

Κι' οι νοσοκόμοι άναγκάσθηκαν να του περάσουν τον λουρομανδύα!...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΕΤΟΣ 6". ΑΘΗΝΑΙ, 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1946 ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 412

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135 — 29-961 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 700

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΑΪΜΟΣ της παντρείας

Γηράσκω διδασκόμενος. Πρέπει να το άνγνωρίζω. Πολλά κενα θα παρουνόσε η πείρα μου αν της έλειπε ο έφοδιασμός που κατοπιορείται, μου έμπιστεύονται οι επιστολογράφοι του «Θησαυρού». Η επιστολή της άγνωστης άγνωστήρας και του άγνωστου άναγνώστη είναι ο πιο πιστός καθρέφτης μιας κοινωνίας. Και, όσος νάχη ο κύριος, δεν λείπουν οι ευκαιρίες να βλέπω την ελληνική πραγματικότητα σε τέτοιο καθρέφτη.

Τον καυμό της παντρείας διαπιστώνω τώρα σ' ένα κύμα επιστολών, που προκάλεσε ένα χρονογράφημα με τον τίτλο «Επιδρομή νυμφίων». Τόν ήξερα το καυμό αυτόν. Δε φανταζόμουν όμως ποτέ πως θάφθανε σε τέτοια ένταση. Δεν είναι μία άπλη έπιθυμία που εκδηλώνουν τα κορίτσια μας για το νόμιμο σύνδεσμο τους. Είναι πάθος, είναι μανία, είναι ψυχώσεις.

Η εκδήλωσις του καυμού αυτού της παντρείας έχει την πρόσφατη και τη σύντομη ιστορία της: Έδω και λίγες εβδομάδες μιλούσαμε από τη στήλη αυτή για μία κόρη της έπαρχίας, που κρατά κουμπωμένη την καρδιά της στον έρωτα. Δεν άγνησε ως τώρα, ούτε και πρόκειται ν' άνασπρη παρά μόνο τον άνθρωπο, που ύστερα από ύπόδειξι του πατέρα της θα πάρη για σύντροφο της.

Εσένα θέλουμε! άπάντησαν δεκάδες επιστολογράφοι, όταν είδαν το πορτραίτο της άνέγγιχτης κοπέλλας. Το ιδανικό του Έλληνα. Να είναι ο πρώτος και ο τελευταίος καταναλωτής των θεληντρών της νεας που θα εκλέξη για σύντροφο του.

Εφάρσαν στο σημείο να ζητούν με τα γράμματα τους το όνομα και τη διεύθυνσι της κόρης για να ζητήσουν το χέρι της. Κρίμα που δεν διατρέφω φρεσίο συνεισώων. Θάκανα χρούσε δουλειές...

Άλλα υπάρχει και συνέχεια. Μόλις δε μετανεώτεστη «Κοζερί», ύπεγράμμινα την «Επιδρομή των νυμφίων», που ζήτησαν την άσπιλη, άκολουθήσε άλλη βροχή επιστολών, με ύπογραφες κοριτσιών άπλη τη φορά, που υπήνουν τη λευκή σημαία της άγνόητος και παρουσιάζονται σαν πρότυπα άρετής. «Απ' εδώ το τιμίο κορίτσι. Έντυμμένο πράμα. Με τη βούλα και με το μακαρί!»

Άνοιγει κανείς τους φακέλλους και δεν ζερεί αν πρέπει να διασκεδάση ή να μελαγχολήση εμπρός στη νουοτροπία που εκδηλώνεται. Όνόματα, ψευδώνυμα, αυτοεπιγραφές, αυτοπορνοειδέες, λεπτομερές έκθεσις των φυσικών και επικήπτην χαρισμάτων, η περιουσιακή κατάστασις, η ύποθεσις ότι θα χαιρίσταν τον παράδεισο σ' εκείνον που θα τις καλέση στο πλευρό του.

Θέλετε μερικά δείγματα επιστολογραφίας; Άμδάνω το θάρρος — γράφει μία — να σας άνοιξω την καρδιά μου και να σας παρακαλέσω να μου φανήτε χριστός... Είμαι νέα ηλικίας 25 έτών, καστανή, πολύ συμπαθητική, μορφωμένη, τελειοφίτη νυναισιου, με πιάνο, με γαλλικά και αγγλικά, με προικισμένη, με πατροπαράδοτους άρχαίς και ήλικό μου έξι έτη άνω των έτών. Γιατί τότε δεν είναι νόμος, άλλα παρωδία γάμου. Πληρής παρεξηγήσις και διαστροφή ενός θεομού άξιου καλλιτέχνη τύχης.

Μην περιμένω, ως τώρα να σας ήω και που να γράψετε. Ούτε θα σας δώσω τη διεύθυνσι μιας άλλης πολύ.

φέρνης, που γράφει από το Κάιρο για ν' άναγγείλη στο ελληνικό κοινό ότι «θεοποιήσις με κουμπωμένη καρδιά, είκοσι έτών, άρκετα νόστιμη, υγιής και — τι πειρασμός! — με 15 χιλιάδες λίρες Αιγύπτου ζητεί σύζυγο νέο, με λεπτά αισθήματα». Έστέρησαν λοιπόν στις λιπαρές άχρες του Νείλου η νεότης και τα αισθήματα και τ' άνασπεί τις άχρες που άποξηραμένον μας. Λίαν σου, έτοιμη να τ' εξαγοράση με τις άιτυπικές της;

Μία τρίτη άπευθύνει έκκλησι, σε τόσο τόσο θερμό, σε να πρόκειται να την έγγραφετε σε κανένα συαίο για να πάρουν το μερίδιο της σε μέρες πείνας. «Βοηθήστε, κύριε, μία ήλική κοπέλλα που δεν θέλει τίποτε άλλο από τη ζωή παρά να περάση στο κεφάλι της το στεφάνι...»

Τò στεφάνι, ο μεγάλος πόθος της Έλληνίδας. Και για να το άποκτήσουν διαφιλορίζουν τα προάοντα τους. Ίδιως την άρετή τους τώρα που είδαν ότι η άρετή είναι το δόλωμα που τραβά περισσότερο τους νυμφίους. Άν τους έλεγαν ότι στις παρδόλεις είναι η προτίμησι των μελλονόμενων, θα τις έδλεπατε άμέσως να διεκδικούν το πρωτάθλημα της παρδόλεις. Στο βράδειο της άρετης εκθέτουν τώρα υποψηφιότητα. Ηλιος δεν τις είδε. Δεν έννώνισαν άντρα. Ούτε και έφλέπταναν. Οι παλάμες τους δεν πλάσθηκαν για να θωπεύουν, άλλα για να ραπίζουν εκείνον που ήθελε τυχόν παραβλέψει το σεβάσιμό ο άποιος όφειλεται στη λευκοπότη τους. Δεν ζέρουν τι θα ηή έρωτικός των μελλονόμενων, Μία κόρη που δλάνει τριανταεπτά παρθενικούς Ιουνίους, δίνει τη βεβαίωσι ότι ο άσπασμός του πατέρα της είναι ο μόνος άνδρικός άσπασμός που έχει γνώρισει.

Όρεξι νάχετε να διαβάσετε. Άμφιβαλλω αν σε άλλη χώρα της Ευρώπης θα βρίσκονταν κοπέλλες που να προσφύουν σε τέτοια μέσα για να επιτύχουν ένα γάμο. Γιατί στις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες ο γάμος δεν είναι «άποκατάστασις». Δεν βλέπουν εκεί το γάμο σε μία θεσι δακτυλογράφου την οποία όρμουν άλες με μανία να την πρωταρπάξουν. Δε θεωρούν εκεί το γάμο σαν την πιο έξυπνη λύσι του οικονομικού προβλήματος, για να ζήτησ όπως όπως να τον επιτύχουν.

Πέραν από τη χώρα μας, και όσο προχωρούμε δυτικώτερα, ο γάμος είναι η έννοια δύο προσώπων που γνωρίζονται, άνασπύονται, και αίσθανονται άμοιβαία έκτιμηση.

Πρέπει νάχη κανείς πολύ κακή ιδέα για το γάμο για να νομίζει ότι βρασκεταί μέσα στο πνεύμα ενός θεομού στον όποιον άποδίδονται από την Έκκλησία μας τιμές Μυστηρίου, όταν με φωτογραφίες και επιστολές άνασπεί τον άνθρωπο που θα γίνη ισοδός σύντροφος της ζωής του. Όχι κοπέλλες μου, ο γάμος δεν είναι — δεν πρέπει να είναι — επάγγελμα, ούτε «άποκατάστασις», ούτε άπλη μεταστασις από την ιδιότητα της δεσποινίδος στην ιδιότητα της κυρίας. Είναι έννοιας σμάτων και ψυχών. Είναι κοινή πορεία στο δρόμο της ζωής. Είναι προσέγγισις δύο ανθρώπων υπάρξουν που αίσθανονται τέτοια κλίσι ή μία προς την άλλη ώστε να συνδέουν για πάντα τις τύχες τους. Τέτοιοι δε σύνδεσμοι δεν πράγμα τοποιοούνται με τα χαιρετίσματα, με τα «Ζητείται νυμφίος», ή με άγγελίες σαν αυτές που δημοσιεύονται στις στήλες διαφημίσεως των έφημερίδων. Γιατί τότε δεν είναι νόμος, άλλα παρωδία γάμου. Πληρής παρεξηγήσις και διαστροφή ενός θεομού άξιου καλλιτέχνη τύχης.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Στο έρχόμενο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

άφιερωμένος στην επέτειο
της 28ης 'Οκτωβρίου

ήμέραν του έορτασμού της μεγάλης
εποποιίας και του Ιστορικού θριάμβου του Έλληνικού Λαού.

Σελίδες 76 Δραχμές 800

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Νάχα ένα τζίπ!...

Θθονερός ποτέ δεν ήμουν, άλλα όπως κι' αν το μ' όσα βλέπω κάθε μέρα γίνονται άθελα ζηλιάρης και ουκνά — τ' όμολογώ — με παράπονο ψελλίζω: —Νάχα ένα τζίπ κι' εγώ!...

Νάχα ένα τζίπ, αλήθεια!... "Όχι! τί όνειρο γλυκό! Θα γίνόμουν ασοδαίσις της άγάπης κυνηγός! και θα κυττάζα να κώδυ το καθένα θηλυκό, πάντοτε σαν άντρας όμως και ποτε σαν όδηγός.

Ένα τζίπ κι' εγώ αν είχα και με δαυτο τρίγυρνούσα, όπως λέν, πολύ στην τριχά τη ζωή μου θα περνούσα.

Θα πλησίαζα εν πρώτοις τα όμορφότερα κορίτσια και θα έλεγα οταράτα και καθόλου άορίστως: —Να σας πάω μια βολτίτσα!

Και αυτά χωρίς τσαλίμια θα μου λέγαν: —Ευχαρί. (οτως!)

Και θα μπαίναν στο τζίπκι — κάνει, βλέπεις, πως κάθε σύγχρονη κοπέλλα σ' ένα τζίπ για να καθήση — και θα ήταν της «βολτίτσας» ο άνώτερος όκοπός ό,τι επακολουθήρη!

Άχι! αν είχα ένα τζίπ! Έκατόν έφτά τρυγνία θα χτυπούσα μ' ένα σμπάρο και, χωρίς να έχω τύψεις και ντροπή να νοιώθω ντιη τις κοπέλλες θα ζήτησα στο λαμό μου να τις (πάρω)

κι' αν μπλεκόμουν τελικά θα έξέφευγα, καλέ, όχι αλα Γαλλικά, άλλα μόνο άχ! Άγγλολ!

Κι' αν τυχόν μπορούσα νάχη και βενζίνη δωρεάν τότε πιά στις κατακτήσεις θάτρωνα τον Δον.Ζουάν και θα μ' έδλεπαν σαν νάμουν μέσ' το μάτι τους (καρφι σύζυγοι και πατεράδες, έραστές και άδελφοι.

Όπου φόρεμα, όπου γούνα, όπου τσάντα, όπου τσούπι κι' εγώ σαν μανιτάρι και με ύφος Καζανόδα, θα ξεμυάλιζα κορίτσια, ζωντοχπρες, παντρεμένες, θα τους έκανα προτάσεις φοβερές και τρομερές και αυτές γοητευμένες, άσφαλώς στην άγκαλιά μου θα έφέτανε ξερές.

Πότε θάμουν με την Καίτη, πότε θάμουν με τη Νίνα, θα την όργωνα, που λέτε, κάθε μέρα την Άθηνά, μέσ' των γυναικών να στήνη δίχως άλλο κι' ώρι (σμένως) θ' άναθα με το τζίπκι πυρκαϊές τρελλών έρωτων κι' αν σωφάριζα σαν Άγγλος κάπου-κάπου σου. (ρωμένως)

Θάτελνα τον πληθυσμό μ' ευκολία στο Σταθμό των βοθηιών των πρώτων!

Νάχα ένα τζίπ, αλήθεια, μέσ' τα χρόνια αυτά τα (φούλα) δεν θα γλυτωνε καμία δεσποινίς είτε μαντάμ... Δυστυχώς όμως δεν έχω και μου λείπουν και τα (ναύλα)

για να πάω με το τράμ, κι' έτσι με ψυχρή βαρεία νάδρω μέσ' το στριμωξίδι μία μικρή παρηγοριά!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΑΡΙΕΤΤΑ

Ο γιατρός Ντεράς άκουσε ξαφνικά να του χτυπούν την πόρτα.

— Εμπρός! φώναξε. Μια χαριτωμένη νέα παρουσιάστηκε.

— Θείε, είπε με γλυκειά φωνή, η θεία έχει λίγο πυρετό.

— Καλά... καλά, Μαριέττα, απάντησε ο γιατρός, θα έρθω να την δω.

Μόλις ο γιατρός έμεινε μόνος άρχισε να μονολογεί:

— Κάθε μέρα γίνεται και περὶ ὥροφ. Πως περνάει ο καιρός! Θυμάμαι...

— Δεκάς χρόνια πριν, ο πατέρας της και συνάδελφός μου Μπρουσάρ πεθαίνοντας από μια πληγή που πήρε στον πόλεμο μου είπε:

— «Ροβέρτε, σου εμπιστεύομαι, τώρα που πεθαίνω την αγαπημένη μου Μαριέττα. Είστε ολόμορφη στον κόμο. Όρκισου μου πως θα την αγαπάς σαν παιδί σου».

— Έγώ του όρκιστηκα. Κι' από τότε μένει μαζί μου. Τον καιρό που την πήραμε ήταν ένα χλωμό κοριτσάκι. Και τώρα... Τώρα είναι όμορφη και τριανταφυλλένια σαν την άνοιξη...

— Το κακό όμως είναι ότι την Μαριέττα δεν την αγαπώ σαν παιδί μου. Την αγαπώ με πάθος. Μου φαίνεται πως κι' αυτή το έχει καταλάβει. Είναι τρομερό, τρομερό!...

— Δεν μπορώ να κρύψω την ταραχή μου από την βλεψ. Θεέ μου, τι θα γίνει από το κατάλαβη και η γυναίκα μου που είναι πάντα άρρωστη;

— Τη στιγμή εκείνη άκουσθηκε πάλι έξω από την πόρτα η φωνή της Μαριέττας:

— Θείε, έλατε γρήγορα! Ο γιατρός σηκώθηκε και πήγε κοντά στη γυναίκα του.

— Γιατί με φώναξε; τη ρώτησε. Δεν έχεις τίποτε το σοβαρό.

— Την ώρα που έτοιμαζόταν να φύγει γύρισε πάλι στη γυναίκα που και της είπε:

— Κλαίρη, μου φαίνεται πως χωρίς κανένα λόγο κουράζεσαι πολύ τη Μαριέττα. Δεν προτιμάς να σου φέρω μια νοσοκόμο;

— Νοσοκόμο; απάντησε η κ. Ντεράς. Μα αφού έχω το παιδί μου, τη Μαριέττα που είναι άφωτισμένη σε μένα; Εκτός αυτού θα έρθει σύντομα ο καιρός που η Μαριέττα θα ξεκουραστεί από τους κόπους που καταβάλλει τώρα για μένα. Είναι νέα, θα παντρευτεί...

— Ο Ντεράς έννοιωσε κάτι να του σφίγγει το λαιμό.

— Γιατί το λες αυτό; Ξέρεις να αγαπά κανέναν; ρώτησε με αγωνία.

— Τον Ζάκ Ντεράιλ, αν δεν κάνω λάθος. Τον πελάτη σου...

— Και πως το ξέρεις;

— Μου το έμυσσε η Μαριέττα. Και ξέρεις, Ροβέρτε, κι' αυτός τη λατρεύει. Είναι εξ' άλλου θαυμάσιος νέος, ώριμος, πλούσιος...

— Ναί, μα είναι άρρωστος.

— Μα εσύ τον διεδουλώσες ότι σ' ένα μήνα θα είναι εντελώς καλά. Σου ζήτησε μάλιστα και τη γνώμη σου αν θα είναι σε θέση να παντρευτεί...

— Δεν ήξερα πως θέλει να πάρει τη Μαριέττα.

— Τι σημασία έχει αυτό; Μια φορά η Μαριέττα τον αγαπάει τρελλά.

— Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα η Μαριέττα.

— Μαριέττα, της είπε ο Ντεράς, η θεία σου μου φανέρωσε το μυστικό της καρδιάς σου. Μα, παιδί μου, είναι τρέλλα να σκέπτεσαι πως μπορείς να παντρευτείς έναν άρρωστο...

— Μα, θείε, του δώσατε το λόγο σας ότι σ' ένα μήνα θα είναι τελείως καλά.

— Ο Ντεράς ανατρίχιασε κάτω από το βλέμμα των ώριμων ματιών της...

— Όχι... Όχι... Ο Ζάκ Ντεράιλ δεν θα φιλούσε ποτέ αυτά τα ωραία μάτια. Όχι, δεν θα έσφιγγε στην αγκαλιά του αυτό το σώμα.

Και με τις σκέψεις αυτές της απάντησε:

— Ναί, του έδωσα την άδεια μόλις τελειώρη τις δεκά ενέσεις να παντρευτεί. Μα δεν ήξερα πως πρόκειται να πάρει γυναίκα του εμένα. Όσοσο θα... δούμε.

Ο Ζάκ Ντεράιλ, χάρη στη θεραπεία του γιατρού πήγαινε πραγματικώς στο καλύτερο.

Και η Μαριέττα ήταν όλο χαρά. Αποκαλούσε τώρα τον Ζάκ «Ο άρρωσθιαστικό μου».

Κι' εκείνος της είχε υποσχεθεί ότι μόλις τελειώνε την τελευταία ένεση θα την ζητούσε σε γάμο.

Μια μέρα ο γιατρός χωρίς να θέλει είδε να κρυφομιλούν ο Ζάκ με τη Μαριέττα στο διάδρομο και κρύφτηκε πίσω από ένα παρβάν για ν' άκουση.

Σε μια στιγμή ο Ζάκ ξέσκιψε και φίλησε τη νέα λένοντας της:

— Ξέρεις, αγάπη μου, αύριο τελειώνει η περίοδος της θεραπείας μου. Μεθαύριο θα σε ζητήσω όριστικώς από τον γιατρό.

— Ναί, ναί, Ζάκ, αποκρίθηκε η Μαριέττα. Θέλω γρήγορα να γίνει ο γάμος μας. Θέλω να φύγω μαζί σου.

— Γιατί, αγάπη μου;

— Μή με ρωτάς τώρα, Ζάκ. Άμα γίνει γυναίκα σου θα σου τα πω όλα. Προς το παρόν πάρε με μακριά από το σπίτι αυτό.

— Σου άρεσε, χρυσή μου. Όλα θα τελειώσουν σύμφωνα με τις επιθυμίες μας.

Πως από το παραπάνω ο γιατρός άκούγοντας τα λόγια των έρωτευμένων ψιθύρισε με σπαραγμό καρδιάς:

— Θα σάς χωρίσω ο θάνατος!...

Την άλλη μέρα ο Ζάκ πήγε στο γιατρό Ντεράς για την τελευταία ένεση.

Την ημέρα αυτή τα μάτια του γιατρού έλαμπαν, πως των τρελλών. Κι' ενώ έκανε την ένεση μιλούσε στον Ζάκ με φωνή υπόκωφη:

— Μην κινείσθε, νεαρό μου. Σας το έχω πει. Άρκεϊ ένα μικρό λάθος, λίγο παραπάνω φάρμακο απ' όσο πρέπει για να σας σκοτώσω άμμεσα...

— Ας φανεί ο νέος έγινε κατακοκκινός. Οι φλέβες του μετώπου του εξογκώθηκαν.

— Ο Ντεράς έιν τω μεταξύ αποσύρει τη βελόνα από το χέρι του. Έσπασε μιά μπουκιά ακόμα, ξαναγέμισε τη σύριγγα και κρατώντας την στα χέρια του, κτύπησε τον νεό με προσοχή.

— Υποφέρετε; τον ρώτησε. Ο Ντεράιλ δεν πρόφτασε ν' απαντήσει. Κλονίστηκε.

Κι' άξαφνα σαν να φώτισε η φουέρη αλήθεια το θαυμάσιο πνεύμα του άρρωσθιαστικού με μια τελευταία προσπάθεια, δοκίμασε να κάνει ένα βήμα προς το γιατρό, με τα μάτια άγριεμένα, προσπαθώντας να φωνάξει, μα η φωνή του πνίγηκε στον λάρυγγά του.

Τα γόνατά του λυγισαν, κι' έπεσε βαρύς στο πάτωμα.

Ο Ντεράς πήγε κοντά του, έσκυψε επάνω του κι' άκούμπησε τ' αυτί του στην καρδιά του νέου.

Κι' όταν βεβαιώθηκε ότι η έρωτευμένη αυτή καρδιά δεν χτυπούσε πεί, όρθώθηκε, σήκωσε αποφασιστικά το μανίκι του υποκαμίσου του, τρύπησε τη σάρκα του με τη βελόνα της σύριγγας κι' έχυσε στις φλέβες του το ίδιο δηλητήριο, με το οποίο είχε σκοτώσει, λίγο πριν, τον Ζάκ, τον άρρωσθιαστικό της Μαριέττας!

Ο ΖΑΚ ΝΤΕΡΑΙΛ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Κατά την επέτειο της 28ης 'Οκτωβρίου θα γίνουν στην Αθήνα πολλές πανηγυρικές παραστάσεις, επίσημες και ανεπίσημες.

Η επίσημότερη απ' όλες θα είναι η παράσταση της «Λυρικής Σκηνής» που θα δοθεί στα «Ολύμπια», με δυο χοροδράματα εθνικής υποθέσεως, την «Ανδρείωμένη», του Καλομοίρη και τον «Αέτο», του Σκλάβου.

Στο πρώτο ο Άγγελος Γριμάνης υποδύεται το παλληκάρι του χωριού και η Τατιάνα Βαρούτη, το «ομορφότερο κορίτσι». Στο δεύτερο, ο Γριμάνης υποδύεται τον άρχηγό των αρματωλών, η Τατιάνα τη μυστή του και ο Βακούλης τον «Αέτο» του θρόλου. Και τα δυο αυτά χοροδράματα, θα αναβιβασθούν με σενάριο και σκηνοθεσία του Γριμάνη.

Η «Εταιρία Θεατρικών Συγγραφέων» θα μετάρη επίσης στον πανηγυρικό εορτασμό της 28ης 'Οκτωβρίου με πατριωτικά «νούμερα» πολλών μελών της, που θα προστεθούν έκτακτως, στα προγράμματα των μουσικών θεατρών μας.

Εξ' άλλου στις 28 'Οκτωβρίου, θα προβληθεί και η ελληνική ταινία «Αδούλωτοι Σκλάβοι», που αναπαριστά με όλη του τη μεγαλοπρέπεια τον εθνικό αγώνα αντίστασής, κατά την περίοδο της κατοχής.

Εγνώσθη ότι, ως καλλιτεχνική συμβολή στην υποστήριξη των εθνικών μας δικαιών στο Παρίσι, θα δοθούν έκτακτως προπαγανδιστικές παραστάσεις, από τους ευρισκόμενους στο εξωτερικό Έλληνες καλλιτέχνες.

Στις παραστάσεις αυτές θα λάβει μέρος, η κ. Κατίνα Παξινού, που βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο, πιθανόν δε και η κ. Κυβέλη που είναι τώρα στο Παρίσι.

Στην Αθήνα έφθασε προ ημερών, μιά πολύ γνωστή καλλιτέχνις του τραγουδιού, η κοντραλτο Τίνα Τόλη.

Η Τόλη Τίνα — πρόκειται περί καλλιτεχνικού ψευδωνύμου, το όνομά της είναι Παπαδάκη — έφυγε προ έτών για το εξωτερικό με υποτροφία της 'Ακαδημίας Αθηνών, για ανώτερες σπουδές.

Στη Βιέννη, έλαβε το Β' βραβείο σ' ένα διεθνή διαγωνισμό τραγουδιού, και είχε την τύχη, πολλές φορές στην Ιταλία, όπου έμεινε επίσης αρκετό καιρό, να τραγουδήσει μαζί με τον διάσημο τενόρο Μπεγκιάινο Τζιλί.

Η Τίνα Τόλη θα δώσει εδώ ένα μόνο ρεσιτάλ και κατόπιν θα φύγει για την Αμερική.

Στη Στουτγάρδη, θριαμβεύει τώρα, έπειτα από την πρώτη επιτυχία του εμφάνισι στο Παρίσι, ο γνωστός Έλληνας χορευτής Κώστας Αλιμπέρτης. 'Ιδιαιτέρως ενδιαφέρον παρουσιάζει το γεγονός ότι ο Αλιμπέρτης έχει ως «παρτενάρ» του μιά Γαβριέλα χορεύτρια.

Ο χορευτής Μανώλης Καστρινός, που λείπει αρκετό καιρό στο Παρίσι για ανώτερες σπουδές, ντεμπιούταρε με μεγάλη επιτυχία σε ένα από τα καλύτερα παρισινά κέντρα, με «παρτενάρ» του, την Νορβηγίδα χορεύτρια Σγκλιντ.

Επίσης στο παρισινό θέατρο «Ετουάλ» ντεμπιούταρε την Παρασκευή με μεγάλη επιτυχία το γνωστό μας χορευτικό ζευγάρι Φλερύ-Λύντα Αλμα. Μεγάλη εντύπωση έκαναν στους Παρισινούς τα βαρύτητα χρυσόκηνιτα κουστούμια των χορευτών μας, σε στυλ καθαρώς ελληνικό.

Ο ήθοποιος που κατέρριψε έφέτος όλα τα ρεκόρ της μισθοδοσίας, είναι ο Παρασκευάς Οικονόμου. Πράγματι, ο Οικονόμου πληρώθηκε στην Πάτρα 120 χιλιάδες δραχ. την ημέρα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΜΟΔΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ

Αναστάτωση μεγάλη στα μυαλά τα γυναικεία!... Όποια κι' αν ανήκουν τάδε κι' όποια υαλκά και δικαιολογημένη αγωνία, υποθέτω, κάθε είδους ρωτάνε: Τι θα φορεθώ έφέτος;... «Ωχ, αφάνταστη σκοτούρα, μήπως θα έπικρατήσουν τα ύφασματα τα σκούρα ή, αντίθετα, της μόδας θανάι μόνο τ' ανοιχτά;... Όπωσδήποτε το μάθουν δίχως να καθυστερήσουν κι' οι γυναίκες — μιά και πασχούν από έλλειψη νιονιού — διαρκώς αναρωτιούνται: — Αχ! τί φόρεμα να βάλω; Πρέπει όμως να το μάθουν ντεμοντέ τις θεωρήσουν, μήπως οι καλές τους φίλες θανάι και μεγάλες και μικρές, πράγμα που για όλες θανάι και πλεόν σοβαρές!

Τι θα φορεθώ έφέτος;... Βρέ, μελές και φασαρία!... Άλλα πρέπει ή άπορία μ' ένα τρόπο να λυθί. Κι' ή γυναίκα κατ' ανάγκη στις βιτρίνες θα σταθί, θα κυττάξη, θα γαζέψη, μέσ' το μαγαζί θα μπη και, αφού προηγουμένως τσακωθί και παζαρέψη θα ψελλίση σαν τον 'Αμλετ: — Βρέ, του μη ήρ νό του μη.

Τις παλιές της τουαλέττες δεν τις βρίσκει άνεκτες και μπροστά σε μιά βιτρίνα χάνει ώρες αρκετές, κοκκινίζει, πρασινίζει, αλλά, λόγω ακριβείας, σπανιότατα φωνίζει κι' έπειδή το ντύσιμό της έχει πλέον μαύρα χάλια λοξοβέλει τις βιτρίνες και της τρέχουνε τα σάλια.

Τι θα φορεθώ έφέτος;... Δεν μπορεί να βρη τη λύσι και μιά κι' είν' αναγκασμένη τα καινούργια ν' αποκλεισθί φουρκισμένη, συγχυσμένη και περιλυπη έπίσης σκέπτεται να καταφύγη πάλι στις μεταποιήσεις και, χωρίς υπερβολές, — όπως κάποτε ξανάπα — ώρες κάθεται πολλές μπρος στην έρμη τη ντουλάπα που κατάντησε — ω φρίκη — παληατζιδικο και μοιάζει με της Ουρρρα μιά άποθηκη!

Άθε μιά γυναίκα θέλει τη χειμερινή σαιζόν να θαρρούν όσοι τη βλέπουν ότι βγήκε απ' το κουτί κι' αξιώνει κι' απαιτεί νάναι πάντοτε άσσορτί απ' το φόρεμα, να πούμε, μέχρι τη κομπιναιζόν!

Τις καυμένες τις γυναίκες!... Τελευταίως όπου νάμαι αλλά πιά πολύ λυπάμαι τους ταλαίπωρους συζύγους που ποτέ δεν άρνούνται έπειδή πολύ φοβούνται πως αν ζοριστούν λιγάκι οι χρυσές τους γυναίκοιές θα το βρούνε απ' άλλοι!... Αχ! την άτιμη τη Μόδα! Τις γυναίκες τις καυμένες με τα βίτσια της τις έχει πάντοτε αναστατωμένες και με πείσμα τις κρατάει σ' αγωνία διαρκή. Αχ! ή γυναίκα! Μόδα!... Κι' όσο για την άνδρική έντελώς την παραλείπω γιατί πάλι το χειμώνα θα φορέσουμε παληατάδες που ασφαλώς θα πάη γόνα!

Ειμνογραφία: Μιχ. Γαλλία & Συναρτάς Γ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Μεμουχλιασμένος ως πενικιλίνη!

Έκ του καιρού πεπλανηθείς γυμνός κοιμήθην ο πτωχός και άνευ πουκαμιάς, κι' εις ρεύμα αέρος έκτεθεις κι' οίκτρώς κρολογήσας πρην ή βαρέως άσθενής καταπεσών κάμω πενικιλίνης ένεσιν έσκεφθήκα να κάμω. Εύθως λοιπόν, παμφίλτατοι, χωρίς ένδοιασμόν διά ταξίδι έφθάσαν στον «Ευαγγελισμόν» κακάκι — ούαι! — άντίκρυσαν μ' έρωτικώδη πείναν μίαν έκτακτως νόστιμον και στρουμπουλήν γιγαντίαν.

Λάβρα την έπλησίασαν και μ' ύφος Καζανόβιαν της είπον εξ' άπηνης:

«— Έμε τον ίδιον ίασον και κάμε μοι μίαν ένεσιν καλήν πενικιλίνης»

καγώ σοί το υπόδοχαμ! πως δεν θα παραλείψω μ' έρωτικώδεις ήδονάς πολλές να σ' άνταμείψω!..»

Έκείνη ολοπόρφυρος ενένετο σαν αίμα κι' έμπλεως συγκινήσεως μ' άπάντησεν ή έμμε:

«— Πενικιλίνη μη ζητάς! Στο λέω άναφανδόν ότι τελείως άδικα θα κάνω φασαρία, γιατί, βρέ γέρο... μouxλιασες όλα»

«Κληρος σκεδόν απ' την πολυκαίρια!..»

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΖΩΡΖ ΙΜΑΝ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

10^{ον} "Εθγαλε ο Τέλης το δαχτυλίδι, και της το πέραςε στο δαχτυλο. "Ανοιξε κατόπιν ένα δέμα που κρατούσε, κι' εθγαλε ένα ωραίο φουστάνι.

— Δέξου το, της είπε, χωρίς να μου πής τίποτε, ούτε παράπονο ούτε ευχαριστία. Δέξου το απλά, σαν να είσαι γυναίκα μου. Αυτό θα είνε αρκετή ικανοποίηση για μένα.

Δίστασε μιά στιγμή ή 'Ισμήνη, κι' έπειτα ψιθύρισε ένα θλιμμένο:

— Ευχαριστώ!

"Εβλεπε τώρα μπροστά της τα κλαμένα μάτια της μητέρας της, και την απελπισία της Νίνας, και δεν αποφάσιζε να του πη τίποτε. Μ' απ' όλα πιο πολύ, πάγωνε με τη σκέψη πως θ' αντίκρυζε πάλι το φουρτουνιασμένο του πρόσωπο, αν τον θύμωνε πάλι, και θα'κουγε το θυμωμένο του βήμα ν' απομακρύνεται από το σπίτι.

Δέχτηκε κι' άλλα δώρα του, σε λίγες μέρες. Πως να του άρνηθ;.

"Η αγάπη τους τώρα δλο και φούντωνε. Παρ' όλα αυτά όμως μέσα της ένοιωθε κάτι μουδιασμένο, κάτι παγωμένο.

Συλλογιζόταν:

— "Αν ήμουν γυναίκα του, θα είχα δλο το δικαίωμα να του μιλήσω. Κι' επίσημη άρραθωνιαστικά του να ήμουν, θα ήταν διαφορετικό. "Ετσι όμως, τί δικαίωμα έχω; Κανένα, κανένα. Κι' οι μέρες περνούσαν μέσα σε χαρά, αλλά και σε θλίψη.

Μιά γυναίκα πέφτει στο δρόμο

Μιά Κυριακή μεσημέρι έμεινε ο Τέλης να φάη μαζί τους. Τους είχε φέρει του πουλιού το γάλα, και φαινόταν ευτυχισμένος. "Η μητέρα της 'Ισμήνης φαινόταν κι' αυτή χαρούμενη, κι' η Νίνα τραγουδούσε από εύτυχία. Μονάχα ή 'Ισμήνη ένοιωθε σαν κάποιο σφίξιμο στην καρδιά.

Είχαν πιά τελειώσει το φαγητό, κι' έτρωγαν το φρούτο τους όταν άκουσαν έξω από το παράθυρό τους ένα γδοῦπο σαν νάπεφτε κάποιος. Και την άλλη στιγμή αντήχησε ή τρομαγμένη φωνή κάποιας γειτόνισσας:

— Χριστός και Παναγία!... Τι έπαθε αυτή ή κυναίκα;

— "Αχ, κάποια γυναίκα θάπεσε μπροστά στο σπίτι μου, αναστέναξε ή μητέρα της 'Ισμήνης.

"Η Νίνα άνοιξε το παράθυρο και κύταξε έξω.

— "Αχ, μιά νέα γυναίκα! είπε. Φαίνεται πεθαμένη. Είνε χλωμή σαν το κερί. Κύτταξε κι' ή 'Ισμήνη έξω.

— Για δνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε. Τί δυστυχία εἶνε αὐτή; Κι' αὐτή ή ἀμοιρη, δέν φαίνεται καμμία τοῦ δρόμου. "Ισα-ίσα, φαίνεται ἀρκετά κομψή και καθώς πρέπει.

— Πεινάω! ἀκούστηκε σάν ρόγχος ή φωνή της πεσμένης γυναίκας ἀπ' έξω. — Γρήγορα, να της δώσουμε κάτι, εἶπε ή 'Ισμήνη, και πήρε ἀπό την πιατέλα και γέμισε ένα πιάτο φαγητό.

"Ο Τέλης δέν είχε σηκωθῇ ἀπό τῇ θέσει του. Τῇ στιγμή όμως, που άνοιξε τὴν πόρτα ή 'Ισμήνη γιά να πάη να δώση το πιάτο στη λιποθυμισμένη, σηκώθηκε και πήγε κι' αὐτὸς μαζί της.

Δυὸ τρεῖς γειτόνισσες ἦταν σκυμμένες πάνω ἀπὸ τῇ δυστυχισμένη, και τῆς ἔδιναν νερό και λίγη σταφίδα. Ποία εἶχε να της δώση τίποτε πάρα πάνω;

"Ολες πεινούσαν.

"Αεαφνα, ἐνὼ ἦταν ἔτοιμη ή 'Ισμήνη να σκύψη και να δώση το φαγητό στην πεινασμένη, ένοιωσε το χέρι του Τέλη να γαντζώνεται σπασμωδικά στο δικό της, και να την τραβάη πίσω μέσα στο σπίτι.

Τὸν κύτταξε σαστισμένη. "Οταν μπήκαν μέσα, αὐτὸς ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα. "Η φυσιογνωμία του ἦταν ἀλλαγμένη. Λές κι' ὅλο το αἷμα εἶνε φύγει ἀπὸ τὰ μάγουλά του.

— Τί ἔπαθες; ρώτησε ή 'Ισμήνη σαστισμένη. Γιατί με τράθηξες μέσα;

— Δέν θέλω να δώσης τίποτε σ' αὐτή τη γυναίκα, ἀποκρίθηκε αὐτὸς τρέμοντας.

— Μά γιατί; ἔκανε ή κοπέλλα με μάτια ἀνοιχτά ἀπὸ τὴν ἔκπληξη.

— "Ετσι, της ἀποκρίθηκε ξερά, δέν θέλω να της δώσης τίποτε, ούτε ένα ποτήρι νερό.

"Ηταν τόση ή ἔκπληξη της 'Ισμήνης, που δέν εὑρίσκε λόγια να του πῇ. Τὸν κύτταξε μονάχα με ἀπορία. Κι' αὐτὸς νευριασμένος ἐπανάλαβε:

— Μοῦ φαίνεται πως καταλαβαίνεις ρωμείκα. Δέν θέλω να τη βοηθήσης. Τελείωσε. "Εχω τὸ δικαίωμα, μοῦ φαίνεται, να σοῦ ζητήσω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Οὔτε ένα ποτήρι νερό.

Και πήγε κι' ἔκλεισε μόνος του και τὸ παράθυρο που ἔβλεπε στο δρόμο.

Οἱ τρεῖς γυναίκες τὸν κύτταζαν ἔκπληκτες. "Η μητέρα της ἔκανε νόημα στην 'Ισμήνη να μὴν ἐπιμεινῇ.

"Η 'Ισμήνη ένοιωθε κάποιο παράπονο να τῇ σφίγγη στο λαιμό. "Ο τρόπος αὐτὸς τοῦ Τέλη, τὴν πάγωνε. Τὸ μυαλό της, σταματημένο δέν μπορούσε να σκεφθῇ τίποτε. "Ηξερε μονάχα πως ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους μιά γυναίκα πέθαινε

ΤΡΕΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ γιά τῇ γυναίκα

"Απὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος του οῦ «Θησαυρός» θ' ἀφιερῶ τρεῖς δλόκληρες σελίδες του γιά τῇ γυναίκα μόδα, με τὰ τελευταία παρισινὰ φηγουρίνια και γιά τὴν ἀνδρική μόδα, τὴν καλλονῇ, τὴν ἐπίπλωσι και τὸ νοικοκυριό.

της πείνας, και πως ο ἀγαπημένος της τὴν ἐμπόδιζε να τη βοηθήση.

Στὸ μεταξύ, ἀπ' έξω, ἀκούστηκε πάλι παραπονιαρική ή φωνή της πεινασμένης:

— "Αφήστε με, αφήστε με να πεθάνω! Τί θά μου κάνουν σήμερα δυὸ σταφίδες; Αὔριο πάλι ή δυστυχία!... "Αφήστε με, χριστιανοί.

"Ηταν τόσο θλιβερή αὐτή ή φωνή, τόσο πονεμένη, που τὰ μάτια της 'Ισμήνης βούρκωσαν.

— "Αφήσέ με να τη βοηθήσω ἰκέτευσε. "Αφήσέ με.

— "Οχι, ἀποκρίθηκε αὐτὸς στεγνά. "Αν δέν μπορῆς να τὴν ἀκούς, πῆγαινε μέσα, βούλωσε τ' αὐτιά σου.

— Μά μπορεῖ να πεθάνη ἀπ' έξω ἀπὸ τὴν πόρτα μας. Δέν εἶνε ἀμαρτία;

— Εἶνε ἄλλες ἀμαρτίες πὶο μεγάλες. Αὐτὴ δέν εἶνε μεγάλη. Τὴν παίρνω ἀπάνω μου.

Σώπασε πάλι ή κοπέλλα φοβισμένη. Κάτι εἶχε τὸ ὕφος του που τὴν τρόμαξε.

Τὴν ἄλλη στιγμή όμως, ἀκούστηκε ή φωνή μῆς γειτόνισσας:

— Καλέ εἶνε ἀμαρτία! Πεθαίνει ή γυναίκα. Λίγο φαί. "Εκείνοι πούχουν, δέν ἔχουν πιά καρδιά;

Τάλες φωναχτά αὐτὰ τὰ λόγια, κι' ἦταν σίγουρος ὑπαινιγμός γιά τὸ σπίτι τους. "Επειδῇ, ὅσο και νὰ κρύβονταν, ή γειτονιά εἶχε μυριστη τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Τέλη και τὴν καλοπέρασι της οἰκογένειας.

"Η 'Ισμήνη ἐπαναστατοῦσε μέσα της. Τὸ αἶσθημα ἄρχισε πάλι να νικάη τῇ λογική, και τὸ συμφέρον.

— Τέλη, φώναζε τρέμοντας. Δέν μπορῶ. Αὐτὸ που μοῦ λές να κάνω, εἶνε ἀπάνθρωπο. Δέν ξέρω τί σὲ σπρώχνει να φερθῆς ἔτσι. Μπορεῖς νάχης προηγούμενα μ' αὐτὴ τη γυναίκα. "Εγὼ όμως, ξέρω πως και τὸν πατέρα μας μὸ εἶχε σκοτώσει, πάλι δέν θά τὴν ἀφίνα να ξεψυχῇ μπροστὰ στην πόρτα μου ἀπὸ τὴν πείνα.

"Ο Τέλης τὴν κύτταξε σκοτεινός. Αὐτὴ ὥστόσο ἄρπαξε τὸ πιάτο και ἄνοιξε τὴ πόρτα. Τρέχοντας γιά να μὴ τὴ σταματήση πάλι, πήγε στην πεσμένη γυναίκα κι' ἄρχισε να τὴν ταῖζη.

"Ετρωγε ή δυστυχισμένη με πείνα, με βουλιμία. "Οταν συνήλθε λιγάκι, σήκωσε τὰ μάτια της και κύτταξε τὴν 'Ισμήνη.

— Ευχαριστώ! ψιθύρισε. "Αλλά δέν ἔπρεπε να με σώσετε σήμερα. Τί σήμερα, τί αὔριο; "Ετσι κι' ἔτσι θά πεθάνω!

— "Οχι, της εἶπε ή κοπέλλα. Μὴν τὸ λές αὐτό. "Η ζωὴ ἔχει τὰ θαύματά της. Δέν ξέρομε τί μᾶς περιμένει αὔριο.

— "Εγὼ τὸ ξέρω, εἶπε ή δυστυχισμένη. Τὸ ξέρω, και τὸ βλέπω μπροστὰ μου. "Εχω μᾶνα και παιδιό να θρέψω. Πως θά τοῦς θρέψω; Μὲ τὸν ἀέρα;

Δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της κι' αὐλάκωσαν τὰ μάγουλά της. Τὰ σκούπισε βιαστικά, και σηκώθηκε με κόπο.

— "Ε, πως εἶσαι; τῇ ρώτησε ή 'Ισμήνη. — Βαστώ στα πόδια μου τώρα. Θά φτάσω σπίτι μου... Μά τί σημασία ἔχει; Τί σημασία ἔχει;

"Αρχισε να περπατῇ. Τὸ σῶμα της, κάποτε θά ἦταν ὡραίο. Τώρα, ή δυστυχία τὴ λυγίζει. Καὶ τὸ πρόσωπό της θά ἦταν κάποτε φωτερό και γλυκό.

— Ποῦ κάθесαι; τῇ ρώτησε ἀεαφνα ή 'Ισμήνη, τρέχοντας πίσω της. "Εδῶ κοντά;

— "Οχι, και πολὺ μακριά, ἀποκρίθηκε ή γυναίκα και της εἶπε τὴν ὁδὸ και τὸν ἀριθμὸ τοῦ σπιτιοῦ της.

"Οταν γύρισε πίσω ή 'Ισμήνη τρόμα

ξε με τῇ φυσιογνωμία τοῦ Τέλη. Στεκόταν αὐτὸς στὴν πόρτα, και παρακολουθοῦσε τὴ γυναίκα που ἀπομακρυνόταν με βῆμα κλονιζόμενο. Εἶχε τέτοιο μῖσος ή φυσιογνωμία του, τέτοια κακία βαθεῖα, που ή 'Ισμήνη κέρωσε.

— Τέλη τοῦ φώναξε κλαψιάρικα. Τί ἔχεις; Σε φοβάμαι ἔτσι.

Και μπῆκε μέσα κλαίγοντας.

Μιά παλιὰ ιστορία

Τὴν ἀκολούθησε με βῆμα βαρὺ. Κάθισε πλάι της στὸν πάγκο, της αὔλης. Και τὴν ἄφησε κάμποση ὥρα να κλαίη δίχως να μιλάη.

"Επειτα της εἶπε με φωνή ἀλλαγμένη:

— "Ισμήνη, ξέρεις ποία εἶνε αὐτὴ ή γυναίκα;

— Ποῦ θέλεις να ξέρω;

— Εἶνε ή γυναίκα που μ' ἔκανε να μισῶ ὅλες τῆς γυναίκες. Εἶνε ή γυναίκα που τὴν ἀγάπησα σαν Παναγία, και που μοῦ φέρθηκε ποταπά... Εἶνε ή γυναίκα που μ' ἔκανε σκληρό, κακό, ἀσυνειδητό, κι' ὅτι ἄλλο εἶμαι τώρα. Κι' ἤθελες εἶναι τὴ βοηθῶ; Καλλίτερα να πέθαινα!

Τὸν κύτταξε με μάτια μεγάλα. "Επειτα, με μιά κίνησι ξαφνική ἀκούμπησε τὸ χέρι της στοργικά στο μπράτσο του.

— Συχώρα με, τοῦ εἶπε. Μά ὅσο και νάφταixe, ἔπρεπε να τη βοηθήσης.

— "Ω, δέν ξέρεις, δέν μπορεῖς οὔτε να φανταστῇς, βόγγηξε ο Τέλης, κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στα δυὸ του χέρια, λές κι' ἤθελε να προστατευθῇ ἀπὸ κάποια κακή θύμησι.

— Δέν σὲ ρωτῶ, εἶπε ή 'Ισμήνη μαλακά. Κράτησε τὸ μυστικό σου. Καλλίτερα να μὴ ξεθάψης τὰ περασμένα.

Δίστασε αὐτὸς μιά στιγμή.

— "Οχι, εἶπε στο τέλος. Θά στὰ πῶ ὅλα, 'Ισμήνη. Πρέπει τώρα να στὰ πῶ, ἀφοῦ τόφερε ή τύχη να τὴν ἴδης.

Πῆγε ν' ἀρχίσῃ, ἔπειτα σταμάτησε πάλι.

— Μά θά μ' ἀφήσης να τελειῶσω, τὴν παρακάλεσε. Δέν θά πῆς λέξι. Θέλω να νομίζω πως τὰ διηγούμαι στὸν ἑαυτό μου. "Αλλοιῶτα, ἴσως να μὴν ἔχω τὸ θάρρος να φτάσω ὡς τὸ τέλος.

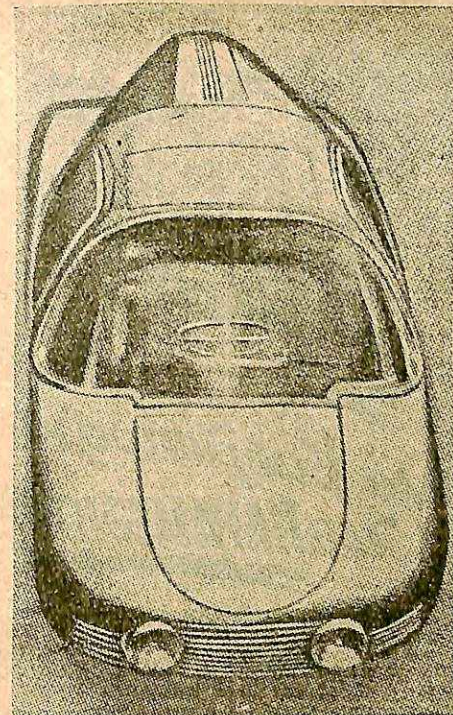
Παρατηροῦσε ή 'Ισμήνη τὴν ἀλλοίωσι της φυσιογνωμίας του. "Ηταν ἄλλος ἄνθρωπος. Τίποτε δέν θύμιζε στὸ πονεμένο, φουρτουνιασμένο αὐτὸ πρόσωπο τὸν γλεντζέ, τὸν ἐπιπόλαιο νέο. "Ηταν πιά ἑνας ὠριμος ἄντρας που εἶχε πονέσει πολὺ, που πονοῦσε ἀκόμα. "Επὶ τέλους, ἄρχισε ο Τέλης με ὑπόκωφη φωνή:

— "Ανατράφηκα στην ὁρφάνεια. Στὸ σπίτι μῆς θείας μου, μαζί με τὸν ξάδελφό μου, που δέν μ' ἀγαποῦσε. "Η θεία μου ἔκανε πως μ' ἀγαπάει, βέβαια, ἀλλὰ κάθε στιγμή ἔκανε ἐξαίρεσεις γιά χατήρι τοῦ γιουῖ της. Τέλος πάντων...

"Οταν ἤμουν εἴκοσι χρόνων πέθανε κι' ή θεία μου, και μείναμε τὰ δυὸ ξαδέρφια ὁρφανὰ. Αὐτὸς παντρεύτηκε πολὺ νέος, και με κράτησε σπίτι του. Μαζί τους μένω ἀκόμα, ὅπως σοῦ εἶπα.

»"Η καρδιά μου ἦταν τρυφερή. Διψοῦσε γι' ἀγάπη, γι' ἀφοσίωσι. Πρὸςπα-θοῦσα να κάνω τὸ Γιάννη, τὸν ξάδελφό μου να μ' ἀγαπήσῃ σαν ἀδελφό. Ματαιοπονοῦσα όμως. Τὸ κατὰλθε τέλος και ζητοῦσα ν' ἀκουμπήσω ἄλλοῦ τὴν ἀγάπη μου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Τὸ αὐτοκίνητο-βολὶς τοῦ Βιμὶλ θά εἶνε τὸ πιο ἐνδιαφέρον μοντέλλο τῆς παρισινῆς ἔκθεσεως.

Τὰ καινούργια ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Οικονομία, ταχύτης, ἄντοχή, ἄνεσις

Τὸ κυριώτερο μειονέκτημα τῶν προπολεμικῶν ἀμερικανικῶν αὐτοκινήτων ἦταν — γιά τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀντιλήψεως — ὅτι κατανάλισκαν πολλὴ βενζίνη. Τώρα λοιπὸν τὰ ἐργοστάσια τῶν "Ηνωμ. Πολιτειῶν ἀποφάσισαν να λάβουν σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν τους αὐτὴ τὴν ἀποψή, γιατί ή βενζίνη ἔχει ἀκριβῆνει και τὰ ἀποθέματά της δέν εἶνε πιά, ἀπεριόριστα, ὅπως πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο. Τὰ καινούργια ἀμερικανικά αὐτοκίνητα θά εἶνε οἰκονομικά, σαν τὰ εὐρωπαϊκά.

— Συναιμετάξυ μας ρε συνάδελφε:

(Σκίτσος Π. Παυλίδου)

ματίσι κι' όχι... ευεργέται της ανθρωπότητας, δεν θα κάμουν ποτέ την ανθρωπότητα να σταματήσει επί μήνες την παραγωγή τους για να προετοιμάσουν μοντέλα έντελως καινούργια!

Τις ίδιες γενικές κατευθύνσεις με τα αμερικανικά θα ακολουθήσουν και τα ευρωπαϊκά αυτοκίνητα. Στην «Εκθεσι Αυτοκινήτων 1946», που πρόκειται να ανοίξει εντός ολίγου στο Παρίσι, οι επισκέπτες θα υπορέσουν να θαυμάσουν όλα τα μοντέλα της γαλλικής παραγωγής. Παρ' όλο τον πόλεμο, δεν είχαν σταματήσει οι έρευνες στα εργοστάσια των γαλλικών εργοστασίων. Οι έφαρμογές τους όμως ήταν ακόμη μικρές, λόγω έλλειψης πρώτων υλών.

Το μόνο ισχυρό αυτόκινο της έκθεσης αυτής ήταν το εργοστάσιο Βισιέλ. Θάχει τρείς θέσεις εμπρός, με το βολάν στη μεσαία και αεροδυναμικό σχήμα αυτού. Θα υπάρχουν τρεις τύποι του: ένας με μοτέρ 70 ίππων και ταχύτητα 170 χιλιομέτρων, δεύτερος 105 ίππων και 200 χιλιομέτρων, και τρίτος 220 ίππων και 280 χιλιομέτρων.

Σ' όλα τα άλλα μοντέλα επιδιώκεται η ελαττώσις του βάρους, με τη χρησιμοποίηση αλουμινίου και τη μελετημένη κατανομή των μετάλλων, καθώς κι' η οικονομία καυσίμου ύλης. Επομένως, θάινε όλα μικρά.

Το αυτόκινο του Γκρεγκουάρ θα έχει 4 θέσεις, κίνησι στους μπροστινούς τροχούς, μοτέρ δικύλινδρο με ψύξη αέρος και βάρος 475 κιλών. Θα αναπτύσσει ταχύτητα 95 χιλιομέτρων και θα καταναλώσει 1 γαλλόνι βενζίνης στα 90 χιλιόμετρα.

Το νέο «Ρενά» 4 θέσεων θάχει το μοτέρ πίσω, ενώ οι άποσκευες θα τοποθετούνται εμπρός, κάτω απ' το καπό. Η μηχανή θάινε τετρακύλινδρη, 4 ίππων. Το συνολικό βάρος θα είναι 520 κιλά, η ταχύτης 90 χιλιόμετρα κι' η κατανάλωσις 1 γαλλόνι στα 75 χιλιόμετρα.

Το «Πανάρ - Ντυνά», 4 θέσεων, με δυο κυλίνδρους ψυγόμενους με αέρα, θάχει μοτέρ 3 ίππων, βάρος 475 κιλά, ταχύτητα 95-100 χιλιόμετρα και κατανάλωσις ενός γαλλονιού στα 80-90 χιλιόμετρα.

Το νέο «Ματί» θάχει 3 θέσεις, 3 τροχούς, μοτέρ 4 ίππων, ταχύτητα 80 χιλιόμετρων και κατανάλωσις ενός γαλλονιού στα 130 χιλιόμετρα.

Τέλος, θα υπάρχουν τα «κουνούπια» του δρόμου: το μονοκύλινδρο «Ζουλιέν», 2 θέσεων, 2 ίππων, με ταχύτητα 75 χιλιόμετρων και κατανάλωσις ενός γαλλονιού στα 130 χιλιόμετρα, και το «μοτοκάρ Ροβέν», όμοιο με παιγνιδάκι, που θ' αναπτύσσει ταχύτητα 70 χιλιόμετρων με μοτέρ 1½ ίππων.

Τε δ' εθεν «αδύνατο φύλιν»

Κατά τη θεωρία του Αμερικανού δόκτορος Μπράιτον, φυσιολόγου του Πανεπιστημίου της Βιρτζίνια, η πρώτη διαπλαστική ρουκέτα που θα ξεκινήσει για τη Σελήνη θα είναι μικρότερη, θα διευθύνεται πιθανότατα όχι από άντρα αλλά από γυναίκα! Γυναίκα θάινε πιο ανθεκτική από τον άνδρα, πιο ανθεκτική στην τρομερή επιτάχυνση που θα χρειασθεί να δοθεί στη ρουκέτα, στην αρχή του ταξιδιού της, για να ξεφύγει απ' την έλξη της Γης.

Τα πειράματα που έκανε ο δόκτωρ Μπράιτον, τον έπεισαν ότι τα θηλυκά ποντίκια, κουνέλια και γατιά έχουν μια καταπληκτική αντοχή απέναντι των αρσενικών, σε απότομες μεταβολές ταχύτητας. Με βλήθησαν σε φυγόκεντρο δύναμη 120 στρατολιτρών απ' την κανονική επιτάχυνση 2 λεπτά. Από 36 αρσενικά ποντίκια ψόφωσαν 2, από 30, αμέσως μόλις σταμάτησε το μηχάνημα. Από 24 θηλυκά ψόφωσαν 2. Την ίδια αντοχή έδειξαν οι θηλυκές γάτες και τα κουνέλια.

Μπορούμε συνεπώς να συμπεράνουμε ότι οι γυναίκες θα είναι πιο ανθεκτικές απ' τους άνδρες στις μεταβολές που προκαλεί η μεγάλη ταχύτης στο αίμα και στους ιστούς. Σύμφωνα επίσης με τα αποτελέσματα των πειραμάτων, τα θηλυκά ζώα είναι ανθεκτικότερα απ' τα αρσενικά.

Επομένως, καταλληλότερη για τη διεύθυνση της διαπλαστικής ρουκέτας θα είναι μια γυναίκα πάνω από 30 ετών.

Ο βασιλόπουλο του ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Μιά συγχλητική ιστορία

Το δειρεμένο βασιλόπουλο δεν βρίσκεται μόνο στα παλιά παραμύθια. Έμφανίζεται κάποτε και στην πραγματικότητα... Μά, αλλοίμονο, πολύ λίγες φορές!

Και αυτό συνέβη στην περίπτωση της Μάρθας Γκούλτσον, που ήταν μία από τις ωραιότερες νέες της Στοκχόλμης.

Μά, μ' όλη την ομορφιά της, η Μάρθα, ήταν πολύ φτωχή και εργαζόταν ως βοηθός λογιστού σ' ένα κατάστημα.

Μιά μέρα, την ώρα που γυρζε στο σπίτι της από τη δουλειά της, την πλησίασε ένας νέος, που της είπε πως λεγόταν Σέσιλ Μάλλουρ και ότι ήταν Αμερικανός δημοσιογράφος που ήλθεν έδωκε στην Ευρώπη, για να γράφει μια σειρά άρθρων.

Η νέα δειχθηκε ευγενική μαζί του, του έδωκε μερικές πληροφορίες που της ζήτησε και κατόπιν συνέχισε το δρόμο για το σπίτι της, χωρίς να δώσει ιδιαίτερη σημασία σ' αυτή τη συνάντηση.

Αλλά την άλλη μέρα Βοήκη και πάλι τον Μάλλουρ μπροστά της. Αυτή τη φορά της πρότεινε να καθίσουν σ' ένα κέντρο και η Μάρθα Βοήκη ενδιαφέρουν στη συντροφιά του. Πρόσφερε ακόμη πως είχε ευγενικούς τρόπους κι' ένα πρόσωπο πολύ συμπαθητικό.

Από αυτή τη στιγμή, τα πράγματα ακολουθούσαν το μοιραίο δρόμο τους. Μερικές ημέρες αργότερα, ο Μάλλουρ έκμισθη- ρευόταν τον έρωτά του στη Μάρθα, που, από τ' άλλο μέρος, του εξομολογήθηκε πως είχε βοή σ' αυτόν τον άνθρωπο που δει- ρευόταν πάντα.

Στην αρχή, ο Μάλλουρ σταπαλούσε άκο- κτα χρήματα μαζί της και την πήγαινε στα καλύτερα κέντρα. Αλλά, σιγά-σιγά, άρχισε να περιορίζει τα έξοδά του και την ώδηγούσε τώρα σε λαϊκά υπαρά, όπου τα γεύματα που της προσέφερε ήταν πολύ πενιχρά. Τέλος, μία μέρα, της ανακοίνωσε πως τον είχαν απολύσει από την εφημερίδα του και πως κόντευε να εξαγληστή τα ελα- χίστα χρήματα που του είχαν απομείνει.

Είπαι ένας άνθρωπος καταστραμμέ- νος, της είπε. Λογάριασε πως θα μπορούσα να σε κάμω ευτυχή. Αλλά τώρα έχω- σα πια την εμπιστοσύνη που είχα στον εαυτό μου... Συγχωρέσε με... Πρότεινε να ξαναγυρίσει στην πατρίδα μου.

Θα σ' ακολουθήσω όπου κι' αν πάς και θα συμπερισθώ την τύχη σου, όσο σκλη- ρή κι' αν πρόκειται να είναι, απάντησε α- ποφασιστικά η νέα.

Μά μπορεί να δυστυχίσουμε... Τί σημασία έχει; Μήπως αυτό θα μάς κάνει ν' αγαπήσουμε λιγότερο;

Το πρόσωπο του Μάλλουρ φωτίστηκε α- πό χαρά και υποσχέθηκε πως θα φροντί- ζε να κάνει κάτι...

Πραγματικά, την άλλη μέρα, είπε στη Μάρθα ότι είχε βρει μερικά χρήματα από ένα συμπατριώτη του και ότι είχε ε- ξασφαλίσει δυο θέσεις σ' ένα εμπορικό σκά- φος που θα έφαινε για την Αμερική.

— Αν θέλεις, μπορούμε να παντρευθού- με και να φύγουμε, είπε.

Έτσι, έγιναν οι γάμοι τους. Μετά την τελετή, άποχαιρέτησαν τους συγγενείς της Μάρθας και ο Μάλλουρ ώ- δήγησε τη σύζυγό του σ' ένα εστιατόριο, όπου έφαγαν ένα λιτό γεύμα. Έπειτα πή- γαν σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, όπου ο Αμε- ρικανός δημοσιογράφος είχε κρατήσει ένα δωμάτιο.

Θα έφαινε το πρωί της άλλης ημέρας. Αλλά, μόλις ανέβηκαν στο δωμάτιό τους, η Μάρθα ένοιωσε ένα βάρος σ' όλο της το σώμα κι' έπεσε σε μία πολυθρόνα, όπου άποκοιμήθηκε άμεσως.

Όταν ξύπνησε, νόμισε πως όνειρευόταν. Γιατί βρισκόταν μέσα σε μία πολυτελέστα- τη κρεββατοκάμαρα και φορούσε μία μετα- ξωτή πυτζάμα. Ενώ θυμόταν πολύ καλά ότι δεν είχε γδυθεί το προηγούμενο βράδυ.

Σε μία στιγμή, άνοιξε η πόρτα και ο Μάλλουρ μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

— Πού βρισκόμαστε; ρώτησε με αγωνία η Μάρθα.

— Στο ατμόπλοιο που θα μάς μεταφέ- ρη στην Αμερική, απάντησε ο Μάλλουρ. Η Μάρθα είχε ηρεμήσει τώρα.

— Μου είχες πει ότι ήταν ένα εμπορικό σκάφος, συνέχισε. Δεν φανταζόμουν τόσο πολυτέλεια!

— Έχεις δίκιο, απάντησε ο Μάλλουρ. Αλλά αντί για το εμπορικό αυτό σκάφος προτίμησα τη θαλαμηγό μου... που είναι τώρα και δική σου!

— Δεν καταλαβαίνω, Σέσιλ...

Ο νέος της εξήγησε τότε ότι το πραγ- ματικό επάγγελμά του δεν ήταν δημοσιο- γράφος, αλλά... πολυεκατομμυριούχος. Είχε προσποιηθεί ότι ήταν φτωχός για να δοκιμάσει την αγάπη της.

— Τώρα είμαι βέβαιος, της είπε, ότι μ' αγαπάς για τον εαυτό μου. Διαφορετι- κά, θα αμφεβαλλά πάντα για την αγάπη σου και θα νόμιζα πως τα χρήματά μου ήταν εκείνα που σε είχαν φέρει κοντά μου. Στο εστιατόριο όπου φάγαμε είχα ορίξει ένα έλαφο ναρκωτικό στο ποτήρι σου με το κρασί. Γι' αυτό άποκοιμήθηκες άμεσως μόλις ανεβήκαμε στο δωμάτιο του ξενοδο- χείου. Έτσι, πέρασε από τη φτώχεια στον πλούτο χωρίς ν' αντιληφθείς το παραμικρό.

Η Μάρθα έπαισε στην αγκαλιά του, με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα χα- ράς, ενώ το πλοίο της ευτυχίας συνέχισε το ταξίδι του προς την Αμερική.

Οι προμπίσεις του... κερχνου

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις ενός Α- μερικανού στατιστικού, ο κεραυνός προσ- βάλλει περισσότερο τους άνδρες, παρά τις γυναίκες. Έπίσης τους ανθρώπους που έινε ευπνιτοί παρά εκείνους που κοιμούνται.

Από τα δένδρα προτιμά την Ιτέα, το σφένδαμο, την λευκιά, τη μπλιά, τη βαλανι- δια και τη λεύκα.

Οι περισσότεροι κεραυνοί πέφτουν τον Ιούνιο, Ιούλιο και Αύγουστο. Οι πιο έπι- κίνδυνες ώρες είναι, τέλος, από το μεσημέρι ως τις έξη το απόγευμα.

Ο Αμερικανός στατιστικός σημειώνει έ- πίσης ότι οι κεραυνοί σέβονται τους πλε- γροφικούς στύλους, ενώ, αντίθετα, δείχνουν ιδιαίτερη προτίμηση στις ταμινιές των εργοστασίων, πιθανότατα γιατί έλκονται από τα προϊόντα της καύσεως που διοχε- τεύονται μέσα απ' αυτές και που είναι κα- λή γωνία του ηλεκτρισμού.

Ο κεραυνός σέβεται επίσης το Περού, την Άνω Αίγυπτο και τις χώρες που βρί- σκονται πέρα από την 75η μοίρα γεωγρα- φικού πλάτους. Πραγματικά, ούδέποτε ά- ναφύεται πτώσις κεραυνού σ' αυτές τις χώρες.

Το βαθύτερο μεταλλείο

Το βαθύτερο μεταλλείο του κόσμου είναι το χρυσωχείο της Κασούα στην Κολου- βία. Οι μεταλλωρύχοι εργάζονται σε βάθος 1075 μέτρων κάτω από την επιφάνεια του εδάφους. Η πρεκτική αυτή του με- ταλλείου είναι 29.45 γραμμάρια σε κάθε τόννο εξαγομένου κώματος.

ΟΙ ΑΣΤΕΓΟΙ του Λονδίνου

Το κίνημα του «ακουάττινγκ»

Συνέπεια του πολέμου και των βομβαρδισμών ήταν να γίνει δεύ- τατο το πρόβλημα της στέγης στην Αγγλία. Το εργατικό κομμα έφαιλε κατά πολύ την εκλογική νίκη του στις υποσχέσεις του να άποκαταστήρη γρήγορα τους άστε- γους και τους βομβοληκτούς. Δυσ-τυχώς, δεν μπόρεσε ακόμη να πραγματοποιήσει αυτές τις υποσχέ- σεις, κι' έτσι υπάρχουν πάντοτε στην Αγγλία, κι' ιδίως στην περι- οχή του Λονδίνου, περί τις 500.000 οικογένειες άστεγες ή στριμωγμέ- νες σε άθυργινα και στεγνάχωρα δωμάτια.

Μία μέρα λοιπόν, κάποια οικογέ- νεια βομβοληκτών του Μίνλαντ έγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό παρά- πηγμα ενός άδειανου προσωρινώς στρατιωτικού καταυλισμού. Σε 24 ώ- ρες, τους είχαν μισήσει και άλλοι κι' είχαν καταλάβει ολόκληρο τον κα- ταυλισμό. Κανείς δεν σκέφθηκε στην αρχή να τους άναυχηρη.

Ετσι άρχισε το κίνημα του «ακου- άττινγκ», όπως ονομάθηκε η παρά- νημη κατάληψη οικημάτων από ά- στέγους. Και έαυλώθηκε σ' όλη τη χώρα, σαν πυρκαγιά σε άσος... Σε λίγο, οι «ακουάττινγκ» είχαν κα- ταλάβει όχι μόνο τους άδειανούς καταυλισμούς, αλλά κι' εκείνους ακόμη που είχαν μερικά μόνον πα- ραμνήματα διαθέσιμα. Άλλοι, πιο τολμηροί, έγκαταστάθηκαν σε πα- ραμνήματα, όπου έμεναν ήδη στρα- τωτες, αλλά χωρούσαν κι' άλλοι έ- νοικοι. Στο Ντονκάστερ, μια οικο- γένεια «ακουάττινγκ» στρώθηκε τό- σο καλά σ' ένα καταυλισμό, ώστε συνδέθηκε στο δικηπτή του να με- ταφέρει λίγο μακρύτερα το σταθμό των μοτοσυκλετιστών άγγελιαφό- ρων, γιατί... την ένοχλούσε ο θό- ρυβος των μοτοσυκλετών! Κι' ο δικηπτής έσπευσε να κόμη το χα- τήρι στους «φιλοξενούμενους» του!

Παίρνοντας θάρρος απ' τις πρώ- τες αυτές έπιτυχίες, μία όμας ά- στέγων έπεκίρησε να καταλάβη μερικά άδειαν κτίρια του πάρκου Ουίνδσορ, ιδιοκτησία του βασιλέως. Αλλά η άστυνομία τους κατέφερε να τα έκκενώσουν χωρίς έπεισό- δια.

Έν τώ μεταξύ, ξεφύτρωναν σε διάφορα μέρη της Αγγλίας οι «πά- λεις των ακουάττινγκ», σαν μανιτά- ρια. Σε μία απ' αυτές, το Μπέντ- λεύ, γιορτάσθηκε η γεννήσις του πρώτου «ακουάττινγκ-μπεμπι». Άλ- λου πάλι έκαμαν τους γάμους των ζευγάρια άρραβωνισμένων, που περιμεναν να βρουν στέγη για να παντρευτούν.

Δεν έβρισκαν βέβαια άνεισι και πολυτέλεια οι «ακουάττινγκ» που καταλάμβαναν τους στρατιωτικούς καταυλισμούς. Πάντως όμως καλλι- τέρευαν σημαντικά τις συνθήκες της στεγνάσεως των, έπειτα απ' τις άθυργιένες τρώγλες, όπου δυο ή τρείς οικογένειες μοιραζόντουσαν ένα δωμάτιο.

Καθώς έτρεχε τότε να λείπει στην Έλβετία ο άρμόδιος ύπουργός της Στεγνάσεως, οι άρχες βρεθηκαν σε άμνην και πρότιμην να κλεί- σουν τα μάτια... Περιωρίσθηκαν μόνο να βάλουν φρουρές εμπρός στους στρατιωτικούς καταυλισμούς που δεν είχαν καταληφθή ακόμη. Η κατάσταση όμως πήρε άλλη μορφή, όταν ο στρατός των «ακουάττινγκ» πληροφορήθηκε απ' τις έφημερίδες και τις δηλώσεις του βουλευτού Σπάρς ότι υπήρχαν σε δυο περιοχές του Λονδίνου, στο Κένσινγκτον και στο Πάντινγκτον, 3.975 άδειαν σπίτια! Γιατί να μνή τα επίταξη ή Κυβερνήσις, για να εγκαταστήσει τους άστεγους;

Έφ' όσον δεν γινόταν τίποτε έ- πίσημω, άποφάσιαν οι ένδοξε- ρόμενοι να λύσουν μόνοι τους το ζήτημα. Κι' άρχισαν να εγκαθίσταν- ται αυθαίρετα σ' αυτά τα σπίτια! Οι κάτοικοι του Λονδίνου έβλεπαν σκηνές κωμικοτραγικές: Οι «ακου- άττινγκ» κουβαλούσαν με κομηνία, με καρροτσάκια, με μωροδουλικά άμαξάκια, τα έλάχιστα έπιπλά τους

και τα τετζερεδικά τους και κατα- λάμβαναν κτίρια πολυτελή, που έ- μεναν άχρησιμοποίητα απ' τους πλούσιους ιδιοκτήτες των. Το σπίτι της δουκίσσης του Μπέντφορντ, π. χ., γέμισε από οικογένειες, και στο άνετο «Μέγαρο Ιβανός» οι «ακου- άττινγκ» άπολαμβάναν τα μαλακά κρεβάτια και τα ζεστά λουτρά...

Συνήθως οι ένέργειες των «ακου- άττινγκ» ήταν άμαρικές. Μαζεύον- τεσαν έπιαδη κατά συνικίες και καταλάμβαναν τα διαθέσιμα οικη- ματα. Όσοι δεν είχαν εξ αρχής συντρόφους, τους έβρισκαν μ' ένα τρόπο πρωτότυπο. Κρεμούσαν δηλ. σ' ένα κατάστημα μια πινακίδα, που σ' έδειχνε ότι διέθεταν ένα ά- δειαν διαμέρισμα. Σε 24 ώρες, εί- χαν λάβει το λιγώτερο 20 άπαισις. Έπικρινώνονταν τότε με τους υπο- ψήφιους και τους πρότειναν να έγ- κατασταθούν όλοι μαζί στο κτίριο που είχαν βρει στο μάτι...

Η Σκότλαντ Γουάρδ διεταθή να έμποδίσρη κάθε νέα κατάληψη και συγχρόνως να φρουρή όλες τις έξόδους των σπιτιών που είχαν κα- ταληφθή και να μνή άφηνι τους «ακουάττινγκ» να βγουν για να προ- μνηθούν τροφή. Τους έκοβαν έ- πίσης το νερό, το γκάς και το ή- λεκτρικό. Έλπιζαν να τους άναγ- κάσουν έτσι να έκκενώσουν τα σπι- τία εκείνα.

Αλλά ο πληθυσμός του Λονδίνου εξέδωλεν έμπράκτως τη συμπα- ρεία του προς τους «ακουάττινγκ». Τους έφωδίαζε κρυφά με τρόφιμα, κερία και κάρβουνα. Σε μερικά σπία, οι «ακουάττινγκ» λάβαιναν τόσα όφρα, ώστε έδιοποιούσαν επί τέλους το πλήθος, με σημειώματα που πετούσαν απ' τα παράθυρα: «Πάψετε να μάς στέλνετε. Έχομε άπ' όλα, περισσότερα απ' όσα χρειαζόμαστε!».

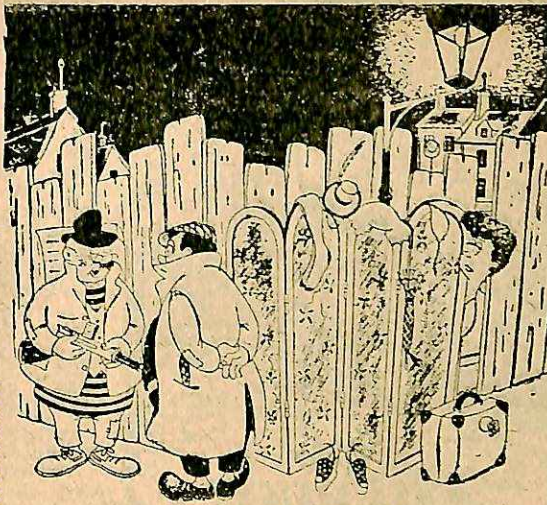
Στο σπίτι της δουκίσσης του Μπέντφορντ, οι 200 «ακουάττινγκ» εξέλεξαν ένα... δικηπτικό συμβού- λιο, το οποίο μάζεψε όλα τα δελ- τία τροφίμων, τάκανε ένα πακέτο και τα πέταξε απ' το παράθυρο σε κάποιο φίλο που βρισκόταν έξω. Έ- κείνος προμηθεύθηκε διάφορα τρό- φια, με τα αντίστοιχα κουπόνια, και κατέφερε με διάφορα τεχνά- σματα να τα στείλη στους πολιορ- κημένους, περνώντας τα εμπρός απ' τη μύτη των άστυνομικών!

Ένα Σαββατοόραδο, οι «ακουάτ- τινγκ» του μεγάρου Μπέντφορντ διοργάνωσαν μια μουσική έσπερι- δα, και κατωρθώσαν μάλιστα να έ- φοδιασθούν μ' ένα θαρέλι μπύρα, που είχε άρκετα δουεούρη στο Λονδίνο! Οι γείτονες άκουαν τα γέλια και τα τραγούδια τους ως το πρωί...

Οι «φιλοξενούμενοι» του «Μεγά- ρου Ιβανός» έκαμαν τη Σκότλαντ Γουάρδ να άσπινισθή, μ' ένα... ά- στυνομικό πρόβλημα. Κάιτοι οι πό- λισαν φρουρούσαν άγρυπνα τις πόρτες, τα παράθυρα, και τις σκά- λες ακόμη του μεγάρου, ο άριθμός των «ένοικων» μέγαλινε διαρκώς. Μία μέρα, οι άστυνομικοί άσπίσαν, βλέποντας σ' ένα παράθυρο του μεγάρου μια γυναίκα, που είχε φύ- γει προ μίας ώρας απ' το μέγαρο με το μωρό της μέσα στο άμαξάκι του και που δεν την είχαν ιδή να ξαναμπαίνει! Υποπτεύθηκαν τότε ό- τι υπήρχε κάποιο ύπόγειο τούννελ, όσο όμως κι' αν έψαξαν δεν μπό- ρεσαν να το άνακαύσουν.

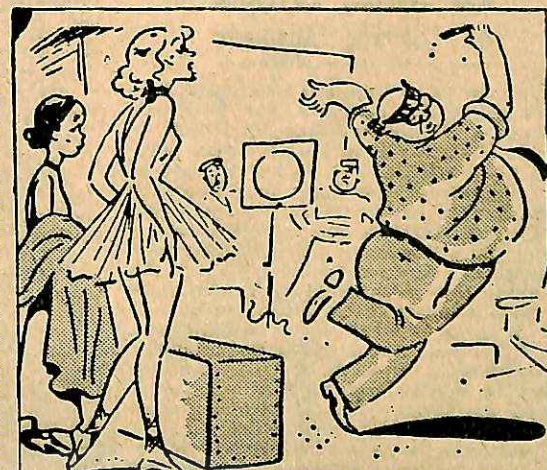
Οι μεγαλοιδιοκτήται σπιτιών στο Λονδίνο είχαν τρομοκρατηθή κι' εί- χαν άδειάσει τα καταστήματα που πουλούσαν κλειδαριές, λουκέτα, σύρτες, κάγκελλα, άλυσίδες, για να προφυλαχθούν απ' τους έπιδρο- μείς. Κανείς δεν τόλμιζε πια να πάς σε «γούγκ- έντι». Η Σκότλαντ Γουάρδ βρισκόταν διαρκώς σ' έπι- φυλακή. Στα γραφεία της, πάνω σ' ένα μεγάλο χάρτη του Λονδίνου, μικρές καρφωτωμένες σημειώσεις, έδειχναν τα σπίτια τα κατελημέ- να απ' τους «ακουάττινγκ».

Τέλος, οι «ακουάττινγκ» ύπικού- σαν στις συστάσεις ενός δημοφι- λούς δικαστού, που χαρακτήριζε ως παράνομη την κατάληψη των σπιτιών, και τα έεκένωσαν ένα έ- να. Ωστόσο η φωτιά έξακολουθεί να κρυφοκίρη κάτω απ' τη στάχτη. Κι' αν η Κυβέρνησις δεν φροντίρη σύντομα να λύση το πρόβλημα των άστέγων, θα έπακολουθήση πιθανώ- τατα και δεύτερη πράξις της Ιλα- ροτραγωδίας...

ΛΗΣΤΕΙΑ ΜΕ ΠΑΡΑΒΑΝ

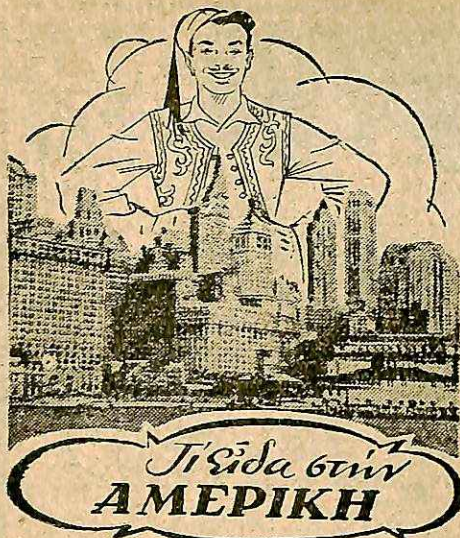
Ο άπάχης: Ναι, φίλε μου, γδύνω τον κόσμο, αλλά είμαι πάντα ήπιος πρὸς τις γυναίκες!

Ο ήπιος φανταστής (πρὸς τὴν καινούργια κο- ρούτριά): Έτσι, δεσποινίς μου, έτσι! Με περισσώ- τερη χάρι κι' έλαφρύ, σαν πεταλούδα!...

— Το καπέλλο αυτό θα κοστίζει ακριβὰ στον άνδρo μου!...
— Γιατί, κυρία;
— Θ' άναγκασθί να ψλώρη τὴν έξώπορτα τῆς πο- λυκατοικίας μας!...

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ... ΖΟΥΓΚΛΑ
στη ζωή της 'Αμερικής

Είκοσιπέντε — ίσως και περισσότερα — εκατομμύρια είναι οι νέοι των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Οι πρόγονοί τους ξεκίνησαν από την 'Αφρική την εποχή που ίσχυε ο θεσμός της δουλείας. Το 1862 ο Λίγκολν με την ιστορική του Διακήρυξη τους έδωσε τα δικαιώματα ελευθέρων πολιτών. Στο μεγάλο χρονικό διάστημα που πέρασε έκτοτε οι νέοι δεν κατώρθωσαν να πραγματοποιήσουν αξιόλογες κατακτήσεις στη ζωή. Διέτησαν την πνευματική τους κατωτερότητα και περιόρισαν το βιολογικό δυναμισμό τους στην πληθωρική γονιμοποίηση. Είναι μία ράτσα πνευματικά άσθενής που την κατευθύνει αττάβιστικά το πνεύμα της ζούγκλας. Αυτό εξηγεί τη διάκριση που υπάγεται και σήμερα ακόμη, μεταξύ μαύρων και λευκών στις Νότιες Πολιτείες.

Πρωτεύει τον ρόλο των νέγων στη Σαβάνα, λιμάνι της Γεωργίας, μιάς από τις Νότιες Πολιτείες. 'Η συνοικία τους στη Βόρεια περιοχή του λιμανιού είναι μία ολοκληρωμένη πόλη, με πολυχρώμα έβλινα σπίτια, με τις εκκλησίες της, τους κινηματογράφους της, τα θέατρα, τα εστιατόρια της. Χονδρές και δυσκίνητες μαύρες, αλκοολούχες από κοπαδία γυνών, και ημιγύμων παιδιών βαδίζουν με νωχέλεια στα στενά δρομάκια που διατηρούν πάντα έναν εορταστικό τόνο χάρις στα πολυχρώμα άνδρικά και γυναικεία εσώρουχα που ανεμίζουν στα παράθυρα και τις αούλες.

Στην περιοχή τους οι νέοι κάνουν ό,τι θέλουν. Στις συνοικίες των λευκών όμως είναι υποχρεωμένοι να βαδίζουν από ώριμα — να σημαία και να ταξιδεύουν μόνον με τα καθωρισμένα γι' αυτούς τροχιοδρομικά όχημα. Τους απαγορεύεται να μπουν σε καταστήματα λευκών. Το ίδιο ισχύει και για τους κινηματογράφους και τα θέατρα. Ούτε λόγος να γίνεται για γάμους μαύρων με λευκές. Το τολμηρό ζευγάρι που θα διανοείτο αυτό το διάβημα απογνώσεως θα είχε να κάνει με την Κού-Κλουξ-Κλάν, ή οποία τιμωρεί με λυσσασμένα. Και η Πολιτεία της Γεωργίας είναι από τα σημαντικότερα κέντρα της κινήσεως της Κού-Κλουξ-Κλάν.

★
'Εκείνο που μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση στις συνοικίες των μαύρων της Σαβάνας είναι η πληθώρα των εκκλησιών και των... καμπαρέ. 'Εκκλησίες όλων των γνωστών χριστιανικών δογμάτων και άλλων πολλών αγνώστων που ξεφυτρώνουν κάθε τόσο με τα μυστηριώδη κηρύγματα ύπαιτων Προφητών, υψώνονται σε κάθε δρόμο σχεδόν. 'Αλλες πολυτελείς κι' άλλες πρόχειρες. Ψλινές καλύδες, μέσα στις οποίες λαμβάνουν χώραν εξωτικές τελετές συνδυασμένες κάποτε και με δργία πού, κατά τις εξηγήσεις των νέγων προφητών, χρειάζονται για την εξασφάλιση της εισόδου των πιστών στη Βασιλεία των Ουρανών!

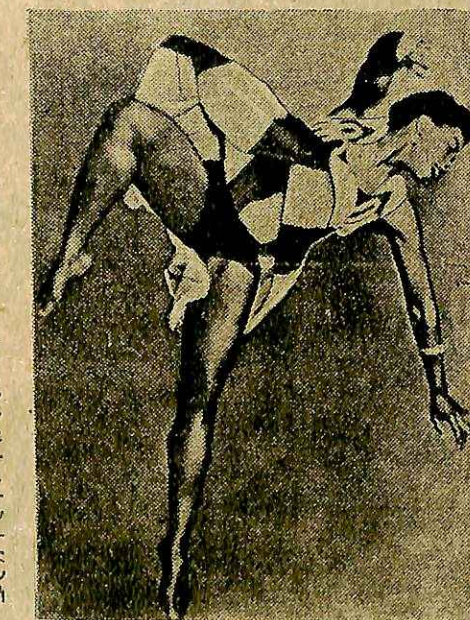
Γνώρισα έναν τέτοιο Προφήτη, ο οποίος υπήρξε στα γεγάτια του έκφορτωτής. Τώρα

χάρις στις υποχρεωτικές και προαιρετικές συνδρομές των πιστών, διαθέτει πολυτελείς στάπη Βίλλα, αυτοκίνητα και ένα είδος χαρμίου που το αποτελούν δώδεκα νεαρές μαύρες, «διακονίσσες» του Θεού. 'Αρχόντος. 'Ο Προφήτης, ο οποίος ονομάζεται Τόμ Χάρραμ, με δέχθηκε στην εκκλησία του. Είναι κοντός και στρουμπυλός, φορεί μαύρο κοστούμι, άσπρο σκληρό κολλάρο και κόκκινη γραβάτα. Μου προσφέρει γάλα και μου εξηγεί ότι η θρησκεία του αποβλέπει στο να λυτρώσει τον άνθρωπο από τις προλήψεις που τον βασανίζουν. 'Επίσης να τον αποσπάσει από τις έπιγείες φροντίδες που αποτελούν άσκοπες και άνοητες απασχολήσεις μας.

— Καμιά από τις ανθρώπινες αδυναμίες — λέγει ο Προφήτης ανδρόντας ένα μεγαλοπρεπές το ποσό της 'Αβάνας — δεν αξίζει τον κόπο να κουράζει τη σκέψη μας ή τις αισθήσεις μας. 'Ολα όσα θεωρούμε δίδαν απολαύσεις της ζωής είναι άσημαντα και γελοία πράγματα. 'Ασημαντα και γελοία είναι και όσα ατομικά ή γενικά περιστάτικά προκαλούν τη στενοχώρια μας. Γιατί να κλαίμε, όταν πεθαίνει ένα δικό μας πρόσωπο; Γιατί να λυπούμαστε, όταν καίγεται το σπίτι μας; Τι σημασία έχουν αυτά; Σημασία έχει να μη δίνομε στην έπιγεια ζωή περισσότερη αξία απ' αυτήν που έχει πραγματικά. 'Η αξία της λοιπόν είναι υπαρκτή. Τίποτε. 'Εκείνη που αξίζει είναι η «άλλη ζωή». 'Η ζωή που έρχεται...

★
'Ο Προφήτης διώρωσε την χτυπητή γραβάτα του, ξάπλωσε νωχελέστατα στην αναπαυτική πολυθρόνα και κάρφωσε το βλέμμα του σε μία λευκοντυμένη «διακονίσσα» που περνούσε εκείνη τη στιγμή από το διάδρομο. Και επανέλαβε ρουφώντας ηδονικά το ποτό του: «Καμιά από τις ανθρώπινες αδυναμίες δεν πρέπει να κουράζει τη σκέψη μας ή τις αισθήσεις μας». 'Ο Θεός κι' η ψυχή του ξέρουν αν έλεγε την αλήθεια εκείνη τη στιγμή...

★
Το ίδιο βράδυ μιά πρόθυμη ελληνική παρέα μ' αδήγησε σ' ένα νεώγικο χορευτικό κέντρο. 'Η αίθουσα ήταν πολύ μικρή για να χωρέσει, όλο εκείνο το αλαλάζον πλήθος των μαύρων που περίμενε εναντίως να τελειώσουν τα «νούμερα» για να ξεχυθεί στη πίστα και να χορέψουν. 'Υποχρεωθήκαμε να καθήσουμε σ' ένα από τα μικρά τραπέζια που ήταν κολλητά σκεδόν μεταξύ τους και να καταποντισθούμε μέσα στη μαύρη πλημμυρα του κέντρου. Στην εξέδρα νεαρές μαύρες καλλιτέχνιδες εκτελούσαν τους ιδιόρρυθμους χορούς τους. Μαύροι μουσικοί με λευκά κοστούμια, τις συνόδευαν φυσομανώντας μέσα σε όγκωδη και θορυβώδη πνευστά όργανα. 'Ακούσθησαν επιδείξεις φωνητικής μουσικής — ενδιαιρούσες πραγματικά, — ένας κωμικός με άνοστα άστεια

Χορεύουν με μανία, με λύσσα, ως πού να αποκαμουν.

που έκαναν τους ακροατές του να τρελλαίνονται στα γέλια, ένα άλλο κάπως εύπρεπες χορευτικό νούμερο, και κατόπιν η ομοδική και αλλόφωνη εξόρμησις προς την πίστα. Χοντρές άραπινες ακαθαρσίες του ηλικίας, νεαρές γόψες με ζωηρότατα λαδομένες τις σγουρές κόμες τους, Δόν Ζουάν με αθλητικά στήθη, με πολυχρώμες γραβάτες, άλλοι με περιποιημένα μoustάκια κι' άλλοι ευρισμένοι, αποθηριασμένοι, έκαλλα και ύστερικά όντα, με ξεβιδωμένα χέρια και πόδια άρχισαν να χορεύουν σε αβαιοτους ρυθμούς που πήγαιναν κατ' ευθείαν από την ψυχή της αφοικανικής ζουγκλας. Στριγγές φωνές αλλοφρονών άβωων συνόδευαν το χορό και όπως ανεμίζοντο με τους αυτοσχέδιους τόνους της ορχήστρας δημιουργούσαν την ατμόσφαιρα του αφοικανικού μυστηρίου. 'Ολα αυτά μέσα σ' ένα ημίφως, που εντείνει την ψυχική άταραχά και προκαλεί στον άνιδο θεατή δέος και αγωνία.

Έκανε αποπνικτική ζέστη μέσα στο νέγικο χορευτικό κέντρο. Κι' όταν κάποτε η ορχήστρα έπαυσε να ξετρελαίνει τους ανθρώπους με τα ξεβιδωμένα χέρια και πόδια, οι νέοι, βουτηγμένοι στον ιδρώτα, με κατακόκκινα μάτια, κουρασμένοι, θλιβεροί και αξιοθρήνητοι σύθηκαν ως τα ταπέζια τους αλαλάζοντας από χαρά για την παράξενη χορευτική πανδρασία, που συνεχίσθηκε στον ίδιο αγριο ρυθμό ύστερα από ένα μικρό διάλειμμα.

Ξανσίδα το ίδιο θέαμα σε μεγαλύτερα και πολυτελέστερα κέντρα μαύρων. Στο παγκόσμιον φήμης «Σαβού» του Χάρλεμ της Νέας 'Υόρκης, στα «Κάπιτολ» και στο «Ζάνιπαρ» όπου ακούσα και τον φημισμένο τραγουδιστή Μπίλ Ρούμπινσον. Πάντο το ίδιο υστίο, βγαλμένο από την ατταβιστική προσκόλλησι προς την παράδοσι της ζούγκλας.

Οι μαύροι της 'Αμερικής είναι μιά ράτσα με άρρωστημένη πνευματικότητα. Είναι καταβληπτική η διανοητική κληρονομιά που απέκομισαν από την Κεντρική 'Αφρική. 'Οσο και να γκρινιάζουν για την άνιση μεταχείρισι εκ μέρους των λευκών, φαίνεται πως δεν θα κατορθώσουν ποτέ να μπουν στο πνεύμα του πολιτισμού της εποχής μας. Θα τους κατευθύνει η παράδοσις του Τάμ-Τάμ. Και είναι 25—28 εκατομμύρια στις 'Ηνωμένες Πολιτείες!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

'Η γραβάτα έχει ηλικία 3 αιώνων

Τι άνεφέρουν τα χρονικά

Έχουν κι' οι άνδρες τη μόδα τους, που αλλάζει όμως με αργότερο ρυθμό απ' τη γυναικεία. Χρειάστηκαν αρκετές δεκαετίες για να καταργήσουν π. χ. τα άσπρα σκληρά πουκάμια, το «μαστούνι», τη χρυσή αλυσίδα του ρολογιού στο γιλέκο και τόσα άλλα. Τώρα εξαφανίζεται σιγά-σιγά και το καπέλλο. 'Αλλά κι' η γραβάτα καταργείται από πολλούς, τουλάχιστον το καλοκαίρι, τόσο γιατί το επιβάλλει η μόδα, όσο... και γιατί λόγους οικονομικούς!

Ξέρετε ότι η γραβάτα έχει περίπου 3 αιώνων ζωή; Πράγματι, το 1660, μερικοί Γάλλοι ταξειδιώτες, που βρισκόντουσαν στην Κροατία, παρατήρησαν ότι οι στρατιώτες κι' οι αξιωματικοί της χώρας αυτής φορούσαν γύρω απ' το λαιμό τους ένα είδος κασκόλ, δεμένο προς τα έμπρός και με τις άκρες του κρεμασμένες στο στήθος τους. Όταν γύριαν κατόπιν στην πατρίδα τους, άρχισαν να φορούν κι' αυτοί κατά τον ίδιο τρόπο μία μετακνητή λουρίδα που την έδραφισαν «κροατοί». 'Απ' αυτή την αρχική ονομασία βγήκε η λέξις «γραβάτα».

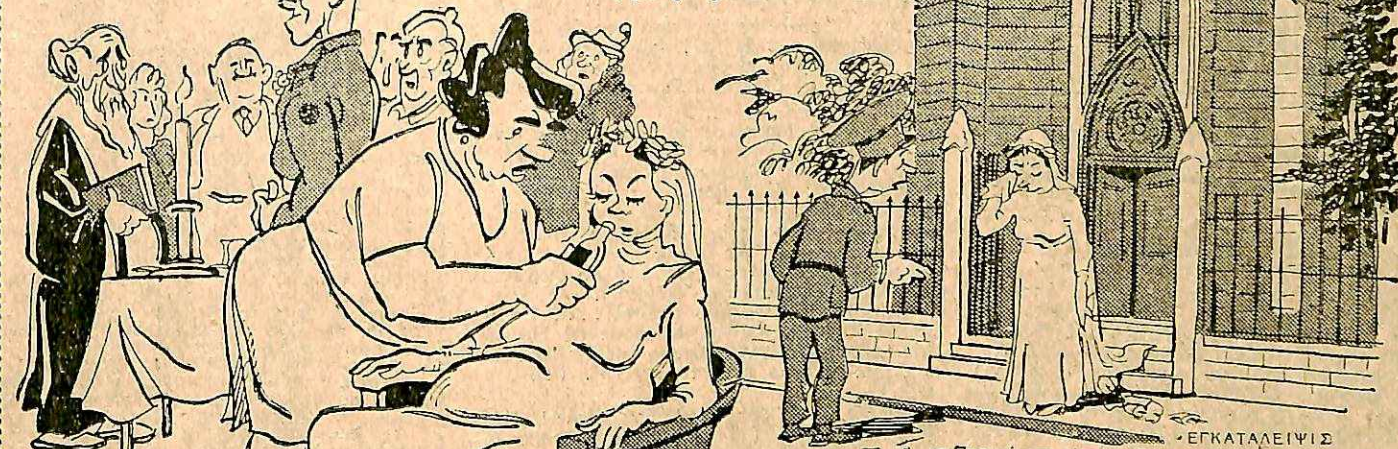
Στα επόμενα 300 χρόνια, η γραβάτα παρουσίασε τις περιεργότερες μεταβολές. Στα τέλη του 18ου αιώνα, οι δανδήδες φορούσαν γύρω στο λαιμό τους μία μουνσελίνα τόσο ψηλή, ώστε δεν μπορούσαν να κουνήσουν το κεφάλι τους.

Τα χρόνια του ρωμαντισμού ήταν ή χειρότερη εποχή της γραβάτας. Για να θεωρηθεί κανείς καθώς πρέπει και να έπιτύχει στη ζωή του, άρκουσε τότε μία καλοδεμένη γραβάτα. 'Υπάρχον 36 τρόποι δέσμευσης, με περιεργότερες ονομασίες.

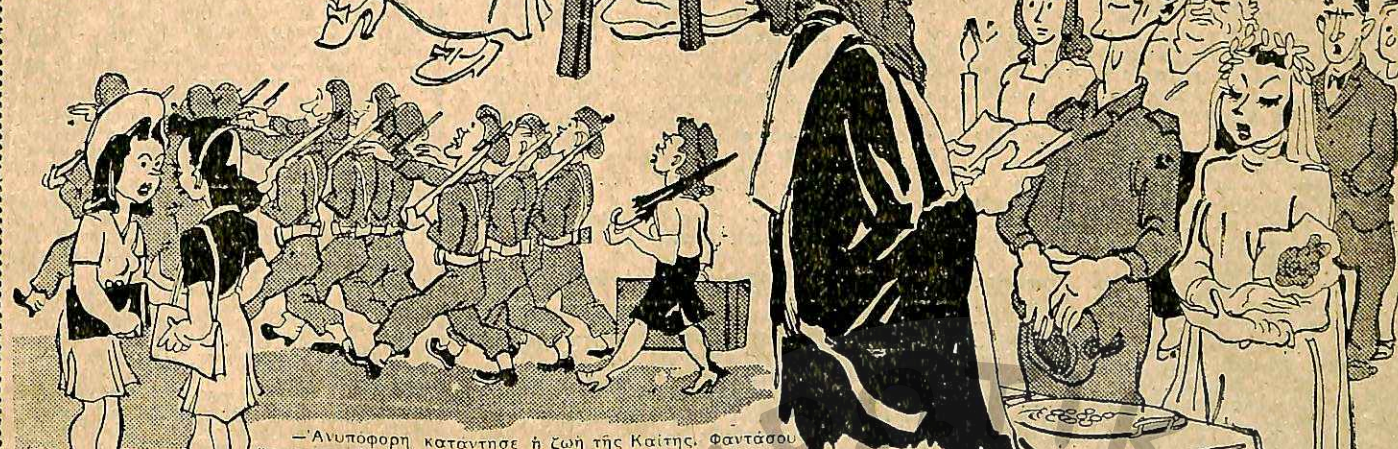
Για τον περίφημο Μπουσμελ, το βασιλέα των δανδήων, λέγεται ότι άσχολείτο δύο ολόκληρες ώρες για να δέσει τη γραβάτα του! Κι' ως πού να το κατορθώσει, αποτύχανε πολλές φορές, και πετούσε γύρω του στο πάτωμα δεκάδες τσαλακωμένες γραβάτες.

Συμμαχικοί Τάιμοι

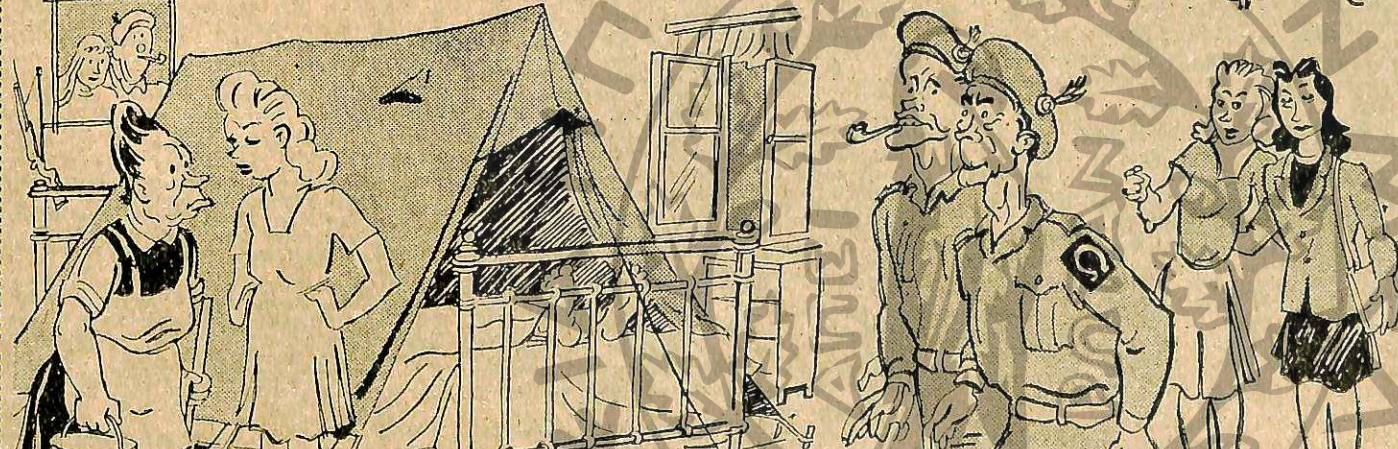
ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

— Κόρη μου, αν καταλαβαίνεις ότι είναι απόλυτος αναγκη... συνεχίζουμε το μυστήριο στη... κλιμακία.

— Αλυποφορη, καταντήσε η ζωή της Καίτης. Φαντάσου ότι παρακολουθεί τον Τζακ της σε κάθε μετακίνησι της μόδας του!...

— Εσύ Καίτη, σέχεσαι του Τζακ για σό' ζυγο; 'Εκείνη (άφρημένη): Γεια σου!

— 'Ο κουρέας ο Χάρρυ δεν μπορεί να ξεχάσει το στρατιωτικό...

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΠΙΣΤΙΑ

(Η 'Οδύττη ντ' Άνουβιλ, μιά δροσερή ξανθή θεατρούλα 25 χρόνων, φθάνει στο σπίτι του φίλου της Άλμπέρ ντε Βενσέλ, όπου της έχει δώσει ραντεβού. Βγάζει απ' το τσαντάκι της ένα κομμάτι κλειδί, ανοίγει και μπαίνει. Ο Άλμπέρ δεν έχει έρθει ακόμη. Ύστερα από ένα τέταρτο η 'Οδύττη βγάζει απ' το τσαντάκι της ένα γραμμάκι και το διαβάζει:

«... Λατρευτή μου μικρούλα, κατάφερα να πείσω τη γυναίκα μου ότι έπρεπε να γυρίσω στο Παρίσι για διάφορες επείγουσες δουλειές μου δυο μέρες πριν απ' αυτή. Το κόλπο πέτυχε. Έτσι λοιπόν θα έχουμε στη διάθεσή μας δυο δολοκίμους μέρες για τον έρωτά μας. Μεταχειρίσου το κλειδάκι που σου στέλνω με το γραμμάκι αυτό και να βσιόμαστε στην Τετάρτη στις 6 στο σπίτι μου... Χίλια φιλά στο χαρτί ως που να στα δώσω στα χείλη σου.

Άλμπέρ ντε Βενσέλ»

ΟΔΕΤΤΗ: Δεν πρέπει να παραπονιέμαι. *Ηθά νωρίς... (Χτυπά το κουδούνι). *Ηθε! (Σηκώνεται κι' ανοίγει. Βρίσκεται όμως εμπρός σε μιά κυρία κουφώτατα ντυμένη. Η 'Οδύττη της λέει ζωηρά): Σίγουρα θα κάνατε λάθος, κυρία.

Η ΚΥΡΙΑ (ειρωνικά): Δεν πιστεύω. Είστε η δεσποινίς 'Οδύττη ντ' Άνουβιλ, δεν είν' έτσι; Και τώρα πρέπει να συστηθώ κι' εγώ... Είμαι η κυρία ντε Βενσέλ!... Καταλαβαίνω την έκπληξή σας... Δεν περιμένετε βέβαια εμένα... Πιστεύετε με όμως ότι δεν έχω κανένα κακό σκοπό... απ' εναντίως μάλιστα. (Κυττάζοντας χαμογελαστά την 'Οδύττη). Αποαναπνέω... Βλέπω ότι για να με απατήση ο άντρας μου έκανε πολύ καλή κέκρυψη. Σας επαναλαμβάνω λοιπόν ότι δεν τάζω μ' εμένα αλλά με τον άντρα που μου θέλω να τον εκδικηθώ κι' ελπίζω να με βοηθήσετε... (δίνοντας της με καλωσύνη το χέρι). Λοιπόν δέχεστε την πρόσταξή μου;

ΟΔΕΤΤΗ: Μάλιστα, κυρία. ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: Το σπινελίο είνε το πρώτο ραντεβού σας με τον άντρα μου; ΟΔΕΤΤΗ: Ναι... ναι... το πρώτο, σας ορκίζομαι.

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: Όρα! Και θα γευματίζατε μαζί; Δεν είν' έτσι;

ΟΔΕΤΤΗ: Μα, πιστεύω να, γιατί στο πλαίσιο δωμάτιο υπάρχει ένα τραπέζι στρωμένο, με άνθη, με σαμπάνια...

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ (Εξετάζοντας το πλαίσιο δωμάτιο). Ναι... ναι... είνε όλα τέλεια. Και τώρα, σας παρακαλώ, να γευματίσετε με τον άντρα μου!

ΟΔΕΤΤΗ: Πώς; Με τον κ. Βενσέλ; ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: Μα ναι... Στο διάκι και φιληθείτε ακόμη. Εγώ θα μείνω κουμπωμένη με τούτη τη γυναίκα του σαλονιού.

ΟΔΕΤΤΗ: Όλα αυτά καλά, κυρία. Μ' αν ο άντρας σας γίνη περισσότερο διαχτυτικός;

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: Τότε θα σβύσω το ηλεκτρικό... Ο άντρας μου θα ομίσει ότι κόπηκε το αυτί... Τότε έσεις θα φύγετε χωρίς να πτήε λέει κι' εγώ θα σας αντικαταστήσω!

ΟΔΕΤΤΗ (χαμογελώντας): Κατάλαβα!... Σύμφωνοι!... (Εξάφην χτυπά η πόρτα).

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: Είνε ο Άλμπέρτος; ΟΔΕΤΤΗ: Πού θα κουσθήτε;

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: Πίσω απ' το παρα-

δαν αυτό!... Πηγαίνετε κι' ανοίξτε. (Σε δυο λεπτά μπαίνει ο Βενσέλ). ΒΕΝΣΕΛ: Τι γαρά, λατρευτή μου μικρούλα!... Τέλος σ' έχω δική μου, ύστερα από ένα μήνα έξοχή με μόνη συντροφιά τη γυναίκα μου!... Έτσι μουόχεται να χορεύω σαν τρελλός, να κάνω άνοσιές!... (Θέλει να την αγκαλιάσει).

ΟΔΕΤΤΗ: Σιγά φίλε μου!

ΒΕΝΣΕΛ (κυττάζοντας την): *Ω! αν ήξερες τί ευχαρίστηση που νιώθω να σ' αισθανώμαι κοντά μου! Να πάω ο διάβολος να πάρη, γίνωμαι είκοσι χρόνια νεότερος. *Αν μ' έδλεπε η γυναίκα μου δεν θα με γνώριζε.

ΟΔΕΤΤΗ (αρχίζοντας να βροίση το πράγμα διασκεδαστικό): Δεν είνε φαίνεται πολύ βολική η κυρία ντε Βενσέλ, είν'...

ΒΕΝΣΕΛ: Είνε θαυμάσια γυναίκα, μ' αλίγκι στενόχωρη. Τί τα θέλουμε όμως τώρα αυτά; Έλα να σου δείξω καλύτερα τή φωλιά μας... *Ας πάμε καλύτερα στην άλλη κούρα. (Μπαίνει στο άλλο δωμάτιο παρασύροντας και την 'Οδύττη).

ΟΔΕΤΤΗ: Τί ώρασι τραπέζι!... Πόσα λουλούδια!... Και πεινώ τρομερά! Χρειάζομαστε όμως περισσότερο φως! Στάσου, στάσου, γυρίσε εγώ το κουμπί. (Τό γυρίζει).

ΒΕΝΣΕΛ: *Υπερυχα! Θαυμάσια! Και τώρα ας φάμε. (Της σερβίρει διάφορα δρεκτικά). Τί εύχισμένους που είμαι! Η γυναίκα μου βρίσκεται 523 χιλιόμετρα μακριά από εμάς! Τη στιγμή αυτή θα γευματίζη σοβαρά-σοβαρά με τους δυο μας υπερίτεδες στο ελλοδοξείο. Είνε καλή, δεν σου λέω, έχει πολλὰ προτερήματα, αλλά τί τα θέλεις, δεν μπορεί να τρώη κανείς δικαίως το ίδιο φαγητό! (Ρίχνει στο ποτήρι της σαμπάνια όπως και στο δικό του. Πίνουν. Ο Βενσέλ αρχίζει να γράφει στο κέφι. Τη φιλεί στα μαλλιά, στο λαιμό). Είσαι υπέροχη!... Κι' αυτό το άρωμά σου τί μεθυστικό που είνε! *Ω! αισθάνωμαι ότι θα κάνω τρελλές... (Την αγκαλιάζει). *Αγάπη μου... αγάπη μου!... (Τό φως σβύνει απότομα). Τί διάβολο συμβαίνει;

ΟΔΕΤΤΗ: Δεν πειράζει. Προτιμώ το σκοτάδι. (Σιγανά). Γιατί κι' εγώ σ' αγαπώ.

ΒΕΝΣΕΛ: Λατρεία μου, αγάπη μου μ'α που είσαι λοιπόν;

ΟΔΕΤΤΗ: Στη γωνιά...

ΒΕΝΣΕΛ (ψάχνοντας): *Έννοια σου και θά σ'ε πιάσω, κατεργάρα!...

ΟΔΕΤΤΗ (φευγοντας): *Εδώ είμαι... (Τη στιγμή που η 'Οδύττη φύγει, η κ. ντε Βενσέλ μπαίνει στην τραπεζαρία).

ΒΕΝΣΕΛ: Διάβολε, μ'α που είσαι λοιπόν; (Πιάνοντας τη γυναίκα του): *Α! τώρα σ'ε έπιασα!... (Τη γεμίζει φιλή). Πές μου ότι μ' αγαπάς ή μάλλον μ'α λες τίποτα, μίλα μου μόνο με τ'α φιλή σου, με τ'α χάδια σου... Και να υπάρχουν άνθρωποι που ακούονται στα φιλή της γυναίκας τους... Τί γελοίοι!...

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ (γυρίζοντας έξω από το κουμπί του ηλεκτρικού): Γελοίοι σ'αν και σ'ένα! (Σκασιμένη στα γέλια κυττάει τον Άλμπέρτο που αποδοχάρει τρομαγμένος).

ΒΕΝΣΕΛ: Η Κλοτίλδη!... Μα δνειρεύομαι λοιπόν;

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: *Υποθέτω ύστερα απ' τ'α τόσα φιλή που μου έδωκες να μ'α σου μείνη καμιά αμφιβολία ότι είμαι πραγματική. Απλοστάτα αντικατέστησα την 'Οδύττη, όπως είχαμε συμφωνήσει...

*Ηθα εδώ ένα τέταρτο πριν από σ'ένα... ΒΕΝΣΕΛ: Και παίδες με πρόδωσε;

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: Ο φίλος σου ο Τιλ-λουά, που μου κάνει καιρό τώρα αγριο κόρε, μου είπε: —Μπορείτε να τον απατήσετε μαζί μου, αφού κι' εκείνος σας απατά με μιά άλλη. Είχαμε μάλιστα συμφωνήσει, αν σας τράκωνα επ' αυτόφωρο να τον αποζημιώσω...

ΒΕΝΣΕΛ (εξάλλο από θυμό): *Α! είνε αίσχρό! αίσχρό!...

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ: *Ισως ναι... *Εγώ όμως πηγαίνα να τον αποζημιώσω. Χάισε! ΒΕΝΣΕΛ: Κλοτίλδη τρελλάθηκε; Δεν έχεις να π'ας πουνθεί. (Πολύ ταπεινά): Συγνώρεσέ με, Κλοτίλδη...

ΚΑ ΝΤΕ ΒΕΝΣΕΛ (ύστερα από έναν τυπικό διαταγμό): Σε συγχωρώ, αλλά υπό τον όρον ότι στο εξής θα σου φάνη το... «συνθησισμένο φαγητό».

ΒΕΝΣΕΛ: Τό ορκίζομαι!...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ

Ένα ευεργετικό φάρμακο

—Λυπούμαι, αλλά δεν μπορώ να βγώ έξω απόψε. Έχω φοβερό πονοκέφαλο. Σε λίγο καιρό, δεν θα πιάω πιά αυτή η δικαιολογία. Γιατί η 'Επιστήμη έχει κατορθώσει αληθινά θαύματα για την καταπολέμηση του πονοκέφαλου μ' ένα νέο αμερικανικό φάρμακο, που δοκιμάθηκε ήδη σε 100 περιπτώσεις.

Ένα άτομο, που υπέφεραν από δυνατή ημικρανία, υπεβλήθησαν σε θεραπεία με το φάρμακο αυτό, κι' οι 8 γιατροί του τελείως. Σε άλλες ειδικές περιπτώσεις, η επίτυχία έφτασε το 95%. *Αλλά και στα υπόλοιπα 5% σημειώθηκε μιά σημαντική καλλίπρεψη.

Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση ενός Αμερικανού, που έπασχε από χρόνια ημικρανία και που δεν είχε μπό- ρήσει να βρη ανακούφιση με κανένα τρόπο. Με μιά ενδοφλέβια ένεση του καινούργιου φαρμάκου, ο πονοκέφαλος του πέρασε και δεν ξαναπαρουσιάσθη- κε πιά επί πολλές ημέρες. Η θεραπεία αυτή συνεχίσθηκε συστηματικά λίγο καιρό, κι' ο άρρωστος έγινε καλά.

Το θαυματουργό φάρμακο λέγεται «νικωτινικό νάτριο». Παράγεται με κατάλληλη χημική κατεργασία της νικωτινής, της ουσίας δηλαδή που περιέ- χεται στον καπνό του τσιγάρου. Η έ- νεργεια του οφείλεται στο ότι διαστέ- λει τα αιμοφόρα αγγεία όλου του ο- ργανισμού, συνεπώς και του κεφαλιού. Δεν έχει εξορκισθή με βεβαιότητα γιατί η διαστολή αυτή εξαφανίζει τον πονοκέφαλο. Τό πιθανώτερο όμως είνε ότι η άφθονια του αίματος λιγοστεύει τη νευρική υπερνέταση.

Τό φάρμακο αυτό χρησιμοποιείται α- κόμη και σε περιπτώσεις πονοκέφαλων που οφείλονται σε ιστρικές εξετάσεις όπως π. χ. είνε εκείνος που προκαλείται όταν ο γιατρός εισάγει αέρα στη σπονδυλική στήλη ενός αρρώστου για να του κάμη μιά (έγκεφαλογραφία). Με την εισαγωγή 20 κυβικών εκατο- στωμέτρων αέρος στη σπονδυλική του στήλη, ένας νέος έπαθε τόσο δυνατό πονοκέφαλο, ώστε δεν ήθελε πιά να ξαναβη τους γιατρούς κι' επέμενε να βγη απ' την κλινική. Τέλος, τον έπει- σαν να δεχθή μιά ένεση «νικωτινικού νάτριου». Κι' ο πονοκέφαλος του πέ- ρασε, πριν ακόμη βγη ή βελόνα απ' τη φλέβα του!

Η μόνη αντίδραση που φέρνει αυτή η ένεση, είνε ένα δυνατό κοκκίνισμα και μιά φαγούρα. Έλαχιστο π'αν έ- κείνοι που ενυχλούντο τόσο απ' αυτή τη φαγούρα, ώστε να πουν ότι προτι- μούσαν τον πονοκέφαλο. Πρέπει όμως να σημειωθ' ότι αυτοί είχαν πονοκέ- φαλο έλαφρο. *Αλλωστε, σε μιά ώρα, εξαφανίζονται το κοκκίνισμα και η φα- γούρα.

Απ' τ'α 100 άτομα, στα όποια δοκι- μάθηκε το νέο φάρμακο και τα όποια είχαν πονοκέφαλους 12 διαφόρων τύ- πων, τό 75 έγιναν τελείως καλά κι' άλλα 22 σημειώσαν αισθητή βελτίωση. Οι αποτυχίες ήσαν μόνον 3. Στη μ'α απ' αυτές η αιτία του πονοκέφαλου ή- ταν ο αλκοολισμός και στη δεύτερη μιά ουφιλιδική μηνιγγίτις.

Πριν απ' το νικωτινικό νάτριο, η ι- ατρική επιστήμη χρησιμοποιούσε ήδη μιά άλλη σχετική χημική ουσία: τό νι- κοτινικό οξύ, ή «νισαίν», ένα είδος βιταμίνης ωφέλιμη εναντίον της δερ- ματικής ασθένειας που λέγεται «πελά- γρα».

Η ανακάλυψη του καινούργιου φαρ- μάκου οφείλεται στις έρευνες του δό- κτορος Γκόφρετ Γκοντάρ, και του δόκτορος Τζωρτζ Πόπκιν, του Νοσοκο- μείου της πόλεως της Νέας Υόρκης. Σ' αυτούς τους δυο γιατρούς θ'α χρυ- στούν ευνώνισμοι, οι μισοί τους των ανθρώπων που θ'α σωθούν απ' το μαρ- τύριο του πονοκέφαλου.

ΤΖΩΡΖΙΑΝ ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ

59 γυναίκες και 102 παιδιά

Τά κινεζικά δικαστήρια καταδίκασαν τελευταία έναν πολυγάμο, που είχε κα- ταρρήσει όλα τα προηγούμενα ρεκόρ σ' αυτό τό... επεκίνδυνο και άσκοπο- δαστικό απόρ. Από τό 1938 ως σήμερα ο άνθρωπος αυτός είχε πανθρευθή 59 γυναίκες και είχε αποκτήσει απ' αυτές 102 παιδιά!...

*Αν: Ο Τάυρον Πάουερ δια- βάει τό ρόλο του την ώρα που παίρνει τό καθημερινό του αμυδούρο.

Κάτω: Η Τζην Τζόνσον μαθαί- νει τό ρόλο της κάθε πρωί στο στούντιο της ώρα που της φτιάχνουν τ'α μαλλιά.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ... ΑΝΔΡΙΚΕΣ ΓΑΜΠΕΣ

Μιά πρόταση της Πωλέτ Γκοντάρ

Φαίνεται ότι έδωσε πιά ή μό- δα των «πνί απ' γκέρας» δηλα- δή των «κοροϊστών που καρφι- τώνονται». Η ονομασία αυτή είνε δοθή στις μεγάλες φωτο- γραφίες των γαμπών αστέ- ρων του Χόλλυγουντ, παρμένες σε διάφορες έλκυτικές πόλες και κατάλληλες για να τις κό- βουν οι Αμερικανοί στρατιώ- τες απ' τ'α περιοδικά και να τις καρφιτσώσουν στον τοίχο, πάνω απ' τ'α κρεβάτια τους.

Σ' όλο τον πόλεμο, τ'α είκο- σιγραφμένα περιοδικά φροντι- ζαν να τροφοδοτούν τους ζην- τεμένους στρατιωτικούς με τίς ωραιότερες φωτογραφίες «πνί απ' γκέρας». Τώρα όμως που ό- λα σγαδόν τ'α Αμερικανόπουλα έχουν γυρίσει στην πατρίδα τους, ή μόδα αυτή δεν έχει πιά λογο ύπαρξως. Κι' οι αρμύ- ειοι κύκλοι του Χόλλυγουντ ά- ναζητούν κάποιον άλλη πρωτο- τυπία, για να διατηρήσουν τό έ- διαφέρον του κοινού.

Μιά απ' τίς περιεργότερες ιδέες προέχεται απ' την Πω- λέτ Γκοντάρ, την πρώην συντρο- φά του Τσάρλυ Τσάπλιν που γυρίσε τώρα μόλις στο Χόλλυ- γουντ από ένα ταξίδι της στην Ευρώπη. Γιατί, οπώσαι η Πω- λέτ, αφού ο κόσμος άσχοληθή- κε τόσο με τίς γυναίκες γάμ- πες, να μην ενδιαφερόθ' λίγο και για τίς ανδρικές;... Ο υπο- ρούσε μιά χαρά να διοργανω- θή μεταξύ των αστεινών άστé- ρων ένας διαγωνισμός της «ω- ραιότερης ανδρικής γάμπας»!

Μά έχουν καλλιεργησεί γάμ- πες κι' οι άντρες; Η Πωλέτ Γκοντάρ άπαντά άδιστακτα «ναί», έχοντας υπ' όψει της ό-

σες είδε στα διάφορα ιστορικά φιλμ, ντυμένες με μεταξωτές κάλτσες ή με έφαρμοστές κυ- λότητες, είτε τίς γυναίκες που θαύ- μαζε στα φιλμ της ζούγκλας... *Αν τυχόν λάθη αυτή μέρος στην έλλανόδοκο έπιτροπή, θά δώση — λέει — τό πρώτο βρα- βείο της ανδρικής γάμπας στον Μπόμπ Χόπ, που φαίνεται στο φιλμ «Κύριος Μπακαρό» σαν πλάσμενος αποκλειστικά και μόνο για να φορ'η καλύτερα από σ'ατέν και κεντητές κάλτσες. *Αλλά κι' ο Κόρνελ Ουάιτλντ δεν ύστερεί σ' αυτό τό ζήτημα. Έτσι όπως παρουσιάζεται στην οθόνη ως γυιός του Ρομπντ των Δασών.

Η Πωλέτ παραδέχεται ότι έ- χει κι' ο Γκάρο Κούπερ άκε- τές πιθανότητες να νικήση στο διαγωνισμό. Ομολογεί όμως ό- τι αυτή άτομικά μπορεί να με- ροληπήση υπέρ του Κόπερ, γιατί έπαιξαν άλλοτε μαζί με έπιτυχία στον «Κυρίαρχο».

Αποφεύγει επίσης να πη ό- τι ή τετάρτη θέσι άνήκει δικαι- ωματικά στον Μπάγκες Μέρε- ντιθ, που τον είδαμε στο φιλμ «Αντρα θέλω». Δεν θέλει ίσως να την παρεξηγήσουν, γιατί είνε γνωστό σε όλους ότι τους συνδέει ένας τρυφερός έρωτικός δεσμός... και γι' αυτό ο Μέ- ρεντιθ έχει έπονυμωσθή απ' τους κουτσομπολίδες του Χόλ- λυγουντ «Κύριος Πωλέτ Γκον- τάρ»!

*Άλλοι ήθοισιοί, που μπο- ρούν επίσης να λάβουν μέρος στο διαγωνισμό με πολλές έλ- τίδες έπιτυχίας, είνε: ο Ρέυ Μίλλαντ (έμφανίζεται με έφαρ- μωστές κυλότητες στο φιλμ «Κί- τυ»), ο Βαν Τζόνσον (ή απο- κάλιως της «Επιδρούμης στο Τόκιο», που τον είδαμε με μα- γιγώ του μπάνιο στη «Μοντέρ- να Αφροδίτη»), ο Ντάννυ Κέυ (ό υποξέρ της ταινίας «Τό παι- δι απ' τό Μπρούκλιν»), ο Μπίινγκ Κρόσμπυ (ό Τυρολέζος του φιλμ «Ο Αυτοκράτωρ χο- ρεύε βάλς»), ο Έρρολ Φλύν (υποξέρ κι' αυτός στον «Τολ- μηρό Τζέντλεμαν») και τέλος ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ (ό αϊώνιος κι' ασύγκριτος Ταρζάν).

Θά έφαρμοσθή άραγε ή ιδέα της Πωλέτ Γκοντάρ; Και θ' άρ- χίσουν να διοργανώνονται στην Αμερική... ανδρικά Καλλι- στεία;

Γιατί όχι; Υπάρχει άλλωστε μιά μεγάλη μερίς αισθητικών και καλλιτεχνών, που υποστηρί- ζουν με άκαταμάχητα επιχειρή- ματα ότι τό πραγματικά ωραίο φύλλον είνε εκείνο που έχει έπο- νυμωσθή «άσχημο», δηλαδή ο άνδρικό, γιατί τό σώμα του άν- δρος έχει πολύ τελειότερες άνα- λογίες απ' τό γυναικείο!

Κινηματογραφικές πεννιές

* Στο Χόλλυγουντ έκανε την πε- ρασμένη έβδομάδα τό ντεμπούτο του ο γυιός του Τσάρλυ Τσάπλιν γνωστός ως Τσάρλυ Τσάπλιν ο νεότερος.

* Η Πωλέτ Γκοντάρ, ύστερα ά- πό μιά περιοδεία στην Ευρώπη, ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ.

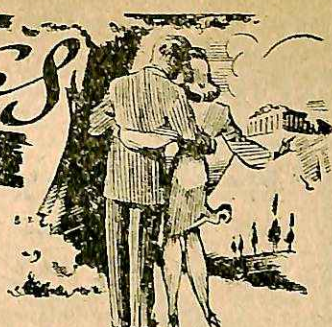
* Στις Ηνωμένες Πολιτείες ύ- πάρχουν στη διάθεσι των 130 έ- κατοικημένων Αμερικανών, 18.000 κινηματογραφικές αίθουσες, με συ- νολικό αριθμό καθισμάτων 12 έ- κατομύρια.

* Τό ωραιότερο ζευγάρι του Χόλλυγουντ ο Ζαν - Πιέρ Ώμον και ή Μαρία Μοντέζ, θά έμφανισθόν μαζί στο φιλμ «Βασίλισσα καρ- διών».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ύστορίες ΤΗΡΥΛΩΗΣ

Ο κ. βουλευτής αγοράζει

Για να βγη κανένας βουλευ- τής, πρέπει βέβαια νάναι σο- βαρός άνθρωπος και νάνη τό νου του στην πολιτική και στο καλό του λαού. Όμως αυτό δεν θά πρ'η πως δεν μπορεί και να έρωτεύεται και πως δεν πρέ- πει να του άρέσουν οι μικρού- λες. Σ' άλλες εποχές οι βου- λευτές ήτανε τέτοιοι. Μα σε κείνον τον καιρό, τον παλιο, οι βουλευτές είχαν και μουστά- κια και μούσια και σκληρά κολ- λάρα και βελάδες και ψηλά κοπέλλα και πάλι ή καρδιά τους τρέφε αν, μ' όλα ταύτα τ' αντιπαθητικά έφόδια, δεν χτυπούσε στο αντίκρουσμα καμ- μίας όμορφούλας. Όμως στη δική μας εποχή οι βουλευτές είνε άνθρωποι όπως όλοι. Σή- μερα, μπορείς να κυττάς τό συμπεριφορά του τόπου, αλλά και καμιά νόστιμη μελαχροινή που θά τύχη στο δρόμο της ζωής σου. Γιατί ούτε βελάδα έχεις να σ' έμποδίζη με τό έ- πιβάλλον της, ούτε μούσι, ούτε ψηλό κολλάρο, ούτε άλλες τέ- τοιες πεθαμένες σοβαρότητες. Σήμερα είσαι βουλευτής, αλλά έχεις έξυρισμένο τό μουστάκι σου, φοράς πουκάμισο σπόρ και— γιατί όχι— άμα είνε κα- λοκαίρι μπορείς να κουνήσεις και κοντό παντελονάκι, που λέει ο λόγος. Αν άνήκης μά- λιστα σε κόμμα προοδευτικό, αυτό επιβάλλεται. Και μπορείς να ρίξης τα μάτια σου και σε κανένα πρόσωπο...

Τέτοιος άκριβώς ήταν κι' ο βουλευτής κύριος Πραξιτέλης Σωτηροπατρίδης. (Ας τον πω- με έτσι, με ψευδώνυμο, για να μην έχουμε καμιά έπερωτή- σι). Ο κ. Πραξιτέλης στη Βου- λή και απλώς Τέλης έξω από αυτήν, δεν ήταν και κανένας ήλικιωμένος, έδω που τό λέμε. Τριγύριζε τό σαράντα πέντε, ένα πάνω, ένα κάτω, αυτό δεν παίζει ρόλο. Ήταν πρώτη φο- ρά που έβγαίνει βουλευτής και τόσε πάρει πολύ άπάνω του. Στη Βουλή δεν είχε μιλήσει καμιά φορά. Σκέφτηκε ν' άνε- θη κι' αυτός στο βήμα να πη δυο κουβέντες, να τον γρά- ψουν και τ'α πρακτικά, αλλά πάντα τό ανεβάλλε, γιατί, ό,τι ήθελε να πη τό λέγαν άλλοι πριν απ' αυτόν. Και δεν είχε και καμιά όρεξι ο άνθρωπος. Και δεν θά μίλαγε ούτε αυτή τη φορά που μίλησε, αν δεν τύχαινε στη μέση ή Ζωζώ.

Η Ζωζώ, λοιπόν, ήταν ένα θηλυκό του διαβόλου. Νόστιμη όσο δεν παίρνει κι' έξυπνη πε- ρισσότερο από τό βουλευτή μας. Ο κ. Πραξιτέλης τη γνώ- ρισε σ' ένα φιλικό του σπίτι. Ή κοπέλλα είχε μιά ύπόθεσι σε

—Λοιπόν, θαρρήτε, δεσποινίς Ζωζώ, στην αποφινή συνεδρία- σι. Πρόκειται να μιλήσω! Κι' επιθυμώ πολύ να μ' ακούσετε! —Θάρω, κύριε Πραξιτέλη, θέλω να σας θαυμάσω στο βήμα.

Εν τάξει ή δουλειά.

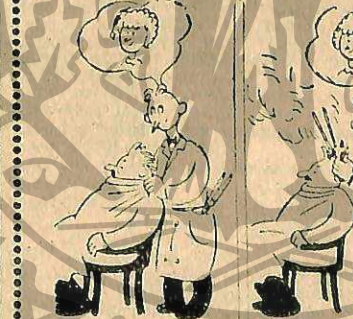
* Η συνεδρίασι. Στην αίθουσα, ο Πραξιτέλης. Στο θεωρείο, ά- νάμεσα σε άλλες κυρίες, ή Ζωζώ. Κάπου — κάπου ο Πραξι- τέλης διευθύνει πρός τ'α έκεί- τό μάτια του και χαμογελάει. Στο μεταξύ ανεβαίνουν μερικά στο βήμα, αρραδιάζουν λόγια και καταβαίνουν.

—Έχω ζητήσει τον λόγο.

★

Ο Πραξιτέλης, στο θεωρείο, ά- νάμεσα σε άλλες κυρίες, ή Ζωζώ. Κάπου — κάπου ο Πραξι- τέλης διευθύνει πρός τ'α έκεί- τό μάτια του και χαμογελάει. Στο μεταξύ ανεβαίνουν μερικά στο βήμα, αρραδιάζουν λόγια και καταβαίνουν.

—Έχω ζητήσει τον λόγο.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΚΟΥΡΕΑΣ

κύριε Πρόεδρε! φωνάζει κάθε τόσο ο φίλος μας.
—Με τη σειρά σας! απαντάει ευχαριστώντας ο Πρόεδρος.
Επί τέλους έρχεται η σειρά του. Ο Πραξιτέλης διορθώνει τη γραβάτα του και τραβάει με πόζα κατά το βήμα. Άνδραίνει, ξεροβήχει, κυττάζει κατά το θεωρείο και χαμογελάει. Είπε σαν να λέει: Τώρα θα λ. δής!

—Ορίστε! του λέει ο Πρόεδρος.
—Ενα ποτήρι νερό! λέει ο Πραξιτέλης.

Έρχεται το νερό, το πίνει, πνίγεται κι' αρχίζει το βήμα. —Χριστός! ακούγεται μία φωνή από την αίθουσα.

Κάποιοι βάζουν τα γέλια. Ο βήμας εξακολουθεί. Ένας κλητήρας ανδραίνει στο βήμα και χτυπάει τον Πραξιτέλη στην πλάτη. Ο Πρόεδρος λέει: —Πέντε λεπτά διάλειμμάς που να συνέλθω ό κ. συνάδελφοι!

Περνούν τα πέντε λεπτά, περνάει κι' ο βήμας.

—Ορίστε! λέει ο Πρόεδρος. Ο Πραξιτέλης μένει άσπαστος. Τώρα καταλαβαίνει πως δεν έχει να πει τίποτα. Ο ώκεανός των φράσεων που τον πλημμύριζαν τόσες μέρες, έχει στερέψει. Κι' ούτε παρακολουθήσε για ποιο ζήτημα μιλούσαν οι προηγούμενοι.

Τέλος πάντων, βρίσκει κάτι να πει. —Ας αρχίσω κι' όπου το βγάλω άκρη.

—Κύριοι συνάδελφοι!... Ο μιλώ δια πρώτην φοράν! (εδώ κομπάζει). Και όμως δια πρώτην φοράν (μικρή διακοπή) έχω την συναίσθηση ότι μιλώ δια πρώτην φοράν!

Μερικοί βουλευτές χαμογέλανε ειρωνικά. Άλλα ο Πραξιτέλης έχει πάρει φόρα.

—Διαφώνω, κύριοι, με όλα όσα είπον οι προηγούμενοι ορτορες! Διαφώνω ριζικά και εκ πεποιθήσεως. Και δεν διατάζω να τονίσω ότι (εδώ ρίχνει το βλέμμα του προς τη Ζωή που του χαμογελάει ενθαρρυντικά) ότι... Λέγω... ότι όλα όσα είπον είναι αληθιότητες!

Σ' αυτή τη λέξη ξεσπάει πανδαίμονιο. Ορτοίοι οι βουλευτές φωνάζουν:

—Κάτω! Κάτω! Ν' ανακαλέσει! —Επιμένω κύριοι εις την γνώμην μου!... Μάλιστα! Η αληθιότητα είναι!

Από το βάθος της σάλλας όρμει ένας βουλευτής ίσα με δυο μέτρα μπροστά και κατευθύνεται σαν αστραπή προς το βήμα. Πριν προφθάσει να τον πιάσει κανένας, βουτάει τον Πραξιτέλη από το λαιμό.

—Τι είπες, ρε; Ανακαλέεις; —Ανακαλώ! Ανακαλώ! φωνάζει, πνιγμένος ο Πραξιτέλης, ενώ ο Πρόεδρος χτυπάει τα κουδούνια, συνειστώντας κούγια. Και συνεχίζει: Με την λέξη αληθιότητα δεν ήθελα να θίξω τους αξιοτίμους κύριους συνάδελφους, ούτε ν' αρνηθώ τα υπ' αυτών λεχθέντα, τα όποια είναι άξια ιδιαίτερας προσοχής και επιδοκιμασίας πολλών. Νομίζω όμως ότι τα καθήκοντα των βουλευτών...

—Επί του θέματος κύριε συνάδελφε, λέει ο Πρόεδρος.

—Ποίου θέματος κύριε Πρόεδρε; ρωτάει ο Πραξιτέλης.

—Επί του θέματος που συζητούμε.

—Επί ποίου θέματος συζητούμε; —Εδώ όλη η Βουλή ξεσπάει σε γέλια.

—Συζητούμεν το ζήτημα του προϋπολογισμού, κύριε συνάδελφε.

Δόξα σοι ό Θεός! Τώρα καταλαβαίνει για ποιο θέμα πρόκειται. Ο κ. Πραξιτέλης δεν έχει ιδέα από οικονομικά, αλλά καταλαβαίνει πως πρέπει να μιλήσει. Άνοινει το στόμα του και όπου το βγάλει η άκρη. Λέει διάφορες ανοησίες, ό,τι του κατεβαίνει. Ν' αυξηθούν τα έσοδα του κράτους, άλλα να καταργηθούν και οι φόροι. Να γίνουν αυστηρές οικονομίες, άλλα ν' αυξηθούν και οι μισθοί.

Να καταργηθώ το απόθεμα του χρυσού, άλλα το κράτος να στήσει περιπτερά στους δρόμους και να πουλάει λίρες!... Οι βουλευτές ακούγαν και χαμογελούσαν ειρωνικά.

—Τελειώνετε! είπε σε μία στιγμή ο Πρόεδρος.

—Τελειώσα, κύριε Πρόεδρε! —Συμπέρασμα!

—Δεν έχει συμπέρασμα.

Νέο κύμα από γέλια. Σηκώνει το κεφάλι προς τα θεωρεία ο καυμένος ο Πραξιτέλης και βλέπει τη Ζωή να χι διακώσσει το μαντήλι της για να συγκρατηθώ. Κατεβαίνει από το βήμα και πάει και χώνεται στην όδρα του, σαν βρεγμένη γάτα. Τότε ανδραίνει από βήμα ένας άλλος βουλευτής. Είπε πιο νέος από τον Πραξιτέλη. Ήλός, με φυσιογνωμία επιθλητική, με πλούσια γκριζά μαλλιά, καλοκτενισμένα. Καταλαβαίνει αμέσως το σοβαρό άνθρωπο. Κι' όταν αρχίζει να μιλάει, όλη την αίθουσα απλώνεται σιωπή. Φωνή βαθεία, γλυκειά, υποβλητική. Ν' ακούει και να λέει: Θεέ μου δός μου χίλια αυτιά ν' ακούω. Και λόγια έζηπνα. Σου άρπάξει, λοιπόν, τον Πραξιτέλη στο στομάχι του και στον χτυπάει σαν χταπόδι. Πάρνει κάθε του επικείμενη, το αναλύει και αποδεικνύει ότι κάθε φράση του καυμένου του Πραξιτέλη είναι μία τετράγωνη κουταμάρα. Και όλη η Βουλή κρέμεται από το χερίλα του. Το ίδιο και τα θεωρεία. Και κάθε φορά που λέει κάτι για τον Πραξιτέλη, όλοι οι βουλευτές και οι ακροατές των θεωρείων ξεκαρδίζονται στα γέλια, ευχαριστημένοι και περισσότερο απ' όλους η Ζωή. Χείμαρρος τα λόγια του, κατακυλούν σαν κοτρόνια απάνω στο κεφάλι του δυστυχίου του Πραξιτέλη και τον έρουνώνουν. Ύστερα πάρνει το θέμα του στα σοβαρά κι' αχμαλωτίζει τη Βουλή. Μάλιστα, αυτός είναι ρήτορας! Ο Πραξιτέλης σηκώνει το κεφάλι του προς το θεωρείο. Η Ζωή έχει καρφωμένα τα μάτια της στο ρήτορα. Τον κυττάζει σαν να νύαι αιχμάλωτη, σαν να νύαι γεμμένη από τα λόγια του. Και όταν ό ορτορας τελειώνει με μία θαυμασία, ποιητική αποστροφή, όλη η Βουλή ξεσπάει σε χειροκροτήματα. Το ίδιο και τα θεωρεία. Ακούγεται ένα δυνατό κρουστάλλιο (μπράβο). Είπε η Ζωή, που το φωνάζει και χειροκροτεί με μανία. Ο Πραξιτέλης τη βλέπει και νοιώθει πάγους στην πλάτη του.

Η συνεδρίαση τελειώνει.

Ο Πραξιτέλης περιμένει τη Ζωή στην έξοδο. Άντι γι' αυτήν όμως έρχεται ένας κλητήρας και του δίνει κάποιο γραμμά. Το άνοινει και διαβάει: «Κύριε Πραξιτέλη. Σας ευχαριστώ πολύ για την πρόσκλησή που μου δώσατε. Έγιναν όλα να γνωρίσω τον άνθρωπο που με συγκίνησε για πρώτη φορά στη ζωή μου. Ποτέ δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι υπάρχουν άντρες που μιλάνε τόσο όμορφα. Σας οφείλω την ευτυχία μου. Ζωζών».

Ο Πραξιτέλης χαμογέλασε. Χωρίς αμφοβλία ήταν ένα γραμμά που τον κολάκευε. Και περιέμενε τη Ζωή στην πόρτα. Ξαφνικά όμως κτηρίνισε! Βλέπει τη φιλενάδα του να βγαίνει άγκαζέ με το βουλευτή που μιλάσε τελευταία. Κάπου κάπου σταματούσαν και κάτι έλεγε εκείνος με κωμικές χειρονομίες. Ύστερα την πήρε άγκαζέ και φύγανε, χωρίς να κοιτάξουν να ρίξουν μία ματιά σε κείνον που στεκόταν κούλωνα και περιέμενε.

Κι' ο Πραξιτέλης έφυγε... Και πήρε δυο αποφάσεις. Η πρώτη, να μην ξαναμιλήσει στη Βουλή. Κι' η δεύτερη να σπάσει το κεφάλι του αντιπάλου του στην επόμενη συνεδρίαση. Ο που νάνε περιμένετε το επείσοδο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΔΡ.90

Οριζοντίως

1) Λευκή δούλη των τουρκικών χαρεμιών. — Ευρωπαϊκός ποταμός.

2) Έτσι τελειώνουν τα (δάκρυα). —Ναμ ματική μονάς της Βραζιλίας. — Νότα μουσικής.

3) Καλώ κάποιον. — Άντικαταστάτης.

4) Άέριον χρησιμοποιούμενο στις φωτεινές διαφημίσεις. — Χώρα της Α. Ασίας.

5) Το ώραιότερο οπίτι ενός βασιλείου.

6) Χωρίς αυτήν δεν θα ύπληρχαν κινηματογράφοι. — Λαμπρόν χώραν κατά μικρά χρο.

7) Μας φέρνει στο οπίτι μας το νερό.

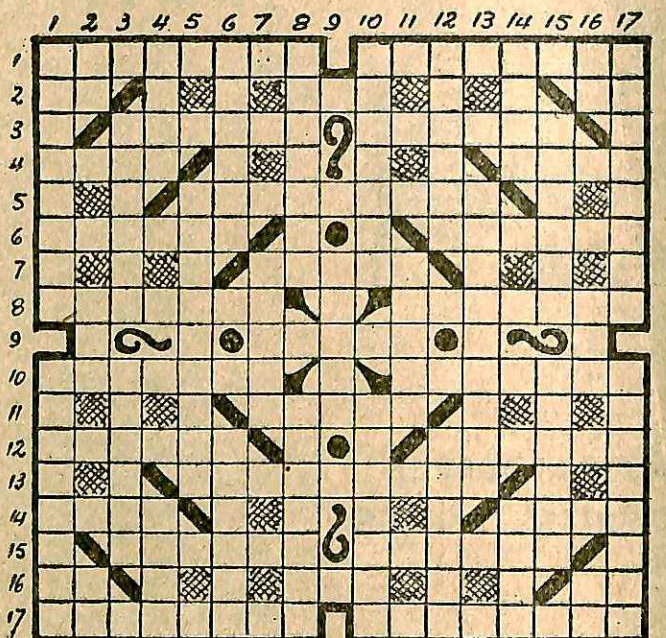
8) Τέτοιον ήταν οι πολέμοισαι του Άλβακου μετώπου. — Έξυτελίζω, βυθίζω κάποιον στο όνειδος.

9) Κάνει χρησιμοποιούμενη στην κατασκευή του πιο διαδομένου αντιοπητικού.

10) Οι σοφοί την έχουν άνεπτυγμένη. — Άγγλικά μέτρα βάρους (καθαρό).

11) Κίδοκι (καθαρό).

12) Βράχος ευρισκόμενος ύπο την επιφάνεια της θαλάσσης. — Είπε κουραστική και γι' αυτό οι στρατιώτες δεν τήν ά.

νικά διαστήματα.

7) Ο θεός του κακού των Ινδών.

8) Ρήμα το οποίο ακούμε συχνά κατά τις προχωρημένες νυχτερινές ώρες. — Μισός.

9) Κομμάτι χοιρινού.

10) Τέτοια είναι όπωσδήποτε μία αεροπορίνα. — Κάτοικος μικρού ευρωπαϊκού κράτους.

11) Νησί των Κυκλάδων.

12) Το πτηνόν αυτό μας διασκεδάζει με την ώραία φωνή του. — Επιβάλλονται σε όσους παραβαίνουν τους νόμους (δημοτική).

13) Παθολογικός πόρος του σώματος που πυρορρέει.

14) Το παθαίνουν οι ήθοιοι πρωτοβγαίνοντας στη σκηνή. — Άρνιπτικός συμπλεκτικός σύνδεσμος.

15) Θα τα βρήτε σε πολλά καταστήματα. — Αποτελούν τον υπέρτατο σκοπό της ζωής μας.

16) Λεπτό νημάτιο. — Έχουν τέσσερα πόδια. — Έρωτηματική αντωνυμία (ουδ).

17) Φονεύω εγκληματίαν επί τόπου και χωρίς δικήν. — Υπερτέλειος.

Καθ'εως

1) Το όνομα... και το επώνυμον περιφημου πολιτικού άνδρος (και οι δυο λέξεις).

2) Έτσι αρχίζουν τα (δάκρυα). — Πρόθεσις. — Προσωπική αντωνυμία.

3) Εγκληματίας—Τυφών, και ταίγας.

4) Άγριο θηρίο. — Την φούστα αυτή την φορούν οι... άνδρες στην Σκωτία.

5) Προϋποθέτει αιματοκύλισμα.

6) Χρησιμοποιείται για τη μεταφορά νερού. — Κάθε κορίτσι

γαπούν καθόλου.

13) Το πτηνόν αυτό κυκλωφορεί τη νύχτα.

14) «... του θριάμβου»: περίφημο παρισινό μνημείο. — Διευκολύνουν τις συγκοινωνίες.

15) Η διάρκεια τους είναι πολύ μεγάλη αν όχι άτελεύτητος. — Άρχαιότατη πρωτεύουσα του Άσσυριακού κράτους.

16) Θα την βρήτε στους μύς του σώματός σας. — Καινούργιο. — Άρθρο.

17) Κάτοικοι δαιδαλικής χώρας. — Συνεδρίασις πολιτικών αρχηγών.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 89ου

Οριζοντίως

1) ΜΑΚΒΕΘ — ΡΑΜΕΣΗ. 2) ΦΡΑΪΑ. 3) ΜΑΚΜΑΘΟΝ — ΦΑΙΔΡΑ. 4) ΙΑ — ΟΥΣ — ΙΑ. 5) ΣΗΜ — ΤΑΟΣ — ΙΡΑΚ — ΙΝΩ. 6) ΟΡΟΙ — ΦΟΝ — ΣΕΝΑ. 7) ΣΚΙ — ΠΥΡΗΝ — ΣΙΑ. 8) ΜΗΛΟΣ — ΣΟΝΙΑ. 9) ΟΜΟΙ — ΗΝ — ΣΥ — ΜΕΘΗ. 10) ΑΚΡΟΝ — ΚΟΝΤΑ. 11) ΑΝΑ — ΣΕΛΑΣ — ΙΣΑ. 12) ΧΩΜΑ — ΡΑΣ — ΣΥΚΑ. 13) ΕΑΡ — ΑΡΧΩ — ΣΤΟΡ — ΤΑΥ. 14) ΟΜ — ΝΕΑ — ΑΡ. 15) ΚΟΜΗΤΗΣ — ΣΤΑ. ΣΙΜΑ. 16) ΑΡΓΟΗ. 17) ΑΣΗ. ΜΟΣ — ΣΠΑΧΗΣ.

Καθ'εως

1) ΑΜΕΣΩΣ — ΑΡΕΣΚΩ. 2) ΚΙΜΩΝ. 3) ΑΛΚΙΜΟΙ — ΑΧΡΩ. ΜΟΣ. 4) ΜΑ — ΜΙΑ — ΜΗ. 5) ΒΙΑ — ΤΟΜΗ — ΚΥΜΑ — ΤΑΜ. 6) ΟΠΑΙ — ΑΠΗ — ΑΡΧΗ. 7) ΦΩΝ — ΠΟΝΟΣ — ΣΑΣ. 8) ΟΣΟΥΣ — ΝΕΡΩΝ. 9) ΠΑΧΥ — ΟΡ — ΛΑ — ΕΡΩΣ. 10) ΣΙΝΗΣ — ΚΑΣΣΑ. 11) ΡΑΦ — ΝΟΣΟΣ — ΣΗΣ. 12) ΑΝΑΣ — ΝΥΝ — ΣΟΥΤ. 13) ΜΑΙ — ΚΕΡΙ — ΤΟΥΡ — ΑΡΑ. 14) ΔΙ — ΑΜΑ — ΑΣ. 15) ΗΡΩΔΙΑΣ — ΙΑΤΡΙΚΗ. 16) ΙΧΘΥΣ. 17) ΠΑΤΡΙΑ — ΑΜΥΧΑΙ.

Κυνηγώντας ΚΡΟΤΑΛΙΕΣ

Η τραγική περιπέτεια ενός κυνηγού

Ήταν αληθινά παράξενο το άτύχημα που συνέβη πρό ολίγου καιρού σ' ένα κυνηγό φειδιών, μέσα στα έλωδη τροπικά δάση του Έβεργκλαντ, λίγα μίλια μόνο μακριά απ' το Μαϊάμι της Φλωρίδος.

Οι δουλειές του πήγαιναν περίφημα, τους τελευταίους μήνες. Γιατί αύξανονταν διαρκώς η ζήτηση ζωντανών φειδιών, που το δηλητήριο τους «άμειγνόνταν» και χρησιμοποιε για την παραγωγή όρου που σώζει απ' το θάνατο τόσους ανθρώπους, διαγκωμένους από φειδία.

Την ημέρα εκείνη, διέκρινε ξαφνικά ανάμεσα στις φυλλωσιές ένα πελώριο κροτάλι, μήκος 2 μέτρων. Άντικε στο είδος των λεγόμενων «διαμαντόφειδων», που έχουν πάνω στην πλάτη τους γεωμετρικά σχήματα όμοια με διαμάντια. Οι αδένας που βρισκόντουσαν στο επάνω μέρος του άπαισιου σπαθιστού κεφαλιού του, θ' απέδιδαν ασφαλώς σε κάθε άρμεγμα περί τα 600 χιλιοστόγραμμα κίτρινον και γλοιώδες δηλητήριο!... Ήταν μία περίφημη λεία!

Είχε κουλουριάσει το σώμα του κι' ανασηκώσε το κεφάλι του άπειλητικά. Τά «πέταλα» της ουράς του χτυπούσαν μεταξύ τους, παράγοντας ένα χαρακτηριστικό ξερό κρότο.

Ο κυνηγός κοιτούσε το μοναδικό του ένοχάκι: ένα ραβδί μήκος 1.50 μέτρων, που κατέληγε σε μία λυγισμένη σιδερένια διχάλα. Με μία κίνηση αστραπιαία, τη στιγμή που το φειδί έτοιμαζόταν να του έπιτεθώ, τούσφιξε το χοντρό λαιμό του ανάμεσα στη διχάλα και στο έδαφος, άκινητώντας έτσι το κεφάλι του. Τά κρύα κίτρινα μάτια του έρπετου τον κύτταζαν με μανία. Αυτός όμως τόπισσε άσφοδα απ' το κεφάλι, το άνασηκώσε, φροντίζοντας να μη το άφιση να τυλιχτή γύρω στο υπράστω του, και τώροξε μέσα σ' ένα κοινό σακί από άλευρι, που ξεκρέμασε απ' τη ζώνη του. Το κυνήγι του είχε πετύχει περίφημα κι' αυτή τη φορά.

Καθώς όμως έδανε σφικτά το στόμιο του σακκιού, το άκούμπησε από άπροσεξία στο πόδι του, για μία στιγμή μόνον. Του είχε συμβεί κι' άλλοτε αυτό, έπανεληθιμένως, μολοντί προσπαθούσε πάντα να κρατάει σε άπόστασι απ' το σώμα του το σακί με τα φειδία. Αυτή τη φορά όμως, μία καταραμένη τύχη έκαμε ώστε να συμπέσει η σύntonη εκείνη έπαφή με μία απ' τις μανιώδεις διαγκωματίες πουδινε το φειδί στο ύψος του σακκιού! Αυτή άκριβώς η σπανιότατη σύμππτωση έκανε παράξενο το άτύχημα...

Ο κυνηγός ένοιωσε ένα τσουχτερό

Επί 10 μέρες, η κατάσταση του ήταν κρίσιμη. Έπειτα σώθηκε η ζωή του. Έμεινε όμως επί 4 μήνες μισοανάπηρος. Είχε πληρώσει άκριβώς μία στιγμή της άπροσεξίας...

Ο κυνηγός αυτός ήταν ένας απ' τις εκατοντάδες των «Αμερικανών», που διαγκωννόνται κάθε χρόνο από δηλητηριώδη φειδία. Γιατί υπάρχουν σ' όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες — έκτός του Μείν, του Νιού Χαμπσάιρ και του Βέρμοντ — άθρονα τέτοια φειδία, κυρίως δε κροτάλιες 12 ειδών. Άλλοι απ' τους κροτάλιες αυτούς έχουν μήκος 25 πόντων κι' άλλοι φτάνουν τα 2½ μέτρα. Αυτοί οι τελευταίοι είναι απ' τα δηλητηριώδη στερα φειδία του κόσμου. Δεν γεννούν αυγά, όπως τα άλλα φειδία, άλλα ζωντανά παιδιά. Παρουσιάζουν δε και μία άλλη peculiarίτην και μοναδική έξαιρέσι: Όταν μεγαλώσουν, το δηλητήριο τους γίνεται λιγώτερο δυνατό.

Ο χειρότερος κι' άκατανίκητος έχθρος των κροταλίων είναι ένα άλλο φειδί, μεγάλο, ώραιο κι' άθλόβες για τον άνθρωπο, τόσο που θεωρείται σε πολλά μέρη σαν οικιακό ζώο. Μόλις ίδη έναν κροτάλι, του έπιτίθεται με μανία, τον σφίγγει με τις σπείρες του και τον λιώνει, χωρίς να πάθει τίποτε απ' το δηλητήριο του.

Οι σελίδες του ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Ο «Θησαυρός» στο προσεχές ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ τεύχος του θα έκδοθώ με 76 σελίδες, κατόπιν δε θα έκδίδεται ΜΟΝΙΜΩΣ με 68 σελίδες.

Τιμή τεύχους Δρχ. 800

πύον πάνω απ' το γόνατο, σαν ναχαν χωθή στη σάρκα του δυο πυρσόμενες βελόνες. Τά κούφια δόντια του φειδιού είχαν χύσει μέσα στο αίμα του το φοβερό τους δηλητήριο!

Ο κίνδυνος δεν τον έκαμε να χάσει την ψυχραιμία του. Έσκιζε άμέσως με το μαχαίρι του το χαλί ύφασμα του παντελονιού του. Έδγαλε απ' την τσέπη του ένα λάστιχο κι' έδωσε σφικτά το πόδι του, λίγους πόντους ψηλότερα απ' τις δυο κόκκινες τρυπίτσες που του είχαν άοίσει τα δόντια του φειδιού. Έκοψε βαθιά τη σάρκα, στο μέρος της πληγής, και κόλλησε πάνω μία κοουτσουκένια βεντούζα. Όλα αυτά έγιναν μέσα σε 60 δευτερόλεπτα.

Έπειτα άρχισε ν' άπορροφά με τη βεντούζα το δηλητηριώδες αίμα, ως ότου άσπρισε τελείως το πόδι του κάτω απ' το δέσιμο. Όταν έπαυσε πιά να βγαίνει αίμα απ' την πληγή, χαλάσωσε το λάστιχο, άοισε να ξαναγεμίσει με αίμα οι φλέβες του ποδιού του κι' έπειτα το ξανάδεσε σφικτά και στερεά.

Μισή ώρα άργότερα, είχε φτάσει με το αυτοκίνητάκι του στο νοσοκομείο. Έκει, του έκαναν άμέσως μία ένεσι όρου στην κοιλία. Ένώ οι γιατροί έτοιμαζόντουσαν να τον έγχειρίσουν βιαστικά, χωρίς καν να καθυστερήσουν για να τον ναρκώσουν, έπαθε μία θανατηφόρα και το δέμα του δράνηκο από κρού ιδρώτα. Ήταν πιά μισοαναίσθητος, όταν του άνοιξαν περισσότερο την πληγή, για ν' άπορροφήσουν κι' άλλο αίμα.

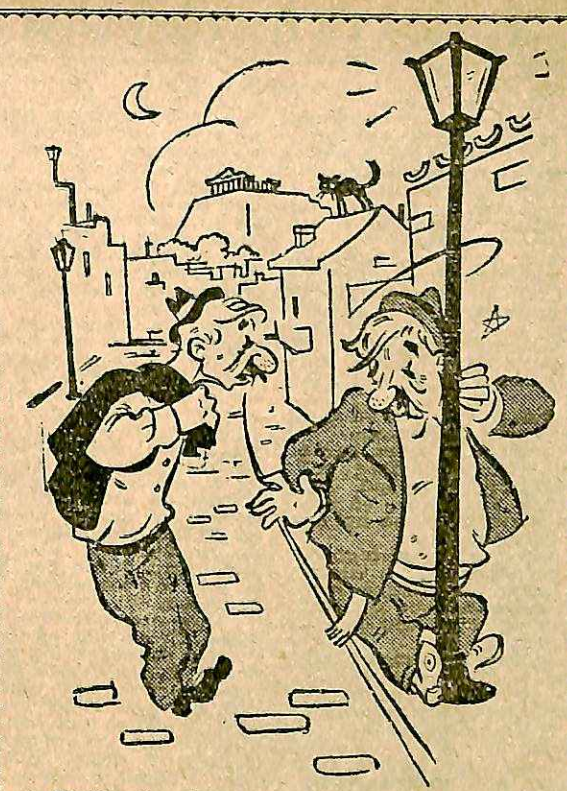
Τού έκαναν δεύτερη ένεσι όρου. Ή κατάστασις του χειροτέρεψε γρήγορα. Αισθανόνταν ένα κάψιμο σ' όλο του το σώμα και δυνατός πόνους στο νευρικό σύστημα, που χρειαζόντουσαν ναρκωτικά φάρμακα για να καταπραυνθούν κάπως.

Το δηλητήριο του κροταλία προσβάλλει κυρίως το αίμα, καταστρέφει τα λευκά αίμοσφαίρια και τα τοιχώματα των αϊμοφόρων άγγείων και προκαλεί μία μεγάλη άσυνδάτωσι δλοκλήρωσι του σώματος. Γι' αυτό, η πίεσις του αίματος του κυνηγού είχε πέσει οργαδία, τόσο που ό σφυγμός του σχεδόν δεν άκούγόνταν πιά. Έκαμε έμετο και έβγαλε πηχμένο αίμα. Τρίτη ένεσις όρου δεν έφερε σπουδαίο αποτέλεσμα. Συγχρόως, του έγιναν ένεσεις διαλύσας έλατονών στο στήθος για την άναπλήρωσι της άσυνδάτωσεως του σώματος, και άδρεναλίνη για την τόνωσι της καρδιάς.

Επί 10 μέρες, η κατάσταση του ήταν κρίσιμη. Έπειτα σώθηκε η ζωή του. Έμεινε όμως επί 4 μήνες μισοανάπηρος. Είχε πληρώσει άκριβώς μία στιγμή της άπροσεξίας...

Ο κυνηγός αυτός ήταν ένας απ' τις εκατοντάδες των «Αμερικανών», που διαγκωννόνται κάθε χρόνο από δηλητηριώδη φειδία. Γιατί υπάρχουν σ' όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες — έκτός του Μείν, του Νιού Χαμπσάιρ και του Βέρμοντ — άθρονα τέτοια φειδία, κυρίως δε κροτάλιες 12 ειδών. Άλλοι απ' τους κροτάλιες αυτούς έχουν μήκος 25 πόντων κι' άλλοι φτάνουν τα 2½ μέτρα. Αυτοί οι τελευταίοι είναι απ' τα δηλητηριώδη στερα φειδία του κόσμου. Δεν γεννούν αυγά, όπως τα άλλα φειδία, άλλα ζωντανά παιδιά. Παρουσιάζουν δε και μία άλλη peculiarίτην και μοναδική έξαιρέσι: Όταν μεγαλώσουν, το δηλητήριο τους γίνεται λιγώτερο δυνατό.

Ο χειρότερος κι' άκατανίκητος έχθρος των κροταλίων είναι ένα άλλο φειδί, μεγάλο, ώραιο κι' άθλόβες για τον άνθρωπο, τόσο που θεωρείται σε πολλά μέρη σαν οικιακό ζώο. Μόλις ίδη έναν κροτάλι, του έπιτίθεται με μανία, τον σφίγγει με τις σπείρες του και τον λιώνει, χωρίς να πάθει τίποτε απ' το δηλητήριο του.

—Το λοιπόν, θέλεις να μάθης πως τα καταφέρνω και γυρίζω οπίτι μου; Μετρώ τις κολώνες, μία δεξιά, μία άριστερά και όταν φάω μία μπαστούνια στο κεφάλι... έφτασα!

(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Αναποδιά

Καθάρω σάς το δηλώνω δίχως ήξεις και άφήξεις, ό καιρός αυτός που ζούμε είναι άναπόδος πολύ κι' αν ζητάτε άποδείξεις θα σάς δώσω, φίλτατοι μου, μόνο μία και καλή.

★

Άσπρη αγορά κανένας το ψωμί το μαύρο θάβρη μα την ίδια την στιγμή μέσ' την αγορά τη μούρη βρίσκει τ' άσπρο το ψωμί!

Ευτυχώς!

Το θρόνδιο ύπουργείο είπε σε μία δήλωσι του ότι έχει έξαρραλισή την έπαρκεία του οίτου κι' ότι, έκτός απ' όλα τ' άλλα, μέσ' τις άποθήκες έχει άποθέματα μεγάλα.

★

Και γεμάτοι ευτυχία και όκασμένοι από τα γέλια είπαν όλοι μ' ένα στόμα: —(Τών Έλλήνων τα καρθάλια δεν τελειώσανε ακόμα!)

Εγγύνασις

Διαρκώς λοιπόν το λένε και το επαναλαμβάνουν ότι όσι υπηρέσιες έγγυνασις θα κάνουν. Σε παρόμοιες δηλώσεις, όλοι συνεχώς προβαίνουν, παίρνουν φόρα κάθε τόσο, μα δεν τις έγγυναίνουν. Μ' αν δεν θέλουν το κορδόνι πιο πολύ να το τραβήξουν (θέξουν)

κι' αν έπιθυμούν συντάμως έγγυνασις να γίνει, μία σύστασι τους κάνει, την έξαι: Να καταλήξουν μάλλον στην... πενικιλίαν!

Επί τέλους!

Δόξα τω Θεώ! Τελειώσαν οι σκοτούρες κι' οι μπες (λάδες) που μας είχαν αναγκάσει να κρατάμε την άνασά κι' όλοι χαίρονται υπερμέτρως που μαράζουν στους (παπάδες)

Λίγο ύφασμα για ράσα.

★

Μπράβο τους και πάλι μπράβο! Κάνουν μία ώραία (πράξι) Είχαν, βλέπεις, τους παπάδες τόσο πιά παραπετά (ζει)

ώστε, μη μπορώντας ράσα επί πληρωμή να βρουν, παρά λίγο φίλτατοι μου, με τα όρτες κι' αυτοί να (βγούνε).

Τώρα όμως τους προσφέρουν άρωγή πραγμάτικη κι' η καρδιά τους πήρε θάρρος και χαρούμενη χτυπά και άς λένε μερικά (ότι τάχατε τα ράσα δεν τον κάνουν τον παπά!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ερωτική παγίδα

Πικάντικο διήγημα

— Παρακαλώ, δεσποινίς, επιτρέψτε μου να αυτοσυστηθώ: Τζιάκομο Καρριέρα, γιος του Ροντόλφο Καρριέρα, του βιομηχανού.

Η δεσποινίς στάθηκε άπονοια, ζάρωσε με περιφρόνηση τα χείλη της κι ύστερα χτυπώντας νευρικά το πόδι της στο πεζοδόριο του δώλου κυττώντας το ρολογάκι του χεριού της:

— Έχετε ένα λεπτό καιρό για να κάνετε κανονική μεταβολή και να εξοφληθείτε.

— Μά... τόλμωσε να διαμαρτυρηθώ ο Τζιάκομο.

— Ευπρόσ, το μισό λεπτό έχει περάσει κι' όλος, του είπε εκείνη αυστηρά. Σας δήλωσα ότι πρέπει να μου αδειάζετε τη γωνιά και να με ξεφορτώνετε!

Ο Καρριέρα σαν αυτόματο έφυγε χωρίς να γυρίσει να ρίξει ένα βλέμμα πίσω του, ταπεινωμένος κυριολεκτικά απ' αυτή του τη γελοιοποίηση.

Η δεσποινίς παρακολούθησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο αυτή την άτακτη φυγή του κι έπειτα ψιθύρισε: «Απογοητεύσει! Τι βλάκας!»

Ο Τζιάκομο Καρριέρα δυό μήνες τώρα παρακολουθούσε τη νέα αυτή κι' είχε γίνει η σκιά της. Σύνταζε στα ίδια κέντρα μ' αυτή, πληρώνει το τριπλάσιο εισιτήριο για να καταφέρει να έχει μια θέσι στο θέατρο κοντά της κι' είχε χαλάσει τα λαστικά του αυτοκινήτου του για να την παρακολουθεί. Στις μακρινές εκδρομές της.

Γι' αυτό το κυνικό αυτό δεν κατέληξε παρά σε μια πανηγυρική αποτυχία: Η Κιάρα Τσέζαρι τον είχε διώξει με το χειρότερο τρόπο. Μά τι τα θέλετε; Η Κιάρα Τσέζαρι ήταν γυναικα. Η σκέψη λοιπόν ότι αυτός ο νέος θα έπαυε πια να την παρακολουθεί, άφου του το είχε απαγορεύσει, τη στενοχωρούσε.

Για να βγάλει τις σκέψεις αυτές απ' το μυαλό της η Κιάρα προχώρησε πιο γρήγορα, μπήκε σ' ένα κατάστημα κι' έβαλε το δυστυχισμένο υπάλληλο να της κατεβάσει όλα τα τσιπ των υφασμάτων. Έφυγε κατόπιν χωρίς ν' αγοράσει ούτε μια καρφίτσα κι' όταν κλείσαν

τύριο της — που έβαλε καπνόν να τους ουστήσει, ο Τζιάκομο της έσφιξε με ψυχρότητα το χέρι, χωρίς να της πη τίποτα. Μά εκείνη έκανε ότι δεν το πρόσεξε και του είπε:

— Η φυσιογνωμία σας, σινιόρ Τζιάκομο, δεν μου είνε άγνωστη. Μου φαίνεται ότι και κάποτε άλλοτε έχετε γνωριστεί.

— Πολύ πιθανόν, της απάντησε εκείνος. Μά ξέρετε, γνωρίζω κανείς ένα σωρό κόσμο, ώστε του είνε πολύ δύσκολο να τον θυμάται.

— Ξέρετε, του δήλωσε τότε η Κιάρα, αρχίζετε να μ' ενδιαφέρετε. Αν... το ληστέσετε να με φλερτάρετε λιγάκι... αυτό δεν θα με δυσαρεστήσει καθόλου.

Ο Τζιάκομο έκανε μια κωμική υπόκλιση και της είπε μ' αδιαφορία:

— Τι κρίμα, δεν έχω κα, θόλου καιρό. Άλλωστε το «φλέρτ» έπαψε πια να με συγκινεί. Έχω κουρασθεί απ' τον έρωτα.

— Ασφαλώς θα δοκιμάσατε πολλές απογοητεύσεις, του απάντησε η Κιάρα με συμπάθεια.

— Όχι, μά μπορεί κανείς απ' τη μία στιγμή στην άλλη ν' αλλάξει γνώμη. Έτσι λοιπόν ένα τυχαίο γεγονός καταλαβαίνει το χαρακτήρα του ανθρώπου π' αγαπάει και συνεχεται.

Η Κιάρα δάγκωσε με νευρική δύναμη τα χείλη της. Κατάλαβε ότι της έκανε υπαινιγμούς για τη σκηνή του δρόμου. Ωστόσο τόλμωσε να του παρατηρήσει:

— Δεν πρέπει να κρίνετε έτσι τις γυναίκες. Καμιά φορά διατάζουν κι' αυτές ν' αποκάλυψουν τα πραγματικά αισθήματά τους.

— Ω, έκανε ο Τζιάκομο, ανησυχώντας. Ο έρωτας δεν κρύβεται. Να με συγκινήσει όμως... Επιτρέψτε μου να σας αφήσω, πρόσθεσε αμέσως, περπατώντας το ρολόι του. Έχω ένα σπουδαίο ραντεβού.

Κι' έφυγε γρήγορα από κοντά της.

Η Κιάρα εκείνη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε. Κι' όσο οι μέρες περνούσαν έκανε σαν τρελή και σκεφτόταν διαρκώς το Τζιάκομο.

Μια μέρα τέλος σ' ένα νευρική κρίση της αποφάσισε να του πη ένα χεράκι, και τον πήρε στο τηλεφώνω. Απ' την άλλη άκρη του σύρματος άκουσθηκε η φωνή του Καρριέρα. Τότε η Κιάρα έξεπασε σ' ένα ακατάσχετο υστερολόγιο, ενώ η φωνή της κοβόταν από λυγμούς.

Ο Τζιάκομο, όταν εκείνη τελείωσε, τη ρώτησε:

— Δεσποινίς Κιάρα, αυτά τα λόγια θα ήθελα να έχετε το θάρρος να μου τα πείτε και μπροστά μου.

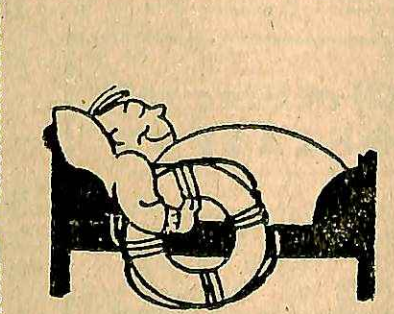
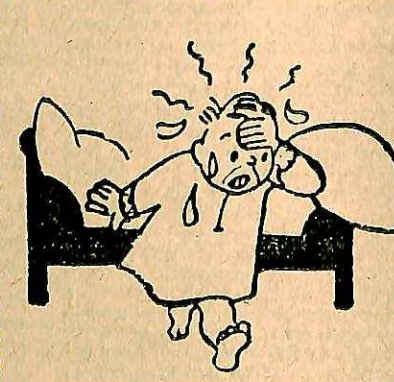
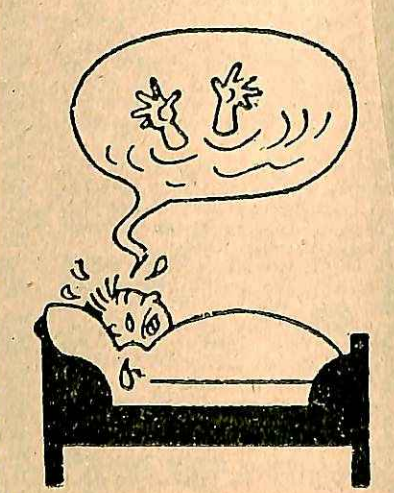
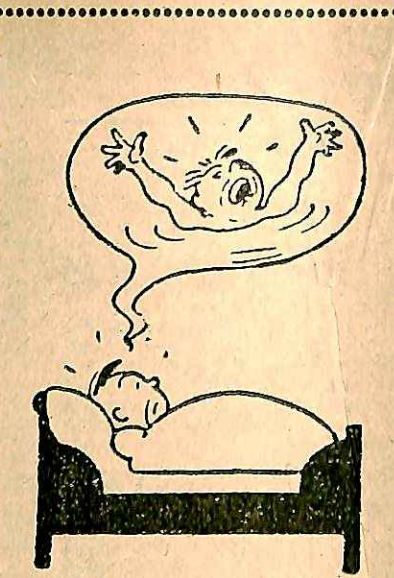
— Και γιατί όχι; Μήπως νομίζετε ότι σας φοβούμαι; του δήλωσε.

Και πήγε στη συνέντευξή του. Μά μόλις τον αντίκρισε ρίχτηκε στην αγκαλιά του κι' άρχισε να κλαίει.

— Δεν μπορώ πιά, Τζιάκομο!... του φώναζε. Κάνε με ό,τι θέλεις, μά πάψε να έχω αυτό το ψυχρό ύφος όταν με κυττάς.

Κι' ο Τζιάκομο της το ύποσχεθηκε. Μά δεν τόλμωσε ποτέ να της πη ότι όλα αυτά τα έκανε επιτηδες για να της κινήσει το ενδιαφέρον κι' ότι την αγαπούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Γιατί ήξερε ότι οι γυναίκες είνε περιεργές κι' ότι πέφτουν σαν τυφλές στις παγίδες του έρωτα κι' αγαπούν τους ανθρώπους που τις περιφρονούν!... που τις περιφρονούν!

ΠΙΕΡ ΦΑΡΕΝ

Ο εφιάλτης

Ο μαρτυρικός θάνατος ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΒΟΝΙΦΑΤΙΟΥ

Ο θάνατος του πάπα Βονιφατίου 8ου είνε ένα από τα πιο τραγικά εγκλήματα που αναφέρει η ιστορία.

Κατά τις αρχές του 14ου αιώνα, ο πάπας Βονιφατίος είχαν έλθει σε φανερό ρήξει με το βασίλειο της Γαλλίας Φίλιππο τον 4ο, που είχε μεταβληθεί σε έστεμμενο ληστή και έκανε τους υπηκόους του να στενάζουν κάτω από το βάρος ενός αβάσταχτου ζυγού.

Στις πατρικές συμβουλές του πάπα, ο Φίλιππος απάντησε με χυδαίες βροσιές. Κι' όταν ο Βονιφατίος τον κατηγορούσε με μια βούλα του ότι παραποιεί τα νομίσματα και ότι κλέβει ανάσχευτα τους υπηκόους του, ο βασιλεύς της Γαλλίας έστειλε στη Ρώμη το βασιλικό ιππότη Γουλιέλμο ντε Νουγκαρέ με μια «έμπιστευτική» αποστολή.

Ο Νουγκαρέ, μόλις έφθασε στη Ρώμη, συνενώθηκε με τον Φραγκίσκο Κολόνα, έδωροδοκούν τους ανθρώπους του πάπα και την αυλή της 3 Σεπτεμβρίου 1303 υπήλκαν ξαφνικά στον πυρό του 'Ανιάν, μαζί με μερικούς μισοθρόνους.

Χωρίς να ταρανθεί από το θόρυβο και τις φωνές τους, ο Βονιφατίος έριξε στους ώμους του το μανδύα του 'Αγίου Πέτρου, φόρεσε στο κεφάλι του την τιάρα με τα δύο στέμματα, που το ένα απ' αυτά συμβόλιζε την κοσμική εξουσία και το άλλο την πνευματική και πήγε να καθήσει στον παπικό θρόνο για να περιμένει τους συνωμότες.

Ωστόσο, οι άνθρωποι του Νουγκαρέ και του Κολόνα διάτασαν βλέποντας το σεβάσμιο αυτόν γέροντα — ο Βονιφατίος ήταν τότε 84 χρόνων — που περίμενε απάθη τα χτυπήματά του.

Κι' ο ίδιος ο Νουγκαρέ ταραχθηκε επίσης και άρχισε να μιλά για την σύγκληση διήβεν ενός συνεδρίου επισκόπων στη Λυών, που θα έλυε τη διαφορά μεταξύ του Γαλλού βασιλέως και του πάπα.

Άλλ' ο Κολόνα, που είχε προσωπικές διαφορές έναντιον του Βονιφατίου, ήταν περισσότερο ανυπόμονος. Πήγε, λοιπόν, κοντά και του είπε:

— Άθλιε γέροντα, βγάλε την τιάρα από το κεφάλι σου!

— Όχι, απάντησε ο Βονιφατίος. Θα πεθάνω με τα σύμβολα της εξουσίας που ο Θεός έμπιστευσε στα χείριά μου.

Ο Κολόνα φρόνιζε τότε από το κακό του. Και, σπώνοντας το χέρι του, κατέφερε ένα ισχυρότατο ράπισμα πάνω στο ισχίο πρόσωπο του Βονιφατίου.

Έπειτα, έδωσε το ξίφος του και έτοιμάθηκε να χτυπήσει μ' αυτό τον πάπα.

Άλλ' η μεγαλοπρέπεια και η απάθεια του Βονιφατίου είχαν κλονισθεί τώρα το Νουγκαρέ, που ρίχθηκε πάνω στον Κολόνα και τον εμπόδισε να καταφέρει το χτύπημά του.

Έτσι, ο πάπας γλύτωσε από την πρώτη αυτή δολοφονική επίθεση.

Άλλ' από τη στιγμή αυτή άρχισε το μαρτύριό του.

Ο Νουγκαρέ και ο Κολόνα τον έκλεισαν μέσα σ' ένα δωμάτιο του πυργού κι' έκαμαν τη σκέψη πως θα ήταν καλύτερα να μη βάζουν τα χείρα τους στο αίμα του.

Αλλά να τον δηλητηριάσουν με τρόπο, που θα έδινε σ' όλους την εντύπωση πως είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο.

Άλλωστε, ο λαός της Ρώμης είχαν αρχίσει να δείχνει σημεία ανταρσίας κι' ένα φανερό έγκλημα έναντιον του αρχηγού της καθολικής εκκλησίας θα προκαλούσε τεραστίες εντυπώσεις σ' όλο τον κόσμο.

Άλλα μιά γυναίκα, από κείνες που βρίσκονταν στην υπηρεσία του πάπα, ανέκαλυψε από μια τυχαία σύμπτωση τα σχέδια των συνωμοτών και το βράδυ, γλυστρώντας κρυφά ως το δωμάτιο όπου είχαν φυλάκισμένο το Βονιφατίο, του είπε ότι έπρεπε να προσέχη και να μην δεχθεί τίποτα από τα φαγητά που του έδιναν.

Η ίδια έδωσε στον πάπα λίγο ψωμί και τέσσερα αυγά θρασυμένα.

Μ' αυτά, ο Βονιφατίος πέρασε πέντε ήμερες. Άλλ' η πείνα θέριζε τώρα τα σώθικά του.

Οι συνωμότες σώριαζαν κάθε μέρα στο δωμάτιο του διάφορα τρόφιμα, ελπίζοντας ότι άργα η σύντμηση θα τα χρησιμοποιούσε.

Ο πάπας όμως δεν τόλμωσε πια να τα εγγύει.

Το πρωί της έκτης ημέρας το λογικό του δυστυχισμένου άνοιξε να σαλεύει.

Κι' οι δήμιοί του τον είδαν έκπληκτοι σε μιά στιγμή να φέρνει τα χείρα στο στόμα του και να μασάει τα δακτύλα του.

Τα μάτια του Βονιφατίου είχαν πεταχθεί από τις κόγχες τους, το πρόσωπό του ταραζόταν από σπασμούς και μηχανικά, χωρίς να καταλαβαίνει τί έκανε, μώνανε σιγά-σιγά τα δακτύλα του με τα δόντια του...

Το θέαμα ήταν άπαισιό, ανατριχιαστικό. Άλλ' οι δήμιοί του δεν συγκινήθηκαν ούτε αυτή τη φορά.

Κατά το απόγευμα της ίδιας ημέρας, ο πάπας σηκώθηκε σε μιά στιγμή από τη θέσι του.

Τα χαρακτηριστικά του φαινόταν πιο ήρεμα, άλλ' ένας ανέκφρατος τρόμος ζωγραφίσθηκε στο πρόσωπό του, καθώς αντίκρισε τα δακτύλα των χεριών του, που τα κόκκαλά τους γυάλιζαν άπαισια...

Ήταν σαν να τα έβλεπε για πρώτη φορά.

Τρελλός από απελπισία και πόνο, έτρεξε τότε στον τοίχο και χτύπησε με τόση δύμη το κεφάλι του, που τα μυαλά του σκορπίστηκαν στο πάτωμα. Ο πάπας Βονιφατίος σωριάστηκε αμέσως νεκρός.

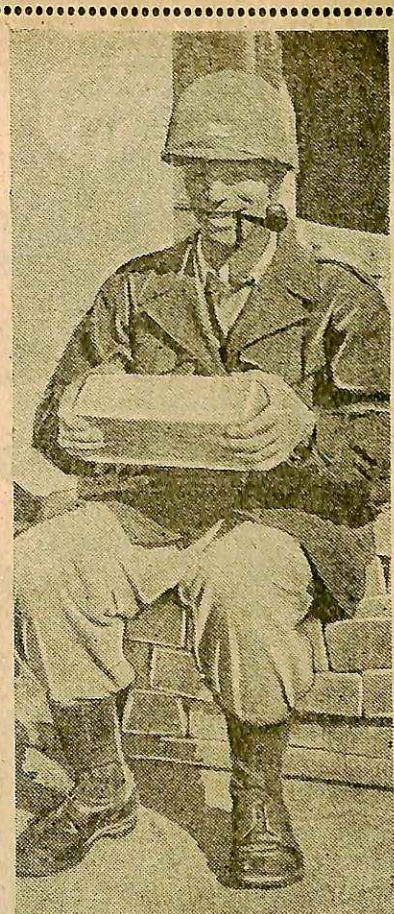
Το σχέδιο του βασιλέως της Γαλλίας είχε πια επιτύχει. Κι' ο Φίλιππος ο 4ος ανέβασε σε λίγο στον παπικό θρόνο έναν πάπα της έκλογής του, που του ωρκίσθηκε πρωύτερα ότι θα τον έλυε από όλους τους σφοδρισμούς του Βονιφατίου και ότι θα εκτέλούσε πιστά τις επιθυμίες και τις διαταγές του.

Ο ύπνοβάτης γιατρός

Μιά περίεργη περίπτωση ύπνοβασίας σημειώθηκε τελευταία στη Βέσνυ.

Ο γιατρός 'Αδόλφος Πόργιους είχε γιορτάσει αποβράδυ μαζί με τη σύζυγο και τους γιους του τους αγγυρούς γάμους του και κατά τις ένδεκα ανέθηκε στο δωμάτιό του για να κοιμηθεί. Λίγη ώρα αργότερα, ήλθαν να τον ζητήσουν από το σπίτι ενός Τόνας, που ο γιος του είχε πάθει όξεια κρίση σκληνκοειδιδούς. Αναζήτησαν τότε το γιατρό στο δωμάτιό του, αλλά δεν τον βρήκαν πουθενά. Την άλλη μέρα η σκληνκοειδίτις του μικρού εξελίχθηκε σε περιτονιτίδα και το παιδάκι πέθανε. Ο Τόνας υπέθαλε τότε μήνυση έναντιον του Πόργιους, κατηγορώντας τον ότι είχε άσυνθη σκόπιμα να επισκεφθεί το παιδί του.

Αποδείχθηκε, όμως, ότι ο Πόργιους δεν ήταν πραγματικά στο σπίτι του, αλλά στο σπίτι ενός άλλου ασθενούς, όπου είχε πάει σε κατάσταση ύπνοβασίας. Ο ίδιος δεν ήξερε τίποτα γι' αυτό. Άλλ' ο ασθενής και οι οικείοί του είδαν λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα τον Πόργιους να μπαίνει στο σπίτι τους από την ανοιχτή πόρτα με τις πιτζάμες και τις παντούφλες. Ο γιατρός πήγε στο προσκέφαλο του ασθενούς, εξέτασε με προσοχή το σφυγμό και την καρδιά του και έπειτα έφυγε. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο ασθενής αυτός έπαυσε από μιά πνευμονία βαρυστάτης μορφής και η κατάσταση του ανησυχούσε πολύ τον Πόργιους.

ΙΑΠΩΝΙΚΟΙ «ΘΗΣΑΥΡΟΙ»

Ο 'Αμερικανός μέραρχος Μακ Κουάκκι ανέκαλυψε σ' ένα απόκρυφο υπόγειο στην Ιαπωνία μιά μεγάλη ποσότητα χρυσού σε βορείες συμπαγείς ράβδους, όπως αυτή που κρατάει στα χείρα του με φανερά ευχαρίστηση. Τέτοιους «θησαυρούς» είχε κρύψει σε διάφορα μέρη η τελευταία πολυμηκή κυβερνήσις του Μικάδου.

ΕΝΑ ΔΕΝΔΡΟ ΜΕ ΤΟΥΝΝΕΛ!

Η γιγαντιαία αυτή οξυά βρίσκεται στο 'Εθνικό Πάρκο της Καλιφορνίας. Έχει ύψος 70 μέτρα και περίμετρο 8! Επειδή δε υψώνεται στη μέση του κεντρικού δρόμου και τον φράζει, έγινε το 1881 ένα τούννελ στον κορμό της για να μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα τα διάφορα όχηματα.

Ρίτα Χαϊνγουορντ

Η στάρ που κερδίζει τα περισσότερα χρήματα και λαμβάνει τα περισσότερα γράμματα από τους θαυμαστές της.

Λιτέχνης και σκηνοθέτης του κινηματογράφου Όρσον Γουέλς. Τόσο δε πολύ αποστρέφεται η Χαϊνγουορντ τις κοσμικές συναναστροφές, ώστε όταν οι φίλοι της και οι συναδελφοί της την έπιασαν να δώρη μια δεξίωση, μετά την τερσατία επιτυχία που είχε η τρίτη της ταινία, «Απόψε και κάθε νύχτα» έπειδή δεν μπορούσε να τους άρνηθ, έδωσε την δεξίωση αυτή, αλλά στο ξενοδοχείο «Αμπσάντορ» του Λος Άντζελες.

Η Χαϊνγουορντ είναι η πιο δημοφιλής σήμερα «στάρ» του Χόλλυγουντ.

Οι Άθηναίοι είδαν έφετος το πρώτο της φιλμ «Στόν Ίλιγγο του χορού». Από τις αναγγελίες των κινηματογράφων, τις σχετικές με τις ταινίες που θα προβάλουν έφετος, μαθαίνουμε πως θα προβληθούν στην ερχόμενη αίσζον εκτός από τις δύο ανωτέρω ταινίες της Χαϊνγουορντ και η τελευταία της μεγάλη έγχρωμη ταινία «Αίμα και Άμμος», η οποία πρό μινός έρχοσε να παίζεται στην Αμερική. Η ταινία αυτή είναι παρμένη από το γνωστό βιβλίο του Ισπανού συγγραφέως Μπλάσκο Ιμπάνιεθ. Μαζί με την Χαϊνγουορντ παίζει και ο Τάυρον Πάουερ.

Η Ρίτα Χαϊνγουορντ, πριν «γυρίση» αυτή την ταινία, θέλησε να γνωρίση τη ζωή των ταυρομαχών και τους φλογερούς και παθητικούς έρωτές τους. Έπηρε λοιπόν στο Μεξικό, γιατί το ταξίδι στην Ισπανία ήταν δύσκολο και μεγάλο. Κι' εκεί, στ' άληθεια, δίχως να το περιμένα, είχε μια από τις πιο παράξενες περιπέτειες της ζωής της. Έγινε το «είδωλο» ενός γνωστού Μεξικανού ταυρομάχου, του Πέδρο Άλβαρεζ, που την έρωτεύθηκε μ' ένα θυελλώδες κι' ακατανίκητο πάθος. Ο τολμηρός «τορέρο» της έστειλε τρυφερά έρωτικά γράμματα κι' άψήφουσε για χάρη της τους μεγαλείτερους κινδύνους στην «αρένα». Η περιπέτεια αυτή ήταν αρκετά ρομαντική. Αλλά έπρεπε να τελειώση με κάποιο τρόπο. Η Ρίτα Χαϊνγουορντ λοιπόν έδωσε μια μεγάλη δεξίωση προς τιμήν του Πέδρο Άλβαρεζ, χόρεψε μαζί του και στο τέλος, για να τον ευχαριστήσει ακόμη περισσότερο, δώλωσε σ' όλους τους καλεσμένους της ότι αν δεν ήταν παντρεμένη, θα δεχόταν να γίνει γυναίκα του!

Κι' έτσι άφησε στο Μεξικό τις καλύτερες αναμνήσεις.
Ρ. ΣΜΙΘ

ΠΙΝ από τρία χρόνια δεν ήξερε την Ρίτα Χαϊνγουορντ. Η μάλλον την έ γνώριζαν μερικοί μόνον σκηνοθέται από εκείνους που καυχώνται ότι μέσα σε μια βδομάδα γυρίζουν μια δολοκλήρη ταινία. Η Χαϊνγουορντ ήταν πρωταγωνίστρια σε τέτοια φιλμ, σε φιλμ «κάουμπού» δηλαδή.

Σήμερα η Ρίτα Χαϊνγουορντ μεσουρανά. Δεν θα εξετάσουμε πως απόκτησε την μεγάλη φήμη της, που έξ άλλου της αξίζει, γιατί μ' αυτό έχουμε ασχοληθ σε προηγούμενο φύλλο μας. Σήμερα θ' απαριθώσουμε τους διάφορους «τίτλους» που κατέχει.

Είνε πρώτα-πρώτα η γυναίκα που κερδίζει τα περισσότερα χρήματα στο Χόλλυγουντ. Είναι η αποκλειστική θεντέττα της «Κολούμπια» κι' έχει υπογράψει το ακριβότερο συμβόλαιο του Χόλλυγουντ. Αυτός είναι ο πρώτος της τίτλος, και δεν είναι μικρός, γιατί με αριθμούς λογαριάζονται τα πάντα στην Αμερική. 280.000 δολάρια έπηρε για να γυρίση τη δεύτερη μεγάλη της επιτυχία «Κορίτσι για εξώφυλλο».

Η Χαϊνγουορντ είναι επίσης η «στάρ» που λαμβάνει τις περισσότερες έπιστολές θαυμαστών. Έκοσμία χιλιάδες (21.000) έπιστολές καταφάνουν κάθε εβδομάδα στα στούντιο της εταιρίας της και στο έξοχικό της σπίτι στο Σάν Φερνάντο. Είναι αφάνταστο το τί της ζητούν οι θαυμαστές της. Άλλοι, οι πιο πολλοί φυσικά, μια φωτογραφία της με αφιέρωση, άλλοι μια τρύπια κάλτσα της, άλλοι ένα παλινό παπούτσι της, μερικοί δυο τριχές από τα ξανθοκόκκινα υπ' όψη της και άλλοι την παρακαλούν να τους έχη σουν να το αγοράσουν.

Τρίτος τίτλος της είναι «της ωραιότερης Αμερικανίδας». Σ' αυτόν δυωσ τον τίτλο διαφωνούν πολλοί. Άλλοι υποστηρίζουν ότι πρώτα απ' όλα δεν είναι Αμερικανιά, γιατί γεννήθηκε στο Μεξικό, από Ισπανό πατέρα και Άγγλίδα μητέρα. Και άλλοι ότι η ομορφιά είναι ζήτημα γούστου.

Τέταρτος και τελευταίος τίτλος της είναι: «της «στάρ» που δεν έχει άνοιξει ποτέ το σπίτι της για να δεχθ κόσμο». Μετά την Γκάριμπο, που έ χει εγκαταλείψει το Χόλλυγουντ, ο τίτλος αυτός της ανήκει αναμφισβήτητα. Πραγματικά, η Ρίτα ζή με τον άνδρα της σ' ένα έξοχικό σπίτι, τερσατίο, με ένα άπεραντο δάσος τριγύρω. Ο άνδρας της είναι ο περίφημος δραματικός καλ-

Η Στάρ ΜΕ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ένα παλνό όνειρο της Κάρμεν Μιράντα που έγινε πραγματικότητα

Η Κάρμεν Μιράντα είναι η πιο εκκεντρική και η πιο σπάταλη «θεντέττα» του Χόλλυγουντ. Το ανεξάντλητο μπριο της, οι τρελοί χοροί της, η φλογερή ιδιοσυγκρασία της, την κάνουν περιζήτητη! Η μελαγχρινή αυτή Βραζιλιάνα, η πάντα ευθυμη και αεικρινή, τη κερδίζει σήμερα άφθονα χρήματα, αλλά και έδουει δεξιά και αριστερά τερσατία πο-σά, χωρίς ποτέ να ζέρη ακριβώς σε ποιά κατάσταση βρίσκονται τα οικονομικά της.

Όπως όλοι οι «αστέρες» έχει και η Κάρμεν Μιράντα μια χαρακτηριστική ιδιοτροπία. Άλλες «θεντέττες» αγαπούν με πάθος τα διαμαντικά, τα γούβινα μοντώ ή τα πολυτελή αυτοκίνητα. Έκείνη ζετρελλαινεται με τα καινούργια παπούτσια! Οι καλλίτεροι πα-πουταπδες του Χόλλυγουντ περιμένουν κάθε πρωί στο σαλόνι της για να πάρουν καινούργιες παραγγελίες. Της παρουσιάζουν διαρκώς νέα σχέδια, πρωτότυπους συνδυασμούς χρωμάτων, σπάνια και πολύτιμα δερμάτα και είναι υπερήφανοι όταν η Κάρμεν Μιράντα δεχθ να λανσάρη μια τελευταία μόδα τους.

Αλλά και η διάσημη «θεντέττα» έχει τις καλές εμπνεύσεις της σ' αυτό το ζήτημα. Για τα παπούτσια που χρησιμοποιεί στους διάφορους χορούς της κάνει μερικούς «τεχνικούς» υπολογισμούς και εξετάζει με προσοχή το βάρος τους, την άντοχή του δερμάτος, το σχήμα τους και το χρώμα τους. Το περίεργο μάλιστα είναι ότι δεν φοράει ποτέ το ίδιο ζευγάρι για έναν άλλο χορό. Για κάθε χορό της θέλει να έχη καινούργια παπούτσια.

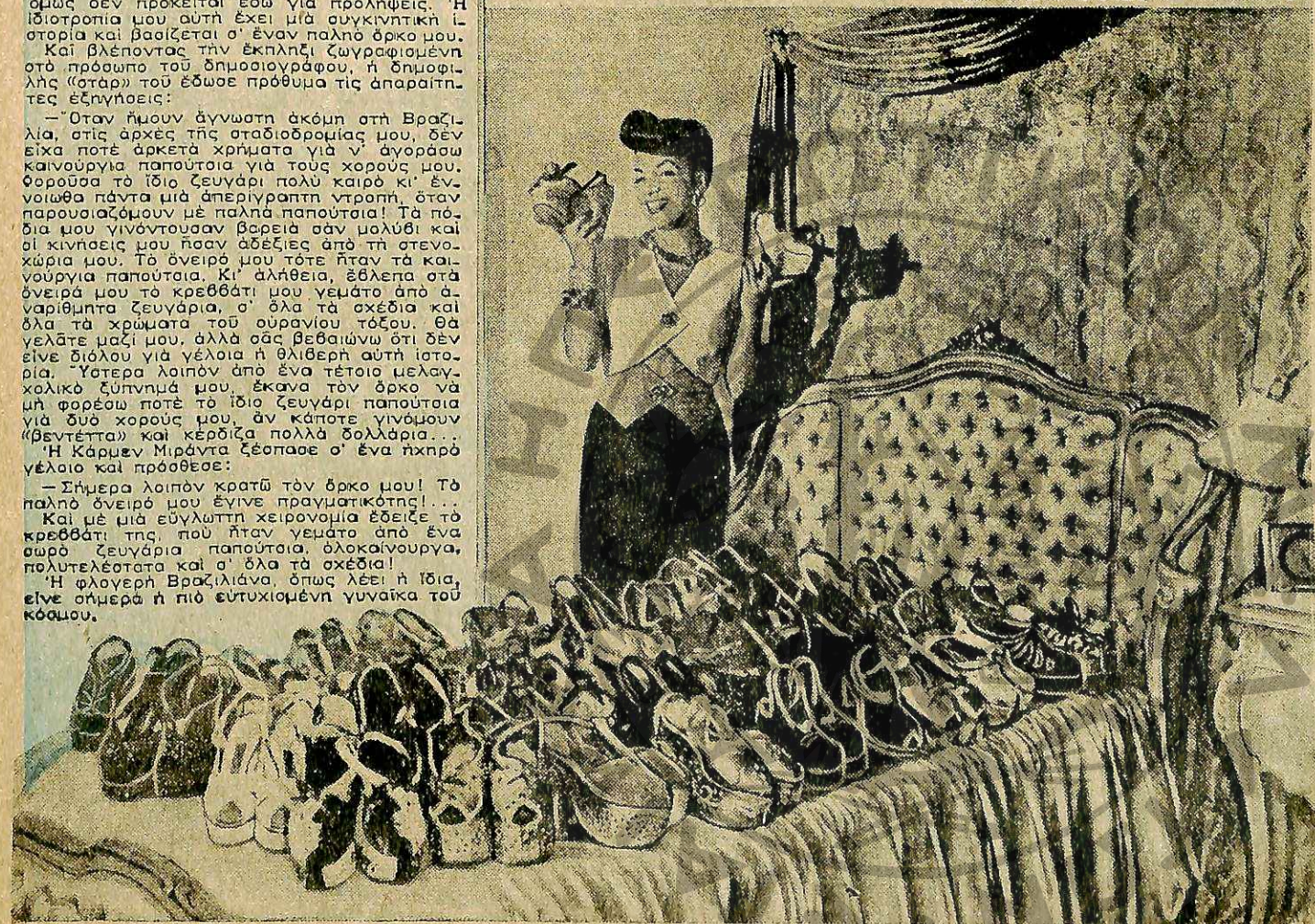
—Πολλοί φίλοι μου νομίζουν ότι αυτό είναι μια από τις προλήψεις μου, δλώωσ έσχατως σ' ένα δημοσιογράφο η Κάρμεν Μιράντα. Και όμως δεν πρόκειται έδω για προλήψεις. Η ιδιοτροπία μου αυτή έχει μια συγκινητική ιστορία και βασίζεται σ' έναν παλνό όρκο μου. Καί βλέποντας την έκπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του δημοσιογράφου, η δημοφιλής «στάρ» του έδωσε πρόθυμα τις απαραίτητες εξηγήσεις:

—Όταν ήμουν άγνωστη ακόμη στη Βραζιλία, στις αρχές της σταδιοδρομίας μου, δεν είχα ποτέ αρκετά χρήματα για ν' αγοράσω καινούργια παπούτσια για τους χορούς μου. Οροούσα το ίδιο ζευγάρι πολύ καιρό κι' έννοιωθα πάντα μια άπερίγραπτη ντροπή, όταν παρουσιάζουμ με παλνά παπούτσια! Τα πόδια μου γινόντουσαν βαρεία σαν μολύβι και οι κινήσεις μου ήσαν αδέξιες από τη στενωχώρα μου. Το όνειρό μου τότε ήταν τα καινούργια παπούτσια. Κι' αλήθεια, έδλεπα στα όνειρά μου το κρεβάτι μου γεμάτο από άναριθμητα ζευγάρια, σ' όλα τα σχέδια και όλα τα χρώματα του ουρανού τόξου. Θα γελάτε μαζί μου, αλλά σάς βεβαιώνω ότι δεν είναι διόλου για γέλοιο η θλιβερή αυτή ιστορία. Ύστερα λοιπόν από ένα τέτοιο μελαγχολικό ζήτημά μου, έκανα τον όρκο να μη φορέω ποτέ το ίδιο ζευγάρι παπούτσια για δυο χορούς μου, αν κάποτε γινώμουν «θεντέττα» και κερδίζα πολλά δολάρια...

Η Κάρμεν Μιράντα ζέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλοιο και πρόσθεσε:

—Σήμερα λοιπόν κρατώ τον όρκο μου! Το παλνό όνειρό μου έγινε πραγματικότητα!... Και με μια ευγλωττή χειρονομία έδειξε το κρεβάτι της, που ήταν γεμάτο από ένα σωρό ζευγάρια παπούτσια, ολοκαινούργια, πολυτελέστατα και σ' όλα τα σχέδια!

Η φλογερή Βραζιλιάνα, όπως λέει η ίδια, είναι σήμερα η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

Όταν εκδίδεται η μοίρα

Βράδυ γλυκό, μυρωμένο της Πρωτομανίας.

Σ' ένα κέντρο των Σε-πολίων, βαθεία, στην πεύδη απόμνημη γωνία του κήπου, ο Λάκης κι η Μίνα μιλούν για την αγάπη τους.

Εκείνος μοιάζει ένα έκατόμυλλο και σκορπίζει τα πέταλά του στα μαλλιά της.

— Τι ώρα είναι πού είσαι κά-τω απ' το ρόζ αυτό κιόνη της λέει.

Εκείνη γελάει και του σφίγγει το χέρι.

Σιγά... σιγά σκύβουν ο ένας πάνω στον άλλον και τα χείλη τους ενώνονται σε ένα φίλι.

— Αγαπημένη μου!

— Καλέ μου... χρυσέ μου Λάκη!

— Του χρόνου θα είμαστε παντρεμένοι, Μίνα.

— Ναί. Και κάθε βράδυ Πρωτομανίας θα ερχόμαστε εδώ, στο ίδιο πάντα μέρος, για να μας θυμίζει την αγάπη μας.

— Την αγάπη μας που θα κρατήσει όσο και η ζωή μας, Μίνα.

— Θα ζήσουμε ευτυχισμένοι ο' ένα σπιτάκι. Θα το λέμε το κλουβάκι μας.

— Και θα είσαι το άηδονι του κλουβιού μας που θα κελαηδά απ' το πρωί ως το βράδυ.

— Ναί, ναι... Θεέ μου πόσο θα είμαι ευτυχισμένη! Πότε θα ρθώ η γλυκεία αυτή ώρα;...

— Θάρρη, αγάπη μου.

— Ναί, θάρρη. Κι όμως... Μα όχι, όχι... δεν είναι δυνατόν...

— Τι συμβαίνει, Μίνα; Μίλας μου. Τι κρύβεις στην καρδιά σου; Δεν έχεις εμπιστοσύνη σε μένα;

— Η Μίνα τον έσφιξε στην αγκαλιά της. Και κρατώντας τον σφιχτά μέσα στα χέρια της του ψιθύρισε:

— Μη με παρεξηγή, αγαπημένη μου. Δεν έρω γιατί, μα ώρες - ώρες μια αγωνία θαγκώνει ελαφικά την καρδιά μου κι ένας μαυρός φόβος με διπλώνει στα φτερά του!...

Ο Λάκης της χάιδεψε τα μαλλιά.

— Κουτό κορίτσι!... της είπε τρυφερά. Τι άνοητες είν' αυτά που λες. Τιποτά δεν θα μας χωρίσει στον κόσμο αυτό. Τ' άκουσε; Η ζωή είναι δική μας. Δική μας η ευτυχία κι η χαρά της αγάπης. Μ' αγαπάς και σε λατρεύω. Θα γίνης δική μου κι αν ακόμα χαλάση ο κόσμος, κι αν ακόμα χά-ση η γη, το δρόμο της και κατακυλίση στο χάος!...

Στο πείσμα της Μοίρας α-

κόμα θα σε κάμω δική μου, γιατί η αγάπη μου είναι ά-πέραντη!...

Η Μίνα τούφραζε τα χεί-λη μ' ένα πεταχτό φίλι.

— Σώπα, Λάκη! ξεφώνι-σε. Μην προκαλῃς το Μοί-ρα, αγαπημένη μου. Σε Ι-κετεύω. Πρέπει να φοβάται κανείς το πεπρωμένο.

★

Πρέπει να φοβάται κανείς το πεπρωμένο!...

Πόσο δίκιο είχε η Μίνα εκείνο το βράδυ της Πρω-τομανίας! Γιατί δεν πρό-φτασε να κλείσει χρόνος κι η Ελλάδα βρέθηκε πάνω-πλην αντίκρου στην πανοικυ-ρη Ιταλική Αυτοκρατορία.

Μαζί με τα άλλα Έλλη-νόπουλα έτρεξε κι ο Λά-κης στα βουνά της Αλβα-νίας, υπερασπιότης της Πα-τρίδας, εκδίκητής και τιμη-ρός του θρασυδειλού 'Ιτα-λού.

Η Μίνα θυμήθηκε τα λό-για του για τη Μοίρα τη στιγμή που τον αποχωρίζο-ταν, μα δεν του είχε τιπο-τε. Με σφιγμένη καρδιά τον αποχαιρέτησε και του εὐ-χάθηκε να γυρίσει νικητής.

— Θα γυρίσω και θα παν-τρευτούμε, της είπε μ' αυ-τοπεποίθησι ο Λάκης, ρο-φώντας με τα φίλια του τα δάκρυα που κυλούσαν απ' τα μάτια της στα ροδόμα-γουλά της.

Και γύρισε μία μέρα, μία μέρα, θλίβοντας και πένθιμη για όλους τους Έλληνες.

Οι νικητές των 'Ιταλών εί-χαν υποστεί την δίκην επί-θεσι του Γερμανού και εί-χαν λυγίσει.

Γύρισαν οι Έλληνες λε-βέντες απ' τα αλβανικά βουνά συντριμμένοι, με το παράπονο στην καρδιά, α-δικημένοι, προδομένοι.

— Αρρωστος ο Λάκης, με τα πόδια πληγωμένα απ' την αδιάκοπη σκληρή πορεία στα καταράβρα, κρεββάτω-θηκε γι' αρκετόν καιρό. Κι όταν σηκώθηκε απ' το κρεβ-βάτι πώς να σκεφθῇ γι' αὐ-τόν; Ποιος σκεφτόταν για χάρες και παννύχια στις ημέρες της μαύρης σκλα-βιάς;

— Η Μοίρα... η σκληρή Μοίρα μας τιμωρεί! ψιθύρι-ζε η Μίνα κι έδυσε πικρά δάκρυα όταν ήταν μόνη της.

Κι έξαφνα συνέβη η πεί-σι μεγάλη συμφορά: Ένα πρωί πιάσανε το Λάκη ο' ένα μπλόκο, τον ώδηγησαν στο Χαϊδάρι και σε λίγες μέρες τον έστειλαν στη Γερμανία μαζί μ' άλλα παλληκάρια.

Πήγε να τρελλαθῇ η Μί-να απ' τον πόνο της. Τι σπαράζε η απελπισία. Πνιγ-μένη στο κλάμα παρακα-λούσε το Θεό να την λυπη-θῇ, λητούσε έλεος από τη Μοίρα.

Και περνούσε ο καιρός. Καμιά είδησι απ' τον αγα-πημένο της. Ός που έφτα-σε η μέρα η αγία του λυ-τρώσιου. Έφυγαν οι κατα-κτιπται. Έλευθερώθηκε η γλυκεία Πατρίδα! Γυρίζανε απ' τη φοικητή ούπρια τα Έλληνόπουλα. Θα γύριζε τώρα πειά κι ο Λάκης.

— Αχ, φέρτον. Παναγία μου, κι αν ακόμα χαλάση ο κόσμος, κι αν ακόμα χά-ση η γη, το δρόμο της και κατακυλίση στο χάος!...

Στο πείσμα της Μοίρας α-

★

Ένα πρωινό που η νέα

είχε πάει στα γραφεία του Έρυθρού Σταυρού για να μάθῃ νέα για τον αγαπημέ-νο της, έφτασε στο σπίτι ένα χλωμό παλληκάρι.

— Ήμουν δημῶς στη Γερ-μανία, εξήγησε στη μητέρα της Μίνας. Έκει γνώρισα τον αρραβωνιαστικό της κό-ρης σας, το Λάκη. Και τώ-ρα...!

— Τώρα; ρώτησε χλωμιά-ζοντας η μαύρη μάνα.

— Ήρθα να σῶς πῶ, κυ-ρία, πῶς δεν ζῇ πειά. 'Αρ-ρώστησε απ' τις κακουχίες και πέθανε. Μοῦδωσε κι' αυτό, την ώρα που ψυχορ-ραγούσε για την κόρη σας; το ρολόγι του κι' αυτό τον άσημνο αναπτήρα. Τα γλύτωσε απ' τους Γερμα-νούς και της τῆς στέλνει για να τον θυμάται και να του ανάδη κανένα καρί...!

— Αναλύθηκε σε δάκρυα η μαύρη μάνα. Κι' όταν γύρι-σε η Μίνα δεν άνοιξε το στόμα της, δεν της φανέ-ρωσε το τρομερό μυστικό. Έκρυψε σ' ένα συρτάρι και διπλοκλείδωσε τα ένθυμια του αγαπημένου νεκρού.

Ετσι η Μίνα δεν έμαθε την τρομερή αλήθεια.

Και σήμερα ακόμα ζῇ με την ελπίδα του γυρισμού του πολυαγαπημένου της. Τον περιμένει με πάθος, με πείσμα, με φανατισμό.

— Θα γυρίσω, θα γυρίσω μία μέρα, λέει σ' όλους την πρώτη. Πόδες ξέρει τι τον έμπόδισε ως τώρα. Μα θα γυρίσω. Δεν με γελάει έμένα η καρδιά μου. Ετσι δεν είναι, μπάρα;

— Ναί, κόρη μου, θα γυ-ρίσω, της αποκρίνεται η φτωχή η μάνα της και κρυ-φοκαπνίζει ένα λυγμό που την πνίγει στο λαιμό.

Κι' ελπίζει και περιμένει η Μίνα, πιστή στη μεγάλη της αγάπη. Άσπρισαν τα μαύρα της μαλλιά στους κροτάφους της, μαράθηκε το χλωμό, γλυκό πρόσωπό της. Μα η καρδιά της αντέ-χει και χτυπά γλυκά, τρυ-φερά γι' αὐτόν που δεν πρόκειται να ξαναγυρίσει πειά, για κείνον που μα-ταία - αλλοίμονο! - περιμέ-νει και θα περιμένῃ ως πού να τη λυτρώση ο θάνατος!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

♦♦

Τὰ λουλούδια που αλλάζουν χρώμα

Οι προσκεκλημένοι σε μία φιλική γιορτή, που γίνε προπολεμικά στο Βε-ρολίνο, οσάτισαν βλέπον-τας την αίθουσα στολισμένη με λουλούδια που είχαν τα-πιδ παραξένα χρώματα: τρι-αντάφυλλα και γαρύφαλλα καταπράσινα και κατάνι-κα, γαρδένιες, γιαιοεμιά και μανιόλιες κίτρινες σαν το καναρίνι, πράσινες καμπα-νούλες και πανσέδες...

Όλα αυτά τα λουλούδια είχαν βουτηχθῇ σ' ένα μίγ-μα από 9 μέρη αλβέρως και 1 μέρος αμμωνίας. Το υγρό αυτό άλλαζε τελείως τα φυ-σικά τους χρώματα. Τα ρόζ και τα βιολε έγιναν πράσι-να, τα άσπρα έγιναν κίτρι-να, ενώ τα κίτρινα διατήρη-σαν το χρώμα τους. Τα κόκ-κινα μαύρισαν. Τα πολυχρω-μα πήραν τους πιο παράξε-νους συνδυασμούς αποχρω-μάτων.

Για να διατηρήσουν επί-μερικές ώρες το καινούργιο τους χρώμα τα λουλούδια αυτά, πρέπει να μινῃ βου-τηγμένο το κοτσάνι τους σε νερό. Πάντως, μετά 7-8 ώ-ρες, ξαναγυρίζουν σιγά-σι-γά στο αρχικό τους χρώμα.

ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΩΝ «ΠΟΝΤΙΚΩΝ»

Όταν η γυναίκα θέλη...

Τὰ αστυνομικά χρονικά αναφέρουν διάφορες διαβολόμενες ληποδύσεις, που έμειναν θυλικές με τη σατανική τους ικανότητα ως «ποντικοί ξενοδο-χείων».

Μιά απ' αυτές, που είχε έπονομασθῇ «ποντικός-φάντασμα», ήταν η Βιόλετ Πέρσινγκ, απ' την Καλιφορνια. Άρ-χισε το στάδιό της στα 19 χρόνια της, με μιά κλοπή 20.000 δολλαρίων. Ήταν η μόνη φορά που έκαμε το λάθος να πέ-ση στα χέρια της αστυνομίας. Στη δίκη της όμως, υπερασπίσθηκε τον εαυτό της με τόση θέρη κι' επιτηδεότητα, ώστε οι δικασταί αναγκάσθηκαν να την άνω-ώσουν, για ανεπάρκεια αποδείξεων. Απ' την ημέρα εκείνη, έκαμε περί τις 200 επιτυχημένες κλοπές, χωρίς να ξαναπι-σθῇ ποτέ. Η άγρυπνη επίβλεψη της αστυνομίας, οι λεπτομερείς έρευνες, οι αλφινδισμοί κι' οι παγίδες κάθε είδους, δεν ώφελησαν σε τίποτε. Έτσι, η Βιό-λετ δεν έπληγε ούτε μιά μέρα στη φυ-λακή!

Από 8 χρόνια τώρα, η Βιόλετ έχει πάψει να «εργάζεται» και ζῇ σε μιά πο-λυτελεστάτη βίλλα στο Μαϊάμι. Είναι ά-κόμη ώρια κι' έχει θαυμαστά, παρ' ό-λα τα 45 χρόνια της. Έχει υποσχεθῇ δε ότι, ένα μήνα μετά το θάνατό της, θα εκδοθῇ ένα βιβλίο της με τίτλο «Έκμυ-στηρεύσεις και απομνημονεύματα».

Άλλος περιόδοτος «ποντικός» ήταν η Γαλλίδα Έβον Σαραντέλ, μιά ξανθή Λωυζέ. Στα 17 χρόνια της, έκλεψε για πρώτη φορά ένα σεβαστό ποσό από τον πρίγκιπα Χένολοχ, που παραβρίσκε-σ' ένα ξενοδοχείο της Νικαίας. Έπειτα από μερικές μέρες, πιάστηκε απ' την αστυνομία, κρατώντας μιά βαλιζούλα με διπλό πάτο, η οποία περιείχε το με-γαλειότερο μέρος των κλεμμένων χρημά-των. Αργότερα έγινε κι' αυτή «κασσο».

Η ειδικότης της ήταν να κόβη με μιά κατάλληλη τανάλια τα σύρματα του ή-λεκτρικού στο δωμάτιο του θύματος της. Στη Μαδρίτη, έκλεψε τα κοσμήματα μίας Αμερικανίδος διςκατομυριούχου, αξίας 500.000 δολλαρίων. Στο Λονδί-νον, πήρε 30.000 λίρες από ένα Κουβα-νό κτηματία. Στο Παρίσι, άρπαξε τα χρυσά και τα κοσμήματα μίας Κανα-δής, η οποία ζήτησε την τελευταία στιγμή και την πυροβόλησε, αλλά δίχως αποτέλεσμα.

Επίσης η Γερμανίδα Έμμα Λάρκενς κι' η ώρια και λευκή Πολωνέζα Ντέ-ζια Τεβίσκυ έγιναν περίφημες ως «πον-τικοί». Κέντρον δράσεώς τους ήταν το Βερολίνο. Συνένοχος της πρώτης ήταν ένας χημικός, έφευγέτης ενός ισχυροτά-του ναρκωτικού με άμεση ενέργεια. Η Λάρκενς το μεταχειριζόταν τακτικά.

Μολονότι την ύποπτευόντουσαν άορι-στα, υπόρεσε κι' αυτή να δράση επί-αρκετα χρόνια ατιμώρητη. Και θα έξα-κολοιούσε ίσως, άγνωστον ως πότε, αν δεν σκοτωνόταν σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Τότε μόνον αποκαλύφθηκαν οι άθλοι της. Ο χημικός τιμωρήθηκε άσπρη, αλλά το μυστικό του ναρκωτι-κού δεν αποκαλύφθηκε ποτέ.

Η Πολωνίδα Τεβίσκυ ήταν Ικανή να κάμῃ 5, 6 κι' και περισσότερες κλοπές, στο ίδιο ξενοδοχείο και μέσα σε μιά νύχτα. Είχε καταπληκτική επιδεξιότητα στο ανεδοκατέβασμα απ' τις ύδωροδρες, κι' έτσι μπορούσε να δράση χωρίς να έμφανισθῇ στους διαδρόμους.

Τέλος κατέστρεψε το στάδιό της ένα σκυλί, που έτυχε να βρίσκεται στο δω-μάτιο του κυρίου του και της έπετέθη όταν την είδε να μπαίνει απ' το παρά-θυρο. Δεν την άφισε δε ούτε κι' όταν το πλήγωσε με το περιστόφό της.

Μερικά χρόνια αργότερα, η Τεβίσκυ χάθηκε μυστηριώδως. Λέγεται ότι κά-ποιος νέος από πριγκιπική οικογένεια την έρωτεύθηκε και την παντρεύτηκε.

ΟΙ ΑΠΙΣΤΙΕΣ ενός μεγάλου ποιητού

— Έν όνόματι του νόμου, ανοίξετε! Τα χτυπήματα γίνονταν ολοένα και πιο δυνατά.

Στο έσωτερικό του δωματίου, μιά γυναίκα, τρελλή από τον τρόμο, σφίγγονταν πάνω στο στήθος του φί-λου της.

Στο τέλος, ο άνδρας άνοιξε την πόρτα.

Ένας αστυνόμος, με ψυχρό και αυστηρό ύφος, μπήκε τότε μέσα στο δωμάτιο. Έβγαλε άμέσως ένα μι-κρό κανόνι από την τσέπη του και ζήτησε από τον άνθρωπο που έστεκε μπροστά του:

— Το όνομα και το επάγγελμά- σας!

Βίκτωρ Ουγκώ, όμότημος της Γαλλίας.

Ένας όμότημος της Γαλλίας, έ-νας ένδοξος ποιητής μέσα στο ά-θλιο αυτό ξενοδοχείο της όδου Σαιν-Ρός! Ο αστυνόμος, μ' όλο που εί-χε δοκιμάσει αναριθμητες εκπλήξεις κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας του, έμεινε για μιά στιγμή σαν ά-ποληθωμένος.

— Και η κυρία; ρώτησε όταν συ-νῆλθε από την καταπληξί του.

Μιά άδύνατη φωνή απάντησε:

— Λεονία Μπιάρ...

Ήταν σύζυγος του ζωγράφου Μπιάρ και υπέρα δυο παιδιών. Α-πό καιρό όμως δεν ζούσε μαζί με τον άνδρα της, που την είχε δώσει από το σπίτι του, όταν ανέκαλψε τις σχέσεις της μ' έναν ήθοπο ο όνο-ματι Λαφόν.

Ο Μπιάρ ήθελε όμως να εκδικη-θῇ τη Λεονία και να επιτύχῃ τη φυ-λακισί της, όπως ώριζε η αὐστη-ρή νόμοι της εποχής, για τις άπι-στες συζύγους, που συνελαμβάνον-το επ' αυτοφώρω μαζί με τον φίλο- τους.

Γι' αυτό την παρακολουθούσε πά-να και, εκείνη την ημέρα, βλέποντάς την να μπαίνει μέσα στο μικρό ξε-νοδοχείο της όδου Σαιν-Ρός, είχε νομίζει πως ο άνθρωπος που την συ-νώδεε ήταν ο Λαφόν.

Ο αστυνόμος έδωσε τον καιρό στους δυο έραστές να συμπληρώ-σουν την τουαλέτα τους και κατέ-θηκε μαζί τους τις σκάλες. Ένα ά-μαζί περίμενε μπροστά στην πόρτα.

Ο άνθρωπος της εξουσίας έσπρω-ξε μέσα σ' αυτή τη δυστυχισμένη Λεονία και κάθισε κι' αυτός πλάι της. Άλλα όταν ο Βίκτωρ Ουγκώ θέ-λησε ν' ανέβῃ κι' αυτός στο άμαξί, τον έμπόδισε με μίαν άπότομη κι-νησι του χεριού.

— Δεν σας χρειάζομαι, κύριε ύ-ποκόμη, είπε.

— Άλλά πού πηγαίνετε, λοιπόν, την κυρία; ρώτησε ο ποιητής.

— Στις φυλακές του Σαιν-Λα-ζάρ, απάντησε ο αστυνόμος.

Την ίδια στιγμή, το άμαξί άρχισε να τρέχῃ πάνω στο λιθόστρωτο του δρόμου.

— Ο ποιητής, που είχαν άπομεινεί

μόνος, άπομακούνθηκε με άρσά βή-ματα.

Η Λεονία Μπιάρ ήταν μιά και-νούργια κατάρκτησις του, πράγμα που δεν έμπόδιζε τον Ουγκώ να την αγαπάῃ με τό παράφορο έκείνο πά-θος που έδειχνε σε κάθε περιπέτειά του. Φεύγοντας από το σπίτι του το άπόγευμα, για να έλθῃ να την συ-ναντήσῃ, είχε περάσει από τη φί-λη του, την πιστή Ίουλίττα Ντρούε.

— Πόσο ώραίος είναι σήμερα ο Τοτός μου! είπε η νεαρή γυναίκα, βλέποντάς τον. Και πόσο κομψά ντυ-μένος! Ο Τοτός μου μοσχοβολάει από άρώματα... Ο Τοτός μου δεν τολμάει να κινηθῇ για να μινῃ τσα-λακώσῃ το μεταξωτό πουκάμισό του... Ο Τοτός μου θέλει να γοη-τευθῇ κάποια γυναίκα... Όχι δ-μως έμένα... Γιατί ο Τοτός μου δεν με αγαπάει πιά...

Η Ίουλιέττα, με τό αλάνθαστο γυναικείο ένστικτό της, είχε μαντεύ-σει ότι ο αγαπημένος της πηγαίνει σε κάποια έρωτική συνάντησι. Άλ-λά δεν είχε προσπαθήσει να τον έμ-ποδισῃ, όπως η κυρία Ουγκώ, η σύ-ζυγος του ποιητού, δεν τον είχε έμ-ποδισῇ ποτέ να έπιρκεθῇ τη φίλη του. Γιατί και οι δυο αυτές γυναί-κες δεν ένδιαφέρονταν παρά μόνο για την ευτυχία του άνθρώπου που έλάτρευαν. Και έθυσίαζαν προθύμα σ' αυτή τον έγωισμό, την άξιοπρέ-πεια κι' αυτή άκόμη τη γυναικεία περσφάνεια τους.

Μερικές ημέρες αργότερα, η σύ-ζυγος του ποιητού έμπα ένα πρωί στο γραφείο του. Κρατούσε στα χέρια της μιά καρικατορά του ζωγράφου Ντεβεριά, που παρίστανε τον Ουγκώ μισόγυμνο, με την Λεο-νία Μπιάρ στην αγκαλιά του. Η καρικατορά αὐτή κυκλοφορούσε σε χιλιάδες αντίτυπα στο Παρίσι.

Ο ποιητής είχε γίνει κατακόκκι-νος από την ντροπή και το θυμό του.

— Νομίζω, είπε με ήρεμο τόνο η σύζυγός του, ότι δεν ένδιαφέροθηκε όσον έπρεπε γι' αυτή τη γυναίκα... Ίσως οι άσχολίες σου δεν σε άπορ-σαν... Σκέφθηκα, λοιπόν, πως θα έπρεπε να αναπληρώσω αὐτή την παραλειψί...

— Τι έκαμες; ρώτησε άνήσυχος ο Ουγκώ.

— Κατώρθωσα να επιτύχῃ τη με-ταφορά αὐτῆς της δυστυχισμένης στη μονή των Αυγουστινών, όπου θα εί-νε πολύ καλύτερα και έπληρωσα τα έξοδα της συντηρήσεώς της για ένα έξάμηνο...

Ο ποιητής κατέβασε το κεφάλι. Δυό γονόδα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του.

— Είσαι ένας άγγελος! ψιθύρισε. Χωρίς έσένα δεν θα μπορούσα να ζήσω ούτε στιγμή!

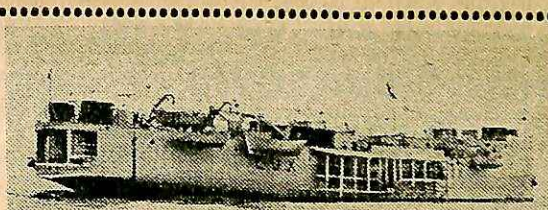
Ετσι τελείωσε το ειδυλλίό του με τη Λεονία Μπιάρ, που μόλις είχε κρατήσει μερικές βδομάδες.

Ο Ουγκώ, θέλοντας να ξεκουρα-σθῇ, έφυγε κατόπιν μόνος του για το Σέν-Ε-Μάρν, από όπου έγραψε γράμματα γεμάτα σπρωγῇ και τρυ-φερότητα στη σύζυγό του, στην Ίου-λιέττα Ντρούε, στη Λεονία Μπιάρ... Και στο άναμεταξύ περνούσε τον καιρό του, σφιγγοντας στην αγκα-λιά του την όμορφη Μπριγκίτα, μιά νεαρή υπηρέτρια του ξενοδοχείου ό-που είχε εγκαταστήσει...

ΚΙΝΗΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

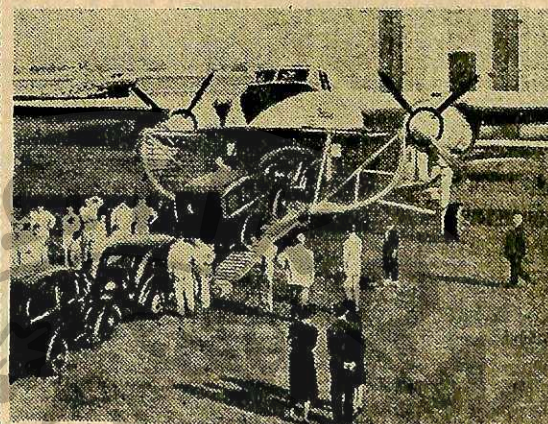
Στο Όντάριο του Καναδά το ύ-πουργείο της Παιδείας χρησιμο-ποιεί 7 μεγάλα βαγόνια ως κι-νητά σχολεία για τα παιδιά των ζυλοκόπων και των κτηνών γουναρικών που κάθονται σε ά-πομακρυσμένους μικρούς συνοι-κισμούς.

Κάθε τέτοιο σχολείο έχει 14 θρανία, ένα μαυροπίνακα και μιά βιβλιοθήκη. Έχει επίσης κοιτῶνα, κουζίνα και μπάνιο για το δάσκαλο, που εκτός της δι-ατροφῆς του παίρνει 2000 δολ-λάρια το χρόνο.

ΜΙΑ ΠΛΩΤΗ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ

Ένας έξυπνος Αμερικανός έπιχειρηματίας άγόρα-σε μιά παλαιά ναρκωθέντιδα του πολεμικού ναυτικού και την μετέτρεψε σε πλωτή χαρτοπακτική λέσχη. Το πρωτότυπο αὐτό «καζίνο», είναι πάντα άγκυροβο-λημένο 8 χιλιόμετρα μακριά από την άκτι.

ΦΟΡΤΗΓΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Το πρώτο άγγλικό φορτηγό αεροπλάνο, το «Μπρί-στολ», έφθασε την περασμένη εβδομάδα στη Νέα Υόρκη με φορτίο βάρους 5 τόννων. Μπορεί να με-ταφέρει παντός είδους έμπορεύματα σε μεγάλες αποστάσεις με ταχύτητα 170 μίλλια την ώρα.

Η ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ στή βιομηχανία

Τί ακριβώς θα γίνει στο μέλλον

Οι προφητείες για τις εθνικές χρησιμοποίησις της ατομικής ενέργειας ως παρουσιάζονται ως προσεχείς τις πιο απίστευτες μεταβολές της ζωής μας. Μας λένε π. χ. ότι, με λίγα γραμμάρια κατάλληλης ουσίας ένα υπερωκεάνειο θα κάνει το ταξίδι Ευρώπης - Αμερικής με επιστροφή. «Οτι θα καταργηθούν οι αντίκες της βελίνης, έφ' όσον οι σωφές θα εφοδιάζονταν μία φορά το χρόνο τα αυτοκίνητα τους με ραδιενεργό ουσία. «Οτι θα ιδρυθούν αποικίες στη Σελήνη, τον Άρη, την Αφροδίτη, χωρίς στα διαπλανητικά ταξίδια με ατομικινίτες ρουκέτες. ...

Αλλά οι σοβαροί επιστήμονες συνιστούν να μην περιμενουμε μία σύνομη βιομηχανική επανάσταση. Οι μετοχές των πετρελαίων δεν σημειώνουν καμμία πτώση στο Χρηματιστήριο. Τα εργοστάσια του Νηπρόντι έδακολουθούν να παράγουν αυτοκίνητα συνηθισμένα...

Προσφωρισμένα τουλάχιστον, είνε περιωρισμένες οι βιομηχανικές δυνατότητες της ατομικής ενέργειας. Κι' αυτό κυρίως γιατί οι πρώτες ύλες για την παραγωγή της είνε δύο μόνον, σπάνιες, ακριβές και δυσεύρετες: το ούρανιον και το πλουτώνιον.

Η μεταβολή της ατομικής ενέργειας σε θερμότητα είχε κατορθωθεί πριν ακόμη όπ' τον πόλεμο, αλλά σε περιωρισμένη κλίμακα. Αν η ιστορία δεν μας πληροφορήσει τότε ακριβώς πραγματοποιήθηκε ο άνθρωπος τη φωτιά ή τον τροχό, προικμένου για τον αιώνα της ατομικής ενέργειας» απορούμε να πούμε με πεποίθηση ότι άρχισε στας 2 Δεκεμβρίου 1942. Την ημέρα αυτή, πρωτολειτούργησε η πρώτη «στήλη» διασπάσεως των ατόμων του ούρανιου, κρυμμένη μέσα στο έδαφος μιας αλύτης του Παπεντισπιού του Σικάγου. Οι επιστήμονες είχαν κατορθώσει να χαλινάγωνίσουν την ενέργεια της, ώστε να μη καταλήξει σε έκρηξη όπως στην ατομική βόμβα.

Χάρης σε ειδικά μεταλλικά διαφράγματα, που ελάττωναν την ταχύτητα της διασπάσεως, η θερμότητα που παρήγαγε, ισοδυναμούσε με ηλεκτρικό ρεύμα μόλις μισού Βάττ. Σε μερικές μέρες, οι πειραματιστές την άφαισαν ν' ανεβεί ως τα 200 Βάττ, όσο χρειάζεται δηλαδή για να ηλεκτροφωτισθεί ένα μικρό σπίτι.

Όλη αυτή η θερμότητα πήγαινε χαμένη, σκοπιάζοντας στον αέρα. «Επίσης ανεκμετάλλευτη μένει η τερασ-

στία ποσότης θερμότητας, που εκλύεται στο αμερικανικό κυβερνητικό εργοστάσιο όπου το ούρανιον μεταβάλλεται σε πλουτώνιον για την ατομική βόμβα. Την παίρνουν όλη τα κύρια νερά του γειτονικού ποταμού. Αυτό γίνεται γιατί, κατά την ίδρυσή του εργοστασίου, αντιμετωπίσθηκε μόνον το πείγμα πρόβλημα της παραγωγής πλουτονίου για πολεμικούς σκοπούς. Δεν ύπρχε ο καιρός για να γίνουν εγκαταστάσεις παραγωγής ηλεκτρισμού απ' τη θερμότητα. Υπό εθνικές δυνάμεις συνθήκες, δεν πρόκειται βέβαια να πηγαίνει χαμένη η θερμότητα, το πολύτιμο αυτό «υποπρόϊον». Η πιθανώτερη χρησιμοποίησις της θάνα για να κινή ατμομηχανές εργοστασίων, απ' τις οποίες θα παράγεται ηλεκτρισμός.

Για να γίνει η διάσπασις των ατόμων, πρέπει να υπάρχει μία ώριμένη ποσότης ούρανιου. Η ποσότης αυτή τηρείται ακόμη μυστική, φαίνεται όμως ότι δεν μετρούται σε γραμμάρια, αλλά σε κιλά. Με λιγότερο ούρανιον, δεν επιτυγχάνεται η διάσπασις. Κάθε εργοστάσιο λοιπόν πρέπει να διαθέσει την ελαχίστη αυτή ποσότητα, η «μεγαλύτερη ακόμη». Δεν είνε δυνατόν συνεπώς να λειτουργήσουν μικρά εργοστάσια ή αυτοκίνητα με μικρότερες ποσότητες ούρανιου.

Υπάρχει άλλωστε και η ανάγκη της προστασίας των εργατών απ' τη ραδιενέργεια με παχύτατες μεταλλικές πλάκες, που θα ζυγίζουν δολοχίλους τόνους. Κι' αυτός είνε ακόμη ένας λόγος που αποκλείει την κατασκευή αυτοκινήτων με ατομική ενέργεια, τουλάχιστον για το προσεχές μέλλον.

Μπορεί όμως κάλλιστα να κατασκευασθούν πελώρια «ατομικινίτες» αεροπλάνα, στα οποία η ατομική ενέργεια θα παράγη άμεσο για την κίνηση ατμομηχανών, ή θα βηθεί σε λειτουργία ένα σύστημα ρουκέτας με θερμό αέρα. Η εξοικονόμηση του φορτίου της καυσίμου ύλης θα αντισταθμίσει με το παραπάνω το πρόσθετο βάρος του προστατευτικού θώρακος κατά της ραδιενέργειας. Μπορεί ακόμη να χρησιμοποιηθεί η ατομική ενέργεια για την κίνηση μεγάλων φορτηγών αεροπλάνων χωρίς πλήρωμα, που θα διευθύνονται από τη γη με ηλεκτρικά κύματα και θα μεταφέρουν φορτία σε μακρινές αποστάσεις. Σ' αυτά μάλιστα δάχη απλοποιήθη το πρόβλημα της ασφάλειας. «Εφ' όσον δηλαδή δεν θα υπάρχουν άνθρωποι, ο προστατευτικός θώρακς δάχη τόσο μόνον πάχος, όσο θα χρειάζεται για να μη μεταδίδεται η ραδιενέργεια στο φορτίο.

ΧΑΡΡΥ ΝΤΑΙΒΙΣ

Τα «πορτογαλικά» του Ρουμάνου

Η κρίσις στέγνης μαστίχας και την Ουάσιονγκ, όπως τόσες άλλες φορές. Κι' οι υποψήφιοι ένοικιστάι αναγκάζονται να καταφεύγουν στα πρωτοτυπώτερα τεχνάσματα, για να εξασφαλίσουν μία κατοικία. Οι αμερικανικές εφημερίδες δημοσιεύουν ένα χαριτωμένο επεισόδιο, που συνέβη σ' αυτή την πόλη. Δύο σύζυγοι, που κατοικούσαν σ' ένα διαμέρισμα με τρία δωμάτια, σκόπευαν να πάνε να εργασθούν στη Βραζιλία. Επείπε όμως προηγουμένως να μθούν την πορτογαλική γλώσσα, που μιλιέται σ' αυτή τη χώρα. Δημοσίευσαν λοιπόν μία αγγελία στις εφημερίδες, προσφέροντας ένα δωμάτιο δωρεάν αντί μαθημάτων πορτογαλικής. Εκλείσαν πράγματι συμφωνία με κάποιον Μπαρού, ο οποίος τους έμαθε τη γλώσσα του, έμεινε δωρεάν σ' ένα δωμάτιο και, μετά την αναχώρησι των συζύγων, κράτησε ολόκληρο το διαμέρισμα.

Αλλά ο κ. Μπαρού ήταν... Ρουμάνος! Κι' έδωσε στους δύο συζύγους μαθήματα όχι πορτογαλικής, αλλά ρουμανικής γλώσσας! Ευτυχώς που δεν ήταν παρών, όταν οι μαθητάι που θα προσπαθούσαν μάταια να συνεννοηθούν ρουμανικά, με τους Βραζιλιανούς!

Ένας ύποπτος θάνατος

Τα αποτελέσματα μιας έγκλησής

Ακόμη και στο έθωλο του κατηγορουμένου, μ' όλη την ψυχρότητα της και το λιτό μαύρο φόρεμά της, η Έλεντα Γκρόνουν έμενε πάντα μία ωραία γυναίκα. Έμοιαζε σαν Παναγία, βγαλμένη από κάποιο κλασικό πίνακα... σαν Παναγία πνευμένη.

Δεν είχε κλάψει σ' όλη τη δίκη, ίσως γιατί είχε εξαντλήσει πια τα δάκρυά της, στους μήνες της προφυλάκισής της, όταν όρκιζόταν μέσα απ' την ψυχή της πως ήταν άθωα... Την έδραρινε μία τρομερή κατηγορία: «Οτι είχε δολοφονήσει τον άντρα της, τον Ουγγαρέζο βαρώνο Στέφανο Γκρόνουν, δινοντάς του διεγερτικά που τον είχαν χτυπήσει στην καρδιά και που του τα είχαν απαγορεύσει οι γιατροί. Αυτό δε για να μη τυχόν άλλαζε τη διάθεση που είχε καμει πρό ενός έτους και που την ώριζε γενική κληρονομία του.

Ο βαρώνος Γκρόνουν, χήρος, μεσόκοπος και μ' ένα μεγάλο γιού, είχε έρωτησει την Έλεντα, που ήταν μία μικροϋπάλληλος 20 ετών, και την είχε παντρευτεί, παρ' όλες τις αντιρρήσεις των συγγενών του και ίδως του γιου του, ο οποίος μάλωσε μαζί του γι' αυτό το λόγο. Ο γάμος τους ήταν ευτυχής. Η Έλεντα, καλή, έξυπνη και στοργική, είχε προσαρμοσθεί αμέσως στο καινούργιο περιβάλλον της κι' είχε κερίσει την έκτιμη και τη συμπάθεια όλων τη γυναιόριαν.

Έπειτα από 5 χρόνων ευτυχισμένης ζωής, ο βαρώνος είχε αρρωστήσει. Και ξαφνικά, σε λίγες μέρες, είχε πεθάνει. Ο γιατρός του δεν μπορούσε να εξηγήσει το θάνατό του. Ο γιός του ζήτησε τότε να γίνει νεκροψία, κι' απεδείχθη ότι ο βαρώνος είχε πιει ένα διεγερτικό φάρμακο, που απαγορευόταν τελείως στην κατάσταση του. Οι ύπονοι έπεσαν αμέσως στη χώρα του κι' ο ανακριτής διέταξε τη σύλληψή της.

Στη δίκη της, ο γιός του βαρώνου κατέθεσε ότι ο πατέρας του τον είχε καλέσει κοντά του, λίγες μέρες πριν πεθάνει, ότι είχε συμφιλιωθεί μαζί του κι' ότι του είχε υποσχεθεί ν' αλλάξει τη διαθήκη του. Αυτή λοιπόν ήταν προφανώς η αιτία του εγκλήματος.

Η Έλεντα απέκρουσε με αγανάκτηση την κατηγορία. Βεβαίως ότι είχε δώσει στον άντρα της μόνον τα φάρμακα που του είχε ορίσει ο γιατρός. Δυστυχώς, δεν υπήρχαν πια τα μπουκάλια τους, γιατί οι υπηρέτες τα είχαν πουλήσει όλα μαζί σ' ένα παλιατζή, μετά το θάνατο του κυρίου τους.

Το δικαστήριο έκρινε ένοχο την Έλεντα και την καταδίκασε σε 20 ετών φυλάκιση. Όταν άκουσε την απόφαση, η νέα γυναίκα έδγαλε μία φωνή κι' έπεσε λιποθύμη.

Μία άλλη φωνή της απάντησε, απ' το βάθος της αιθούσας. Μία νέα σπκήθηκε και βγήκε τρέχοντας: —Θάναι ύστερική!... είπε κάποιος.

Η κοπέλλα εκείνη ή όρινη Κολτσιάκ, φοιτήτρια της φαρμακευτικής, Άφου περιπλανήθηκε επί ώρες στους δρόμους, μπήκε σε μία έκκλησις και ζήτησε να εξομολογηθεί. Ο γέρος έφημεριος την εδέχθηκε σαν πατέρα κι' άκουσε μ' ενδιαφέρον την αφήγησή της.

Για να κερδίσει μερικά χρήματα και για να εξασκήσει συγχρόνως, ή όρινη είχε γίνει βοηθός ενός φαρμακείου. Γνώρισε έτσι το γιό του προϊστάμενου της και σκετίσθηκε ερωτικά μαζί του. Ο φαρμακοποιός θυμωσε τότε, έστειλε το γιό του στο εξοχικό σπίτι του παππού του και δήλωσε στην νέα ότι την απέλυσε. Την ώρα εκείνη, μπήκαν στο φαρμακείο μία υπηρέτρια κι' ένας μικρός. Επείπε να τους εξηγηθεί. Ο φαρμακοποιός ετοίμασε τα φάρμακα που ώριζαν οι δύο συνταγές, κι' ανέβασε στη όρινη τα κολλήσις τις ετικέτες τους.

Διψασμένη τότε για εκδίκησις, η κοπέλλα άλλαξε τις ετικέτες. Στη θέση ενός καταπραυντικού φαρμάκου έδωσε ένα διεγερτικό, και αντίθετως. Οι πελάτες — σκέφθηκε — θ' αντιλαμβάνοντο το λάθος, θα χαλούσαν τον κόμο και θα ενεργούσαν ίσως να κλείσι το φαρμακείο...

Άφου έδωσε τα φάρμακα, ή όρινη ετοίμασε τα πράγματά της κι' έφυγε.

Έτσι, αντί για το καταπραυντικό, που προοριζόταν για το βαρώνο Γκρόνουν, ο δυστυχισμένος αυτός ήπιε το διεγερτικό... Τον είχε σκοτώσει λοιπόν ή όρινη!

Ο έφημεριος την έπεισε ότι το καθήκον της ήταν να παραδοθεί στην αστυνομία. Τη συνώδευσε μάλιστα ο ίδιος ως εκεί. Ο φαρμακοποιός εξετάσθηκε κι' επεβεβαίωσε την ιστορία των δύο συνταγών.

Διηγήθηκε μάλιστα ότι ο μικρός, που είχε παραλάβει το καταπραυντικό αντί του διεγερτικού, είχε σπάσει στο δρόμο τη μπουτίλλα κι' είχε αναγκασθεί να ξανακετέλει τη συνταγή. Όταν όμως γύρισε στο φαρμακείο, δεν ήταν πια εκεί ή όρινη.

Η δίκη της Έλεντα αναθεωρήθηκε. Η κατηγορουμένη αθώθηκε και υπέρεσε να χαρή ήσυχια τα εκατομμύρια που της άφισε ο άντρας της. Μεταξύ των άλλων, πρόκειται να ιδρυση ένα σχολό για παραστρατημένες κοπέλλες, του οποίου θα γίνει διευθύντρια ή όρινη Κολτσιάκ, όταν θα βγη απ' τη φυλάκη.

Με τους Βραζιλιανούς!

Οι παραστρατημένες...

Μία υπηρεσία της Γενικής Ασφαλείας εργάζεται μ' απόλυτη μυστικότητα: Η υπηρεσία 'Ηθών. Σ' αυτήν ειδικεύονται αστυνομικοί με έπικεφαλή τον αστυνομικό κ. Χριστοδούλου, αγωγίζονται να προφυλάξουν τον κόμο από τους κινδύνους του εφημέριου έρωτος και συγχρόνως να διασώσουν πολλές, πάρα πολλές νέες από τον κίνδυνο της διαφθοράς.

Ο πάλεμος, τα σκληρά χρόνια της κατοχής οι φυλές των βαρβάρων που πέρασαν από την Ελλάδα, μεγάλλους πολύ τον αριθμό των παραστρατημένων γυναικών. Κι' οι δυστυχισμένες σήμερα, ψυχικά και σωματικά έρείπια νοσταλγούν με θλίψη το χαμένο πατρικό σπίτι, την ψυροφία της οικογενειακής ζωής, την γαλήνη και την ευτυχία ενός ειδυλλιακού έρωτος. Ωστόσο είνε υποχρεωμένες ν' αντιμετωπίσουν το δράμα τους: Τον εκδίαση, τον αυνεϊσμό, τον βανισμό, τον κτηνώδη άγνωση, ο οποίος τις παρασέρνει πιο βαθειά στην καταστροφή, στο θόρβρο του αθηναϊκού υποκόμο. Στους φακέλλους του μυστικού αρχείου της υπηρεσίας 'Ηθών υπάρχουν χιλιάδες υποθέσεις. Ολόκληρη η Αθηναϊκή ζωή. Γνωστά κι' άγνωστα ονόματα. Ανθρώποι, κάθε κοινωνικής τάξης, που μπλέκονται στο δράμα, στις τραγωδίες αυτών των γυναικών!...

Ένα βράδυ, περνώντας μετά τα μεσάνυχτα από την Γενική Ασφάλεια για το καθημερινό αστυνομικό ρεπορτάζ, είδαμε τριακόσιες νέες κι' ωμορφές γυναίκες να κάθονται κατάκομα στο διάδρομο, να συζητούν και να χαπνίζουν. Ήταν τριακόσιες («παραστρατημένες») τις οποίες είχε μαζεψει η άγγλική αστυνομία σ' ένα «μπλόκο» της και τις είχε παραδώσει στους Έλληνες αστυνομικούς! Κι' εκείνοι είχαν αρχίσει με διακριτικότητα τις ανακρίσεις τους. Κάθε νέα κι' ένα δράμα! Οι αστυνομικοί τις συμβούλευαν, τους έκαναν συστάσεις, κι' ύστερα τις εξορίσαν όπως ο τοσπάνος ξεχωρίζει τα... γιοπρόβρατα! Πολλές τις στείλανε μ' απόλυτη μυστικότητα στα σπίτια τους. Άλλες σταλθηκαν για να διασώσουν την υγεία τους κι' αρκέτες κλειόθηκαν σε μέρη από τα οποία για να ξαναβούν μία βόλτα στο δρόμο χρειάζεται ειδική άδεια της αστυνομίας.

Άδεια με σφραγίδες και υπογραφές, έτσι ακριβώς όπως γίνεται στους φαντάρους που έχουν κλεισθή στους στρατώνες σε μέρες επιφυλακής και ζήτησαν άδεια εξόδου!...

Ο κακός δαίμων όμως αυτών όλων των γυναικών κι' όλων εκείνων που τους άρσει ή ελεύθερη ζωή, τα λούσα, ή πολυτέλεια κι' οι διασκεδάσεις, είνε οι φοβερές γρήες μέγαιρες, οι ζευγαλιότερες κι' οι σκοτεινιό κι' εγκληματίες άνθρωποι του υποκόμου που δεν έχουν ούτε ιερό, ούτε όιο. Είνε οι πασιγνώστοι προστάτες. Οι «οικοκυριότητες» όπως τους λένε στη γλώσσα του υποκόμου. Οι «φίλοι της καρδιάς». Έχουν εμφάνισις κακοποιών άλλα συχνά έχουν κι' εμφάνισις αριστοκρατών: Πλούσιο ντυισμό, άθωον χρώμα, κούρα πάντα στη διάθεσι τους και πολυτέλες διαμέρισμα. Που να φαντασθεί κανείς πόσο σκεπταίνε κι' εγκληματικές είνε οι επιχειρήσεις που τους κάνουν να κερδίζουν τόσα πολλά χρήματα!...

Ο αστυνομικός κ. Χριστοδούλου, ο προϊστάμενος του Τμήματος 'Ηθών, σε μία φιλική συζήτηση, μας ανέφερε την ακόλουθη εκπληκτική ιστορία που τον είχε απασχολήσει κατά το 1928.

Ένας από αυτούς τους κακοποιούς δεν

άσχολετο μόνο με δουλειές του... πού. γύρω αλλά και μ' άλλες εμπορικές επιχειρήσεις, που του άφιναν λεφτά. Ο άνθρωπος αυτός έμενε στη Θεσσαλονίκη, μά συχνά έρχόταν στην Αθήνα για να κυνηγήσει τις δουλειές του στα διάφορα ύπορυ. Πάντα δε τις τέλειωνε μία άρα και πολύ γρήγορα όσο δύσκολες κι' αν ήταν, είχε τον τρόπο του. Όλοι απορούσαν με την επιδεξιότητά του και την εξυπνάδα του ώπου μία μέρα τέλος, χωρίς κανείς να το περιμένη, ρίχθηκε άπλετο φως σ' όλη την μυστηριώδη και σκοτεινή ζωή του! Ένα πρωί στη Γενική Ασφάλεια παρουσιάσθηκε ένας κύριος και ζήτησε τον κ. Χριστοδούλου.

Μου συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό του δήλωσε.

Ο κ. Χριστοδούλου, στην αρχή φαντάσθηκε ότι ήταν κανείς από αυτούς τους τραγικούς συζύγους που κάνουν τις ζωηρές γυναίκες τους κι' έρχονται απελπισμένοι στην αστυνομία για να ζητήσουν την βοήθειά της. ... Άλλα ποιά ήταν ή εκπλήξη του όταν άκουσε τον άγνωστο να του αφηγηται τα εξής:

Είμαι ανώτερος υπάλληλος του ύπορυγείου και λέγομαι έτσι. Λόγω της θέσεως μου σε πολλές υποθέσεις βαρύνει ή γνώμη μου κι' αν θέλω έχω μεγάλα κέρδη και μία υποθέσις. Πολλοί είνε εκείνοι που είτε για λόγους σκεπτικότητας, είτε για να με καλοπιάσουν, είτε για να μ' ευχαριστήσουν για το καλό που τους έκανα μου στέλνουν δώρα. Μ' αυτό που μου στέλνουν σήμερα είνε άνευ προηγουμένου στα ελληνικά χρονικά. Ήρθε ένας «έμπορος» από την Θεσσαλονίκη για δουλειές του. Είχε μια σοβαρή υποθεσις στο ύπορυγείο μας.

«Άκουσε, μου δήλωσε χαμογελλώντας και κλείνοντας πονηρά το μάτι. Κότταζε να μου τελειώσω τη δουλειά και δεν θα σε άγνοήσω. Επειδή ήμουν βέβαιος ότι θα με βοηθούσε, ζήτη τη άδειά σου να σου κάνω ένα δώρο. Σου έχω φέρει ένα «πεσκέσι» από την Θεσσαλονίκη που θα... γλύψει τα δάχτυλά σου!»

Σκέφθηκα ότι θα είνε κανένα «μανάρι», κανέναν τενεκές λαδί, κανένα κεφάλι τυρί. Κάτι τέλος πάντων φαγητό. Μά ποιά ήταν ή εκπλήξη μου όταν τον άκουσα να μου δηλώνει ότι μου είχε φέρει από την Θεσσαλονίκη ένα παναγνο κορίτσι!

«Το προμηθεύθηκε, μου δήλωσε από ένα χωριό της Χαλκιδικής. Είνε πενταμόρφο και μόλις δέκα έξη χρόνων! Στο έφερα για να στο κάνω «πεσκέσι»! Κάνε το ό,τι θέλεις. Σου το χαρίζω!... Δεν θα δώσω σε κανέναν λογαριασμό και κανείς δεν θα σ' ενοχλήσει!... Το έχω αγοράσει σε καλή τιμή, μα του άξιζει!...»

Και βέβαια ότι θα μ' έβαζε στον πειρασμό και θα δεχόμουν, άρχισε να κανονίζει τις λεπτομέρειες: πού θα μου παρέδιδε την νέα, ποιά ώρα ακριβώς, σε ποιο σπίτι και μόνον έδωσα και την σχετική διευθύνη. Συμφωνώ. Μά επειδή δεν είμαι κανείς εγκληματίας, ούτε κανείς ακόλαστος, ήθελα να σάς συμβουλευθώ και να ζητήσω την βοήθειά σας...

Ο κ. Χριστοδούλου, του συνέστησε να πάη την ώρα εκείνη, στο συμφωνημένο μέρος σαν άνθρωπος που του άρεσαν οι του είδους οι περιπέτειες. Όλα τ' άλλα ήταν δουλειά των αστυνομικών. Ο ανώτερος δηλώσις υπάλληλος έπαιγε πράγματι, στο σπίτι εκείνο όπου τον περιμένε ο «έμπορος» από την Θεσσαλονίκη. Κοντά του, στο σαλόνι του πολυτελούς σπιτιού, καθόταν μία νέα. Ήταν γοητευτικής πράγματι, ψυροφίας κι' από την συμπεριφορά της, φαινόταν ένα αγαθό και απόνηρευτο κορίτσι!

.....

Η ΣΕΛΙΔΑ του παιδιού

Από το προσεχές τεύχος του «Θησαυρός» θα εγκαινιάση μία ειδική «Σελίδα για το παιδί» με παραμύθια, ιστοριούλες, παιδικά τραγούδια από τα καλύτερα της παγκοσμίου ποιήσεως, παιδικό χιούμορ και άλλα πολλά.

.....

πλάσμα! Ο «έμπορος» τον συνέστησε ότι νέα.

Είνε ο άνθρωπος για τον οποίο σου έχω μιλήσει, της δήλωσε. Κότταζε να φανεί καλή μαζί του αν θέλεις να κανείς την «χρηστική»...

Η «χρηστική», όπως εξακριβώθηκε αργότερα, ήταν να έρθει στην Αθήνα να βρή μία δουλειά, να δουλέψη σκυλιό για να κατορθώσει να θρέψη τους γέρους γονείς της και τα μικρά και βασιανμένα αδελφία της. Έτσι «ζευγαλιόμνη» από τις ειδικές γρήες, τους θηλυκούς ασταναδες του υποκόμου, και από τον πλούσιο «έμπορο» που τον έκτιμούσε και τον σεβόταν για τα πλούτη του, κότταζε μ' έμπιστοσύνη τον άνθρωπο που της εγγνώρισε ο «έμπορος» έτοιμη και πρόθυμη να πείσ ακόμη και στη φωτιά!

Μά εκείνη ακριβώς την ώρα άνοιξε βίαια ή πόρτα και όλο το διαμερίσμα γεμισε από αστυνομικούς, οι οποίοι συνέλαβον αμέσως τον «έμπορο» και το «πεσκέσι» του. Στην αστυνομία που ώδηγήθηκε αμέσως δλ' ή συντροφιά κι' από την ιατροδικαστική εξέταση που έγινε κατόπιν απεδείχθη ότι ή νέα αυτή ήταν άθωα κι' ότι είχε πέσει θύμα μιας σπείρας έμπορων του έρωτος οι οποίοι την είχαν δώσει στον παρουσιαζόμενο ως πλούσιο «έμπορο» για να την κάνει «πεσκέσι» στον αγαθό ανώτερο υπάλληλο και να πετύχουν την δουλειά του. Κι' εκείνος την είχε φέρει από την Θεσσαλονίκη για να τον δολοφονήσει και να τον καταφέρει να κάνει μια θερμή είσηγησι στον προϊστάμενό του. Έτσι κι' όλες διαλευκάνθηκε το μυστικό της επιτυχίας του παραδόξου αυτού «έμπορου». Έκμεταλλευόταν την αδυναμία που έχουν πολλοί άνθρωποι στις γυναίκες. Τους έφερνε λοιπόν πάντα ένα «πεσκέσι» από την Θεσσαλονίκη! Αν είχαν τα μέσα να το ζήσουν το κρατούσαν κοντά τους! Διαφορετικά, ο «έμπορος», μαζί με τα έμπορευμά του, φόρτωνε στο τραίνο και το «πεσκέσι» του και το γύριζε πάλι στη Θεσσαλονίκη!... Μά την τελευταία φορά την έπαθε άσχημα. Χάρης στον ευσεβήτο ού, πάλληλο έπεσε στο χερί της αστυνομίας και στάλθηκε στη φυλάκη.

Μά οι κινδύνους που αντιμετωπίζει μία νέα από τα δέκα πέντε ακόμη χρόνια της μέχρη που να παντρευθεί, είνε πάρα πολλοί. Σε κάθε βήμα, σε κάθε συναναστροφή, στο κέντρο, στο κοιμητήριο, στο δολιμόσιο θέαμα παραμονεύει ο «κακός δαίμων» της. Ίδου ακόμη μία τραγική ιστορία!

Το βράδυ της 4ης Οκτωβρίου στο γραφείο του κ. Χριστοδούλου βρισκότουσαν ένας στρατιώτης και μία μικρούλα 18 χρόνων. Η στρατιώτης έτρεμε από την λύσσα του. Η νέα έτρεμε από τον φόβο και την αγωνία της.

Θα την σκοτώσω, κ. αστυνομέ, φώναξε αφορισμένος ο στρατιώτης. Μας λέρωσε το σπίτι μας. Δεν είνε πια αδελφή μου!...

Τότε ο κ. Χριστοδούλου για να τον δολοφονήσει αν πράγματι την μισούσε θανάσιμα ή αν αυτή ή λύσσα του ήταν το ζεσπάσμα μιας ψυχής που υπέφερε από υπερβολική αγάπη, έδγαλε από το συρτάρι του γραφείου του το περιστρόφο του, το πέταξε κοντά στον στρατιώτη και του φώναξε:

Άφου νομίζεις πως δεν παίρνει για τρελα αυτή ή νέα, σκότώσε την! Έτσι που κατανόησε δεν πρέπει πια να ζήσει!...

Ο στρατιώτης έκανε μία κίνηση. Άρπαξε το πιστόλι, το γύρισε προς το μέρος της νέας κι' ετοίμασθηκε να τραθήει την σκανδάλη. Μά διαίστασε. Έγινε κατακλυσμός! Τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν! Δάκρυα φάνηκαν στα μάτια του και το χέρι του έπεσε παράλυτο! Άρχισε να κλαίει σαν παιδί!

Δεν μπορεί, κ. αστυνομέ, φώναξε. Την αγαπά! Αν ήξερες με πόση προσοχή και τι φροντίδες μεγάλωσε την αδελφή μου! Η ψυροφία της ήταν ή χαρά κι' ή ευτυχία του σπιτιού μας. Όχι, δεν μπορώ να την σκοτώσω!...

Συγκράτησε την, συνηγόρησε ο κ. Χριστοδούλου. Πάρε την στην άγκαλιά σου και δώσε της το φίλι της συγγνώμης. Πήγαινε κι' όλος να της φέρει κάτι να φάη για να μη μείνει νηστική όλη την νύχτα... Το πρωί θα την στείλω με συνοδεία στον γέρο πατέρα σας, στο Αίγιο, που την κλαίει για χαμένη εδώ και τρία χρόνια!...

Κι' ο στρατιώτης έφυγε. Τότε ή νέα πήρε το χέρι του αστυνομικού και το φίλησε μ' ευγνωμοσύνη.

Σας ευχαριστώ, του δήλωσε, μου σώσατε τη ζωή. Είχα φοβηθεί πια την λάσπη του δρομίου!... Κατάλαβα ότι ήμουν χαμένη!...

Κι' αν την σκότωσε, καθώς του δώσατε το πιστόλι, απορώσαμ...

Ο κ. Χριστοδούλος χαμογέλασε:

Δεν θα μπορούσε να την σκότωση, παρτήρησε, γιατί είχα αφαιρέσει με τρόπο από το περιστρόφο τις σφαίρες!...

ΔΡΑΚΟΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το πάθος του έρωτος μοιάζει με τον άτμο ο οποίος όσο περισσότερο πιέζεται, τόσο μεγαλύτερη δύναμη αποκτά.

Οι γυναίκες είνε δαίμονες που μάς στέλνουν στην κόλαση από την πόρτα του Παραδείσου.

Η γυναίκα από την βρεφική της ηλικία προετοιμάζεται για τον ρόλο που θα διαδραματίσει μίαν ημέρα.

Η γυναίκα στην έφημοη και στο πείσμα δεν γνωρίζει όρια.

Η γυναίκα είνε ένα πλάσμα με μακρύα μαλλιά και κοντά μυαλά.

Κάθε γυναίκα είνε λίγο πολύ μία Αδαμώ.

Η γυναίκα είνε ένα σείνιμα, που όταν βρεθεί ή λύσις του, δεν αξίζει πια τίποτε.

Η γυναίκα είνε... ζώον διακοσμητικό.

Η Σιδερένια Παρθένα

Ερωτικό δραματικό διήγημα

Μ' όλο που η νύχτα εκείνη του Δεκεμβρίου του έτους 1435 ήταν πολύ σκοτεινή, ξεχώριζες από μακριά το βαρύ κι' επ' όλην το δγκο του παλιού φρουρίου, που, με τις χιλιάδες τα άσπρα μάτια του, προστάτευε από κάθε κίνδυνο τους θησαυρούς και τα θαύματα της τέχνης, που είχαν συγκεντρωθεί στη Νυρεμβέργη, τη μεσαιωνική Βενετία του Βορρά.

Το πιο αποτρόπαιο οικοδόμημα αυτού του φρουρίου ήταν ο πεντάγωνος πύργος, ο αρχαιότερος από όλους τους άλλους.

Η γκριζα σιλουέττα του έφερνε τον τρόπο σ' όσους τον έβλεπαν. Οι άρχον-

τες της Νυρεμβέργης τον είχαν κάμει δικαστήριο, φυλακή και τόπο βασανιστηρίων. Στο Ισόγειό του, έμενε ο «Μαύρος Γύπας», ο δήμιος της πόλεως, που η φήμη έλεγε πως τρεφόταν με το αίμα των θυμάτων του.

Εκείνο το χρόνο, χίλιοι διακόσιοι άνθρωποι είχαν βρή το θάνατο πίσω από τα τείχη του τρομερού αυτού πύργου. Άλλους τους είχαν αποκεφαλίζει, άλλους τους είχαν κρεμάσει, άλλους τους είχαν ακρωτηριάσει, άλλους τους είχαν γδάρει ζωντανούς!

Όσοι όμως, μ' όλες αυτές τις έκτελέσεις, οι κάτοικοι της Νυρεμβέργης δεν είχαν ακόμη την εντύπωση πως ήταν ασφαλισμένοι. Γιατί ο μεγαλύτερος έχθρος της τάξεως, εκείνος που έπι-

θουλεύονταν αδιάκοπα τη ζωή, την τιμή και την περιουσία τους ήταν πάντα ο σούλην.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας εύπατρίδης-ληστής, ο Ιππότης Έππελάιν φον Γκαλίνγκον. Αναρίθμητες φορές είχε διακινδυνεύσει τη ζωή του σ' επικίνδυνες συγκρούσεις με τους φρουρούς της πόλεως. Και πάντα κατόρθωνε να βγαίνει νικητής. Τα χαρακτηριστικά του πολύ λίγοι τα ήξεραν. Το μόνο γνωστό ήταν πως είχε μια μεγάλη ούλη στο κρανίο, από μια τρομερή σπαθιά.

Ο λαός πίστευε πως ήταν γιός του Σατανά.

Από καιρό τώρα, στις τριάντα εκκλησίες της πόλεως, έκαναν κάθε μέρα δεήσεις για το θάνατο ή τη σύλληψή του. Και τέλος ο Θεός άκουσε τις ήκεσιές τους κι' ο Έππελάιν πιάστηκε. Τον κατέστρεψε η αγάπη.

Εκείνη που αγαπούσε δεν ήταν άλλη από την πανέμορφη Έρδμουτή, την κόρη του «Μαύρου Γύπα», του δημίου της Νυρεμβέργης!

Ο Έππελάιν την είχε συναντήσει σ'ε μια από τις λαϊκές γιορτές, που δινόνταν κάθε τόσο στη μεγάλη πόλη. Είχε πάει χωρίς καμιά προφύλαξη εκεί, βέβαιος πως δεν θα τον αναγνώριζαν.

Η γλυκιά ομορφιά της νέας του είχε κάμει από την πρώτη στιγμή μεγάλη εντύπωση. Κι' εκείνη πάλι είχε γοητευθεί από το άθλητικό παράστημα, την άρρενωπη φυσιογνωμία και τους ευγενικούς τρόπους του.

Έπειτα από ένα χορό, που χόρεψαν μαζί, ο Έππελάιν την τράβηξε παράμερα και με θερμά λόγια της εξομολογήθηκε το μεγάλο έρωτά, που του είχαν εμπνεύσει. Κι' η νέα έγειρε τότε στην άγκαλιά του, πλημμυρισμένη από χαρά και ευτυχία...

Μά, όταν τελείωσε η γιορτή, ο Ιππότης-ληστής του κάκου αναζήτησε την αγαπημένη του. Η νέα είχε εξαφανισθεί.

Την ώρα εκείνη, η όμορφη Έρδμουτή έχυνε πύρινα δάκρυα σ'ε μια γωνιά του πατρικού σπιτιού.

Τί σημασία είχε αν αγαπούσε κι' αν την αγαπούσαν; Η μοίρα της ήταν σκληρή. Γιατί πως θα μπορούσε να φανερώσει στον ευγενικό Ιππότη, πως ήταν κόρη του «Μαύρου Γύπα»;

Κι' ο Έππελάιν επίσης είχε φύγει εκείνο το βράδυ με βαρεία την καρδιά από τη Νυρεμβέργη. Γιατί του φαινόταν ανεξήγητη ή απροσδόκητη φυγή της νέας, που, λίγη ώρα πρωτίτερα, είχε σφίξει το παρθενικό κορμί της στην άγκαλιά του κι' είχε κολλήσει τα χείλη του πάνω στα δικά της.

Κι' από κείνη την ημέρα, η ανάμνησής της τον κατέδιωκε παντού.

Έτσι, πολλές φορές, αφηφώντας τον κίνδυνο, είχε μπη πάλι μέσα στη Νυ-

ρεμβέργη, με την έλπιδα πως θα ξανάβρισκε την όμορφη νέα.

Εκείνη την ημέρα, είχε περπατήσει από τη μια άκρη ως την άλλη, ψάχνοντας με το αέσιο βλέμμα του παντού, χωρίς και πάλι να κατορθώσει να την ανακαλύψει.

Αποσταμένος, κάθισε το βράδυ σ' ένα καπηλειό, όπου μερικοί νέοι και νέες έχόρευαν.

Σ'ε μια στιγμή, σήκωσε το χέρι του και έβγαλε το πλατύγυρο καπέλλο του, γ'α να σκουπίσει τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέτωπό του.

Η κίνηση αυτή δεν κράτησε περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα.

Άλλά μερικοί από τους θαμώνες του καπηλειού είχαν διακρίνει τη βαθεία ούλη, που χώριζε το κρανίο του στα δύο. Κι' έτρεξαν άμέσως να ειδοποιήσουν τον αρχηγό των τοξοτών.

Λίγη ώρα αργότερα, έπιασαν τον Έππελάιν. Τον ξάπλωσαν τότε σ'ε δαφρος και του έδεσαν ένα μεγάλο κορμό δένδρου στα πόδια. Κι' ήταν αναρίθμητοι οι κάτοικοι της Νυρεμβέργης, άνδρες και γυναίκες, που πέρασαν εκείνο το βράδυ από μπροστά του για να τον δουν.

Το άλλο πρωί τον ώδηγησαν τέλος στη μεγάλη αίθουσα του πεντάγωνου πύργου, όπου θα γινόταν η δική του.

Η διαδικασία κράτησε τρεις ολόκληρες μέρες, γιατί ήταν αναρίθμητα τα έγκλημάτα και τα κακούργημάτα του. Στο τέλος, τον κατέδικασαν στη φανερότερη από τις ποινές: θα πέθαινε στην άγκαλιά της «Σιδερένιας Παρθένας».

Μια παγερή ανατριχίλα απλώθηκε πάνω στο ακροατήριο μόλις άκούθηκε αυτή η καταδίκη.

Γιατί ήταν πολύ σπάνιο να καταδικασθεί ένας έγκληματίας σ' αυτή την τρομερή ποινή.

Ήταν τώρα η παραμονή της έκτελέσεως. Την άλλη μέρα θα ώδηγοῦσαν τον καταδικο σ' ένα μυστικό θάλαμο, όπου η «Σιδερένια Παρθένα» περίμενε τον έραστή της...

Το βράδυ, ο «Μαύρος Γύπας» από μια περίεργη συμπόνοια για τον Έππελάιν, παρήγγειλε στην κόρη του να φορέσει ένα ολόλευκο φόρεμα, ν' αφήσει έξπλεχα τα μαλλιά της και ν' αφήσει στον κατάδικο το στενό φαγητό του.

Η Έρδμουτή δεν έφερε καμιά αντίρρηση στη διαταγή του πατέρα της. Κι' όταν νύχτωσε, μπήκε σ'αν ολόλευκη περισσότερα μέσα στο κελλί του καταδίκου, φέρνοντας στα χέρια ένα μεγάλο δίσκο με έκλεκτα τρόφιμα και μπουκάλες παλιό κρασί.

Άλλά, ξαφνικά, ο δίσκος ξέφυγε από τα χέρια της.

Γιατί είχε αναγνωρίσει στον Έππελάιν τον ευγενικό Ιππότη, που την είχε σφίξει άλλοτε στην άγκαλιά του.

Κι' εκείνος την είχε αναγνωρίσει επίσης. Καταλάβαινε τώρα γιατί η νέα είχε φύγει κρυφά από τη γιορτή και γιατί, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν είχε κατορθώσει να την βρει.

— Έρδμουτή, αύριο θα πεθάνω, της είπε.

— Το ξέρω, απάντησε η νέα. Ο πατέρας μου έχει αδειάσει αναρίθμητες μπουκάλες κρασί για νάχη το θάρρος να σ'ε οδηγήσει στο θάνατο.

Την ίδια στιγμή, ένας λυγμός φούσκωσε το στήθος της και τα δάκρυα κύλησαν άφθονα από τα μάτια της.

Μά, θέλοντας να κρύψει τη συγκίνησή και την ταραχή της, βγήκε βιαστικά από το κελλί και έκλεισε πίσω της την πόρτα.

Και τότε την κυρίευσε μια άκατανίκητη επιθυμία ν'α ιδεί τη «Σιδερένια Παρθένα». Εκείνη που αύριο, με το πρώτο φως της ημέρας, θα δεχόταν στα σπλάχνα της τον Έππελάιν.

Η «Σιδερένια Παρθένα», που βοσκόταν στο βάθος ενός σκοτεινού κελλιού, ήταν ένα μηχανικό θάμα.

Η έξωτερική μορφή της έδειχνε μια ψηλή νέα, με έξπλεχα μαλλιά και με τα χέρια ενωμένα σ'ε στάσι προσευχής.

Με μια κατάλληλη κίνηση, το μεταλλικό σώμα της άνοιγε στη μέση, γ'α να δεχθεί τον κατάδικο.

Το σώμα της ξανακλεινόταν έπειτα κι' ο κατάδικος χανόταν μέσα σ' αυτό.

Έκατο υστερές αίχμες άρχιζαν τότε να μπαίνουν μέσα στο κορμί του δυστυχισμένου. Όλα είχαν προβλεφθεί με τη μεγαλύτερη ακρίβεια: τέσσερες αίχμες προοριζόνταν γ'α τα μάτια, δυο γ'α τη μύτη, τέσσερες γ'α τα αυτιά, τέσσερες γ'α το στόμα, έξη γ'α το κρανίο, δυο γ'α την καρδιά, δώδεκα γ'α την κοιλιά, δεκάξη γ'α τις κνήμες, πενήντα άλλες γ'α το υπόλοιπο σώμα... Άλλες απ' αυτές ήταν μακρύτες, όπως εκείνες που έμπαιναν στις κνήμες ή στα πλευρά κι' άλλες πολύ κοντές, όπως της καρδιάς ή του κρανίου, γ'α να μην έπέρχεται άμέσως ο θάνατος.

Το μαρτύριο αυτό κρατούσε δύο ως τρεις ώρες. Έπειτα γυρίζαν ένα μοχλό και τότε τα έσωτερικά μηχανήματα της «Σιδερένιας Παρθένας» άρχιζαν να δουλεύουν μ' ένα δαιμονισμένο θόρυβο.

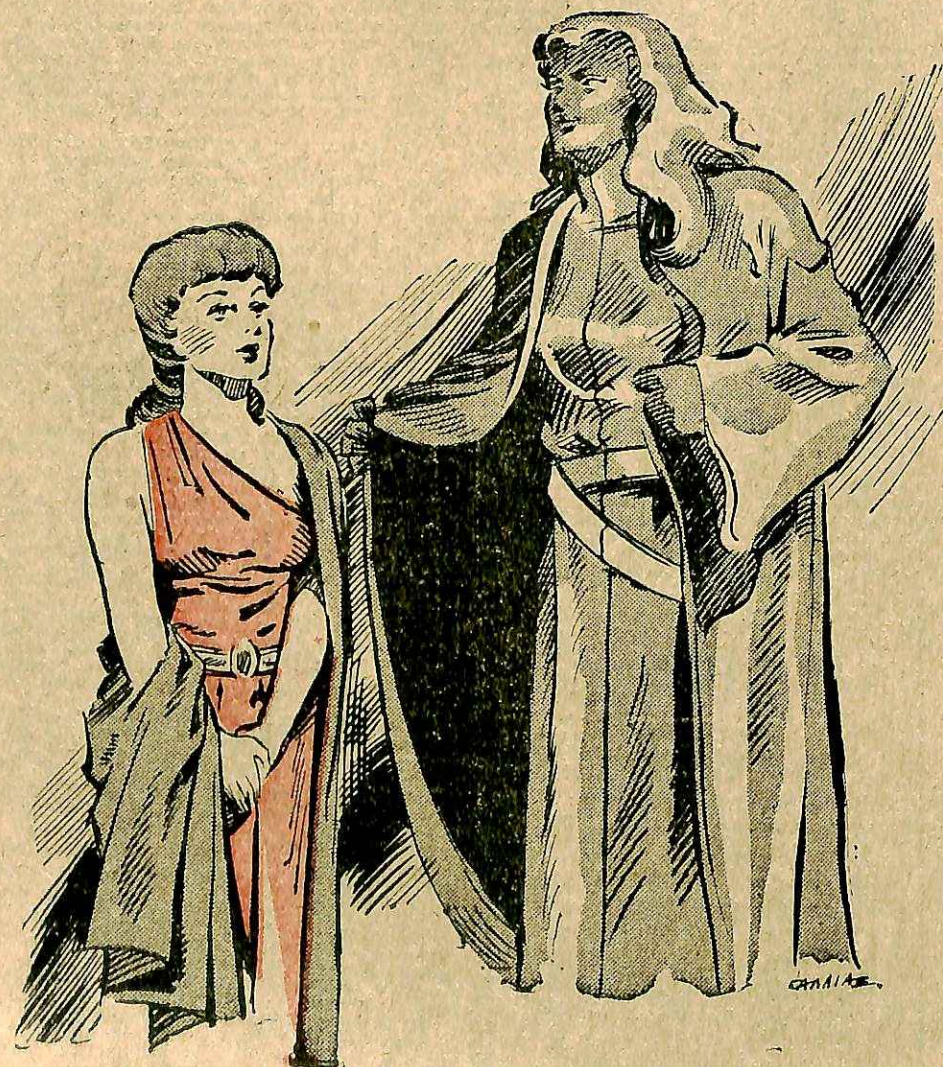
Στο τέλος, άνοιγαν τα στήθη της κι' ένας ποτὸς από σάρκες και τριμμένα κόκκαλα ξεχύνονταν από κεί...

Η Έρδμουτή, στάθηκε και κύτταξε την «Σιδερένια Παρθένα» με δέος. Έπειτα, έθαλα δυο-τρεις φορές την τρομερή μηχανή να δουλέψει κι' έφριξε στη σκέψη πως ο άγαπημένος της θα γινόταν ένας άμορφος ποτὸς που θα τον πέταγαν κατόπι μέσα στο βάραθρο, όπου έρριχναν τις άκαθαρσίες του πύργου.

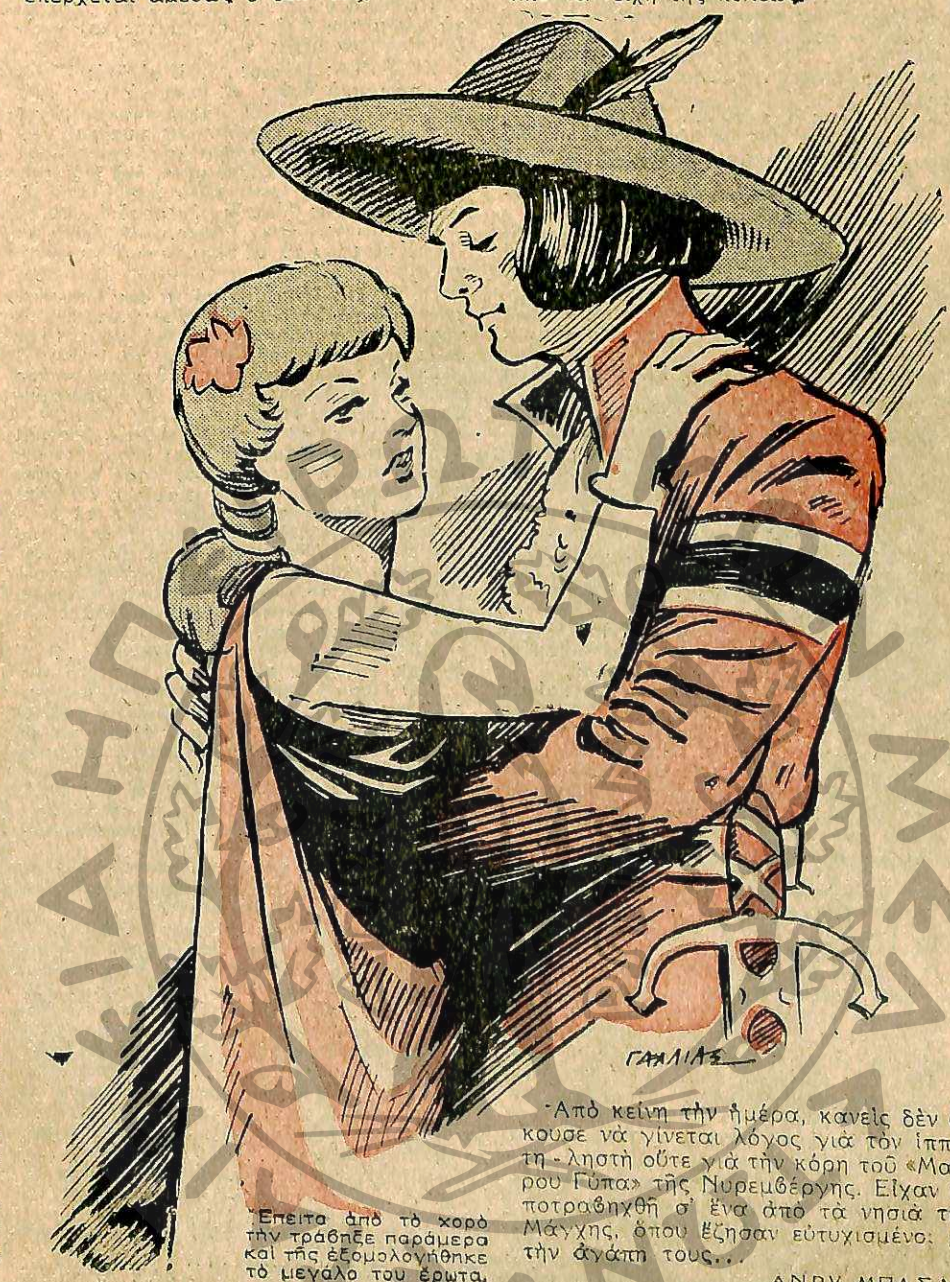
Κι' άμέσως πήρε την απόφασή της. Άνέθηκε τρέχοντας στο κελλί του Έππελάιν και έλυσε τις βαρείες αλυσίδες που έσφιγγαν τα μέλη του.

Έπειτα, πέρασαν μαζί από το σταύλο, διάλεξαν ένα καλό άλογο και έφυγαν από τη μυστική πόρτα του παλιού πύργου, χωρίς κανείς από τους φρουρούς ν' αντίληφθεί το παραμικρό.

Λίγη ώρα αργότερα, ο Έππελάιν, σφιγγοντας στην άγκαλιά του την αγαπημένη του Έρδμουτή, κάλπασε έξω από τα τείχη της πόλεως.

Έρδμουτή στάθηκε και κύτταξε την «Σιδερένια Παρθένα» με δέος.

Από κείνη την ημέρα, κανείς δεν άκουσε ν'α γίνεται λόγος για τον Ιππότη-ληστή ούτε γ'α την κόρη του «Μαύρου Γύπα» της Νυρεμβέργης. Είχαν αποτραπεί σ' ένα από τα νησιά της Μάγχης, όπου έζησαν ευτυχισμένοι με την αγάπη τους.

Τό δράμα της ζήλειας

Πρόσωπα:

ZINETTA, 26 χρονών.
ΡΑΟΥΛ, 32 χρονών, σύζυγος της.
ΠΕΤΡΟΣ, 35 χρονών, αδελφός της ZINETTAS.

(Η Zinetta κεντάει, καθισμένη σε μία πολυθρόνα, σιγοτραγουδώντας. Έξαφνα μπαίνει ο Ραούλ, πατώντας στις μύτες των ποδιών του. Πηγαίνει πίσω απ' τη Zinetta και σκεπάζει τα μάτια της με τα χέρια του).

ZINETTA: Ραούλ!...
ΡΑΟΥΛ (μ' ανακούφισι): "Α!... Κι' εγώ φοβόμουν μήπως πώς κανένα άλλο δ'νομα..."

ZINETTA: Μά δεν περιμένω κανέναν άλλο εκτός από σένα.

ΡΑΟΥΛ: Δεν ξέρω... Όμολογώ ότι είμαι καχύποπτος και ζήλιος. Συχώρεσέ με... Είσαι πολύ όμορφη, Zinetta, πολύ νέα και φοβάμαι... φοβάμαι...

ZINETTA: Δεν είναι καλό αυτό, Ραούλ. Θά προκαλέσεις με τις ζήλειες σου καμιά μεγάλη συμφορά.

ΡΑΟΥΛ: Συχώρεσέ με, Zinetta. Δεν θα ξαναγίνει αυτό...

ZINETTA: Έτσι μου λες πάντα, Ραούλ. Κι' όμως διαρκώς με υποπτεύεσαι και με παρανομεύεις. Κι' άποψε ήθελες πάλι να κλεις στο σπίτι, γιατί είχες κάποια υποψία... Κι' όμως, πώς να σου το πω; Δεν αγαπώ παρά εμένα, μονάχα εμένα.

ΡΑΟΥΛ: Zinetta, αγάπη μου, σε πιστεύω. Άλλα σ' αγαπώ τόσο, που τρέμω μήπως σε χάσω...

ZINETTA: Φτωχή μου Ραούλ! Αυτό πιά καταντάει αδιόριστο.

ΡΑΟΥΛ: Έχεις δίκιο, Zinetta. Φταίει ο άφοβος που μου έστειλε το καταραμένο εκείνο άνωμαλο γράμμα έναντιόν σου.

ZINETTA: Ραούλ, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι με προσβάλλεις;

ΡΑΟΥΛ: Ναι, έχεις δίκιο, αγάπη μου. Είμαι άρρωστος. Πρέπει να επιβληθώ στον εαυτό μου. Άκουσε Zinetta... Θέλεις να κάνουμε έναν περίπατο με τ' αυτοκίνητο;

ZINETTA: Όχι, Ραούλ. Θέλω να τελειώσω αυτό το έργο, γιατί αύριο υποτάζει η φίλη μου, η Μαρία Ζεράρ.

ΡΑΟΥΛ (σκεπτικός και κατσούφης): Δεν θέλεις λοιπόν να βγούμε μαζί έξω;

ZINETTA: Κι' αυτό το βουρκώνει ύποπτο, Ραούλ.

ΡΑΟΥΛ (πάντα σκεπτικός): Όχι... Όχι... Όχι... Εγώ θα πάω για κάποια υπόθεση μου στο Νανσύ. Και θα γυρίσω πολύ αργά. Ίσως και τα μεσάνυχτα.

ZINETTA: Πάντα φεύγεις για να γυρίσης πολύ αργά και γυρίζεις σε μισή ώρα.

ΡΑΟΥΛ: Αυτή τη φορά, μιλώ σοβαρά, αγάπη μου. Ίσως μάλιστα πεταχτώ κι ως τους Φλοριμόν.

ZINETTA: "Α! φίλε μου, τώρα είναι η σειρά μου να ζηλέω κι' εγώ. Η κυρία Φλοριμόν είναι πολύ ωραία κυρία. Δεν θέλω να μείνεις πολλή ώρα κοντά της."

ΡΑΟΥΛ (χαρούμενος): Μιλάς σοβαρά, Zinetta; Όποιοι ζηλεύει, αγαπάει κιόλας. Μ' αγαπάς, λοιπόν;

ZINETTA: Τώρα το μαθαίνεις αυτό;

ΡΑΟΥΛ (φιλώντας το στόμα της): Συχώρεσέ με αγαπημένη μου. Άλλα τρελαίνομαι με τη σκέψη, ότι είναι δυνατόν αυτό το ωραίο στοματάκι να μιλάει γλυκά σ' έναν άλλο, να φιλάει έναν άλλο...

ZINETTA (έκνευρισμένη): Μά αυτό καταντάει μαρτύριο! Τι θέλεις να σου πω, για να σε πείσω ότι είμαι αθώα, κι' ότι μονάχα εμένα αγαπώ; (κλαίει).

ΡΑΟΥΛ (φιλώντας τα γεμάτα δάκρυα μάτια της): Συχώρεσέ με, αγαπημένη μου! Λυπήσου με... Πάψε να κλαίς πιά. Χαμογέλασέ μου αν μ' αγαπάς.

ZINETTA (προσπαθώντας να χαμογελάσει): Έτσι;

ΡΑΟΥΛ: Ναι, έτσι. Τώρα θα φύγω ήσυχος.

ZINETTA: Πήγαινε στο καλό, αγάπη μου.

ΡΑΟΥΛ: Μά... γιατί μου λες «πήγαινε»; Θέλεις λοιπόν να φύγω;

ZINETTA: Δεν μου είπες πώς είναι ανάγκη να πάς στο Νανσύ;

ΡΑΟΥΛ: Ναι, είν' ανάγκη.

ZINETTA: Όρδουάρ, λοιπόν, καλέ μου.

ΡΑΟΥΛ: Όρδουάρ, αγαπημένη μου.

ZINETTA (μόνη): Τι βασανιστήριο ή ζήλεια! Παιδεύει κι' εμένα, παιδεύει και τον εαυτό του.

(Έξακολουθεί να κεντάει. Περνάει μία ώρα. Έξαφνα μπαίνει μέσα σιγά σιγά ο Πέτρος. Πηγαίνει πίσω απ' τη Zinetta και σκεπάζει τα μάτια της με τα χέρια του).

ZINETTA: Ραούλ!... Πολύ αργά, γύρισες, αλήθεια. Έλα, άφησε τ' αστεία...

(Έπειδη ο Πέτρος δεν απαντά, τράβάει τα χέρια του απ' τα μάτια της και γυρίζει προς το μέρος του).

ZINETTA: Πέτρο!... Είσ' εσύ; Σ' ευχαριστώ που ήρθες. Κάθισε να μου κρατήσεις συντροφιά. Ο Ραούλ έφυγε για το Νανσύ και ίσως αργήσει να γυρίσει.

ΠΕΤΡΟΣ: Καλησπέρα, αδελφούλα μου! Δεν περίμενα να σε βρώ μόνη. Μά για στάσου... Μου φαίνεται κλαμμένη. Γιατί; Τι σου συμβαίνει; Άνοιξε την καρδιά σου.

ZINETTA: Όχι, Πέτρο, δεν έκλαιγα. Ίσως πόνεσαν τα μάτια μου απ' το έργο-χειρο.

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι. Τα μάτια σου είναι κόκκινα από τα δάκρυα. Πες μου γιατί έκλαιγες; Τι σου συμβαίνει, καλή μου; (Την αγκαλιάζει και της χαϊδεύει τα μαλλιά).

ZINETTA (ἀκούγοντας το κεφάλι της στον ώμο του αδελφού της): Δεν μου συμβαίνει τίποτα, Πέτρο. Πιστέψέ με...

(Τη στιγμή αυτή παρουσιάζεται ξαφνικά στην πόρτα ο Ραούλ. Βλέπει μέσα στο μισοσκόταδο τη γυναίκα του στην αγκαλιά ενός άνδρα που τούχει γυρισμένες τις πλάτες, το βλέμμα του θολώνει από τη λύσσα, το μυαλό του σκοτίζεται, η φωνή του πνίγεται... Με σφιγμένα τα δόντια απ' την οργή και τα χαρακτηριστικά αλλογμένα, τράβάει το πιστόλι του και πυροβολεί έναντιον της γυναίκας του και του αδελφού της, ούρλιάζοντας μανισμένα).

ΡΑΟΥΛ: Άπιστη!... άπιστη!... Σ' έπιασα επί τέλους!...

(Ο Πέτρος αφήνει ένα βρυγνό και σωριαίζεται κάτω νεκρός. Η Zinetta γυρίζει κατατρομαγμένη, βλέπει τον άντρα της με το πιστόλι στο γέρι και ξεοπάει σε σπαρακτικούς θρήνους).

ZINETTA: Ραούλ, τί έκανες. Θεέ μου! Σκότωσες τον αδελφό μου!... κακούργε... κακούργε, τί έκανες!... (Σωριάζεται κάτω λιπόθυμη).

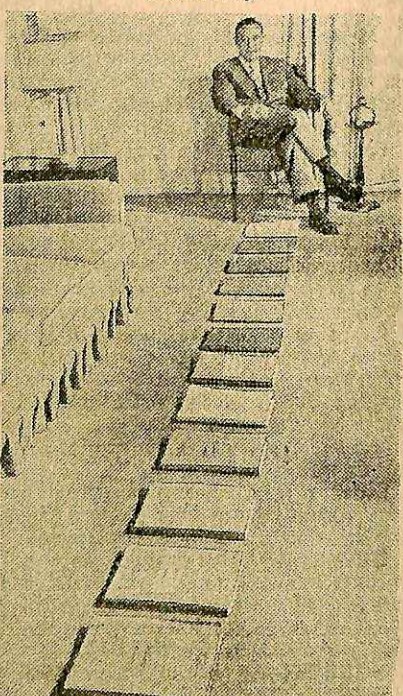
ΡΑΟΥΛ (αφήνει να του πέσει το πιστόλι και τρικλίζοντας σαν μεθυσμένος, γονατίζει κοντά στο αιμόφυρτο πτώμα του Πέτρο και τραυλίζει): Θεέ μου! Θεέ μου, τί έκανα!... Σκότωσα τον αδελφό της γυναίκας μου!... Σκότωσα την ίδια μου την ευνύχια!... Είμαι ένας φονιάς, ένας κακούργος!... Είχε δίκιο η Zinetta να ληπ πώς θα προκαλούσα με τη ζήλεια μου καμιά μεγάλη συμφορά... Και να πού ξεσπάσε η συμφορά αυτή!... Την προκάλεσα εγώ!... Η ζήλεια μου!... Είμαι ένας καταραμένος!... (Σκύβει το κεφάλι του και κλαίει απελπισμένα). Χαίρε, ευνύχια... χαίρε για πάντα!... Χαίρε, Zinetta!... Είμαι ένας φονιάς!... Σκότωσα έναν άνθρωπο!... Σκότωσα την ευνύχια μου!... Πρέπει να πεθάνω... (Παιρνει απ' το πάτωμα το πιστόλι του το σπάζει στην καρδιά του κι' αυτοκτονεί...).

ZAN LANTRE

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Ο Τσέκος οϊδηροδρομικός υπάλληλος Φραντίζεκ Χόλουμπ έχει, όπως βλέπετε στην ανωτέρω φωτογραφία, μία εκπληκτική ομοιότητα με τον Χίτλερ, του οποίου το πρόσωπον υποδυεται στο φιλμ ("Ο Όρκος"), που παρουσιάζει τα σπουδαιότερα πολιτικά γεγονότα της τελευταίας είκοσαετίας.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΡΕΚΟΡ

Ο γνωστός Αμερικανός συγγραφέας σεναρίων Λαμάρ Τρόττι αναγκάστηκε να γράφει δώδεκα διαφορετικά σεναρία του περιήμου μυθιστορήματος του Άγγλου συγγραφέως Σόμερσετ Μάυ ("Η κόψη του ξυραφιού") μέχρις ότου κατορθώσει να ευχαριστήσει όχι μόνο τον μυθιστοριογράφο, αλλά και τον διευθυντή της κινηματογραφικής εταιρίας του.

Η έπιστημονική ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ του εγκλήματος

Οι εφαρμοζόμενες νέες μέθοδοι

Η καταπολέμηση του εγκλήματος είναι πιά έργο της έπιστήμης.

Ο Αμερικανός καθηγητής Μπάμπκοκ έκαμε τελευταία στα ειδικά εργαστήρια του δρους Ουίλσον, όπου βρίσκεται το όμιονμο αστροσκοπείο, μερικά πολύ ενδιαφέροντα πειράματα, που προκάλεσαν το ενδιαφέρον των έπιστημόνων όλου του κόσμου.

Ας υποθέσουμε ότι ο διαρρήκτης, γνωρίζοντας πως το φως του ηλεκτροικού φαναριού του μπορεί να θέσει σε κίνηση τα ειδικά μηχανήματα που δίνουν το σύνθημα του συναγερμού, μπαίνει στα σκοτεινά μέσα στα θησαυροφυλάκια μιας Τραπεζής και είνε σε θέσι να φέρει εις πέρας την έργασια του χωρίς να έχη ανάγκη φωτισμού.

Ο καθηγητής Μπάμπκοκ απέδειξε, λοιπόν, ότι και μόνον η θερμότης του σώματός του είνε άρκητή για να φέρη το ίδιο αποτέλεσμα, να κινήση αληδώς τα μηχανήματα που θα δώσουν το σύνθημα του συναγερμού.

Το ίδιο αποτέλεσμα επιτυγχάνεται και με τον ήχο της αναπνοής του, που δεν είνε δυνατόν να τ' ακούσουμε με τ' αυτιά μας. Τα ελασρότατα ήχητικά κύματα που βγαίνουν από το στόμα μας κατά την αναπνοή προσβάλλουν ένα ειδικό μηχανήμα, που δίνει και πάλι το σύνθημα του συναγερμού.

Ένα άλλο πείραμα ήταν το έξης:

Μέσα σ' ένα ολόκληστο δωμάτιο άναψαν μία σόμπα και κατόπιν την άφησαν να σβύση ολότελα. Το μέταλλο όμως της σόμπας έξακολουθούσε να είνε θερμό και να εκπέμπη υπερύθρες ακτίνες που ήταν άδοατες στο μάτι.

Έπειτα έδωσαν το φως του δωματίου και τέσσερα πρόσωπα άρχισαν να κινούνται μέσα σ' αυτό.

Ο καθηγητής Μπάμπκοκ κατόρθωσε, χρησιμοποιώντας τις υπερύθρες ακτίνες που έβγαιναν από τη σβυστή αλλά θερμή πάντα σόμπα, να τα φωτογραφίση και κατόπιν να γυρίση μία ολόκληρη κινηματογραφική ταινία, όπου είχαν αποτυπωθή και οι ελάχιστες κινήσεις των.

Το ίδιο μπορεί να γίνη και με υπερύθρες ακτίνες.

Για τη σπερινή έπιστήμη, είνε το εύκολότερο πράγμα του κόσμου να εγκαταστήση μέσα σ' ένα δωμάτιο μία έστία έκπομπής υπερύθρων ή υπερύθρων ακτίνων. Σ' ένα άλλο σημείον του δωματίου θα είνε εγκατεστημένη μία φωτογραφική ή κινηματογραφική μηχανή που θα μπορέ να παίρνη εικόνες μέσα στο άσφατο για το γυμνό όφθαλμό φως αυτών των ακτίνων και που θα τίθεται σε κίνηση αυτόματα, μόλις εμφανισθή ο διαρρήκτης, είτε με τη θερμότητά που εκπέμπει το σώμα του, είτε με την αναπνοή του κλπ.

Και στην περίπτωση, λοιπόν, που θα διέφευγε προτού ν' αθάσουν οι φύλακες, ή αστυνομία θα είχε κατόπιν την εικόνα του, που θα της έπέτρεπε να έξακριβώση την ταυτότητά του.

Ο καθηγητής Μπάμπκοκ έπρότεινε επίσης τη φωτογραφία του ατιού των κακοποιών για τη διαπίστωσι της ταυτότητός των.

Πραγματικά, τα δακτυλικά αποτυπώματα, που χρησιμοποιούνται ως σήμερα, δεν παρέχουν απόλυτη ασφάλεια. Γιατί ο κακοποιός μπορεί να μην αφήση καθόλου, χρησιμοποιώντας γάντια ή να παραμορφώση σκόπιμα τα δακτυλά του, με τη

βοήθεια μιας πλαστικής ουσίας, απ' αυτές που παράγει σε τόση άθονία η σπερινή βιομηχανία.

Ένα άλλο μέσο διαπίστώσεως της ταυτότητος είνε κατά τον καθηγητή Μπάμπκοκ ο ήχος της φωνής, που αποτυπώνεται σε μία πλάκα γραμμοφώνου.

Σύμφωνα με τον άμερικανό έπιστήμονα, τα ήχητικά κύματα που παράγονται από τη φωνή δύο ανθρώπων διαφέρουν αίσθητά μεταξύ των και η ομοιότης αποκλείεται ολότελα.

Ο δόκτωρ Μπάμπκοκ προσθέτει μάλιστα ότι παραποίησις στο ζήτημα αυτό είνε άδύνατη. Γιατί όσοδήποτε και να προσποιηθούμε θα αλλάξουμε μόνο την «έκφρασι» της φωνής, αλλά δεν θα μπορέσωμε να μεταβάλωμε καθόλου το ειδικό αυτό «τέμπρο» της, που, στην περίπτωση αυτή θα χρησιμεύση ως μέσον άναγνωρίσεως.

Ίδου, τέλος, μία χαρακτηριστική περίπτωση που δείχνει την αποτελεσματικότητά των μεθόδων που χρησιμοποιεί σήμερα η έπιστήμη.

Μέσα σε μία χαράδρα, είχε δρεθή ένα δέμα, που περιείχε μερικά ανθρώπινα ύπολειμματα: δύο κεφάλια, δύο ζεύγη ματιών και αυτιών, τούρες μαλλιών και έξηνα οκτώ κομμάτια από σάρκες και όστά σε κατάστασι αποσυνδέσεως.

Δεν ύπήρχε η παραμικρότερη ένδειξις για την ταυτότητα των θυμάτων, έτσι που κάθε έρευνα για την ανακάλυψι του δράστου ήταν άδύνατη.

Οκτώ έπιστήμονες ανέλαβαν τότε να την έξακριβώσουν. Η πρώτη τους δουλειά ήταν να κάμουν μία λεπτομερή έξέτασι των σκουληκιών που κυκλοφορούσαν πάνω στα ανθρώπινα αυτά ύπολειμματα. Από την ηλικία των, προσδιώρισαν μ' αυτό τον τρόπο την ήμερομηνία του εγκλήματος με άξιοθαύμαστη ακρίβεια. Έξέτασαν κατόπιν διά του μικροσκοπίου ένα μικρό κομμάτι από δέρμα προσώπου και η έξέτασις του απέδειξε ότι προήρχετο από γυναίκα. Ένα όστουον του λαιμού που είχε άπομείνει στο άλλο κρανίο απέδειξε επίσης ότι και το δεύτερο θύμα ήταν γυναίκα. Έξέτασαν κατόπιν στις ακτίνες Χ τα όστά και κατόρθωσαν να τα δεχωρίσουν. Μ' αυτό τον τρόπο συναμολόγησαν τους δύο σκελετούς.

Ο ένας άνηκε σε γυναίκα 20-22 ετών και ο άλλος σε γυναίκα 35-37 ετών. Στο τέλος, έντυσαν με κερύ τους δύο σκελετούς δίνοντάς τους διαστάσεις ύπολογισμένες με μαθηματική ακρίβεια, σύμφωνα με το μέγεθος, το πάχος και τη διάταξι των οστών. Είχαν τώρα τα ακριβή μέτρα των. Έτσι μπορέσαν να έξακριβώσουν την ταυτότητα του πρώτου πτώματος. Για το δεύτερο χοιράσθηκε να έπινοηθουν χίλιους δυο συνδυασμούς, για να βρουν ποιά δακτυλικά αποτυπώματα έπρεπε ν' αντίστοιχούν στα αποσυντεθειμένα χέρια του. Και από εκεί έβγασαν στην διαπίστωσι της ταυτότητός του.

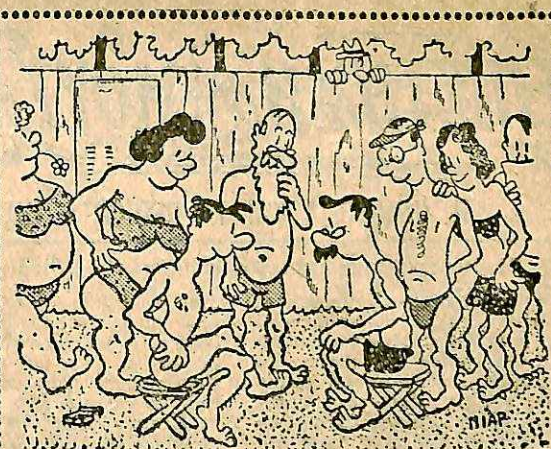
Έξέροντας την ταυτότητα των δύο θυμάτων, τη χρονολογία του εγκλήματος και τις συνθήκες με τις οποίες είχε γίνη, οι αστυνομικοί ξεκίνησαν κατόπιν για την ανακάλυψι του δράστου, που συνελήφθη έπειτα από λίγο καιρό.

Renaissance

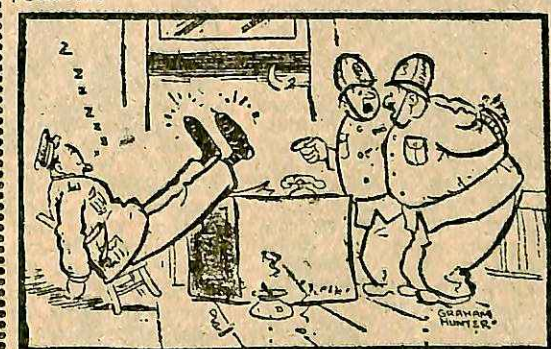
Άριστον τονωτικόν φάρμακον των τριχών. Έπαναφέρει το χρώμα των άσπρισμένων τριχών εις το άσχηκόν, μαύρον, καστον ή ξανθόν εντός ολίγων ήμερών. Έπιτυχία 100%.

Γενικός Άντιπρόσωπος
Φαρμακαποθήκη Ν. ΒΑΚΗΣ & Σια

66ος Κάμινγος 11
Τηλ. 28-435

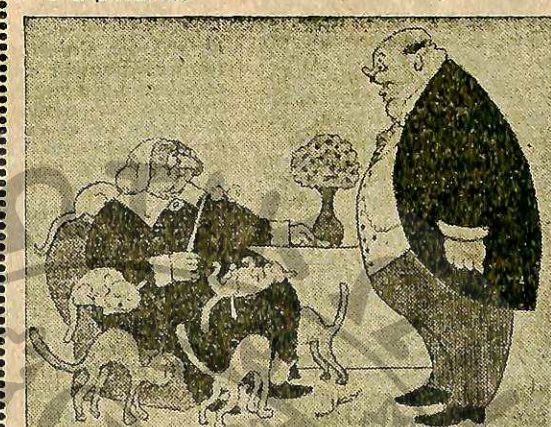

—Κι' εσύ πως έγινες γυμνιστής;
—Απλούστατα, δεν μου έμεινε πιά τίποτε να φορέσω!...

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ

—Είνε το τέταρτο ζευγάρι που του κλέβουν μέσα σ' ένα μίνα!...

—'Αγαπάτε κι' εσείς τα ζωα, φίλε μου;
—Πολύ, κυρία μου! Πρό παντός τις γαλοπούλες, τους άστακούς και τα στρείδια!...

—Τα ρέστα σας, κυρία!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Η ΧΗΜΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ

Η βιομηχανική εκμετάλλευση των δημητριακών

Στα προπολεμικά χρόνια, οι έφημεριδες έγραφαν κάθε τόσο ότι, στη γη ή στην άλλη ημερικανική χώρα, πετούσαν το σιτάρι στη θάλασσα ή κινούσαν τρένα καίγοντας καφέ, γιατί δεν εύρισκαν καταναλωτές για τα προϊόντα τους αυτής της εποχής της υπερπαραγωγής. Κι' οι είδησεις αυτές μας έκαναν να εξαναστούμε, στη σκέψη ότι άλλοι πεινούσαν και πέθαιναν χιλιάδες άνθρωποι...

Στο εξής λοιπόν, δεν πρόκειται να επαναληφθούν τέτοιες άσκοπες καταστροφές, ακόμα κι' όταν θα έχη λειψή η σημαίνει επιστημονική κρίση που μαστιάζει την ανθρωπότητα. Αν λοιπόν, συγκοινωνιακοί ή άλλοι δεν θα επιτρέπουν να διανεμηθούν τα πλεονάζοντα προϊόντα μιας χώρας σε άλλες πεινασμένες, θ' αναλαμβάνει την επωφελη χρονομιοποίησή τους ή «χημουργία».

Πρόκειται για μια καινούργια επιστήμη, που ασχολείται με τη βιομηχανική εκμετάλλευση των γεωργικών προϊόντων και των υπολειμμάτων τους και τη μετέβλησή τους σε χρήσιμες χημικές ουσίες. Ήδη έχουν ιδρυθεί σε διάφορα μέρη του κόσμου ερευνητικά κέντρα που ερευνούν με «χημουργικές» μεθόδους, κι' ο αριθμός τους αυξάνει συνεχώς, όσο γίνονται καινούργιες τέτοιες έφευρέσεις.

Ας πάρουμε ως παράδειγμα τις φλούδες που απομένουν απ' την κατεργασία της βρώμης για την παραγωγή του γνωστού «κουάκερ». Τεράστιες ποσότητες απ' αυτές συγκεντρώνονται στις Ηνωμ. Πολιτείες και στη Σκωτία, όπου γίνεται μεγάλη κατανάλωση «κουάκερ». Και στις δύο, λοιπόν αυτές χώρες λειτουργούν εργοστάσια, που παράγουν απ' τις φλούδες της βρώμης μεγάλες ποσότητες «φουοφουράλης».

Η χημική αυτή ουσία είχε άλλοτε εργασιολογική μόνο σημασία. Στα τελευταία όμως χρόνια, χρησιμοποιείται ως πρώτη ύλη της κατασκευής ενός πλήθους συνθετικών προϊόντων: τεχνητού καυστικού, αρωμάτων, οπτηών, βενζινικών κλπ.

Απ' τις φλούδες ενός είδους καυδίων, που παράγονται σε τεράστιες ποσότητες στας Ηνωμ. Πολιτείες, εξάγεται με την κατάλληλη βιομηχανική κατεργασία ο ένας χημικό εργοστάσιο ένα μαύρο και παχύρρευστο λάδι. Απ' αυτό πάλι, οι χημικοί βγάζουν φαινικό οξύ, σε μεγάλη ποσότητα και με φθινό κόστος. Κατόπιν κατεργάζονται το υπόλοιπο με φομόλη κι' άλλες ουσίες και παράγουν ένα άριστο κι' ανθεκτικώτατο πλαστικό υλικό για ηλεκτρικούς διακόπτες, πλήκτρα γραφονημάτων κλπ.

Απ' τα σόφλια των γνωστών άρακινων φυτικών, παράγεται — όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε — μια υδατική ύλη, που μοιάζει με μαλλί κι'

έχει ονομασθή «άρντιλ». Το υλικό αυτό είναι φθινό και, συνδυασμένο με τεχνητό μετάξι ή με μαλλί, δίνει υφάσματα άριστα, που δεν ζαρώνουν και δεν προσβάλλονται απ' το σκώρο. Έκτος όμως απ' το «άρντιλ», άλλα 300 περίπου βιομηχανικά προϊόντα παράγονται απ' το άρακινο φυτικό.

Όσο για τη «σόνια», το γνωστό αυτό δροπιο άσιατικής προελεύσεως, μπορεί να δώσει με κατάλληλη κατεργασία 50 διάφορα είδη τοαφιών, βιταμινών, υφασμάτων, κλπ., ακόμη δε κι' ένα «βούτυρο της σόνιας». Ο Έρρίκος Φορτ φορούσε επί χρόνια ένα κοστούμι φτιαγμένο με μαλλί από σόνια. Και τα τελευταία αυτοκίνητα του εργοστασίου του αποτελούνται σε διάφορα μέρη τους από μια φθινή και ανθεκτική πλαστική ύλη, προϊόν της σόνιας.

Το ένα πέμπτον περίπου της σόνιας είναι φτιαγμένο απ' το μισό της άποτελεί χρήσιμη τροφή. Για όλους αυτούς τους λόγους, έπεται να η καλλιέργεια της σ' όλες τις χώρες που έχουν ευνοϊκές κλιματολογικές συνθήκες.

Πολλές γυναικείες μεταξωτές καλτσες είναι φτιαγμένες απ' τα υπολείμματα του ζαχαροκαλάμου, μετά την εξαγωγή της ζάχαρης. Σ' αυτά περιέχεται κυτταρίνη και «λιγνίνη», απ' τις οποίες φτιάχνονται χοντρά χαρτιά, χαρτόνια, τεχνητό μετάξι, κλπ.

Τελευταίως έγραψαν οι έφημεριδες ότι δύο βασιρικά εστίαση φτιάχνουν ήδη γραφονηχανές από πλαστική ουσία, που θα κοστίζουν μόλις 62 μάρκα ή μία (δηλαδή μια χάρτινη αγγλική λίρα κι' ένα σελλίν). Φαίνεται λοιπόν ότι και σ' αυτή την περίπτωση έπαιξε σπουδαίο ρόλο η χημουργία.

Το φωνογραφικό χαρτί

Έχει περιγραφεί ήδη η νέα μέθοδος άποτυπώσεως της φωνής και των ήχων πάνω σ' ένα μαγνητισμένο σύρμα, ή οποία υάλιστα χρησιμοποιήθηκε κατά τον πόλεμο απ' τους Γερμανούς. Τώρα λοιπόν έγινε μια έξυπνη τελειοποίησή της. Το σύρμα αντικατεστάθη με μια χάρτινη ταινία, άλειωμένη με λεπτότατο σιρόμα σιδηρούχου μελανιού. Καθώς η ταινία αυτή περνάει από ένα είδικο μηχανήμα, μηχανητίζεται τοπικά το πλάτος της περισσότερο ή λιγώτερο, ανάλογα των διαφορών ήχων. Κατόπιν ξαναπερνάει από ένα άλλο μηχανήμα κι' αναπαράγει τους ήχους. Ένας ολόκληρος τέτοιος ταινίας μπορεί να μας προσφέρει ούιλια ή μουσική επί μισή ώρα κατά συνέχειαν. Μπορεί δε να ξαναχρησιμοποιηθεί έξ άρχης, άρεσθήποτε φορές, για καινούργιες φωνογραφικές άποτυπώσεις. Παρουσιάζει δύο σοβαρά πλεονεκτήματα άπέναντι του μαγνη-

τισμένου σύρματος: Πρώτον, σποινίζει πολύ φθινότερα. Δεύτερον, μπορεί να κοπεί με το ψαλίδι, και να ξανακολληθή, ούτως ώστε ν' άφαιρεθούν ανεπιθύμητα τμήματα ενός μουσικού προγράμματος ή μιας ούιλίας. Όλα μαζί τα μηχανήματα που χρειάζεται ή νέα αυτή μέθοδος, έχουν τις διστάσεις μιας μεγάλης βαλάντας.

Νέα θεραπεία των ρευματισμών

Σύμφωνα με μια πρόσφατη ανακοίνωση της μίς Α. Ρίκμαν στο Συνέδριον της Φυσιολογικής Έταιρείας, που έγινε στο Λονδίον, οι ρευματισμοί μπορούν να θεραπευθούν με υπέρταση αίματος. Άκριβέστερα, δεν πρόκειται για υπέρταση, αλλά για επανεισαγωγή. Ο γιατρός βγάζει μια ποσότητα αίματος απ' τον άρρωστο, την υποβάλλει στην επίδραση υπεριωδών ακτίνων κι' έπειτα την ξαναεισάγει στο σώμα του. Φαίνεται δε ότι ή μέθοδος αυτή, επίνωσης ενός γιατρού του Μπλάκπουλ, έδωσε ως τώρα άξιοθυσία άποτελέσματα.

Καρδιά μέσα σε κέλυφος

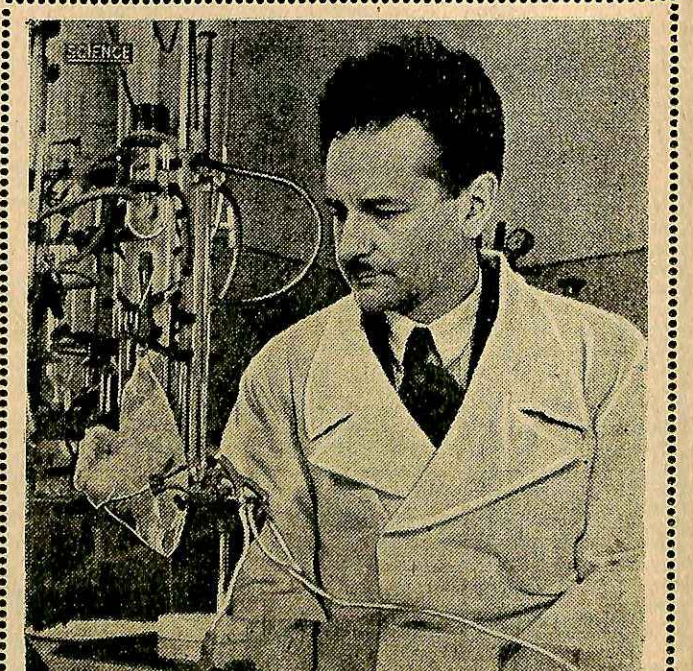
Ο Άμερικανός χειρουργός Άλμπερτ Τζόνσον άσχολήθηκε τελευταίως με την περίπτωση ενός παιδιού 18 ετών, που φαινόταν όχι μεγαλειότερο από 9. Το βάρος του παιδιού αυτού ήταν μόλις 35 κιλά. Η καρδιά του χτυπούσε τόσο άδύνατα, ώστε δύσκολα μπορούσε κανείς να την αντιληφθή. Ο δόκτωρ Τζόνσον γινώσκουσε ότι χρειαζόταν έγχείριση, για ν' αναπτυχθή κανονικά το παιδί. Την έκανε πράγματι, και βρήκε την καρδιά του κλεισμένη μέσα σ' ένα κέλυφος από άσβεστο, πάχους 2½ πόντων, τόσο σκληρό ώστε ο γιατρός κατέστρεψε δύο ή τρία εργαλεία του ως ότου τ' σπάσθ. Φαίνεται ότι είχε σχηματισθή από μια έσωτερική αιμορραγία, που είχε πάθει άλλ-

λοτε το παιδί από ένα γύπνυμα στο στήθος. Επίζεε δε την καρδιά και παρεμπόδιζε την κυκλοφορία του αίματος, συνεπώς και την ανάπτυξη του παιδιού. Οί διαβητικοί αλζάνουν

Σύμφωνα με τις στατιστικές, παρατηρείται κατά τα τελευταία χρόνια μια διαρκής αύξηση του αριθμού των διαβητικών. Οί λόγοι είναι δύο: Πρώτον, ή παρτάσις της διασκέας της ζωής, γιατί, υπάρχουν έσται περισσότεροι γέροι, οί όποιοί είναι κι' οί πιο εύπρόσλητοι απ' το διαβήτη. Δεύτερος λόγος είναι ή μεγαλιότερη μακροδιότης των γυναικών κι' ή αύξησης του άισιμου των άναλόγων προς τους άντρες, γιατί έχει άποδειχθή ότι το γυναικείο φύλο παθαίνει συχνότερα διαβήτη απ' το άνδρικό. Στις γυναίκες κάτω των 50 ετών, έχουν πιθανότητες 4% να πάθουν διαβήτη, ενώ για τους άνδρες οί πιθανότητες είναι 2%. Η πιο συνηθισμένη ηλικία, στην οποία εμφανίζεται ο διαβήτης, είναι 54 ετών. Ωστόσο υπάρχουν και πολλοί νέοι άνθρωποι, που έχουν την άσθένεια αυτή δίχως να το υποπτεύονται.

Ο πάγος που γιατρεύει

Η ιδιότης του ψύχους να έπολυνει τους ιστούς χρησιμοποιείται ήδη άπιστευτα απ' την ιατρική. Ένα έπιστημονικό περιοδικό άναφέρει στο τελευταίο φύλλο του μερικές καταπληκτικές περιπτώσεις. Σ' ένα δυστύχημα, είχε κοπή σχεδόν τελείως το δάχτυλο ενός εργάτου. Οί γιατροί του το έραψαν μετά 4 ώρες, χωρίς όμως να το άφισαν έπειτα στον πάγο επί 24 ώρες. Έτσι, ή πληγή έβρεσε ταχύτατα. Το ίδιο συνέβη μ' ένα μικρό κοριτσάκι, που είχε κόψει το δάχτυλό του με μπαλτά. Όταν έφαρμόζεται ή μέθοδος αυτή, ή ψύδι πρέπει να έλαττώνεται κατόπιν σιγά-σιγά, ώστε ή θερμοκρασία να γυρίσει βαθμιαία στο κανονικό.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ο διάσημος βιολόγος και χειρουργός Α. Αντρέγιεφ, καθ' όλη την διάρκεια της ζωής του, έπαιξε 12 ώρες ή καρδιά ενός ανθρώπου που είχε πεθάνει πριν από τέσσερις ήμερες! Η επιτυχία αυτή θεωρείται ως ένα από τα θαύματα της σύγχρονης επιστήμης.

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΚΟΣΜΟ

Τέσσερα μοναδικά φίλμ

Τέσσερα φίλμ, μοναδικά στο είδος τους, παίζονται ήδη σε διάφορες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Μπορούμε δ' να έπικουρουμε, ότι θα τ' ίδουμε γρήγορα και στην Άθήνα. Η περισσότερο δροσί τους συμβαίνει σ' ένα χώρο ενός πεντηκροστού του τετραγωνικού χιλιοστού μέρους. Κι' οί ήθοιοι είναι μονοκύτταρα ζώα και μικροσκοπικά φυτά. Κανένα απ' αυτά δεν έχει τόσο μέγεθος, ώστε να διακρίνεται με γυμνό μάτι. Όλα κινηματογραφήθηκαν με μικροσκόπιο.

Το πρώτο φίλμ δείχνει ένα μικτό άπειροελαγίον διαστάσεων, που αναπτύσσεται και πολλαπλασιάζεται συνήθως στο έδαφος των κήπων. Έσ' όσον καλλιεργείται μέσα σε ένα άπαστερομένο υλικό, δεν παρουσιάζει καμιά διαφορά από κάθε άλλο μικτό. Στο συνηθισμένο όμως έδαφος ύπαιθρου είναι μικροσκοπικό σκυλάκι, σαν άόρατη κλωστή. Όταν λοιπόν μερικά τέτοια σκυλάκια βρεθούν μέσα στην καλλιέργεια των μικτών, συμβαίνει κάτι παράξενο:

Ο μικτός σχηματίζει ταχύτατα μια πρωτότυπη «παγίδα», ένα είδος θηλείας από τρία κύτταρα, που έχει μέγεθος ενός πεντηκροστού του χιλιοστού μέρους. Μόλις ένα απ' τα σκυλάκια τύχη να περάσει το κέφαλό του μέσα στη θηλεία, τη βλέπουμε άμέσως να σφίγγεται άπότομα και να τ' πιάνη. Κατόπιν ξεφυτρώνουν απ' τα τρία κύτταρα κάτι λεπτότατες τρίχες, οί όποιες γίνονται στο σώμα του σκυλάκιου και άποροφούν όλους τους χυμούς του.

Τέτοιες «τραγωδιές» συμβαίνουν εκατοντάδες φορές σ' ένα τετραγωνικό πόντο του έδαφους του κήπου μας. Δεν τις βλέπουμε, ούτε και τις υποπτευόμεθα καθόλου. Χρειασθήκε να κινηματογραφηθή μια απ' αυτές, με τη βοήθεια του μικροσκοπίου, για να υποπτευόμαστε να την παρακολουθήσουμε.

Το δεύτερο φίλμ μας μεταφέρει μέσα σ' ένα αίμοσφαιριο βατράχου. Στον έλάχιστο αυτό χώρο, βλέπουμε να κινείται ένα άσβεστο, παράσιτο και να τρέφεται με το περιεχόμενο του κυττάρου. Έπειτα βγαίνει απ' αυτό το αίμοσφαιριο και εισχωρεί σε άλλο, περνώντας δίχως δυσκολία μέσα απ' τα τοιχώματά τους, χωρίς να τους άνοίγη τρύπες. Το περιεργότερο όμως είναι ότι μια «μικροβελόνη» — αληθινό θαύμα τεχνικής — με μύτη λεπτότερη απ' το παράσιτο, δεν μπορεί να εισχωρήσει στα αίμοσφαίρια χωρίς να τ' τρυπήσει! Φαίνεται λοιπόν ότι το παράσιτο έξέρει κάποιο μυστικό, που το άγγίζει ο άνθρωπος που χειρίζεται τη μικροβελόνη!

Βλέπουμε κατόπιν τη μικροβελόνη να τρυπήει ένα άλλο αίμοσφαιριο και περιμένουμε να ξεχυθή απ' αυτό το κατακόκκινο περιεχόμενό του. Άμέσως όμως μια έλαχιστή πρόστη προφύγει του αίματος φοράει την τρυπήτα, και το αίμοσφαιριο συνεχίζει το δρόμο του.

Το τρίτο φίλμ μας δείχνει μια «μικροεγχείριση», που γί-

νεται σε μια άμοιβάδα. Οί άμοιβάδες είναι μικροσκοπικά ζώα, που το σώμα τους άποτελείται από ένα μόνο κύτταρο. Κάποτε άποκτούν άρκετές διαστάσεις, ώστε να φαίνονται με γυμνό μάτι. Ζούν στα έλη, ώοισμένα δ' είδη τους, όταν εισχωρήσουν στον ανθρώπινο οργανισμό, προκαλούν μια υοφή δυσεντερίας.

Το τέταρτο φίλμ δείχνει πώς κατασκευάζονται τα λεπτότατα έναλεία για «μικροεγχειρήσεις» και «μικροτομές». Ένα σώμα από πλατίνη, διαπυρνώμενο με ήλεκτροσκό, κόβει ένα λεπτό σωλήνα από γυαλί «πυρέξ» σε κομματάκια που μεταμορφώνονται σε μικροβελόνες, νυστέρια, άγκιστρα και άλλα έναλεία, όλα τόσο μικρά ώστε κατασκευάζονται και διακρίνονται μόνο με τη βοήθεια ενός μικροσκοπίου.

Κατόπιν τα εργαλεία αυτά ποσοαυμίζονται σε είδικες συσκευές, που τα μετακινούν σιγά-σιγά σε άποστάσεις που μετρούνται με έκατοστά του χιλιοστού μέρους.

Τα τέσσερα φίλμ και τα μικροσκοπικά εργαλεία για τις έρευνες αυτές έγιναν κατά τον πόλεμο από δύο Γάλλους επιστήμονες, τους δόκτορες Κομαντόν και Φονμπύν, σ' ένα έργοσπείο στο Παρίσι.

Ανοίγουν δε τις έκπληκτικότερες δυνατότητες για τη μελέτη των κυττάρων που άποτελούν τα ζωντανά πλάσματα, τόσο που μπορούμε να πούμε ότι, είναι στο είδος τους έξ ίσου σπουδαία σαν το ραντάρ και την άτομική βόμβα.

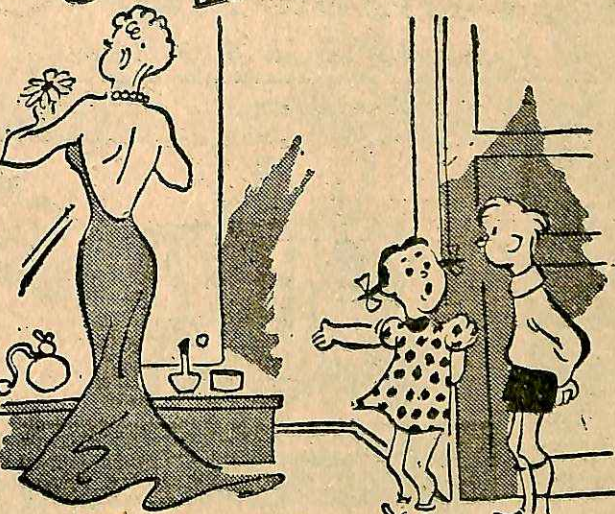
Η έγχείριση τόν έκαμης μπάσσο

Ο νεαρός Άμερικανός Ρίτσαντ Γουέσνερ πληγώθηκε βαρύν στο λαίμυ, σε μια μάχη στη Γερμανία. Ο πρώτος γιατρός που τον εξέτασε, δήλωσε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Εύτυχως, ο δεύτερος δεν ήταν της ίδιας γνώμης. Έφημοσε μέσα στο τραύμα ένα άσπινέιο σωλήνα, που έξασφάλιζε την άναπνοή του πλγωμένου. Έπειτα από ένα μήνα, του έραψε τις φωνητικές χορδές. Άλλά ο νεός δεν ξαναβρήκε τη φωνή του κι' ο γιατρός ήταν της γνώμης πως δεν θα μιλούσε πιά. Όταν όμως ο Γουέσνερ έγύρισε στην Άμερική, έπέμεινε να του κάμουν άλλη μια έγχείριση. Μ' αυτήν ξαναβρήκε τη ούιλιά του. Τώρα μπορεί άκομα και να τραγουδάει. Μόνο που, από τενόρος, έχει γίνει μπάσσο!

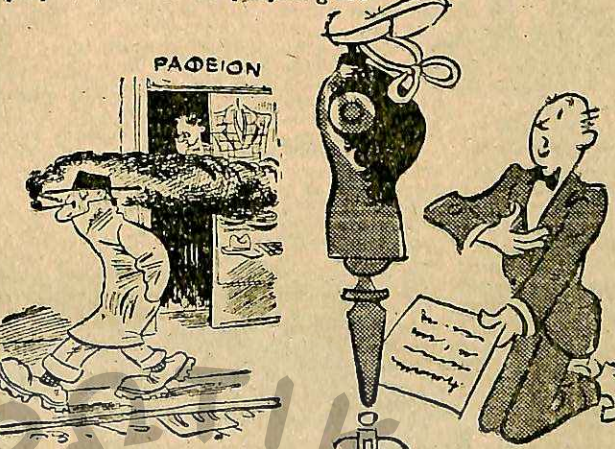
Τά επικίνδυνα φίλια

Συστηματικά πειράματα, που έγιναν τελευταίως στο Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον, άπέδειξαν ότι τα φίλια άθροών υγιών δεν παρουσιάζουν κανένα κίνδυνο μικροβιακής μόλυνσεως, γιατί τα μικρόβια που ανταλλάσσονται μ' ένα τέτοιο φίλι, είναι όλα άβλαβα. Άντιθέτως, τα φίλια ενός άρρωστου μεταδίδουν μικρόβια ίλαρας, παρωτίτιδας, ίνφλουέντζας και διαφόρων άλλων άσθενειών. Έπομένως — συζητούν οί Άμερικανοί γιατροί — πριν φιλήσετε τον ή την αγαπημένη σας, ζητάτε του... Ένα πιστοποιητικό υγιεινής καταστάσεως! Έξακριβώθηκε ακόμη ότι το φίλι της γυναικείας μεταδίδει περισσότερα μικρόβια παρά του άνδρος, γιατί τα συγκεντρώνει το κοκκινάδι των χειλιών της.

Γελωτοθεραπεία

— Μου φαίνεται ότι θα πάρη μαζί της και το μωρό, για να το βυζαίνει!..

ΠΟΛΕΜΙΚΑ «ΚΟΛΠΑ»
Ο χρεώστης και το προπέτασμα καπνού...
Ο έρωτευμένος κάνει «γενική δοκιμή» για την έρωτική του έξομολόγησι!

Η έκπληξις ενός κυρίου που πηγαίνει για πρώτη φορά σε έπίσημη δεξίωση!

Πώς να κατακτήσετε την ΕΥΤΥΧΙΑ σας

ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΑΝΘΡΩ- ΠΟΣ ΠΟΥ ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ;

Οι ακόλουθες δώδεκα ερωτήσεις θα σας βοηθήσουν να το εξακριβώσετε:

1. Στην καθημερινή του ζωή φαίνεται ζενοίστος και χωρίς ανησυχίες;
2. Του άρεσει να συζητά μαζί σας ήρεμα και με ειλικρίνεια, όλα τα προβλήματα που τον αφορούν ή που σας αφορούν;
3. Είσατε περήφανη για την εργασία που κάνει και ενδιαφέρεστε γι' αυτήν;
4. Στις σχέσεις του μαζί σας είναι χωρίς έγωισμό και, αντίθετα, σας περιβάλλει με στοργικές φροντίδες;
5. Βρίσκεται σε καλές σχέσεις με τους γνωστούς του ή τους συνδελφούς του στο επανγεννητικό του στάδιο;
6. Δείχνει αποφασιστικότητα στις δύσκολες περιπτώσεις;
7. Ταίριαζετε στην ηλικία, στη μόρφωση και, γενικά, στις βασικές αντιλήψεις για τη ζωή;
8. Μήπως η διάθεσής του έμπρεάζεται από τα διάφορα περιστατικά της ζωής και μεταβάλλεται συχνά;
9. Είναι ειλικρινής και τίμιος μαζί σας;
10. Εσχηματίσατε την εντύπωσή από την πρώτη στιγμή ότι είναι ο άνθρωπος που σας ταίριαζει;
11. Τον νομίζετε για άνθρωπο ισορροπημένο;
12. Καθένας από τους δύο σας σέβεται τους φίλους και τους συγγενείς του άλλου και μπορεί να συνεννοηθεί μαζί τους;

Αν απαντήσατε καταφατικά σε δέκα απ' αυτές τις ερωτήσεις και αν τον αγαπάτε από ένα χρόνο τουλάχιστον, είναι πραγματικά ο άνθρωπος που σας ταίριαζει. Αν οι καταφατικές απαντήσεις σας είναι μόνον έννέα, μη βιασθήτε να πάρετε μίαν απόφαση. Αν είναι λιγώτερες από έννέα, στρέψτε σε άλλον άνθρωπο την προσοχή σας.

ΜΗΠΩΣ ΤΟΝ ΖΗΛΕΥΕΤΕ;

Όλες οι γυναίκες είναι λίγο-πολύ ζηλιώρες. Αλλά αν η υπερβολική ζηλεια είναι επικίνδυνη, το να μην ζηλεύετε καθόλου τον άνθρωπο που αγαπάτε, είναι σημείον αδιαφορίας. Απαντήστε, λοιπόν, με ένα «ναι» ή με ένα «όχι» σ' αυτές τις ερωτήσεις:

1. Βρίσκετε πώς σας παραμελεί;
2. Σας άρεσει να ασχοληθείτε ακατάπαυστα μαζί σας;
3. Σας συμβαίνει πολλές φορές να νοιώθετε τον εαυτό σας δυστυχισμένο;
4. Ο άνδρας σας γυρίζει στο δρόμο για να κυττάει άλλες γυναίκες;
5. Σας συμβαίνει να τον χανετε συχνά από μπροστά σας σε μία κοσμική συγκέντρωση;
6. Του ανταποδώσατε ποτέ τα ίδια;
7. Θυμώνετε εύκολα;
8. Σας στενοχωρεί πολύ το να μην συμφωνή μαζί σας μπρος σε ζένους;
9. Ζηλεύετε μερικές φίλες σας;
10. Σας συμβαίνει να φιλονικείτε συχνά γυρίζοντας από μία συγκέντρωση;
11. Ο σύζυγός σας αποφεύγει να εμπίνη εμπρός σας άλλες γυναίκες;
12. Σας άρεσει το κοτομπολιά;
13. Νοιώθετε τον εαυτό σας μόνο όταν βρίσκόσαστε μαζί με άλλο κόσμο;
14. Σας κολακεύει το να δείχνεται ο άνδρας σας προνοητικός για σας;
15. Πιστεύετε ότι η γυναίκα πρέπει να παρακολουθεί τον άνδρα της;
16. Ζητάτε εξηγήσεις από τον άνδρα σας όταν αγριίει ή γυρίζει στο σπίτι;
17. Θα δεχόσαστε να βγείτε περίπατο μαζί με τον άνδρα σας και με μία άλλη γυναίκα, που έχετε λόγους να πιστεύετε ότι επιδουλεύεται την ευτυχία σας;
18. Είσατε αποκλειστική στο αίσθημά σας και δεν δεχόσαστε συμβιβασμούς;
19. Κάνετε συχνά συγκρίσεις με τη ζωή άλλων ανδρών, για να καταλήξετε στο συμπέρασμα πως είναι πιο ευτυχής;
20. Αν ανακαλύπτατε πως ένας από τους γνωστούς σας κάνει απιστίες στη γυναίκα του, θα της το λέγατε;

Αν απαντήσατε καταφατικά σε δέκα πέντε ερωτήσεις ή σε περισσότερες, αυτό σημαίνει πως είσατε υπερβολικά ζηλιώτη. Αν απαντήσατε καταφατικά σε λιγώτερες από τέσσερες, αυτό σημαίνει πως ο σύζυγός σας σας είναι ολόκληρο αδιαφορίας. Έννέα «ναι» φανερώνουν διακολλημένη ζηλιότητα.

ΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΤΟ «ΒΕΤΟ» ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ;

Οι ακόλουθες ερωτήσεις είναι και για τους δύο σας. Θα τις διαβάσετε και θ' απαντήσετε σ' αυτές με ειλικρίνεια.

1. Ποιος από τους δύο σας κάνει τις προκλητικές που σας κάνουν διάφορα φιλικά σας πρόσωπα, αγκαζάροντας προκαταβολικά και τον άλλον, χωρίς να ζητήσιν τη γνώμη του;
2. Ποιος από τους δύο έχει την καλύτερη θέσι στο τραπέζι κτλ.;
3. Ποιος από τους δύο κυττάζει να ξεφυγή από τις αγγαρείες του σπιτιού;
4. Ποιος δίνει το σύνθημα της αναχώρησης όταν βρίσκόσαστε σ' ένα ξένο σπίτι;
5. Ποιος διαβάσει πρώτος την εφημερίδα;

6. Ποιος θυμώνει όταν ο άλλος αναμινύεται στις δουλειές του;
7. Ποιος έχει το «βέτο» στα ζητήματα της ενδυμασίας;
8. Ποιος αποφασίζει για την επίπλωσι του σπιτιού;
9. Ποιος από τους δύο σας αναλαμβάνει να «τρέξη» τα δάντια στα παιδιά, όταν άτακτούν;
10. Ποιος αποφασίζει για τις διασκεδάσεις, τις εκδρομές κτλ.;
11. Τίνος από τους δύο οι γαστρονομικές προτιμήσεις γίνονται πιο σεβαστές;
12. Ποιος από τους δύο κανονίζει τα έξοδα του σπιτιού;
13. Ποιος από τους δύο αντιμετωπίζει τις δυσχερείες του σπιτιού;
14. Ποιος από τους δύο έχει την απαίτησι να τον ρωτούν προκαταβολικά για όλα;

Στην καθημία από τις απαντήσεις σας, βάλετε ένα Α αν πρόκειται για τον άνδρα ή ένα Γ αν πρόκειται για τη γυναίκα. Αν υπάρχουν τρία Α περισσότερα από τα Γ, αυτό σημαίνει ότι ο άνδρας είναι ο κυρίαρχος του σπιτιού. Αν τα Γ ξεπερνούν κατά δύο μόνο τα Α, είναι φανερό ότι το βέτο ανήκει στη γυναίκα. Η αρμονία υπάρχει όταν τα Α ξεπερνούν κατά δύο μόνον τα Γ και ίσως όταν τα Γ ξεπερνούν κατά ένα μόνο τα Α.

ΣΑΣ ΑΓΑΠΑΕΙ ΑΚΟΜΗ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΣΑΣ;

Ο έφιάλτης για τις περισσότερες γυναίκες είναι η ερώτησις που κάνουν κάθε τόσο στον εαυτό τους αν ο άνδρας τους τις αγαπάει ακόμη. Απαντήστε μ' ένα «ναι» ή μ' ένα «όχι» στις ακόλουθες ερωτήσεις και θα το μάθετε:

1. Όταν δεν έχω εργασία, του άρεσει να φλυαρή μαζί σας;
2. Σέβεται τις αντιλήψεις σας, τα γούστα σας κτλ.;
3. Όταν δεν έχω εργασία, μένει πρόθυμα μαζί σας;
4. Σας κάνει δώρα χωρίς να τα περιμένετε;
5. Σας ήθελε πιο πολύ κοντά του, προτού να παντρευθήτε;
6. Σύμφωνα με τις οικονομικές του δυνατότητες σας δίνει αρκετά χρήματα για τις προσωπικές σας ανάγκες;
7. Αποφεύγει τις φιλονικίες για ασημαντά πράγματα;
8. Όταν βγαίνετε μαζί, φαίνεται περήφανος για σας;
9. Έχετε την εντύπωσι πως σας εμπιστεύεται περισσότερο από άλλους;
10. Όταν αδιαθετείτε ανησυχεί;
11. Ακούει χωρίς να δυσχεραίνεται ή να θυμώσει τα παράπονά σας;
12. Είναι πρόθυμος να θυσιάσει τις α-

- νέσεις του για το κατήρι σας;
13. Είναι το ίδιο τρυφερός και στοργικός μαζί σας όπως και πριν από το γάμο σας;
14. Προσπαθεί να καλλωπίζεται και ν' επιποιείται τον εαυτό του για να σας άρει;
15. Σας παίρνει στην αγκαλιά του σε στιγμές που δεν το περιμένετε καθόλου;

ΕΙΣΑΧΤΕ ΘΕΡΜΗ Ή ΨΥΧΡΗ;

Έχετε θερμή ιδιοσυγκρασία; Απαντήστε μ' ένα «ναι» ή μ' ένα «όχι» στις ακόλουθες ερωτήσεις:

1. Σας συγκινεί μία ωραία δούσι;
2. Όταν πιαστείτε μικρή, οι οικείοι σας ήταν στοργικοί μαζί σας;
3. Σας ενδιαφέρει μία παρτίδα φούτ μπάλ ή ράγκμπυ;
4. Σας συγκινούν ή αισθηματική μουσική ή τα αισθηματικά φίλμ;
5. Σας λυπεί ή απουσία των φίλων σας;
6. Ο κύκλος των φίλων και των γνωστών σας είναι ευρύς;
7. Αισθανόσαστε ανακουφισι όταν λέτε τις σκετούρες σας στους φίλους σας;
8. Σας άρεσει να σας εκμυστηρεύονται τις δικές των;
9. Κάνετε συχνά φιλοφρονήματα στους γνωστούς σας;
10. Αισθανόσαστε λυπη όταν βλέπετε έναν άλλο να υποφέρει;
11. Αισθανόσαστε μία νοσηρή στοργή για τον αγαπημένο σας;
12. Εξωτερικεύετε τις εντυπώσεις και τα αισθήματά σας;
13. Σας άρεσει να σας κάνουν φιλοφρονήματα;
14. Είσατε φυσική με τους άνδρες;
15. Αγαπάτε με ειλικρίνεια τα παιδιά;
16. Αισθανόσαστε σάν μία φυσική ανάγκη το να δώσετε τις φροντίδες σας σ' έναν άρρωστο ή σ' έναν δυστυχισμένο;

Εάν δώσετε δώδεκα τουλάχιστον καταφατικές απαντήσεις, είσατε ανοιχτόκαρδη και θερμή. Εάν οι καταφατικές απαντήσεις σας είναι λιγώτερες από οκτώ, ο χαρακτήρας σας είναι κλειστός και ψυχρός. Και στή μία και στην άλλη περίπτωση, πρέπει να φροντίσετε να συνδεθήτε μ' έναν άνθρωπο που να έχη την ίδια ιδιοσυγκρασία με σας. Το αντίθετο θα σας ήταν ολέθριο.

ΑΝΔΡΕΣ και γυναίκες πλήττονται στη μοναξιά. Όσο μορφή όμως κι' αν είναι ή ζωή των ανθρώπων που ζούν μαζί, ποτέ δεν κυλάει ήρεμη κι' αρμονική από την αρχή ως το τέλος. Τα νέφη είναι το συνηθέστερο πράγμα πάνω στον ούρανο της συζυγικής ζωής. Γι' αυτό, είναι απαραίτητο να ξέρουμε πριν απ' όλα τον εαυτό μας. Κι' ακόμη, τον άνθρωπο που πρόκειται να συνδέσουμε τη ζωή μας μαζί του. Οι πέντε πίνακες ερωτήσεων που παραθέτουμε θα σας βοηθήσουν σ' αυτό.

10ον

—Γι' αυτό ακριβώς σας φώνα-
ξα, του ψιθύρισε ο διευθυντής του
θεάτρου. «Ήθελα να δώσω από
πρωτότερα έντολη ν' ανοίξουν
την πόρτα με αντικλειδί, αλλά σκέ-
φθηκα πως θα ήταν σωστό να ζητήσω την
αδεία σας γι' αυτό, επειδή ξέρω το ξεχω-
ριστό ενδιαφέρον σας για τη δραματική
Λούσι. Είστε σύμφωνος λοιπόν;»
—Φυσικά απάντησε ο Ροζέ. Δεν μπο-
ρούμε να κάμουμε τίποτε άλλο.
—Εφεραν άμεσα ένα αντικλειδί και άνοι-
ξαν σε λίγο την πόρτα.
Ο Ροζέ πέρασε πρώτος μέσα, αλλά, εα-
φνικά, έγινε κατακλιμένος και τα γονάτα
του λύνισαν, έμπεσε στο θέαμα που αντί-
κοιζε.

Η Ντίνα ήταν διαπλωμένη στο πάτωμα
μέσα σε μια λίμνη από μοσπιγμένο αίμα.
Ο Ροζέ κατάρθηκε να διατηρήσει την
ψυχραιμία του και γονάτισε πλάι της. Α-
κούμπησε έπειτα το αυτί του πάνω στην
καρδιά της.
—Θέε μου, ζή ακόμη! φώναξε. Γρή-
γορα ένα γιατρό!

Πραγματικά, η Ντίνα ζούσε ακόμη.
Ο γιατρός που έφθασε σε λίγο έδωσε
κάποιες άοριστες ελπίδες στο Ροζέ και
διέταξε τη μεταφορά της Ντίνας σε μια
γειτονική κλινική, όπου θα της παρείχαν
τις αναγκαίες περιποιήσεις.

Στο μεταξύ, ένας ήθοιστας βγήκε στη
σκήνη και ανακοίνωσε στο κοινό το τρα-
γικό δυστύχημα που είχε συμβεί στην πρω-
ταγωνίστρια και την αναβολή της παρα-
στάσεως.

—Υπάρχουν ακόμη μερικές ελπίδες να
σωθεί, κατέληξε. «Όλοι όσοι την αγαπούν
ας προσευχηθούν στον Ύψιστο για τη σω-
τηρία της εκλεκτής καλλιτέχνιδος.»

Υπήρχαν ελπίδες σωτηρίας.
Η φράση αυτή έκανε τη Λούσια να τι-
ναχθεί από τη θέσι της.

Η Ντίνα δεν είχε πεθάνει, λοιπόν, ο-
πως είχε νομίζει. Αλλά τότε αυτή — η
Λούσια — ήταν χαμένη. Την ιερή μένη ή φυ-
λακή, τα κάτεργα, ο θάνατος ίσως...
—Θέλει να φύγω, αγαπητή μου, της
είπε ο σύζυγός της. Πώς έγινες έτσι κατα-
κλιμένη;... Ταραχές απ' αυτό που
συνέβη;

Η Λούσια δεν βρήκε τη δύναμη ν' απαν-
τήσει. Είχε χάσει εφονικά όλη την ψυχραι-
μία της.

—Αναγκάστηκε όμως να σηκωθεί από το
κάθισμά της και ν' ακολουθήσει το μαρκή-
σιο και την κόρη της Αλμεινίνα.

Κάθως προχωρούσαν προς την έξοδο,
διασταυρώθηκαν με τον Μπλεζύ ντε Σενό-
ζαν.

—Λοιπόν, ρώτησε η Λούσια, με φωνή
που προσπαθούσε να την κάμει σταθερή.
Μάθατε τίποτε νεώτερο;

—Ο γιατρός δεν μάς έδωσε πολλές
ελπίδες, απάντησε ο ανακριτής. «Εκτός από
το τραύμα της, έχει πάθει διάρροια του
έντερου, γιατί φαίνεται πως χτύπησε
στο κεφάλι, καθώς έπεσε κάτω. Έτσι, κι
αν γλυτώσει, υπάρχει φόβος να χάσει τη
μνήμη της...»

Η Λούσια ήσυχασε κάπως και ξαναρώ-
τησε

—Και ποιά είναι τα αίτια της άποψης;

—Δεν μπορεί να ξέρη κανείς τίποτε
ακόμη, απάντησε ο Σενόζαν. Φαντάζομαι
πάντως πως πρέπει να είναι ή η κλοπή ή
κάποια εκδίκηση αισθηματικής φύσεως. Η
αλήθεια θ' αποκαλυφθεί με τον καιρό...

—Μά αφού το θύμα δεν μπορεί να μι-
λήσει;

—Όχι, έκανε ο Σενόζαν. Η ανάκριση
έχει πολλά άλλα μέσα για ν' ανακαλύψει
την αλήθεια. Μην ξεχνάτε ότι έχουν έξι-
χνισθεί εγκλήματα περισσότερο σκοτεινά
και πολύπλοκα.

—Αγαπάτε σεις αυτή την υπόθεση;
ρώτησε η μαρκησία.

—Φυσικά, απάντησε ο Σενόζαν, μια
και βρίσκουμεν στο θέατρο. Άλλωστε πα-
ρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον.

—Σας εύχομαι καλή επιτυχία, είπε η
Λούσια, βιάζοντας τον εαυτό της να γε-
λάσει.

Κι' ωστόσο ήταν ηρεμώτερη από τη
στιγμή που μίλησε με τον Μπλεζύ.

«Οι φόβοι μου είναι γελοίοι, σκεφόταν,
μια και ανέλαβε την υπόθεση ο Σενόζαν.
Κι' αν ακόμη μαντέψει την αλήθεια θα με
προφύλαξη».

«Εκανε τις σκέψεις αυτές με απόλυτη
βεβαιότητα, ξέροντας την επίδοσιν που
είχε στον ανακριτή.

Οι ανακρίσεις

Το απότρόπαιο έγκλημα του «Αδενίρ»
είχε προκαλέσει μεγάλη συγκίνηση.

Λίγη ώρα αργότερα, έφθασαν στο θέα-
τρο ο εισαγγελέας και ο διευθυντής της ά-
στυνομίας μαζί με τον Σαμπρελό, που μάς
είνε γνωστός από τις έρευνες που έκανε
για την ανεύρεση της κόρης του δουκιού
ντε Φιερών.

Ο Μπλεζύ ντε Σενόζαν είχαν αρχίσει
κίολας να κάνουν πρόχειρες ανακρίσεις.

Ο εισαγγελέας του εξέφρασε τα συγκα-
ρητήριά του για την προθυμία με την ό-
ποια ανέλαβε αυτή την υπόθεση, χωρίς να
έχη καμιά ιδιαίτερη έντολη γι' αυτό.

—Βρίσκουμεν στο θέατρο, εξήγησε ο
Σενόζαν και νόμισα πως ήταν χρέος μου
ν' αναμειχθώ σ' αυτή την υπόθεση. «Επειτα,
έχω κι' ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον...» Ο φι-
λος μου Ροζέ ντε Μερνάν, που ήταν μνηστή-
ρης της Ντίνας Λούσι, με παρακάλεσε θεομά ν'
ασχοληθώ προσωπικά μ' αυτό το έγκλημα,

που τον έχει βυθίσει στην πιο μαύρη απελ-
πίσια ώστε, αν συμφωνήτε...
—Δεν έχω καμιά αντίρρηση αγαπητέ
μου Σενόζαν, απάντησε ο εισαγγελέας. Εί-
μαι μάλιστα πολύ ευτυχής που αναλάβετε
σείς αυτή την υπόθεση, γιατί ξέρω την ικα-
νότητά και το ζήλο σας.

—Από τ' άλλο μέρος, ο διευθυντής της
άστυνομίας ανέθεσε στον επίθεωρητή Σα-
μπρελό να βοηθήσει τον ανακριτή στις
προσπάθειές του για την ανακάλυψη του
δράστου.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Οι κάλτσες

Φρόσι μου, άλλαξε βιολή
γιατί συνχίστεκα πολύ
και δεν άντεχα άλλο.
Σταμάτα κάλτσες να ζητάς
γιατί είναι σαν να με πατάς,
ρε φρόσω μου, στον κάλο.

Τρέλλα κακή σ' έχει βαρέ —
και τις παζάρες σου
γυρέ —
να ντύσης στο μεταξύ
και πρέπει ενώ πούχω
μιαλό
να πω σε κάποιο φρε-
νολό —
νάρθη να σε κυττάξω.

Πιστεύω εξ άλλου σο-
βαρά —
πως τη δουλειά σου με
τουσά —
μπορείς να την κάνεις
αφού —
ας ομολογήσω —
τουσάρας έχεις γεν-
νήρη
τουσάρας θα πεθάνει!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Αλλά τότε ποιά είναι τα αίτια της άποψης;

—Δεν μπορεί να ξέρη κανείς τίποτε
ακόμη, απάντησε ο Σενόζαν. Φαντάζομαι
πάντως πως πρέπει να είναι ή η κλοπή ή
κάποια εκδίκηση αισθηματικής φύσεως. Η
αλήθεια θ' αποκαλυφθεί με τον καιρό...

—Μα αφού το θύμα δεν μπορεί να μι-
λήσει;

—Όχι, έκανε ο Σενόζαν. Η ανάκριση
έχει πολλά άλλα μέσα για ν' ανακαλύψει
την αλήθεια. Μην ξεχνάτε ότι έχουν έξι-
χνισθεί εγκλήματα περισσότερο σκοτεινά
και πολύπλοκα.

—Αγαπάτε σεις αυτή την υπόθεση;
ρώτησε η μαρκησία.

—Φυσικά, απάντησε ο Σενόζαν, μια
και βρίσκουμεν στο θέατρο. Άλλωστε πα-
ρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον.

—Σας εύχομαι καλή επιτυχία, είπε η
Λούσια, βιάζοντας τον εαυτό της να γε-
λάσει.

Κι' ωστόσο ήταν ηρεμώτερη από τη
στιγμή που μίλησε με τον Μπλεζύ.

«Οι φόβοι μου είναι γελοίοι, σκεφόταν,
μια και ανέλαβε την υπόθεση ο Σενόζαν.
Κι' αν ακόμη μαντέψει την αλήθεια θα με
προφύλαξη».

«Εκανε τις σκέψεις αυτές με απόλυτη
βεβαιότητα, ξέροντας την επίδοσιν που
είχε στον ανακριτή.

Μετά την αναχώρησή του εισαγγελέας
και του διευθυντού της άστυνομίας, ο Σε-
νόζαν κάλεσε την Παυλίνα, που είχε τώρα
συνέλθει, έπειτα από το δυνατό κλονισμό
που δοκίμασε, βλέποντας την κυρία της
πλημμυρισμένη στα αίματα.

—Η κυρία μου, απάντησε στις ερωτή-
σεις του η καυσαίρεα, ήλθε στο θέατρο
στις έξη. Έγώ δεν την συνόδευα, γιατί ή-
θελε να μείνη μόνη της, για να μελετήσει
άλλη μία φορά ακόμη το ρόλο της... Έ-
τσι συνήθιζε να κάνει πάντα πριν από κάθε
πρεμιέρα.

—Και σεις τότε ήλθατε; ρώτησε ο α-
νακριτής.

—Στις έπττα.

Η Παυλίνα ανέφερε κατόπιν πως είχε
χτυπήσει στην πόρτα και πως, μην παίρ-
νοντας καμιά απάντηση, είχε τρέξει στο
διευθυντή του θεάτρου.

—Καλά, είπε ο Σενόζαν. Όλα αυτά
θα τα εξετάσωμε αργότερα. Κυτάξτε τώ-
ρα τα πράγματα που βρίσκονται μέσα στο
καμαρίνι και πείτε μου μήπως λείπει τι-
ποτέ.

Η Παυλίνα άρχισε να ψάχνει δεξιά και
αριστερά, κάτω από το αγγυρνο βλέμμα
του Σαμπρελό.

Όταν άνοιξε το συρτάρι της τουαλέ-
τας, μια φωνή έσφυγε από το στόμα της.

—Λείπει ή κασσετίνα με τα κοσμήματα
που η κυρία μου θα φορούσε στην αποψινή
παραστάση, είπε. Δύο βραχιόλια, ένα μασ-
γαριταρένιο κολλίε, ένα δαχτυλίδι με δια-
μάντι.

—Είσαθε βέβαιη γι' αυτό; ρώτησε ο
ανακριτής.

—Ναι, απάντησε η Παυλίνα. Η κυρία
μου τα πήρε μαζί της φεύγοντας. Δεν μπο-
ρεί παρά να τα έβαλε εδώ, όπως συνήθιζε
να κάνει πάντα.

Ο Σαμπρελό κράτησε μερικά σημειώ-
σεις γι' αυτά τα κοσμήματα, ενώ ο Σενό-
ζαν εξέταζε το θυρωρό.

—Πού είναι η θέσι σου στο θέατρο; τον
ρώτησε.

—Στην είσοδο των ήθοισών.

—Ωστε βλέπετε όλους όσοι μπαίνει
δυναίον;

—Όλους.

—Ελαίως καθόλου το απόγευμα;

—Όχι σίγουρα.

—Μήπως πέρασε κανείς που να σου έ-
κανε ιδιαίτερη εντύπωση;

—Όχι, απάντησε ο θυρωρός. Άλλωστε,
σήμερα ήταν πολύ μεγάλη κίνηση στο θέα-
τρο εξ' αφορμής της πρεμιέρας.

—Μήπως είδες καινούργια πρόσωπα;

—Φυσικά, πέρασαν πολλοί άνθρωποι
που δεν τους γνώριζα...

—Τι είδους άνθρωποι ήταν;

—Διάφοροι τεχνίτες, ηλεκτρολόγοι, τα-
πετιερήδες, σκηνογράφοι, μηχανικοί...

—Τι ώρα ήλθε η δεσποινίς Λούσι;

—Λίγο πριν από τις 6.

—Μόνη;

—Μόνη.

—Σου είπα τίποτε;

—Ναι, μου είπα πως δεν θα δεχόταν
κανένα.

—Ωστε δεν μπήκε κανείς στο καμαρίνι
της;

—Θα σας εξηγήσω...

—Μά ενώ είχες έντολη να μην επιτρέ-
ψης σε κανένα να περάσει, πως άφησες να
την ενοχλήσουν;

—Δεν ήταν επίσκεπται. Ήταν μια νέα
που της έφερε το φόρεμα που θα φορούσε
στη δεύτερη πράξη.

—Ξέρεις το όνομά της;

—Όχι. Άλλά ήθελε μαζί με τον πατέ-
ρα της και πιάσαμε κουβέντα. Δεν τον
ρώτησα το όνομά του. Μου είπε, όμως, ότι
ήταν φύλακας στο πάρκο του Τέμπλου.

—Μόνη ή νέα μπήκε στο καμαρίνι της
δεσποινίδος Λούσι;

—Φυσικά. Ο γέρος έμεινε μαζί μου.

—Πώς σου φάνηκε αυτή η νέα;

—Ήταν λιγάκι σκυθρωπή όταν ήλθε,
ρεύγοντας, όμως, ήταν γελαστή και φαίνό-
ταν πολύ χαρούμενη.

Ο ανακριτής κουβέντιασε έπειτα για
μερικά λεπτά με τον Σαμπρελό. Συμφώ-
νησαν ότι έπρεπε να βρουν τον φύλακα του
πάρκου του Τέμπλου και τη νέα που είχε
έλθει μαζί του.

Ο Σαμπρελό είχε τη γνώμη πως η
κλοπή είχε γίνει μόνο και μόνο για να πα-
ραπλανηθεί η δικαιοσύνη.

—Αλλά τότε ποιά είναι τα αίτια της άποψης;

έγκληματος κατά τη γνώμη σας; τον ρώ-
τησε ο Σενόζαν.

—Δεν μπορώ να πω τίποτε ακόμη, α-
πάντησε ο Σαμπρελό. Είμαι βέβαιος, ό-
μως, ότι ο δολοφόνος δεν ήθελε εδώ για να
κλέψει.

Ξαφνικά, ο άστυνομικός έσκυψε και σή-
κωσε ένα λευανό δερματίνα γάντια από το
πάτωμα.

Τα γάντια αυτά ήταν γυναικεία. Είχαν
αριθμό 614.

Ο Σαμπρελό φώναξε την Παυλίνα.

—Τι αριθμό γάντια φορούσε η κυρία
σας; ρώτησε.

—Έξη και ένα τέταρτο, απάντησε η
καυσαίρεα.

—Τα αναγνωρίζετε αυτά; ξαναρώτησε
ο άστυνομικός, δείχνοντας της τα γάντια,
που κρατούσε στα χέρια του.

Η Παυλίνα τα εξήτασε με προσοχή.

—Δεν θυμάμαι να είδα την κυρία μου
να τα φορή ποτέ, είπε. Δεν αποκλείεται,
όμως, να είναι δικά της. Γιατί είχε πολλά
λευανάρια γάντια.

Ο Σαμπρελό γύρισε στον ανακριτή.

—Μου επιτρέπετε να τα κρατήσω; ρώ-
τησε. Θα ήθελα να εξεκριθώσω μερικά
πράγματα...

—Δεν έρω αν τα γάντια θα σας χρη-
σιμεύσουν σε τίποτε, απάντησε ο Σενόζαν.
Όπωςδήποτε, όμως, κάμετε όπως νομίζε-
τε. Κατά τη γνώμη μου, εκείνο που πρέπει
να παρακολουθήσω είναι, τί θα απογίνουν
τα κοσμήματα. Αν το ελάτριο του έγκ-
λήματος ήταν η κλοπή, ο δράστης θα
φορούσε τα γάντια. Διαφορετικά...

—Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο Σαμπρε-
λό. Θα λάβω τα μέτρα μου... Κάτι άλ-
λο τώρα, κύριε ανακριτή. Δεν νομίζετε πως
θα έπρεπε να εξετάσωμε τον κύριο Ροζέ
ντε Μερνάν;... Ίσως θα μπορούσε να μάς
διαφωτίσει.

—Για τη στιγμή δχι, απάντησε ο Σε-
νόζαν. Βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση, που
δεν πρέπει να περιμένουμε τίποτε απ' αυ-
τόν. Θα τον εξετάσωμε φουικά, όταν ήρε-
μώσει.

Το βασιόλι του θύματος

Το άλλο πρωί, η Μισελίνα είχε βρή βέ-
βαια από το σπίτι της για ν' αγοράσει
γάλα και την απαραίτητη έφημερίδα του
θετού πατέρα της.

Αλλά, καθώς γύριζε, ένας τίτλος με
χοντρά γράμματα κίνησε την προσοχή της.

Ο τίτλος έλεγε:

«Το έγκλημα του θεάτρου «Αδενίρ».

Η νέα ξεδίπλωσε άμεσα την έφημερί-
δα και άρχισε να διαβάει την καταπληκτι-
κή είδηση.

Από εκεί έμαθε όλες τις λεπτομέρειες
του εγκλήματος.

Η ήθοισα είχε πεθάνει λίγη ώρα με-
τά τα μεσάνυχτα χωρίς να συνέλθει. Για
το δολοφόνο της, δεν υπήρχε καμιά έν-
δειξη και ο συντάκτης του άρθρου άφησε
τη φαντασία του να όργιασει, κάνοντας δι-
άφορες υποθέσεις, που ήταν ή μια πιο άπι-
θανή από την άλλη.

Η Μισελίνα ένοιωσε τα γονάτα της να
λυγίζουν, καθώς διάβασε αυτή την είδηση
κι' έβγαλε με πολύ κόπο στο σπίτι της.

Ήταν κατακλιμένη σαν το κερί.

—Πατέρα, φώναξε πέφτοντας σε μια
καρέκλα, σκότωσαν τη Ντίνα Λούσι!

Ο γέρος Μαλακώφ διάβασε κι' αυτός
την είδηση.

—Διάβολε! είπε. Το έγκλημα έγινε λί-
γη ώρα μετά την αναχώρησή μας από το
θέατρο.

Και, με τη συνθησιμένη αγαθότητά του,
προσέθετε:

—Απλά, αν έμενες λίγη ώρα ακόμη
στο καμαρίνι της Ντίνας Λούσι, ίσως ο κα-
κούργος να μην εύρισκε την ευκαιρία να
πραγματοποιήσει το έγκλημά του.

Η Μισελίνα έτοιμαζόταν ν' απαντήσει,
αλλά, κείνη τη στιγμή, ακούσθηκαν μερικά
χτυπήματα στην πόρτα.

Ήταν ένας άστυνομικός, που έφερε δυο
κλήσεις, μια για το Μαλακώφ και την άλ-
λη για τη Μισελίνα.

Ο Σαμπρελό, όπως είχαν υποσχεθεί στο
Σενόζαν, είχε φροντίσει να βρή τη διευ-
θυντή του Μαλακώφ και προσκάλεσε άμέ-
σως τον παλιό λοχία και την κόρη του να
παρουσιασθούν στην ανάκριση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

η χώρα των παραδοξοτήτων

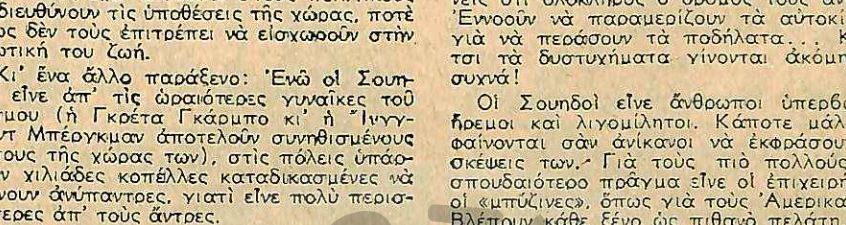
Οι ξένοι που έχουν επίσκεψή τη Σουη-
δία, τη χαρακτηρίζουν ως χώρα των παρα-
δοξών και των αντιθέσεων. Ένώ π. χ. κυ-
βερνάται από χρόνια από το ισχυρό Σοσια-
λιστικό Κόμμα, εν τούτοις η κεφαλαιοκρα-
τία μένει πάντα μια ισχυρή δύναμη στη
ζωή της. Άλλοι υποστηρίζουν ότι έχει σο-
σιαλιστικοποιηθεί κι' άλλοι ότι ακολουθεί
ακόμη το καπιταλιστικό σύστημα. «Ε λοι-
πόν, έχουν δίκιο και οι μὲν και οι δέ!» Για-
τί οι μεγάλες επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας
έχουν κρατικοποιηθεί κι' ανήκουν στο σύνο-
λον, ή οικονομική όμως κοινωνική κα-
τάσταση των πολιτών δεν είναι ομοιόμορφη,
αλλά ποικίλλει αναλόγως των προσόντων
και της ικανότητας του καθενός.

Ο λαός έχει αναθέσει στους πολιτικούς
να διευθύνουν τις υποθέσεις της χώρας, ποτέ
όμως δεν τους επιτρέπει να εισχωρούν στην
ιδιαιτική του ζωή.

Κι' ένα άλλο παράξενο: Ένώ οι Σουη-
δες είναι απ' τις ωραιότερες γυναίκες του
κόσμου (ή Γκρέτα Γκάρμπο κι' η Ίνγκρι-
ντ Μπέργκμαν αποτελούν συνθησιμένους
τύπους της χώρας των), στις πόλεις υπάρ-
χουν χιλιάδες κοπέλλες καταδικασμένες να
μείνουν ανύπαντρες, γιατί είναι πολύ περσι-
σσότερες απ' τους άντρες.

Κατά τις τελευταίες δεκαετίες, ή βιομη-
χανία έχει αντικαταστήσει τη γεωργία ως
κυριώτερη πηγή πλούτου της Σουηδίας. Κι'
όμως δεν υπάρχουν μεγάλα βιομηχανικά
κέντρα, ή τουλάχιστον όλα τα μεγάλα έρ-
γοστάσια βρίσκονται μακριά απ' τις πό-
λεις, κι' έτσι οι πόλεις είναι καθαρές, ήσυ-
χες, φωτεινές.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΘΥΜΑ ΕΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΗΘΟΙΣΤΗΣ

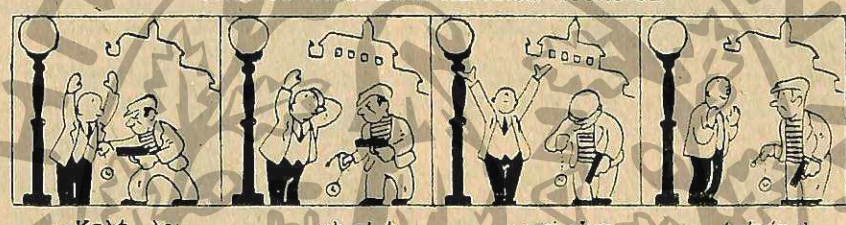

—Καλά, λοι-
πόν... έλα,
λόι μου...

...μά σ' έ-
ξορκίζω να μη
το πω...
...αλλά να το
προσέξεις...

...γιατί είναι
ιερό, κεμήλιο
για μένα...
...το ρολόι,
που ή μητέρα
μου...

...ή αγία ε-
κείνη γυναίκα
που το έδωσε,
πριν πεθάνει...

...Πα'λι μου
...ου έλεπε...
...φύλαξε το σαν
τά μάτια σου...

...είνε του
μακαρίτη του
πατέρα σου...
...Οι χτύποι του
δεν θα σε ξε-
θα σου θυμί-
ζουν πάντα...

...τους χτύ-
πους της καρ-
διάς μου που
δεν θα σε ξε-
χάσω ποτέ!...

...Πα'λι μου
...ου έλεπε...
...φύλαξε το σαν
τά μάτια σου...

...είνε του
μακαρίτη του
πατέρα σου...
...Οι χτύποι του
δεν θα σε ξε-
θα σου θυμί-
ζουν πάντα...

...τους χτύ-
πους της καρ-
διάς μου που
δεν θα σε ξε-
χάσω ποτέ!...

Υπάρχουν μεγάλες διαφορές κλίματος στα διάφορα μέρη της Σουηδίας. Ένα στις νότιες επαρχίες ανθίζουν στους κήπους λουλούδια σχεδόν τροπικά, στις βόρειες επικρατεί η παγωνιά των πολικών χωρών. Στο Άμπσκό, επί 50 ημέρες — απ' τις 28 Μαΐου ως τις 18 Ιουλίου — ο ήλιος δεν δει ποτέ. Το χειμώνα όμως, υπάρχει επί άλλες τόσες ημέρες διαρκής νύχτα.

Οι Σουηδοί χαίρονται όσο μπορούν το σύντομο καλοκαίρι τους. Κάθε βράδυ, όταν τελειώνουν τη δουλειά τους, δαχύνονται με τα προδήλατά τους στα πυκνά δάση που σκεπάζουν τη μισή επιφάνεια της χώρας τους. Αλλά κι όταν πέσι το χειμωνιάτικο χιόνι, πηγαίνουν και πάλι στις εξοχές για σκι και πατινάζ. Τα σπορ είναι η ζωή τους, τους εξασφαλίζουν την υγεία και τη δύναμη.

Ο έγχωμος της ανοίξεως γιορτάζεται με είδωλολατρικό ένθουσιασμό, με δυο μεγάλες γιορτές. Η πρώτη είναι η γιορτή της Νεότητος, στις 30 Απριλίου, έχει δε εξαιρετική λαμπρότητα στην Ουψάλα, την έδρα του παλαιού και περιφημού σουηδικού Πανεπιστημίου. Δυο ημέρες αργότερα, όλοι οι κάτοικοι των πόλεων και των χωριών αφήνουν τις δουλειές τους και χορεύουν γύρω από ψηλούς κοντούς, στους οποίους είναι στημένη η σουηδική σημαία. Η σημαία αυτή έχει γίνει για τους Σουηδούς ένα εμβλημα ενότητας, κι όχι μια προφορά για πόλεμο όπως σε άλλες χώρες. Γιατί η Σουηδία ζή με διαρκή ειρήνη από 150 χρόνια.

Θα πούμε δυο λέξεις ακόμα για τα λουλούδια σουηδικά γεύματα. Τα τραπέζι είναι φορτωμένο με τα «κομποκασιμπόρντ», δηλαδή δοντέρο κάτι περισσότερο από πλούσια: καπνιστό σολωμό, τυρί εκλεκτό, δώδεκα μεζέδες από ρέγγα, αγγούρια, ντομάτες, κούρα κρέατα, σαλάτες, μαγιονέζες, σνάγ παραγεμιστά και χίλιες άλλες λιχουδιές, συνοδευόμενες από άθρονη μπύρα. Κι ενώ ο έγχωμος πιά ότι χόρτασε κι είνε έτοιμος να ζητήσει έναν καφέ, ο οικοδεσπότης τον καλεί να περάσει σ' ένα άλλο τραπέζι, για ν' αρχίση... το πραγματικό φαγητό!

Βγάζει δόντια με ύπνωσιμό!

Οι επιτυχίες ενός Άγγλου οδοντίατρου

Ποιος άνθρωπος δεν αισθάνεται κάποιο φόβο, φανερό ή κρυφό, όταν κάθεται στην πολυθρόνα του οδοντίατρου; Κι όμως υπάρχει στο Λονδίνο ένας οδοντίατρος, που δεν εμπνέει διόλου τρόμο στους πελάτες του... Το έξιπλομο στην πολυθρόνα του δεν αποτελεί προετοιμασία μαρτυρίου, αλλά ιδεώδες ξεκούρασμα... Γιατί ο οδοντίατρος αυτός θεραπεύει ή βγάζει τα δόντια έντελώς ανώδυνα, όχι με αναισθητικά φάρμακα, αλλά με τον ύπνωσιμό!

Είνε ένας άνθρωπος μεσοκόπος, με μάτια βαθύα και γεμάτα θάλασι. Μ' αυτά και με τη φωνή του, ύπνωσιζει εύκολα τους πελάτες του και τους υποβάλλει να μην πονέσουν καθόλου όταν θα τους καθαρίση με τον τροχό ή θα τους βγάλη με την τανάλια το άρρωστο δόντι! Αφού τελειώση τη δουλειά του, τους επιβάλλει ακόμη να αισθάνωνται ξεκούραστο και φρέσκο τον εαυτό τους, όταν θα ξυπνήσουν, σαν να κοιμήθηκαν μία ολόκληρη νύχτα στο κρεβάτι τους...

Όπως βεβαιώνει ο ίδιος, θεράπευσε, μέσα στα τελευταία έτος 1.000 δόντια, όλα δίκως πόνο.

Οι γυναίκες ύπνωσιζονται εύκολωτα. Για τους άντρες, ο οδοντίατρος συναντά κάποια δυσκολία, κάποτε δε δεν κατορθώνει να τους ύπνωσι.

Πριν εφαρμογή του ύπνωσιμού στο επάγγελμά του, τον μελέτησε επί πολλά χρόνια, όπως επίσης μελέτησε τις μεθόδους των Ινδών φακίρηων και τη λατρεία του νεοβραχμανισμού.

Πιστεύει ότι, με τη μεγαλύτερη διάδοσι του ύπνωσιμού, η οδοντιατρική θα σημειώση αλματώδεις προόδους. Θεωρεί επίσης σπουδαίο ότι θ' αποφεύγωνται τα αναισθητικά, που προκαλούν κατόπιν πολλές φορές πρηξίματα και επιπλοκές. Έξ άλλου, με την υποβολή του ύπνωσιμού, θα γιοτρεύωνται πολύ συντομωτέρα τα ουλα μετά τις εξαγωγές δοντιών.

Πολλοί συνάδελφοι του οδοντίατρου — ύπνωσιτού του επετέθησαν, από φόβο, με την πρόφασι ότι είχε δωρεά μια συνέντευξη σ' ένα ρεπόρτερ. Κι ο 'Οδοντίατρος κός Σύλλογος του Λονδίνου τον τιμώρησε με επίληψη, γιατί το θεωρήσε ως ένα τρόπο ρεκλάμας, «ασυμβίβαστο προς την επίστημονική αξιοπρέπεια».

ΕΝΑΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ συζυγοκτόνος

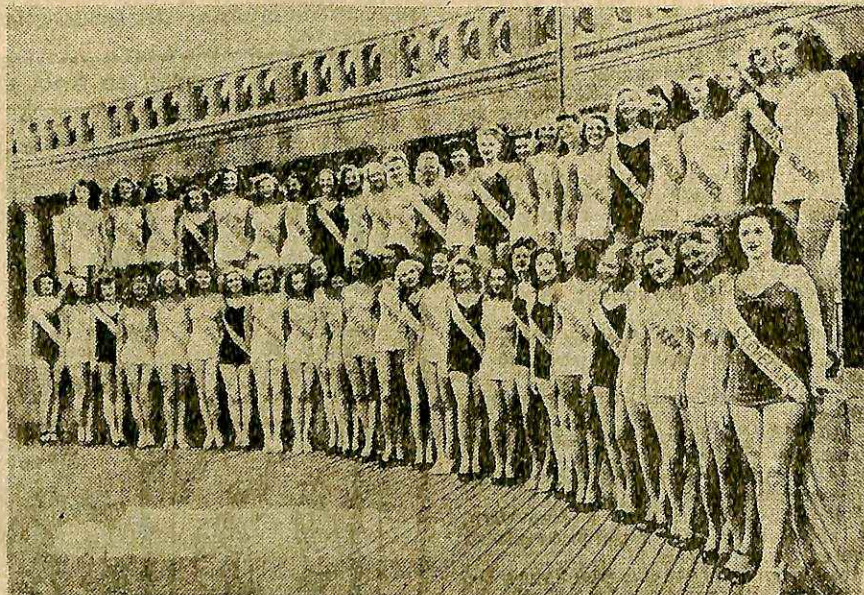
Έπνιξε τη γυναίκα του μ' ένα μεταξωτό κορδόνι

Ένα αίματρο δόξα έχει συγκλονίσει το Παρίσι, τόσο για την κοινωνική θέση του πρωταγωνιστού του, όσο και για τις συνθήκες υπό τις οποίες συνέβη κι' οι οποίες θυμίζουν μυθιστόρημα του Μπαλζάκ. Πρόκειται για τη δολοφονία της 'Ελένης ντε Κεργκό απ' το σύζυγό της μαρκήσιο 'Αλαιν ντε Σιγκουαγιέ.

Ο δόσσης αυτόν του έγκλήματος κατάνεται από μια απ' τις άριστοκρατικώτερες οικογένειες της Γαλλίας. Γεννήθηκε στη Μαρτινίκα, το 1902. Στα νεατά του πέρασε ζωή ταραχώδη κι' έγινε ήρωας πολυαριθμών σκανδάλων. Ξεμάλλισε και διέσπειρε έντιμες γυναίκες άριστων οικογενειών, με τα φυσικά του χαρίσματα, την διοραφία και την έξυπνάδα του, άνακατεύθηκε σε διάφορες ύποπτες δουλειές, είχε καταντήσει πληγή της οικογενείας του.

Όστος, το 1938, φάνηκε πως είχε μετανοήσει κι' αποφάσισε ν' αλλάξη ζωή. Παντρεύτηκε με μια κοπέλλα της τάξεώς του, την 'Ελένη ντε Κεργκό. Με τη σεδαστή προίκα της, έγινε χονδρέμπορος κρασιών. Δεν άργησε όμως να ξαναρχίση τα παλιά όνεινά του γλέντια του. Και τα δνείρα εύτυχια, που είχε πιάσει ή νέα κι' άγνη γυναίκα του, γκρεμίστηκαν όριστικά απ' την ημέρα που ο μαρκήσιος έκαμε φιλενάδα του μια υπηρέτριά του, την 'Ιρέν Λεμπώ.

Η διαβολεμένη αυτή γυναίκα δεν άργησε ν' αποκτήση έπιρροή πάνω στο φίλο της, προπατώντας, ότου ένωισε πως θα γινόταν υπτέρα απ' τις έρωτικές σχέσεις τους. Άρχισε τότε να διατυπώνη τις εξωφρενικώτερες απαιτήσεις. Ένωούσε ν' αποκτήση την ίδια θέση μέσα στο σπίτι με τη νόμιμη σύζυγο του μαρκήσιου. Η κατάρσις αυτή κατάντησε πιά ανυπόφορη. Κουρασμένη απ' τις συνεχείς σκηνές και τους εξευτελισμούς, ή μαρκήσια ζήτησε απ' τον άντρα της να διαλέξη μεταξύ αυτής και της φιλενάδας του. Ο Σιγκουαγιέ άπευγνε να δώση μια όριστική λύσι. Τότε ή 'Ελένη πήρε τα δυο της παιδιά και κατέφυγε στο σπίτι της υπτέρας της. Ός ότου έκδοθη το όριστικό διαζύγιο, το δικαστήριο της επέδixασε 3.000 φράγκα το μήνα για διατροφή. Μη θέλοντας ώστόσο να στερήση τον πατέρα απ' τα παιδιά του ή μαρκήσια,

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΗΣ «ΜΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗ 1946»

Πενήντα δυο ώριμες νέες απ' όλα τα μέρη των 'Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά συγκεντρώθηκαν εσχάτως στο Άτλαντικ Σίτυ για να συμμετάσχουν στα μεγαλύτερα κολλοστία του κόσμου. Η τυχερή που διαγωνισμο αυτού ήταν ή υποψήφιος της Άλαμπάμας μίς Λυρα Κρόυν, που άνεκηρύχθη «Μίς Αμερική» για το 1946.

τά άφινε να περουν μι ά βδομάδα κάθε μήνα κοντά του.

Πέρασαν 3 χρόνια. Ο Σιγκουαγιέ είχε πλουτίσει έν τώ μεταξύ, γιατί είχε κάμει έμπόριο με τους Γερμανούς. Η 'Ελένη είχε άναφτιάσει τη ζωή της. Ήταν νέα, όμορφη, κοψή. Το μέλλον της χαμογελούσε. Ο Σιγκουαγιέ έμαθε ότι ή γυναίκα του — γιατί δεν είχε έκδοθη ακόμη το διαζύγιο — είχε αποκτήσει ένα φίλο. Από τότε, άρχισε να της κάνει σκηνές ζήλειας, κάθε φορά που τον έπισκεπτόταν για να εισπράξη τη διατροφή της ή για να πάρη τα παιδιά.

Στις 24 Μαρτίου 1944, ή 'Ελένη εξαφανίστηκε. Είχε πάει στο σπίτι του μαρκήσιου για να πάρη τις 3.000 φράγκα και δεν ξαναόρισε πιά στο διαμέρισμα της υπτέρας της. Όταν τόν ρώτησε ή άστυνομία, ο Σιγκουαγιέ βεβαίωσε ότι ή γυναίκα του δεν είχε μείνει παρά για λίγα λεπτά της ώρας στο σπίτι του.

— Ξέρω ότι έχει κάποιον έραστή στην έπαρχία, πρόσθεσε. Ίσως πήγε να τόν βρη.

Η άστυνομία τόν πίστεψε και δεν συνέχισε τις έρευνες. Έπακολούθησε ή άπελευθέρωσις του Παρισιού. Τον Ιανουάριο του 1945, ο μαρκήσιος συνελήφθη, ως όκονομικός δολοφόνος.

Μια βδομάδα αργότερα, βρέθηκαν τυχαίως σε μια μικρή αποθήκη, κάτω απ' τη σκάλα του σπιτιού του, το γούνινο παλτό κι' ή τσάντα που είχε μαζί της ή 'Ελένη την ημέρα της εξαφανίσέως της. Έγινε τότε μια λεπτομερής έρευνα, κι' άνακαλύφθηκαν αρκετά γράμματα σταλμένα απ' το μαρκήσιο στην 'Ιρέν Λεμπώ, μέσα απ' τη φυλακή του. Όπως διαπιστώθηκε κατόπιν, ο Σιγκουαγιέ είχε δωροδοκήσει το δικηγόρο του, για να μεταφέρει κουφά αυτά τα γράμματα, χωρίς να περουν απ' τόν έλεγχο της ύπηρεσίας των φυλακών.

Μια παράξηνη φράσι έναελαμβάνετο σε πολλά απ' αυτά τα γράμματα: «Θυμίσου την κόκκινη πολυθρόνα!». Ο άνακριτής, που είχε αναλάβει την ύπόθεση, ύποπτευθηκε ότι κρατούσε το κλειδί του αίνιγματος. Διέταξε τη σύλληψη της 'Ιρέν Λεμπώ και την υπέβαλε σε εξαντλητική άκρίσι επί 5 ημέρες, ως ότου, επί τέλους, εκείνη ώμολόγησε ότι είχε παρενρεθί στη δολοφονία της μαρκήσιας απ' το σύζυγό της.

Διηγήθηκε λεπτομερώς το έγκλημα: Η 'Ελένη καθόταν, την ημέρα εκείνη, σε μια κόκκινη πολυθρόνα του σαλονιού. Ήταν ευδιάθετη, γελοώσα και πειραζε τόν άντρα της για τη ζήλεια του. Εκείνη της άπαν-

τούσε με τόν ίδιο τόνο, παίζοντας συγχρόνως υπχανικά μ' ένα μεταξωτό κορδόνι. Κάποια στιγμή, πλησίασε στην πολυθρόνα, πέρασε το κορδόνι γύρω απ' το λαιμό της νέας γυναίκας και της έπτε γελώντας:

— Αν δεν διακόψετε τις σχέσεις σας με το φίλο σας, θα σας στογγαλίσω!

Η 'Ελένη άπάντησε άνηθικά. Τότε ο μαρκήσιος έσφειε ξαφνικά το κορδόνι και την έπνιξε!

Όταν έμαθε την κατάθεσι αυτή της συνένόχου του, ο Σιγκουαγιέ άνήθηκε κατηγορηματικά την ένοχή του και βεβαίωσε ότι ή 'Ελένη είχε δολοφονηθή απ' την 'Ιρέν. Η κατηγορία αυτή έκαμε τη φιλενάδα του ν' άγανακτήση και να συμπληρώση τις άποκαλύψεις της, ύποδεικνύοντας το μέρος όπου είχε ταφή το πτώμα του θύματος. Πρόσθεσε μάλιστα ότι είχαν έτοιμάσει ήδη τόν τάφο απ' την πασαμυή του έγκλήματος.

Όστος ο μαρκήσιος έτέμενε στην τακτική της άνήσεως. Ο άνακριτής διάταξε τη μεταφορά του στο τιμήα της φυλακής, το προωσιμένο για τούς θανατοποινίτες, για νάχη μεγαλύτερη επίβλεψη. Τόν καιρό εκείνου, βρισκόντουσαν εκεί διάφορες γνωστές προσωπικότητες, όλοι μεγάλοι δολογοί, όπως ο Πιέρ Λαβάλ κι' ο στρατηγός Ντεντζ.

Ο Σιγκουαγιέ τούς βεβαίωσε ότι υπορούσε να προφήτση στον καθένα τους την ήμερομηνία του θανάτου του, συνδυάζοντας την ήμερομηνία της γεννήσεώς του και το σχήμα μιας μελανίας πάνω σ' ένα φύλλο καρτί... Με τόν τρόπο αυτό, άνήγγειλε στο Ντεντζ ότι θα πέθαινε στις 26 Δεκεμβρίου. Η προφήτεια του φάνηκε ότι διαυεύθηκε, γιατί ο Ντεντζ πήρε χάρι την ήμερα αυτή. Αλλά, την έπόμενη, πέθανε ξαφνικά!

Η περίπτωση αυτή μεγάλωσε το γόπο του «μεγάλου μάγου της φυλακής», όπως είχε επρονμασθή ο μαρκήσιος. Όλοι οι φυλακισμένοι του ζήτησαν από τότε να τούς προφήτση το μέλλον τους. Αλλά και πολλές κόσμες απ' έξω του γράφει υπβάλλοντάς του την ίδια παρακλήσι. Αυτάς απαντά πρόθυμα σε όλους. Για να φαίνεται δε πιά ύποδλητικός, έχει άφισει μακριά γενειάδα...

Η δική του θα γίνη προσεχώς στο κακουοδικείο του Σηκουάνα. Συνήγορός του θα είναι ο ίδιος δικηγόρος που υπερασπίθηκε το στρατάρχη Πεταίν. Είνε μάλιστα βεβαίως για την άθωότητά του και λέει, μ' ένα ύφος αίνιγματικό:

— Ξέρουμε τόν πραγματικό δολοφόνο! Την ήμερα της δικής, θα τόν άποκαλύω έμπρός στους ένόρκους!

Παράξενα χρηματιστήρια

Έκτος απ' τα γνωστά κι' έπίσημα Χρηματιστήρια, όπου γίνονται άγοραπωλήσεις χρωμαφών και συναλλάγματος, υπάρχουν κι' άλλα, παράξενα, μοναδικά στο είδος τους. Η μάλλον ύπτοχρη προ του πολέμου, γιατί τώρα έχουν λείψει πιά.

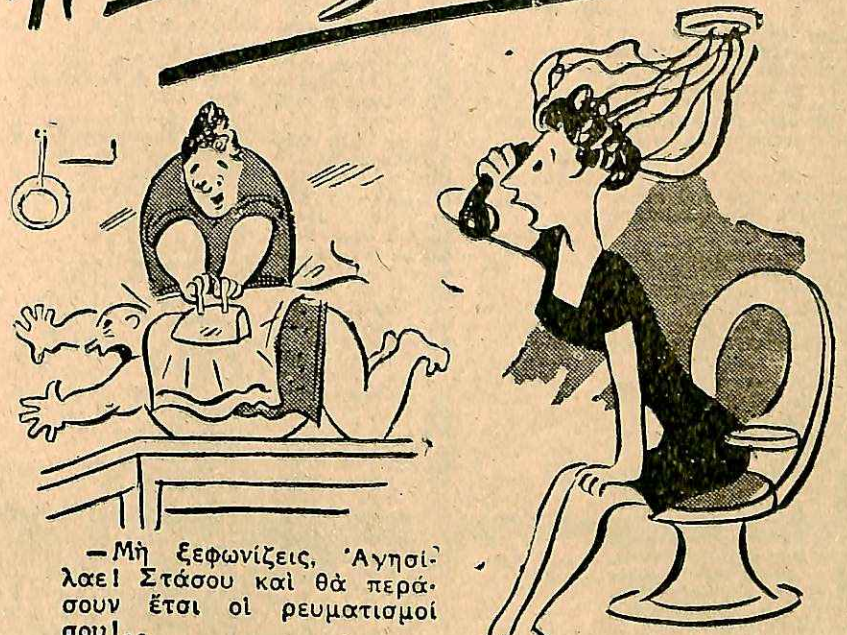
Στο «Χρηματιστήριο σπόρων λουλουδιών» της όλλανδικής πόλεως Ουτρέχτης, που λειτουργούσε τέσσερες φορές το έτος, επί 15 μέρες κάθε φορά, μαζεύόντουσαν έμποροι απ' όλα τα μέρη της Εύρώπης, για να προσηλευθούν σπόρους των σπανιωτέων λουλουδιών.

Οι συλλέκται έντόμων έξ άλλου υπορούσαν να κάμουν τις άγορες και τις ανταλλαγές τους σ' ένα Χρηματιστήριο που λειτουργούσε στη Φρανκφούρτη της Γερμανίας. Αυτό έμενε άνοιχτό επί 10 μέρες κάθε χρόνο, είχε δε ιστορία 46 ετών. Οι έπισκέπτες πλούτιζαν εκεί τις συλλογές τους με κάθε είδους κολέπτερα, λεπιδόπτερα, δίπτερα και άπτερα έντομα.

Στη Μασρίτη, λειτουργούσε επί πολλά χρόνια ένα «Χρηματιστήριο του καπνού» όπου νινόντουσαν άγοραπωλήσεις διεθνών καπνών, με τη συμμετοχή παραγωγών κι' έμπόρων απ' όλα τα μέρη του κόσμου.

Τέλος, στην έποχή της άκμης των καρτί-παστάλ σημειώνε μεγάλη έπιτυχία στο Παρίσι ένα Χρηματιστήριο, που κανόνιζε τις τιμές των καλύτερων συλλογών τους.

Η Ξένι Γελοιογραφία

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

—Αγάπη μου, άν ήξερεις πόσο ύποφέρω για σένα!..

—Νά σās ζητήσω κι' έγώ το κατάρτη; —Μήπως —Περιμένω να στεγνώση ή θά θέλατε να πάμε άπόψε μπογιά, καπετάνιο... στον κινηματογράφο;

ΧΑΖΟΜΑΡΑ

— Συγγνώμη, κύριε, μήπως διαβάζετε την έφημερίδα;

—Ελα, παίξε ακόμη δυο έμβατήρια για να στεγνώσουν τελείως τα μαλλιά μου!..

ΜΙΑ ΨΥΧΗ

Όταν τα κοριτσάκια τα μικρά κοιμούνται στα άσπρα τους κρεβάτια, που έχουν παρατεταμένα από μουσελίνα, οι ψυχές τους δεν καθονται στο κοιμημένο σώμα τους αλλά ταξιδεύουν.

Πού;

Σε έναν κήπο του ούρα-νου, κοντά στο λαμπρό Γαλαξία.

Ο κήπος αυτός είναι θαυμάσιος, αλλά παρουσιάζει το έξης περίεργο φαινόμενο: κάθε ψυχή, απ' όσες περπατούν μέσα εκεί, τον βλέπει διαφορετικό από τις άλλες.

Μία ψυχή τον βλέπει γεμάτο ομαραγδίνες πρασιές, όπου οι άλλες ψυχές χορεύουν με βράσιους νέους, κάτω από περιπλοκάδες που τα λουλούδια τους φεγγά-βολα, σαν πολύφωτα, κρέ-μονται από τα μεγάλα δέν-τρα.

Άλλη ψυχή βλέπει κρε-μασμένα πάνω σε τριαντά-φυλλιές, φορέματα υπέρο-χα και κομψά καπέλλα κου-κιστικά. Άλλα χέρια αγ-γέλων τις ντύνουν τόσο ε-λαφρά, σαν να τις άγγιζαν πουπουλά, και τα κορμά-νερα από τις λιμένες ζαπλ-νώνται, σαν άσπρη μούσα-βρεστές, για να γυαλιστούν.

Γι' αυτήν εδώ πέφτει την ψυχή, ο κήπος κάτω απ' ο-λους του τους θάμνους είναι γεμάτος από δέντρα που κε-λαϊδούν. Για την άλλη έ-κει ανθίζουν τουλίπες που είναι σαν μπουμπονιέρες γε-μάτες από γλυκίσματα.

Οι περισσότερες ψυχές νο-μίζουν ότι κοιμούνται σ' έ-να ερωτικό όνειρο απέραν-το. Νομίζουν ότι γίνονται λουλούδια αντριανταφυλ-λιάς, που περιμένουν, στο-πόρφυρα, ροδά, ολόαν-οιχτα για να πετάξουν απάν-τους, ή πεταλούδα και να τους δώση το φίλημα του γάμου.

Γιατί ο χειμώνας αυτός του Παραδείσου μεταβάλλε-ται κι' άλλες συμφωνία με-τόν πόσο κάθε μιάς ψυχής.

Ετσι, με λυπη, οι ψυχές φαίνονται κοντά στη χαρά-γη, από τον κήπο αυτό των ηδονών και κατεβαίνουν με-λαγχολικές και με δάκρυα στη γη, ενώ δένουν τ' α-ό-στορα τ' ουρανού. Κι' απ' ο-λα αυτά τα δάκρυα των ψυ-χών που ξαναυρρίζουν στη γη, γίνεται η αυγινή ορο-σία.

Λοιπόν υπήρχε μιά φορά, δεν ξέρω σε ποιά εποχή, σε τόπο, που δεν μου είπαν τ' όνομά του, ένα νέο κι' ω-ρεό βασιλόπουλο, που ήταν πολύ δυστυχισμένο, αν και ήταν γνύας. Ένας βασιλιάς του και ισχυρού. Κι' όμως τίποτα δεν μπορούσε να διασκεδάσει το βασιλόπουλο.

Έμενε πάντα κλεισμένο, ή γυριζε στο δάος μόνο κι' αναστενάζοντας.

Κάποτε, ενώ καθόταν πά-νυ στον κορμό ενός πεσιέ-νου δέντρου, κι' έκλαιγε πικρά, μιά γρηούλα που μά-ζεψε ξερόκλαδο εκεί κον-τά, τον είδε, τον πλησίασε και τον ρώτησε τι έχει.

— Άλλοιότι, κυρούλα, ά-πάντησε το βασιλόπουλο, έ-να μόνο πράγμα μπορεί να μου γιάνη την καρδιά, άλλ-αυτό το πράγμα δεν θέλει να μ' ευσηλαχιστή...

— Πέστε μου την ιστορία σας, είπε η γρηούλα. Έ-μαθα πολλά πράγματα στον κόσμο, γνωρίζω βότνια για το σώμα κι' βαλσαμο για τις ψυχές!...

Του μίλησε με τόσο γλύ-κα, που το βασιλόπουλο δεν βαδάζε.

Αγαπούσε τρελλά την κό-ρη ενός χωριάτη φτωχού, που την είδε μιά μέρα που γυριζε ολόδροση απ' το πο-τάμι. Μά εκείνη του άρνη-θηκε την αγάπη της κι' α-πέκρουσε την πρότασή του να την πάρη γυναίκα του. Την κάλεσε ο Βασιλιάς ο ίδιος, στο παλάτι, την πα-ρακάλεσε — ένας Βασιλιάς αυτός, μιά φτωχοκόρη! — για να γίνει νύφη του, κι' ούτε καν συγκινήθηκε. Τότε α-πέληπτήκανε πιά. Γιατί κον-τά στ' άλλα, ενώ η κόρη το βράδυ μαλάκωνε λίγο, κάθε πρωί γινόταν πιο ά-ναισθητή και πιο ψυχρή.

— Κάθε βράδυ, είπες, μα-λακώνει λίγο; ρώτησε η γρη-ύ.

— Ναι, κυρούλα.

— Και κάθε πρωί σκληραί-νει ή καρδιά της;

— Ναι.

— Η γρη-ύ σώπασε για λίγο κι' ύστερα ρώτησε:

— Έχετε μουσικούς στο παλάτι;

— Ναι, κυρούλα.

— Αφού είσαι κυνηγός, θα έ-χες και πολλά ακυλιά.

— Ναι, πολλά.

— Υψηλότε, του είπé τό-τε, όλα θα πάν καλά, αν άκούσης μονάχα τις μου-δουλές μου.

Τη βραδυά εκείνης της ή-μέρας, ζαλωμένη οτό ά-χυροστρώμα της ή ώμορφη χωριατοπούλα που άρνισταν ένα βασιλόπουλο δεν μπο-ρούσε να κλείση ούλο του μάτι της. Και βιάζονταν να κοιμηθί για να πάη, μόν-ωρα γρηγορώτερα ή ψυχή της στού ουρανού τον κή-πο. Οι χαρές οι ουράνιες, που ή βυθίζαν ο' έκτα-σεις κάθε νύχτα, την έκα-ναν να αισθάνεται περιφρο-νισι, για τις ψευτικές του κόσμου εύτυχίες και τα μά-τια μεγάλες του. «Ετσι, κάθε πρωί που είχε ζωντα-νός ακόμα, στην κορδιά της, τις έντυποιες τ' ου-ρανού περιφρονούσε όλες της γής, τις απολαύσεις. Τι ήταν ο γνύς του Βασιλιά, και τι θα ήταν αυτή Βασι-λίσσα, εδώ κάτω, έμπρός στον ιδανικό εκεί επάνω κό-μο, τον ωραίο και τον ά-περιγραπτό!...

Την ώρα λοιπόν εκείνη, που περίμενε τον ύπνο, για να λυτρώση τη ψυχή της, άκούστηκε απ' έξω, μιά τρο-μερή μουσική. Κι' έπειδή ο πάταγος εκείνος κράτησε ο-λη τη νύχτα, ή ψυχή του κοριτσιού δεν έμεινε για τον μαγεμένο κήπο.

Την άλλη τη βραδυά, ά-κόμα πιο χειρότερα. Διο-κάση ακυλιά από το σου-ρουπο, ως την αυγή ναυγι-ζαν δαιμονισμένα απ' έξω, ενώ του Βασιλιά οι υπάρε-τες τ' άσπινγαν, για να φωνάζουν δυνατώτερα.

Την τρίτη τη βραδυά το-κόμο ήτανε πιο μεγάλο. Στρατιώτες πάνοπλοι, άγν-νίζοντουσαν με άλλους ο-πλισμένους και ή μάχη και το... κάκο βάσταζε ως το πρωί.

Τέσσερες βδομάδες πé.

ρασαν έτσι χωρίς το ήμορ-φο κορίτσι, να μπορεί να κοιμηθί τη νύχτα. Άλλοτε οι μουσικές, άλλοτε οι ακύ-λοι, άλλοτε τα κονταροχτυ-πήματα.

Ετσι το φτωχό κορίτσι κοιμώτανε αναγκαστικά την ήμέρα.

Άλλα ή ψυχή της δεν πηγάνε στον ουρανό, έπει-δή τ' άστρα το πρωί σβύ-νουν κι' ο Γαλαξίας δεν ύ-πάρχει.

Κι' έτσι ή ψυχή του κορι-τσιού έχασε την ουράνια ά-νάμνηση, της θείας, εκεί ψηλά ζωής. Κι' έτσι ένα δειλινό, δέχτηκε την αγά-πη του γνύς του Βασιλιά.

Κάτω απ' τα μεγάλα οκο-τεινά δέντρα, έγινε μιά νύ-χτα ή άγνη ή πορεία τους. Είχαν καθήσει πάνω στη χλόη, μέσα στα ψηλά χορ-τά και μιλούσαν σιγανά, σαν πεύκλια ερωτευμένα.

— Τίποτε δεν είναι πειό γλυκό απ' την αγάπη μας, καλή μου!... έλεγε το βα-σιλόπουλο.

Κι' οι ώρες περνούσαν γλυκές, γεμάτες γοητεία.

Σε μιά στιγμή ή πολυα-γαπημένη κόρη ένευρε το κεφάλι της και άσπασε. Και το βασιλόπουλο την κρατού-σε σφιχτά στην αγκαλιά του. Μεθυσμένο από τη μο-σχοβολία του κοριτσιού της, της έλεγε τρυφερά λόγια εύτυχίας κι' αγάπης, για τη ζωή που θα ζούσανε όταν θα παντρεύονταν, όταν τι-ποτε πια δεν θα μπορούσε να τους χωρήση κι' ο ύ-παρξής τους θα ένωνονταν σε μιά και την αυτή μακα-ριότητα, όπως δυο στενό-νες δρομίδες που ένωμένες άποτελούν ένα και μοναχό διαμάντι...

Μιλούσε, εκείνος μεθυ-σμένος από την αγάπη όλη νύχτα, ως που ή αυγή έθα-ψε ροδόχρους τις κορυφές των δέντρων...

Γύρισε τότε, κύτταξε την αγαπημένη του κι' έβγαλε μιά κραυγή, που τρόμαξε του δάσους τα πουλάκια...

Η πολυαγαπημένη του ήταν κλωμή σαν νεκρή, ή-ταν πραγμάτικα νεκρή!

Ο τρελλός ερωτευμένος — άλλοιότι! — την είχε ά-φήσει ν' αποκοιμηθί. Κι' ή ψυχή της κόρης ζαναυρε-το δρομο των άστρων κι' είχε ζαναυριστεί στον κή-πο τ' ουρανού. Κι' από φό-βο μήπως την έμποδίσουν να ζαναυριθί πάλι στη γη έμεινε εκεί για πάντα...

για πάντα!...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Πώς προήλθε ή λέξις «ανόμνη»

Τόν 17ο αιώνα, το Πανε-πιστήμιο του Καίμπριτζ ά-ποφάσισε να δέχθί ως σπου-δαστά και νέους μή άνη-κόντας σε οικογένειες εύ-γενών. Κατά την έγγραφή των, οι νέοι αυτοί ώφειλαν να δηλώνουν τη λαϊκή κα-ταγωγή των, δια των λατι-νικών λέξεων («sine nobilitate» δηλαδή «άνευ εύγενείας»). Σιγά — σιγά, αυτές οι δυο λέξεις άσπινέωντο μόνον με τα άρχικά των S, nob., και τέλος συμπτύχθηκαν στη λέξι S nob.

Οι S nobs έορτάζοντες το προνόμιο της άναμείσεως των μετά των εύγενών άρ-χιών να φέρνται με προ-σποική εύγενεία. Ο τρόπος αυτός της συμπεριφοράς ώ-νομάσθηκε S nobism (Sno-βισμός), κι' έκείνοι που τόν μεταχειρίζονταν S nobs (ανόμνη).

ΚΑΝΑΡΙΝΟΤΡΟΦΕΙΑ και βατραχοτροφεία

Οί βιρτουόζοι της τρίλλικς

Δυό απ' τις περιεργότερες έπιχειρή-σεις ανατροφής ζώων είναι τα «καναρι-νοτροφεία» και τα «βατραχοτροφεία». Στα πρώτα ανατρέφονται κι' έξασκούν-ται στο τραγούδι έκλεκτά καναρίνια άσ-τσας. Όρσιμένα απ' αυτά έχουν την ονομασία «καναρίνια - τενόροι» και προ-σίζονται να γίνουν κατόπιν καθηγητάι τραγουδιού στα «ώδεια καναρινίων» του Χάρτζ, του Τυρόλου και της Έσσης.

Πράγματι, έχουν ιδρυθί σ' αυτά τα μέρη πραγματικά ωδεία για τα κίτινα και καλλιφωνα πουλάκια. Το περίεργό-τερο βόσκειται στο Άντρεασμπεργκ, ό-που μεταβιβάζονται από πατέρα σε γνύ τα μυστικά της τέχνης. Οί... ά-πόφοιτοι αυτών των ωδείων πουλιούν-ται σε άσκητή σεβαστή τιμή: από 20 έως 40 χιλιάδες έλληνικές δραχμές.

Πολύ ακριβώτεροι είναι, φυσικά, οι κα-θηγητάι, τα «καναρίνια - τενόροι». Οί καναρινοτρόφοι ή οι έρσιτέχναι τ' ά-γοράζουν 300—400 χιλιάδες φράγκα το ένα! Τ' αείζουν όμως, γιατί έχουν στο λαρύγγι τους άληθινό θησαυρό...

Εί-νε καλλιτέχνες του πτερωτού κόσμου. Παρουσιάζουν δε μιά πααξένη ιδιο-τροπία: Για να δάσουν όλη την έκτα-ση και το χωματισμό της φωνής τους, θέλουν να βρίσκονται στο μισοσκόταδο κι' όχι σε δυνατό φώς.

Οί άκούραστοι αυτοί βιρτουόζοι της τρίλλικς και της μελωδίας χορεύονται ύπομονητικά μαθήματα και μεθοδική έκ-παίδευση, για να συνηθίσουν να τραγου-δούν μαγευτικά, αντί να βγάδουν ά-πλως μικρές στοιγνές φωνίτσες.

Μερικές μέρες μετά τη γέννησή τους, άπομακρύνονται απ' τη φωνή των γο-νέων τους και άπομακρύνονται σε ίδιό-τερα κλουδιά. Είναι άναγκαία αυτή ή ά-πομάκρυνση, για να μη μάθουν να μι-λούνται τις φωνές των γονέων τους, προ-πάντων δε των άλλων αδελφών τους που τσιρίζουν ζητώντας τροφή.

Κατόπιν, όλοι οι μαθητάι συγκεντρώ-νονται σ' ένα μόνο κλουδί, με τη συν-τροφιά ενός καλού «καναρινιού - ενό-ρου», κι' άκούνε διαρκώς τους άσυγκρι-τους λουγγίσιμους του, για να συνηθί-ση το αυτί τους.

Τα άληθινά όμως μαθήματα τραγου-διού άρχίζουν μετά το πρώτο άλλαγμα-σφωρών. Οί μαθητάι κλείνονται τότε χω-ριστά σε μικρά κλουδιά, σκεπασμένα μ' ένα χοντρό πανί, για να συνηθίσουν στο μισοσκόταδο.

Επειτα από μερικών έβδομάδων μα-θήματα, που τους δίνει το «καναρίνι-τενόρος», ένας έμπειρος «καναρινοτρό-φος» μπορεί πια να εκτιμήση τι αξίζει ο κάθε μαθητής και να ξεχωρήση τα «που-λιά» κατά κατηγορίες.

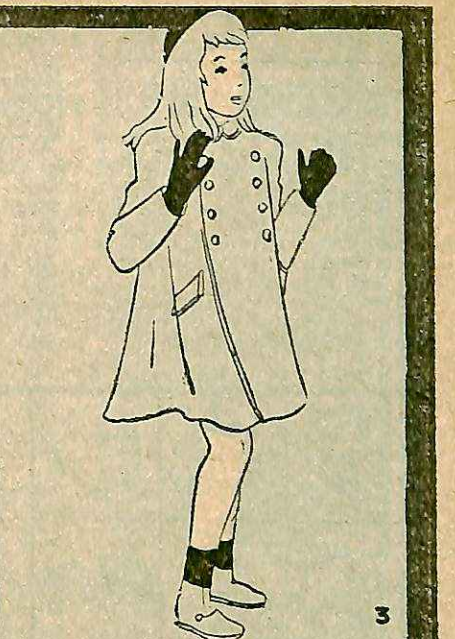
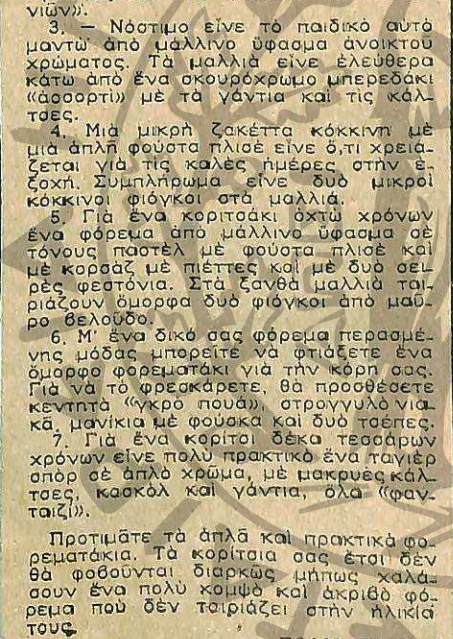
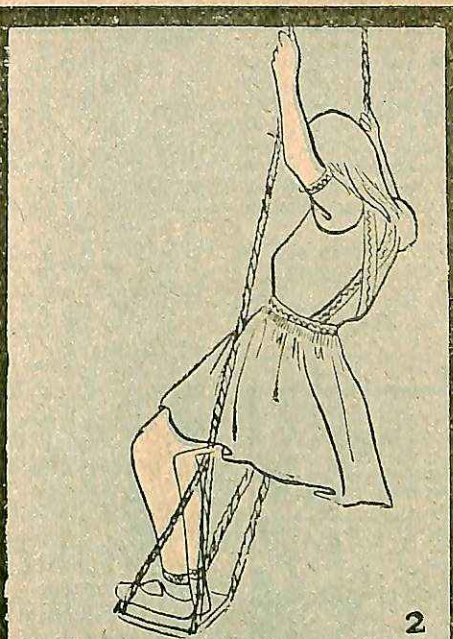
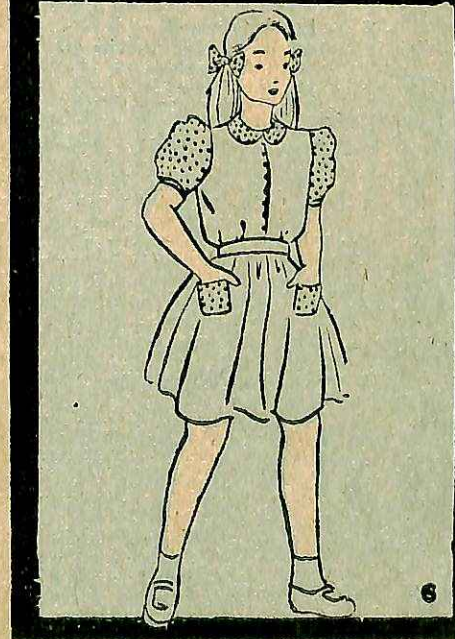
Καθώς θα ξέρετε, βέβαια, όλα αυτά τα καναρίνια που τραγουδούν, είναι άσ-σενικά. Τα θηλυκά δεν κελαϊδούν.

Στα «βατραχοτροφεία», δεν πρόκειται βέβαια να παραχθούν καλλιφωνα τρα-γουδιστάι, αλλά... όρεκτικοί μετέδес! Ως γνωστόν, στα περισσότερα μέρη της Ευρώπης, ώρισμένα είδη βατραχών θε-ωρούνται φαγώσιμα, και αλλίστα έκ-λεκτά. Πό περισσότερες είναι ο πράσινος Βατραχός, ενώ ο κίτρινος θεωρείται κα-τώτερας ποιότητας.

Τα «βατραχοτροφεία» ανατρέφουν φυσικά, τις έκλεκτότερες ράτσες βατρα-χών. Τα περισσότερα απ' αυτά βρίσκον-ται στην Άλσατία. Τα μικρά βατρα-χάκια γεννιούνται στα τέλη Άπριλίου και μεγαλώνουν γρήγορα. Δεν είναι ό-μως κατάλληλα για φαγώμα, παρά μόν-ον όταν γίνουν 3 έτών.

Ένα και μόνον Βατραχοτροφείο της Άλσατίας παρήγαγε πέρσι περισσό-τερους από 15.000 Βατραχούς.

Φαντασθήτε τώρα τις... συναλλίες, που σκαρώνουν συνεχώς τόσες χιλιάδες Βατραχία! Τυφλά νάχουν έμπρος τους τα «καναρίνια - τενόροι»!

Παιδιά φορέματα για το σχολείο

Κ ΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, φροντίζετε πάν-τα να είναι καλοντυμένα τα κορίτσια σας, όπως ένδιαφε-ρεσθε και για τη δική σας κομψότητα. Πρέπει όμως τα παιδικά αυτά φορεματάκια να μην εί-νε μόνο κομψά, αλλά να είναι και πρα-κτικά και συγχρόνως οικονομικά. Τέ-τοια είναι τα έπτά μοντέλλα που σας παρουσιάζουμε σ' αυτή εδώ τη σελίδα.

1.—Για ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρόνων το φιγουρίνι αυτό είναι πολύ πρακτικό. Το χρώμα του ύφασματος και ή εργασία ποικίλουν σύμφωνα με το γούστο σας. Ένας μικρός φλόγκας στα μαλλιά συμπληρώνει το σύνολο.

2.—Το άπλο αυτό φορεματάκι είναι σφιχτό στη μέση, με γανιρίσμα στα μανίκια της μπλούζας, στη ζώνη, στις τράντες και στα «ρεβέρ» των «κοσσι-νιών».

3.— Νόστιμο είναι το παιδικό αυτό μαντώ από μαλλίνο ύφασμα άνοιχτού χρώματος. Τα μαλλιά είναι έλεύθερα κάτω από ένα σκουρόχρωμο μπερεδάκι «άσορτί» με τα γάντια και τις κάλ-τσες.

4.— Μιά μικρή ζακέττα κόκκινη με μιά άπλη φούστα πλσιέ είναι ό,τι χρειά-ζεται για τις καλές ημέρες στην έ-ξοχή. Συμπλήρωμα είναι δυο μικροί κόκκινοι φλόγκοι στα μαλλιά.

5.— Για ένα κοριτσάκι όχτώ χρόνων ένα φόρεμα από μαλλίνο ύφασμα σε τόνους παστέλ με φούστα πλσιέ και με κορσά με πιέττες και με δυο σει-ρές φρεστών. Στα ζανθά μαλλιά ται-ριάζουν όμορφα δυο φλόγκοι από μαύ-ρο βελούδο.

6.— Ένα δικό σας φόρεμα περασμέ-νης μόδας μπορείτε να φτιάξετε ένα όμορφο φορεματάκι για την κόρη σας. Για να το φρεσκάρете, θα προσθέσετε κεντήματα «γκρό πούα», στρωγυλιό για-κά, μανίκια με φούσκα και δυο τσέπες.

7.— Για ένα κορίτσι δέκα τεσσάρων χρόνων είναι πολύ πρακτικό ένα τανιέρ από σε άπλο χρώμα, με μακρές κάλ-τσες, κασκόλ και γάντια, όλα «φαι-ταίσι».

Προτιμάτε τα άπλα και πρακτικά φο-ρεματάκια. Τα κορίτσια σας έτσι δεν θα φοβούνται διαρκώς μήπως χαλά-σουν ένα πολύ κομψό και ακριβό φό-ρεμα που δεν ταιριάζει στην ηλικία τους.

ΣΟΦΙΑ ΒΑΓΙΑΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο εικονογραφήμενο σταυρολέξο

Η εικόνα του κάθε τετραγώνου του σχεδίου μας θα σας βοηθήσει να βρείτε μια λέξη. Προσοχή όμως γιατί εδώ έγκειται όλη η δυσκολία. Πρέπει να βρείτε τη σωστή λέξη, δηλαδή αυτή που χρειάζεται για τη λύση του σταυρολέξου.

Εάν δηλαδή σε ένα τετραγώνιο υπήρχε ένα πλοίο θα έπρεπε να διαλέξετε μεταξύ των

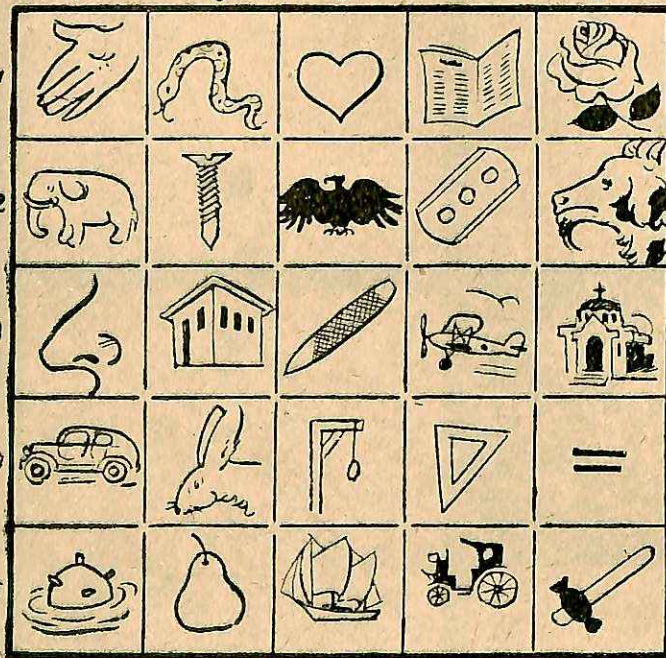
ρώμα των χειμερινών συγκεντρώσεων.

2) Μη βρίσκοντας άλλη πιδ κατάλληλη λέξη, ... αυτήν και πιστεύω πως δεν θα δυσκολευθείτε να την βρείτε.

3) Θυμίζω πως της εποχής του Καρλομάγνου, τον ήρωα του οποίου έζησε ο περσικός γαλλικό άσμα, αφιέρωμένο σ' αυτόν.

4) Είναι απαραίτητο στα άστεια, όσο και στα φαγητά.

5) Νύμφη των ποταμών, λιμνών ή πηγών κατά την μυθολογία.

έξω λέξεων: Πλοίο, καράβι, βαπόρι, ατμόπλοιο, υπερκαταναλωτής κλπ.

Κι αυτό, γιατί με τα αρχικά των διαφόρων σωστών λέξεων πρέπει να σχηματισθεί σε κάθε οριζόντιο και κάθετο γραμμή από μια λέξη με πέντε γράμματα. Και τώρα να η επεξηγήσις των δέκα ζητούμενων λέξεων εκ πέντε γραμμών εκάστη που αποτελούν το σταυρολέξο.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Παίζεται με χαρτιά και θεωρείται απαραίτητο συμπλή-

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Τμήμα της Κωνσταντινουπόλεως, αλλά και τοπικό επίσημα.

2) Χρήματα (δημοτική).

3) Η γαλλική πόλις που βρίσκεται πλησιέστερα από κάθε άλλη στην Αγγλία.

4) Δέντρο κοντά στα όποια ή παραμονή, το καλοκαίρι, ήταν εξαιρετικά ευχάριστη και εύλογη ύλη.

5) Έλαχιστη ποσότης ύγρου.

Με τα αντίθετα

Με τα αρχικά γράμματα των αντίθετων των παρακάτω λέξεων (π. χ. αντί του «τέλος» ή «αρχή»), στη σειρά, σχηματίστε ένα γνωστότατο άγαλμα ρητό:

«Αμυαλος, βάθος, ζών, τέλος, δημιο, ταραχή, ύψος, αναίδεια, ευθύς, κάτο, ανισός, όμοι, σχολάζω, αδυναμία, ξυλών, διεφθαρμένος, κούλος, σκυθρωπός, γίγας, άδαής, τρέχω».

Χωρίς όνομα

Ποιά ήπειρος δεν θάπαιρνε το όνομα που έχει, αν δεν ταξείδευε ο παλαιός θαλασσοπόρος Βεσπούτι; Η Α-

φρική; Η Αυστραλία; Η Αμερική;

Ερωτήσεις

1) Ποιός επινόησε τα σημεία της στίξεως;

2) Ποιός έτος ο δρομέας του Μαραθώνος έφερε στην Αθήνα την είδηση της νίκης;

3) Το 640 π. Χ., το 535 π. Χ., το 490 π. Χ., ή το 310 π. Χ.;

4) Ποιά ήπειρος έχει τα λιγότερα νησιά;

5) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο θειικό χαλκό;

6) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

7) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

8) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

9) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

10) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

11) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

12) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

13) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

14) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

15) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

16) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

17) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

18) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

19) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

20) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

21) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

22) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

23) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

24) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

25) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

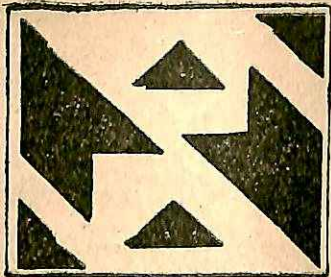
26) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

27) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

28) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

29) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

30) Ποιά χώρα παράγει τον περισσότερο χαλκό;

Ένα γράμμα

Αντιγράψτε τα έξη κομμάτια που βρίσκονται μέσα στο παραπάνω ορθογώνιο και αφού τα κόψετε στο σχήμα τους, προσπαθήστε να τα τοποθετήσετε σε ένα γράμμα του αλφαβήτου.

Η κληρονομιά

Ένας φιλάνθρωπος άφησε με τη διαθήκη του τα δύο πέμπτα της κληρονομιάς του σ' ένα ορφανοτροφείο, το ένα τέταρτον σ' ένα νοσοκομείο, το ένα δέκατο σ' ένα γυμνάσιο και το υπόλοιπο σ' ένα ορφανό.

Ένας αριθμός

Ποιός αριθμός αποτελείται από δώδεκα χιλιάδες, δώδεκα εκατοντάδες και δώδεκα; Απαντήστε σε 5 δευτερόλεπτα, χωρίς να μεταχειριστείτε χαρτί και μολύβι.

Γρίφος

ΟΙ Τ ΚΩ ΔΗ Μ Ω Διαβάστε ένα γνωστό γνωμικό.

Για να βρείτε το δαχτυλίδι

Για να διασκεδάσετε μια φιλική σας συντροφιά, λέτε στους φίλους σας να παραδώσουν ένα δαχτυλίδι σ' ένα απ' τα πρόσωπα της συντροφιάς. Στο διάστημα αυτό, έρεε βγαίνετε έξω, για να μην ιδείτε ποιος πήρε το δαχτυλίδι.

Όταν ξαναγυρίσετε στο δωμάτιο, βάζετε όλους να σταθούν στη σειρά και τους αριθμείτε. Έπειτα παρακαλείτε ένα φίλο σας να διπλώσει τον αριθμό του προσώπου που φέρει το δαχτυλίδι, να προσθέσει 3, να πολλαπλασιάσει το άθροισμα επί 5, να προσθέσει 8 αν το δαχτυλίδι βρίσκεται στο δεξί χέρι ή 9 αν βρίσκεται στο αριστερό, να πολλαπλασιάσει επί 10, να προσθέσει τον αριθμό του δακτύλου όπου το φέρει (αρχίζοντας το μέτρημα απ' τον αντίχειρα) και να προσθέσει, άλλα 2. Τέλος, ζητάτε να σας πη τον αριθμό που βρήκε. Αφαιρείτε απ' αυτόν 222.

Θα βρείτε τότε έναν αριθμό τοιςμυριοί. Το πρώτο ψηφίο του δείχνει το πρόσωπο με το δαχτυλίδι, το δεύτερο το χέρι (αριθμός 1 είε το δεξί, 2 το αριστερό) και το τρίτο το δαχτυλίδι. (Αν η συντροφιά περιλάμβανε περισσότερα από 9 πρόσωπα, μπορεί να βρείτε αριθμό τοιςμυριοί, που τα δύο πρώτα ψηφία του θα δείχνουν το πρόσωπο).

Παράδειγμα: «Ας υποθέσουμε ότι έχει το δαχτυλίδι το 5ο πρόσωπο και το φέρει στον παρμεσο (4ο δαχτυλίο) του δεξιού χεριού. Οι αριθμητικές πράξεις είναι: 5X2=10, 10+3=13, 13X5=65, 65+8=73, 73X10=730, 730+4=734, 734+2=736, 736-222=514. Δηλαδή: 5ον πρόσωπο, 1ο χέρι (δεξιό), 4ο δαχτυλίο.

Οι λύσεις στη σελ. 50

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

είναι νοσηρή εκδήλωση;

Η φιλαρέσκεια ανήκει στην τέχνη της νοσηρίας και την συναντούμε το ίδιο συχνά στους άνδρες, όσο και στις γυναίκες. Σε μερικούς, μάλιστα, άνδρες, είναι τόσο βαθειά ριζωμένη, που υπάρχει μέσα στον προτο να γίνουν έφηβοι και σ' ουνε μόνο με το θάνατο.

Αν περάσουμε στις γυναίκες, θα ιδούμε επίσης την άτυχη Μιμή στους «Μποέμ» να ζητάει το λευκό της μανσόν, λίγες στιγμές προτού να ξευχήση, και τη Μαγνόν να φωνάζει στην έπιθανάτιο αγωνία της, βλέποντας τον Λυγερνίνο, που έλαμπει ακόμη στον ούρανό: «Α! Τι όμορφο διαμάντι! Πόσο θα με στολίσει αν το είχα στο λαιμό μου!»

Όστόσο, ο Μαντεγκάτσα και πολλοί από τους συγχρόνους του ψυχολόγους θεωρούν την φιλαρέσκεια σαν άρρωστική και βιάζουν πως έχει μεγαλύτερη σχέση με τον εγωισμό παρά με τον έρωτα.

Η φυσιολογική νοσηρία, λέγει ο Μαντεγκάτσα, είναι μια ανάγκη, ή φιλαρέσκεια είναι ελάττωμα. Ένα από τα στοιχεία του έρωτα είναι και η ανάγκη που νοιώθουμε να άρεσουμε. Άλλα μάλιστα κατακτήσουμε το πρόσωπο που αγαπούμε καταθέτοντας αμέσως τα όπλα μας και ήσυχάζουμε.

Ενώ η φιλαρέσκεια είναι άδαντια και γίνεται κάθε μέρα πιο έπιθυμητή και έπιτακτική. Οι φιλάρεσκες γυναίκες αισθάνονται την ανάγκη να αγαπιούνται από πολλούς. Κι όταν ακόμη συμβεί ν' αγαπούν πραγματικά έναν άνδρα, ζητούν και πάλι έναν κύκλο συμπαθειών γύρω τους. Ε-

Α. Κ. ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τόμος Α'.

«ΠΑΝΑΓΗΣ ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ»

Με «Εισαγωγή εις την Ιστορίαν των Πολιτικών ιδεών, από των αρχαιοτάτων χρόνων μέχρις σημερινών» εξέδωθε παρά του Κεντρικού Προεκτορείου Έμφυριδών «Σπύρος Τσαγγάρης» ο πρώτος τόμος της σειράς «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» (με τους πρωτεργάτες της) «ΠΑΝΑΓΗΣ ΤΣΑΛΔΑΡΗΣ», υπό Α. Κ. Σβολοπούλου.

Ο πρώτος τόμος, αναφέρεται εις τα πολιτικά και κοινωνοελευτικά γεγονότα, και τον εικοσμήν δικασμόν, με τας μεταπολιτευσεις, τα κινήματα, τας επαναστάσεις και την συνεχή ανωμάλαν μέρα εις την οποίαν η επικράτεια του Κοινοβουλευτικού έωσως την χώρα.

Εις τον Α' τόμον περιλαμβάνονται και όλα αι άγνωστα λεπτομέρειαι της Πολιτορθρώσεως του 1935 και αι αποκαλυπτικά στοιχεία μαζί με την άνωμολαν στην άλληλογράφιαν Π. Τσαλδαρη «Ελ. Βενιζέλου επί των γεγονότων της επαναστάσεως του 1922.

νώ έχουν δώσει σ' έναν άνθρωπο την καρδιά τους, σκορπίζουν γύρω τους χαμόγελα, άσπασμένα, ίσως και μικροάδια ή φιλία στα πεταχτά σ' εκείνους που δεν θέλουν να τους χάσουν από θαυμαστά και που επιθυμούν να τους κρατούν σκλάβους τους, δένοντάς τους με μια λεπτή κλωστή έλπίδας. Και πολλές φορές καταλήγουν να μην δίνουν στα σοβαρά σε κανένα την καρδιά τους, γιατί έχουν δώσει από λίγη σε πολλούς και ο κόπος που καταβάλλουν για να άρξουν σ' όλους κουράζει το αίσθημα, καταστρέφει τον χαρακτήρα και έμποδίζει την ανάπτυξη ενός θεομού έρωτος.

Οι φιλάρεσκοι, άνδρες και γυναίκες, συνεχίζει ο Μαντεγκάτσα, δεν αγαπούν ποτέ. Η πραγματική αγάπη δεν ζητάει μόνο την απόλαυση, αλλά την ολοκληρωτική άποκτηση του αγαπημένου προσώπου και άγνοει την ψευτική τέχνη της φιλαρέσκειας, γιατί δεν έχει ούτε ήρεμία, ούτε ύπουλη για να την μάθει. Δεν γνωρίζει το παιχνίδι του σκακιού. Και όμως η φιλαρέσκεια είναι η διασημότερη σκακίστρια του κόσμου!»

Μερικοί άλλοι συγγραφείς θεωρούν τη γυναικεία φιλαρέσκεια σαν ένα σκληρό παιχνίδι, με το όποιο η γυναίκα έπιδεικνύει τη δύναμή της πάνω στον άνδρα. Άλλοι ο Γκρος της άποδίδει μεγάλη βιολογική και ψυχολογική σπουδαιότητα και τοποθετεί τις ρίζες της στον άγανωισμό μεταξύ του έρωτικού ένστικτου και της αιδούς. Η φιλάρεσκη γυναίκα αμύνεται ως που να υποκύψει τελικά, άπαράλλακτα όπως και η έλαφία, που φεύγει μπροστά στο άσθενικό έλαφι, για να ξαναγυρίσει όμως κοντά του, αφού διαρκάση πρώτα ένα μεγάλο κύκλο δόλωσης.

Η φιλαρέσκεια χάνει έτσι τον παθολογικό της χαρακτήρα και γίνεται ένα φυσικό ένστικτο άμύνης που έπιτρέπει στη γυναίκα να βάλει τους υποψηφίους σε δοκιμασία, για να διαλέξη ποιός ανάμεσα τους είναι ο ικανότερος, για να ξευπρετήσει το σκοπό της αγάπης, σύμφωνα με την παρατήρησή του Μάρορ.

Η ανάγκη αυτή μιας έπιόδου δοκιμασίας των άνδρικών προτεροτήτων και ικανοτήτων είναι αναμεισθία και έκείνη που κάνει τις γυναίκες ν' αποκορούν έναν θαυμαστή πολύ θερμό και πολύ άνυπομένο. Γιατί, όπως παρατηρεί ο Άγγλος ψυχολόγος Άρθουρος Μακντόναλντ, «φαίνεται πως το ένστικτο οδηγεί τις νεαρές γυναίκες ν' αποκορούν έναν δομητικό έρωστή, χωρίς να έπηρεάζονται ούτε από τον χαρακτήρα, ούτε από την έπιδεικτικότητα, ούτε από τις ικανότητες τους».

Θα υπορούσαμε έτσι να πούμε ότι η φιλαρέσκεια με τη μορφή αυτή έπιβάλλεται στη γυναίκα και μόνο έστω για λόγους άξιοπρεπείας του φύλου της.

Και όμως, είναι σπανιότερη μορφή φιλαρέσκειας που συναντούμε στην τόσο βιαστική και δομητική εποχή μας. Αντίθετα, φαίνεται πως η γυναίκα έχασε σιγά-σιγά το φυσικό αυτό ένστικτο και το αντικατέστησε με μια νοσηρή μονία έπιδείξεως, που σκοτώνει κάθε άλλο αίσθημα μέσα της και της άσφαίρει όλη τη χάρη και τη δροσερότητα του φύλου της.

Εκείνο που δεν θέλουν να καταλάβουν οι γυναίκες είναι ότι η υπερβολική φιλαρέσκεια καταστρέφει τη φυσική του νοσηρία.

Οι πολύ φιλάρεσκες γυναίκες δεν γίνονται ποτέ ευτυχισμένες. Γιατί, πίσω από την ψευτιά της έπιδείξεως, υπάρχει πάντα ένα μεγάλο κενόν, που δεν θα μπορούσε να συμπληρωθεί με τίποτα. Αντίθετα, η άνεπιτηδευτή και άπληη φιλαρέσκεια, όταν έφυλίζεται μέσα στο πλαίσιο της φυσικής νοσηρίας, γίνεται ένα είδος έρωτοτροπίας, που θέλγει και συγκινεί.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ θα φθάση ως το Παρίσι!

Οι μεταβολές της ευρωπαϊκής ήπειρου

Οι κάτοικοι των Όλλανδικών άκτων παρακαλούν με ένδιαφέρον τις τελευταίες στιγμές της αγωνίας ενός νησιού, που σε λίγο θα έχη ένταξη σ' ένα πάντα μέσα στα νερά της Μάγχης.

Το νησί αυτό που λέγεται Χάμπελ είχε το 1802 έπιφάνεια 860 τετραγωνικών χιλιομέτρων και πολλές οικογένειες ψαράδων ζούσαν πάνω σ' αυτό. Άλλο από τότε η έπιφάνειά του μικραίνει όλοένα και σήμερα μόνο μια έκταση μερικών εκατοντάδων τετραγωνικών μέτρων ξεχωρίζει πάνω από τη θάλασσα. Φαίνεται άλλωστε, πως κι αυτή η μικρή έκταση θα καταποντισθεί πολύ σύντομα.

Η περίπτωση αυτή της Χάμπελ δεν είναι μοναδική. Κατά τον άμερικανό γεωλόγο Ρισαρτσόν, όλα τα νησιά και ένα σημαντικό μέρος των βορειοδυτικών άκτων της Ευρώπης θα έχουν την ίδια τύχη σ' ένα μέλλον που δεν θα είναι πολύ μακρινό.

Ο Άμερικανός έπιστήμονας προβλέπει ότι τα ύδατα του Άτλαντικού θα φθάσουν ως το Παρίσι και θα σκαρπώσουν βαθειές κοιλιές μέσα στο έδαφος της κεντρικής και νοτιοδυτικής Ευρώπης.

Πραγματικά, ο Άτλαντικός ώκεανός δεν φαίνεται να έχη καθόλου καλές διαθέσεις για τις ήπειρους, που ανεπήδησαν από τον πυθμένα του. Η έξαπτική του δύναμη είναι τρομακτική. Και δεν θα είναι καθόλου άπαιθανο, αν η Ευρώπη έχη μια μέρα την ίδια τύχη με τη θρυλική Άτλαντιδα.

Η αγωνία της ευρωπαϊκής ήπειρου είναι άξιοσημείωτη.

Στις άκτες της γαλλικής Γιρόνδης, η θάλασσα προχώρησε 1200 μέτρα σε διάστημα 90 έτών.

Στο Κορντουάν, το παλιό σχολείο με τον Ιστορικό πυργο του ύψωνταν κατά το Μεσαίωνα, σε απόσταση 7 χιλιομέτρων από την άκτή. Σήμερα, η βάση του βρέχεται από το νερό.

Στην Γκραβ υπολογίζεται ότι η θάλασσα κερδίζει τρία μέτρα κάθε αιώνα.

Στο Σαιν - Ζαν - ντε Λουζ διακρίνονται σε μικρή απόσταση από τις άκτες τα έρειπια ενός παλαιού μοναστηριού βενεδικτινών, που έχει σήμερα καταποντισθεί. Το μοναστήρι αυτό ήκμαζε ως τον 17ον αιώνα.

Πρός το μέρος της Όλλανδίας η εισέδυσις της θαλάσσης είναι ακόμη μεγαλύτερη. Κατά το παρελθόν, τεράστιες περιοχές κατεκλύθησαν έξαφνικά από τα νερά της θαλάσσης που κατεκλύσαν τα πάντα. Η μεγαλύτερη απ' αυτές τις καταστροφές ήταν το έτος 1321. Περισσότεροι από 100.000 άνθρωποι βρήκαν τότε το θάνατο. Κατά το 1430 επίσης η θάλασσα σκέπασε 140 χωριά. Από τους κατοίκους των έλαχιστων κατέρχωναν να διασωθούν.

Αντίθετα, ο Άμερικανός γεωλόγος προβλέπει μια έπекτασι της ευρωπαϊκής ήπειρου προς το μέρος της γαλλικής Γασκώνης. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, η θάλασσα αποβάσει σ' αυτές τις περιοχές περισσότερα από έξη εκατομμύρια κυβικών μέτρων άμμου κάθε χρόνο.

Όπως είναι γνωστό, όλη αυτή η περιοχή καλύπτεται από τις περίφημες θύνες, που είναι λόφοι άμμου ύψους 80 έως 200 μέτρων.

Όταν πνέει δυνατός άνεμος από το μέρος του ώκεανού ή μετακινείται αυτών των θυνών άποτελεί ένα θέαμα πραγματικά έπιτακτικό. Καμιά δύναμη δεν μπορεί να τις συγκρατήσει τότε και πολλές φορές κατά το παρελθόν έχουν έπικρατήσει πάνω σε ολόκληρα χωριά, έξαφανίζοντάς τα από το πρόσωπο της γης. Σ' ένα από αυτά τα χωριά, το Λισάον, διακρίνεται σήμερα μόνο η κορυφή του κυδωνοσταίου της εκκλησίας, που μοιάζει σαν έπιτύμβια πλάκα πάνω στον τόπο της τρομερής καταστροφής.

Υπολογίζεται ότι αυτές οι θύνες προχώρουν κατά 20 - 25 μέτρα προς το έσωτερικό κάθε χρόνο. Σε πολλές περιοχές, όμως, ξεπερνούν τα 500 μέτρα.

Η γαλλική κυβέρνηση, από μερικά χρόνια τώρα, φυτεύει δένδρα σ' αυτές τις θύνες για να τις συγκρατήσει. Άλλα τα αποτελέσματα είναι πολύ μέτρια.

Έξαπλώσις της θαλάσσης από το ένα μέρος, υποχώρησις από το άλλο, αυτοί οι δύο παράγοντες, λέγει ο Άμερικανός έπιστήμονας θα μεταβάλλουν την όψη της ευρωπαϊκής ήπειρου σ' ένα διάστημα που δεν θα είναι πολύ μακρινό.

Οι... αυτόπτες μάρτυρες

Στο Τέξας, ένας πλούσιος κτηματίας σκότωσε έναν άνθρωπο έπειτα από μια φιλονεικία μαζί του. Μετά το έγκλημά του, πλεγειόρησε σ' ένα γνωστό δικηγόρο της Νέας Υόρκης, παρακαλώντας τον ν' αναλάβει την υπεράσπισή του, αντί ποσό 5.000 δολαρίων. Κι εκείνος του άπάντησε:

«Αναχωρώ με το πρώτο άεροπλάνο μαζί με τρεις αυτόπτες μάρτυρες».

Περιπετειώδες αισθηματικό μυθιστόρημα κατά δικαστηρήν του Έκκεντρου συνεργάτου μάς κ. Χρ. Κ. Χαίροπούλου.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Άλφρεδος ντε Νεβάλ, νέος, πλούσιος, ξανογεννημένος με μία βαρκα από το Τρουβίλ για να ζωντανεύσει διάφορα τοπία, μα τον πιάνει ξαφνικά τρικυμία και βρίσκεται ναυαγός σε μία άδικη έρημη, κοντά στα ερείπια ενός παλιού μοναστηριού όπου καταφεύγει για να περάσει τη νύχτα του. Ξαφνικά όμως αντικρύζει έναν άνθρωπο να μπαίνει στα χαλασμένα, να φτάνει στο νεκροταφείο του μοναστηριού, να σκάβει, να κρύβει κάτι σε μία καταπακτή. Έντρομος ο Άλφρεδος ζαγυρνάει ως την αυγή όποτε τον παίρνει μία φάρμακα για να τον φέρει στο Τρουβίλ. Απ' τους φάρμακες μαθαίνει ότι το ερείπωμένο μοναστήρι συνορεύει με τον πύργο του Μπυρσί που ανήκει στον κόμητα Οράτιο Μπεζεβάλ. Η πληροφορία αυτή τον αναστατώνει. Γιατί ο κόμης είναι σύζυγος της Παυλίνης ντε Μενγιέν, της νέας που τόσο είχε αγαπήσει.

Ο νέος θέλει να εξακριβώσει το μυστήριο του ανώτατου που είδε στο νεκροταφείο του μοναστηριού και την άλλη μέρα φεύγει πάλι για τα ερείπια. Στο Ντιβ όμως μαθαίνει μία τρομερή είδηση: Η κόμισσα Παυλίνα ντε Μπεζεβάλ είχε δολοφονηθεί από τον παρκό του πύργου του αυζήνου της! Η είδηση αυτή τον αναστατώνει. Και πηγαίνει στον πύργο ως βοηθός φορά την αγαπημένη του. Εκεί όμως διαπιστώνει ότι το θύμα δεν είναι η Παυλίνα, αλλά μια άγνωστη!... Συγχρόνως ανακαλύπτει ότι ο κόμης είναι ο μυστηριώδης άγνωστος που νεκροταφεί. Κατόπιν αυτή τον πιάνει στο μοναστήρι να εξακριβώσει το μυστήριο. Σκάβει στο μέρος που έσκαψε κι' ο κόμης και βρίσκει ένα κλειδί. Άνοιξε κι' αυτό και μπαίνει σ' ένα σκοτεινό υπόγειο όπου είχε μπει κι' ο Μπεζεβάλ. Άνοιξε κι' δεύτερη πόρτα και βρήκε στο υπόγειο κενόταφο όπου ήταν θαμμένης η ανιψιόθετός του, η Μοναχίσσα Αθανασία. Άκουσε τον ήχο της ανιψιόθετός της να κλαίει. Μία κραυγή του ξεφεύγει: «Παυλίνα!...» Η κόμισσα — γιατί αυτή είναι η θαμμένη ζωντανή — τινάζεται επάνω, φτάνει στις κινκίδες που φράζουν το κενόταφο και φωνάζει: «Σώστε με!... Δεν θα πω τίποτε... Το όρκισμαι ότι μητέρα μου... Σώστε με!...» Ο νέος την ωθεί, την παίρνει μαζί του κι' αποφεύγουν να φύγουν για την Αγγλία. Φτάνουν πράγματι εκεί και συμφωνούν να παρουσιασθούν ως αδελφοί. Η κόμισσα αποφασίζει πλέον να αποκαλύψει το μυστικό της στον Άλφρεδο.

4ον

Δεν είν' ανάγκη να σου πω ποιά είνε η οικογένειά μου, γιατί την ξέρεις. Είχα τη μητέρα μου μόνη, και μερικούς μακρινούς συγγενείς. Είχα κάποια κοινωνική θέσι, κι' αρκετή περιουσία. Ο πατέρας μου άφισε πεθαίνοντας σαράντα χιλιάδες λίβρες εισόδημα. 'Επειδή ήμουν μοναχοκόρη, θα μπορούσε κανείς να πω πως ήμουν πλούσια.

Παρουσιάστηκα λοιπόν, στον κόσμο με τη φήμη πολυφώνου κληρονόμου.

Ξεχνάς να προσθέσεις, δέκομαι ο Άλφρεδος, τη μεγάλη σου ομορφιά και τη μεγάλη μόρφωσή σου. Ναι, Παυλίνα έκανες λαμπρή εντύπωση βγαίνοντας στον κόσμο... Ήσουν η βασίλισσα τότε σ' όλες τις γιορτές, σ' όλες τις δεξιώσεις... Σε πρωτοίχες στο σπίτι της πριγκίπισσας ντε Μπέλ... Οτι έκλεκτο είχε ή τέχνη, ήταν μαζεμένο το βράδυ εκείνο στα σαλόνια της. Ήσαν, κάποιος μίλησε για σένα... Γιατί να χτυπήσει η καρδιά μου ακούγοντας το άγνωστο ως εκείνη τη στιγμή όνομά σου;... Η πριγκίπισσα σηκώθηκε, σε πήρε απ' το χέρι, και σ' ώδηγησε στο βουδ της μελωδίας...

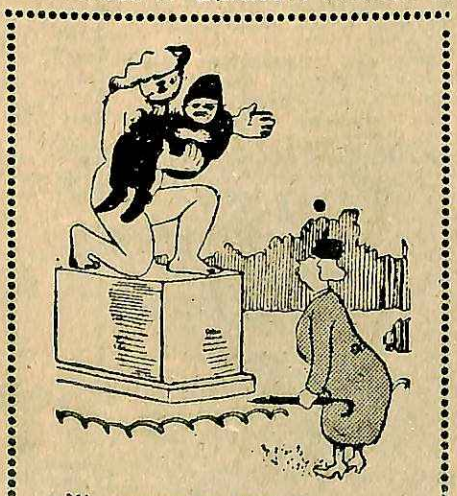
Βλέποντάς σε τόσο συγκινημένη, έτρεμα περισσότερο από σένα. Κι' όμως άγνωστες πώς μέσα σ' αυτό το λαμπρό πλήθος υπήρχε μία καρδιά άδερφή της δικής σου, μία καρδιά που χτυπούσε από φόβο, κι' ήταν έτοιμη να μεθύσει από το θρίαμβό σου!... Το στόμα σου χαμογέλασε, οι πρώτοι ήχοι της φωνής σου ακουστήκανε, τρεμουλιαστικοί κι' αδέσποτοι... Σε λίγο όμως, οι νότες σου βγήκανε καθαρές και κυνστάλλινες. Τα μάτια σου πάψανε να κιντάνε τη γη, προσπληθήκανε στον ουρανό... Τραγουδούσες ένα σκοπό του Μπελλίνι, μελωδικό κι' απλό. Όλοι σε χειροκροτούσαν μ' έθουσιασμό. Έγώ έκανα κάτι πιο πολύ: έκλαψα... Σε γεμίσανε συκαλητήρια, όλοι, έκτος από μένα, που σε κυττούσα μόνη... Η έσπεριδα συνεχίστηκε, η μουσική εξακολουθούσε, εγώ όμως, απ' τη στιγμή που απομακρύνθηκες απ' το πιάνο, δεν ξεκολλούσα τα μάτια μου από πάνω σου. Τη θυμάσαι αυτή τη βραδιά, Παυλίνα;...

Νομίζω πως τη θυμάσαι... απάντησε εκείνη γεμάτη ταραχή, κατακόκκινη, αναστατωμένη.

Ύστερα, σε ξανασυνάντησα πολλές φορές, και στη Γαλλία, και στην Ιταλία. Σε ξανάδα μέσ' οτις εσπεριδες νύχτες της Σικελίας, που νοιάζονταν τόσο με τις νύχτες της Ελλάδας... Δίπλα στην καταγάλανη θάλασσα, μέσ' στη μυρωμένη αύρα, η ομορφιά σου ξαναπροβάλλε για να δημιουργήσει την έκσταση του όνειρου... Καί, ξαφνικά, έφτασε ως έμένα ο φοβερός κεραυνός: Δεν ήσουν πια η Παυλίνα ντε Μενγιέν, μα η κόμισσα ντε Μπεζεβάλ... Άλλοιμονο!...

Ναι, άλλοιμονο... ψιθύρισε η Παυλίνα. Άλλοιμονο και για τους δύο μας!... Μείναν οι δύο τους άρκετη ώρα, αμίλητοι. Πρώτη συνήλθε η Παυλίνα, για να συνεχίσει τη διήγησή της:

Α, ήταν ωραίες καιρές, ο ευτυχισμένος καιρός της ζωής μου... Τα κορίτσια δεν ξέρουν να έκτιμούν την έλευθερία τους... Ναι, ήμουν ευτυχισμένη τρία χρόνια. Το καλοκαίρι πηγαίναμε στον πύργο μας, στο Μελέν. Το χειμώνα γυρίζαμε στο Παρίσι. Το καλοκαίρι περνούσε μέσα σ' έδοχικές γιορτές κι' ο χειμώνας μόλις έπαρκοι για τις διασκεδάσεις στην πόλη. Δεν μου περνούσε ποτέ απ' το νου πως μία ζωή τόσο καθαρή κι' αξέχαστη μπορούσε να...

Με συγκινεί, Ευδοξία, μα σου ράσθηκα να σε περιμένω!...

σκοτεινιάσει... Προχωρούσα μπροστά, γεμάτη χαρά κι' εμπιστοσύνη. Κι' έτσι, φτάσαμε στο φθινόπωρο του 1830...

Είχαμε για γειτονιάς μας στην έξω-χρή την κυρία ντε Λισιέν, που ο άντρας της ήταν κάποτε στενός φίλος με τον πατέρα μου. Μας κάλεσε ένα βράδυ, τη μητέρα μου κι' έμένα, για να περάσουμε την άλλη νύχτα στον πύργο της. Ο άντρας της, ο γιος της και μερικοί νέοι απ' το Παρίσι, θα μαζευόντουσαν εκεί για το κυνήγι του αγριογούρου.

Πήγαμε, εγώ κι' η μητέρα μου. Όταν φτάσαμε, οι κυνγοί είχαν κιόλα φύγει για το κυνήγι. 'Επειδή όμως το πάρκο ήταν τοιχογυρισμένο, εύκολα μπορούσαμε να τους βρούμε. Ο κ. ντε Λισιέν είχε μείνει για να μας κρατήσει συντροφιά, στη γυναίκα του, στην κόρη του, στην μητέρα μου και σε μένα. Ο Παύλος, ο γιος του, διηθύνε το κυνήγι.

Κατά το μεσημέρι, άνηλθε ο ήχος του κυνηγετικού κέρατος πολύ κοντά. Ο κ. ντε Λισιέν μας ξέγηγε πως ήταν το «θήραμα εν όψει». Το ζώο είχε πια κουραστεί φαίνεται, κι' αν θέλαμε να παρακολουθήσουμε την τελευταία φάση της τραγωδίας του έπρεπε να βιαστούμε. Εκείνη τη στιγμή έφτασε ένας άπ, δύο κυνγούς με μεγάλο κελύφισμα, και είδοίτοπις εκ μέρους του Παύλου πως ο αγριογούρου δεν θ' άργούσε ν' αντιμετώπιση τα σκυλιά. Ο κ. ντε Λισιέν, πήρε μία καραμπίνα, και την κρέμασε στη σέλλα του. Άνεδηκας κι' οι τρεις απάνω στ' άλογα, και φύγαμε. Οι δύο μητέρες μας τραβήσανε πεζές προς ένα περίπτερο.

Δεν άργήσαμε να συναντήσουμε τους κυνγούς, και μ' όλη την άποτροπή που μου προκαλούσε αυτό το φοβερό παιχνίδι, σε λίγο ή γρηγορόδα του τραξίματος, τα γαυγίσματα των σκυλιών, οι φωνές των κυνγών, μας παρασύρανε και μας, κι' άρχισαμε να καλτόζουμε, εγώ κι' η Λουκία, μισογελώντας, μισοτρεμένους, σαν τους καλότερους καβαλιέρους. Δύο-τρεις φορές είδαμε τον αγριογούρου να σκίζει σαν άστραπη τα δρομάκια, και, κάθε φορά, τα σκυλιά τον κυνηγούσαν κι' από πιο κοντά. Στα τελευταία, πήγε κι' ακούμπησε απάνω σε μία χοντρή βαλανιδιά, γύρισε, κι' άναμετρούσε όλους τους έχθρους του μαζί, με το φοβερό του μάτια πηγμένα στο αίμα!... Η σκηνή γινόταν σ' ένα άδεντρο μέρος του δάσους, που φαίνονταν περιήματα απ' το περίπτερο. Στα παραθύρα του κ. ντε Λισιέν κι' η μητέρα μου παρακολουθούσαν περιέργες το θέαμα.

Οι κυνγοί είχανε τοποθετηθή σε κύκλο, σαράντα ή πενήντα μέτρα μακριά απ' το μέρος που γινόταν ο αγώνας. Τα σκυλιά, έρεθισμένα είχανε ριχτεί όλα μαζί απάνω στον αγριογούρου. Από καιρό σε καιρό, έν' από αυτά πετιόταν οχτώ ή δέκα πόδια ψηλά, και ξανάφευγε ούρλιαζοντας και καταματωμένο. Ύστερα, ξαναρχιζότανε στη μέση της φοβερής πάλης, και, μ' όλες τις πληγές του, ξανάφευγε με καινούργια λύσσα απάνω στον έχθρο του... Αυτός ο φοιχτός αγώνας βάσταξε μόλις ένα τέταρτο, και σχεδόν δέκα ή δώδεκα σκυλιά είχανε θανάσιμα πληγωθή.

Αυτό το ματωμένο και σκληρό θέαμα ήταν για μένα μαρτύριο, και την ίδια έπιδραση είχε, φαίνεται, και στους άλλους θεατές, γιατί άκουσα τη φωνή της κ. ντε Λισιέν:

—Άρκετά πιά!... Άρκετά! Σε παρακαλώ, Παύλο.

Άμέσως ο Παύλος πήδηξε κάτω από τ' άλογό του, με την καραμπίνα στο χέρι, έκανε μερικά βήματα προς τον αγριογούρου, τον σημάδεψε ανάμεσα στα σκυλιά, και τραβήξε.

Την ίδια στιγμή, γιατί αυτό που άκολουθούσε ήταν γρήγορο σαν άστραπη, ο πληγωμένος αγριογούρου πέρασε ανάμεσα στα σκυλιά και, πριν ή κ. ντε Λισιέν προφτάσει να φωνάξει, βρόθηκε απάνω στο γυίο της!

Άκολουθούσε τότε μία φοβερή σιωπή. Η κ. ντε Λισιέν, ώχρη σαν πεθαμένη, με τα χέρια της τεντωμένα προς το παιδί της, δοκίμαζε να μιλήσει, μα δεν κατάφερε παρά να μουρμουρίσει:

—Σώστε τον!... Σώστε τον!...

Ο κ. ντε Λισιέν, ο μόνος άπλισμένος απ' όλους, σήκωσε την καραμπίνα του και προσπάθησε να σημάδεψει το έξαλλο ζώο. Μα ο Παύλος βρισκόταν από κάτω του, ή

πίδ μικρό παρέκκλιση της σφαίρας θα προκαλούσε το θάνατό του!... Ο πατέρας, θα σκότωνε το ίδιο το παιδί του... Μ' ένα τρεμουλιασμα άφισε την καραμπίνα του να πέσει, κι' έτρεξε προς τον Παύλο, φωνάζοντας:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Οι άλλοι κυνγοί τον άκολουθούσαν. Την ίδια στιγμή όμως, ένας νέος πήδησε κάτω απ' το άλογό του, και με τη σταθερή φωνή που ξέρει να προτάζει στον κίνδυνο, έλεγε:

—Τόπο όλοι!...

Άνοίξανε για ν' άφίσουνε να περάσει ο νέος. Οτι σου διηγούμαι, έγινε σε λιγώτερο από ένα λεπτό.

Όλα τα μάτια τότε προσπληθήκανε απάνω στο σκοπευτή και στο φοβερό στόχο του. Άκούστηκε μία ντουφεκιά. Άμέσως ο αγριογούρου, πληγωμένος θανάσιμα, κύλησε δυο-τρία βήματα μακριά απ' τον Παύλο, αλλά, απαλλαγμένος απ' το φοιχτό του αντίπαλο σηκώθηκε άμέσως με το κυνηγετικό του μαχαίρι, στο χέρι.

Η κυρία ντε Λισιέν έβγαλε μία φωνή και λιποθύμησε, η Λουκία κλονίστηκε απάνω στ' άλογό της, και θάπεφε αν δεν την κρατούσε κάποιος απ' τους κυνγούς. Πήδηξε κάτω απ' τον δικό μου τ' άλογο, κι' έτρεξε προς το μέρος της κυρίας ντε Λισιέν. Όσο για τους κυνγούς, αυτοί είχανε μαζευτεί γύρω απ' τον Παύλο κι' από το σκοταμένο αγριογούρου, έκτος από το φοβερό σκοπευτή που, ύστερα απ' την τουφεκιά του, ακούμπησε ήσυχα την καραμπίνα του στον κορμό ενός δέντρου.

Η κυρία ντε Λισιέν συνήλθε στα χέρια του γυιού της και του άντρα της. Ο Παύλος δεν είχε παρά μιάν έλαφροία πληγή στο μηρό. Μόλις πέρασε η πρώτη συγκίνηση, η κυρία ντε Λισιέν κτύπαζε γύρω της. Η θελή να έκφραση τη μητρική της εύγνωμοσύνη στο σωτήρα. Γύρισε άπληστα με το βλέμμα τον κυνήγο πουχε σώσει το γυίο της. Ο κ. ντε Λισιέν άνατένε την πρόθεσή της, και της τον έφερε. Η κυρία ντε Λισιέν τον άρπαξε το χέρι, θέλησε να τον ευχαριστήσει, έβασσε σε κλάματα, και δεν μπόρεσε να ψελλίσει παρά τις λέξεις:

—Ό!... Κύριε ντε Μπεζεβάλ!...

Ήταν αυτός! Ο άνδρας που ήτανε μοιραίο να παύει τόσο φοβερό ρόλο στη δική μου ζωή. Έτσι τον είδα για πρώτη φορά, τριγυρσμένο απ' την εύγνωμοσύνη μιάς δολόκληρης οικογένειας, κι' από την αίγλη της δυνατής συγκίνησης που μουχε προκαλούσε αυτή η σκηνή... Ο ήρωας, ήταν ένας νέος άνθρωπος χλωμός, περισσότερο κοντός παρά ψηλός, με μαύρα μάτια και ξανθά μαλλιά. Μόλις τον πρωτόδλεπε κανένας, δεν τον έκανε πάρα πάνω από είκοσι χρονών. Είχε χλωμά κι' άδύνατα χείλια, δυοσφα δόντια και γυναικεία χέρια. Μα ή πρώτη εντύπωσή που μου προκάλεσε ήτανε περισσότερο άποτροπή παρά συμπάθεια. Μέσα στη γενική συγκίνηση, ο μόνος που στεκότανε ψυχρός κι' άπαθής ήταν αυτός, ο σωτήρας, που μία μάνα τον ευχαριστούσε με δάκρυα για την σωτηρία του παιδιού της.

Το κυνήγι είχε τελειώσει. Γύρισαμε στον πύργο. Μπαίνοντας στο σαλόνι, ο κόμης Οράτιος ντε Μπεζεβάλ ζήτησε συγγνώμη, που δεν μπορούσε να μείνει περισσότερο. Είχε μία υποχρέωση, έλεγε, να δειπνήσει στο Παρίσι. Του παρατήρησαν πως είχε δεκαπέντε λέχνες να κάνει και δεν θα έβγαζε στην ώρα του. Ο κόμης απάντησε μ' ένα ψυχρό χαμόγελο πως το άλογό του είχε συνηθίσει σ' αυτές τις κούρσες, και διάταξε τον υπηρέτη του να του το φέρη.

Αυτός ο υπηρέτης ήταν ένας Μαλαίος, που ο κόμης Οράτιος είχε κουβαλήσει μαζί του από ένα ταξίδι του στις Ινδίες. Ο Μαλαίος είχε διατηρήσει τη φορεσιά του τόπου του. Άν και βρισκόταν στη Γαλλία εδώ και τρία χρόνια, δεν μιλούσε παρά τη μητρική του γλώσσα, που ο κόμης ήξερε άρκετάς λέξεις της, κι' έτσι μπορούσε να συνηνωθή μαζί του.

Στη διαταγή του κόμητος, ο Μαλαίος υπάκουσε με προθυμία, και, μέσ' από τα παράθυρα του σαλονιού είδαμε σε λίγο στην αυλή, έτοιμα, σελλωμένα, δυο άλογα που ήτανε, πραγματικά, δυο θαυμαστά ζώα. Όλοι συνοδώνεμα τον κόμητα ως την είσοδο του πύργου. Η κυρία ντε Λισιέν τούσφιξε και τα δυο χέρια μέσ' στα δικά της, ίκετεύοντάς τον να ξαναρθά. Ο κόμης

τό υποσχέθηκε οίχνοντας ένα γρήγορο βλέμμα επάνω μου, που έκανε τα δικά μου μάτια να σκύβουνε στο έδαφος ντροπαλά.

Όταν ξανασέκασα τα μάτια μου, ο κόμης βρισκότανε κιόλας απάνω στ' άλογό του. Μας έστειλε ένα γενικό χαιρετισμό, κούνησε στον Παύλο το χέρι φίλικά, κι' άφινότανε το χαλινάρι του άλόγου του χάθηκε σε λίγα δευτερόλεπτα στο στρίψιμο του δρόμου.

Καθένας είχε μείνει στην ίδια θέσι, παρακολουθώντας τον σιωπηλά. Γιατί υπήρχε σ' αυτό τον άνθρωπο κάτι που έπείθελε την προσοχή. Ο κόμης φαίνότανε πλάσμενος όλο μ' αντίθετες. Γι' αυτούς που δεν τον γνώριζαν, είχε την άδύνατη και λυμφοτική εμφάνιση ενός άθροάπου πουχε προσβληθή από οργανική άρρώστεια για τους φίλους και τους συντρόφους του, ήταν ένας άνδρας από σίδερο, που άντεχε σε κάθε κορούσι, που περιφρονούσε όλες τις συγκινήσεις, που δαμάζε όλες τις εναντιότητες. Ο Παύλος τον είχε δη να περηνά νύχτες δολόκληρες, είτε γλεντώντας είτε χαροποιάζοντας. Καί, την άλλη μέρα, ένώ ο σύντροφοι του τραπέζιού ή του παιχνιδιού του κοιμόντουσαν, αυτός έθευγε, χωρίς να κοιμηθί ούτε μία ώρα, για ένα κυνήγι ή για νέα περιπέτεια με καινούργια συντροφιά που την κούραζε σαν την πρώτη, χωρίς ή κούραση να φανή απάνω του παρά με μία χλωμάδα πιο έντονη κι' έναν ξερό βήχα που του ήτανε συνηθισμένος και γινότανε πιο δυνατός κι' επίμονος.

Δεν ξέρω γιατί άκουγα όλες αυτές τις λεπτομέρειες μ' ένα διασμένο ενδιαφέρον. Δίχως άλλο, ή σκηνή πουχα παρακολουθήσει, ή ψυχραιμία ή υπεράνθρωπη πουχε δείξει ο κόμης, ή συγκίνησή πουχα νούσει, δικαιολογούσανε αυτή την προσοχή που μ' έκανε ν' άκούω άπληστα όλα όσα λέγανε γι' αυτόν.

Αναγγέλλανε πως το δέπνιο, ήταν έτοιμο. Η συζήτηση κοιμένη για λίγη ώρα, ξανάρχισε στα έπιδόρπια με καινούργια ζωηρότητα. Κι' έπειδή όρισμένα προτερήματα που αποδίδαν στον κόμητα ήτανε συζητήσιμα, μιά έλαφροία φιλονεικία άρχισε γύρω απ' τον περίεργο τρόπο της ζωής του, απ' την περιουσία του που ή πηγή της ήταν ανεξάντλητη όσο κι' άγνωστη, κι' από το θάρρος του, που ένας απ' τους συνδαιτημένους δικαιολογούσε σαν αποτέλεσμα της μεγάλης επιδεξιότητας του κόμητος στη χρήση του σπαθιού και του πιστολιού.

Τότε ο Παύλος έγινε ο υπερασπιστής εκείνου που τουχε σώσει τη ζωή. Ο κόμης Οράτιος ήταν ένας από τους πιο τίμιους ευπατόριδες, έλεπε. Η περιουσία του προερχόταν απ' την κληρονομιά ενός θείου της μητέρας του, πουχε ζήσει δεκαπέντε χρόνια στις Ινδίες. Όσο για το θάρρος του,

ήτανε σύμφωνα με τη γνώμη του ένα πράγμα αδιαφιλονίκητο. Γιατί, όχι μόνο είχε δοκιμαστή σε μερικές μονομαχίες που ο κόμης είχε βγή σχεδόν χωρίς γρατζουνιά, μ' άκόμα και σ' άλλες περιστάσεις. Ο Παύλος διηγήθηκε πολλές τέτοιες. Μιά απ' όλες όμως χαράχτηκε βαθεία μέσ' στο μυαλό μου:

Ο κόμης Οράτιος, σφάνοντας στη Βουδαπή, βρόχε το θείο του πεθαμένο, μιά διαθήκη όμως ευνοϊκή των περίμενε για να τον παρηγορήσει. Καμιά ένσταση δεν άκούλούθησε, αν και δυο νεαροί Άγγλοι, συγγενείς του πεθαμένου — ή μητέρα του κόμητος ήταν Άγγλίδα — βρισκόντουσαν στον ίδιο βαθμό συγγενείας με το μακαοίτη. Οι δυο αυτοί νέοι Άγγλοι, βλέποντας πως ο κόμης ήταν ο μοναδικός κληρονόμος, δεν διαμαρτυρήθηκαν καθόλου. Ήταν, άλλωστε, και οι δυο τους πλούσιοι και ύπηρετούσαν στο βρετανικό στρατό, στη φρουρά της Βουδαπής. Δεχτήκανε λοιπόν τον ξάδερφό τους, αν όχι μ' άφοσίωση, πάντως μ' αγένεια, και, πριν απ' την άναχώρησή του για τη Γαλλία, του πρόσφεραν ένα γεύμα άποχαριστήσιμο, μαζί με τους συναδέλφους τους, αξιωματικούς στο ίδιο σινταγμα.

Ήτανε τέσσερα χρόνια νεώτερος εκείνη την εποχή, και φαίνότανε μόλις δεκαοχτώ χρονών, αν κι' ήτανε πραγματικά είκοσιπέντε. Το κομψό του άνσθημα, το χλωμό του χρώμα, ή άσπριλα των χειρών του, διναν ή εντύπωση γυναικας μεταμορφωμένης σ' άνδρα... Κι' έτσι, με την πρώτη ματιά, ή Άγγλοι νομίσανε πως το θάρρος του κόμητος θάταν άνάλογο με την εμφάνισή του. Ο κόμης πάλι, μ' αυτή την οδυέρεια που τον διακρίνει, κατάλαβε άμέσως την εντύπωση πουχε προκαλέσει, και, βέβαιος για την ειρωνική πρόθεσι εκείνων που τον φιλοξενούσαν, άποφάσισε να μην έγκαταλείψη τη Βουδαπή, χωρίς ν' άφιση το πέρασμά του κάποια άνάμνησι. Μόλις κάθισαν στο τραπέζι, οι δυο νεοί άξιωματικοί ρωτήσανε το συγγενή τους αν μιλούσε άγγλικά. Ο κόμης όμως, αν κι' ήξερε αυτή τη γλώσσα σαν τη μητρική του, απάντησε με μετριοφροσύνη πως δεν καταλάβαινε λέξι, και παρακάλεσε να μιλάνε γαλλικά σ' όποια συζήτηση θα έπιθυμούσαν να πάρη κι' εκείνος μέρος.

Αυτή ή δήλωση άνακούφισε πολύ τους συνδαιτημένους και, απ' το πρώτο σεργιρίσματος, ο κόμης είδε πως ήταν ο στόχος μιάς εξακολουθητικής ειρωνείας. Ωστόσο κατάπινε όσα άκούγε, με το χαμόγελο στα χείλια και το κεφάλι στα μάτια, μόνο που τα μάγουλά του γύλανε πιο χλωμά, και δυο φορές τα δόντια του σπάσανε τα χείλια του ποτηριού πουφέρνε στο στόμα του... Στα έπιδόρπια, ο θορύβος μεγάλωσε με την έπίδρασι των γαλλικών κρασιών, κι' ή συζήτηση έπεσε στο κυνήγι. Τός ρωτήσανε

—Παίξτε τον άγγλικό ύμνο, να μαζέψουμε τις καρέκλες!... (Σκίτσος Π. Παυλιδής)

με τον κόμπα τι είδους θηρία κυνηγούσε στη Γαλλία και με ποιόν τρόπο. Ο κόμπος, αποφασισμένος να παίξει το ρόλο του ως το τέλος, απάντησε ψήχνα πως κυνηγούσε ποτέ στην πεδιάδα πεδρικές και λαγούς, τότε στο δάσος αλεπούδες κι' ελάφια.

—Χα χα!... είπε γελώντας ένας απ' όλους. Κυνηγάτε οπωσδήποτε λαγούς, άκακες αλεπούδες κι' ελάφια!... Έ, λοιπόν, έμεινε εδώ κυνηγάμε τίγρεις!

—Και με ποιόν τρόπο?... ρώτησε ο κόμπος. Οράτιος, κάνοντας τον έκπληκτο.

—Με ποιόν τρόπο?... απάντησε ένας απ' τη συντροφιά. Μά, ανθεσασμένοι άπάνω σ' ελέφαντες, με σκλάβους, που οι μισοί τους είν' άπληστοί, με δρόματα και τσεκούρια κι' αντίστοιχίζουμε πρώτοι το θηρίο, ενώ οι άλλοι μισοί μας γεμίζουν τα ντουφέκια, κι' έμεις πυροβολούμε...

—Πρέπει νάνε πολύ διασκεδαστικό... είπε ο κόμπος.

—Το δυστύχημα είνε που φεύγετε τόσο γρήγορα, αγαπητέ μου ξάδερφε, είπε ο ένας απ' τους συγγενείς του, άλλωστε θα μπορούσατε να κυνηγήσετε μαζί μας!.

—Αλήθεια... ξανάπε ο 'Οράτιος, ελπίζω πολύ που θα χάσω μια τέτοια ευκαιρία, καί, αν δεν ήτανε να περιμένω πολλόν καιρό, σάς δοκίμιζαί πως θάμεινα!...

—Όμως, είπε ο πρώτος απ' τους δυο εξαδέλφους του, βρίσκειται ακριβώς τρείς λύτες μακριά από δω, κοντά σ' ένα βάλτο, στη ρίζα του βουνού, μια τίγρις με τα μικρά της. Οι 'Ινδοί που τους πήρε τα πρόβατα μάς είδοποιήσαν για την παρουσία της υλίας γτής. Θάπρεπε κανονικά να περιμένουμε να μεγαλώσουν τα μικρά, για να διοργανώσουμε ένα κανονικό κυνήγι. Άφου έχουμε όμως την έκαιρετική ευκαιρία να σάς ευχαριστήσουμε, θα συνηθέσουμε το κυνήγι καμιά δεκαπενταριά μέρες...

—Σας είμαι εξαιρετικά ευγνώμων, είπε ο κόμπος με μίαν υπόκληση. «Καί, είσαστε βέβαιον πως ή τίγρις είνε εκεί που νομίζετε...»

—Χωρίς καμιά αμφιβολία, —Καί ξέρετε που βρίσκεται ή φωλιά της;

—Είνε εύκολο να τη διακρίνη κανείς ανθεαίνοντας σ' ένα βράχο απ' όπου φαίνεται ο βάλτος. Τα μονοπάτια της είνε χαράγμένα ανάμεσα από σπασμένα καλάμια, κι' όλα καταλήγουνε σ' ένα κέντρον, σάν τις άγνιες ενός άστρου.

—Έ, λοιπόν, είπε ο κόμπος γεμίζοντας το ποτηρί του, ενώ σηκώνοντας όρθος, σάν ναθέλε να κάνει πρόποση, πίνω γι' αυτόν που θα πάη να σκοτώση την τίγρι μέρ' στη φωλιά της, ανάμεσα στα δυο μικρά της, μόνος του, πεζός, χωρίς άλλο όπλο απ' αυτό το μαχαίρι!...

—Είσαστε τρελλός;... του φώναξε ένας απ' τους συνδαιτημένους.

—Όχι, κύριοι... Δεν είμαι τρελλός... απάντησε ο κόμπος με μια πικρά ανακατεμένη με περιδρόνησι. Κι' ή απόδειξη είνε πως ανανεώνω την πρότασή μου. Άκούστε λοιπόν καλά, για να ξέρε κανείς με τί ύποχρέωση δένεται αδειάζοντας το ποτηρί του: Πίνω στην υγεία εκείνου που θα πάη να σκοτώσει την τίγρι μέσα στη φωλιά της, ανάμεσα στα δυο μικρά της, πεζός, και χωρίς άλλο όπλο εκτός απ' αυτό το μαχαίρι!

—Άκολούθησε μια στιγμιαία σιωπή, και στο διάστημα αυτό ο κόμπος ρώτησε διαδοχικά όλα τα ματιά, που, ένα-ένα καμινώσανε μπροστά στο δικό του!

—Κανένας δεν απαντάει;... είπε μ' ένα χαμόγελο. Κανένας δεν τολμάει να δεχτεί την πρότασή μου;... Έ, λοιπόν, τότε θα πάω εγώ!... Κι' αν δεν πάω, θα πείτε πως είμαι ένας δειλός, όπως κι' εγώ λέω, πως είσαστε άτιμοι!

—Υστερα απ' αυτά τα λόγια, ο κόμπος άδειασε το ποτηρί του, το άκούμπησε ψήχνα στο τραπέζι, και, προχωρώντας προς την πόρτα, είπε:

—Αύριο, λοιπόν, κύριοι...

—Καί βγήκε. —Την άλλη μέρα, στις έξη το πρωί, ήταν έτοιμος γι' αυτό το φοβερό κυνήγι, όταν οί χτεσινόν συνδαιτημένους του υπήκανε στην κάμαρά του. Έρχοντοσαν για να τον παρακαλέσουν να παραιτηθ' απ' το τρομερό του σχέδιο, που το αποτέλεσμα του θάτανε χωρίς άλλο θανάσιμο γι' αυτόν, ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η ΦΥΝΕΧΙΑ

Η Άλληλογραφία μας

Άπελπισμένην, Χαλκίδα: Νά διακοφέτε πάσαν αγένην. Αυτό είνε το πλέον συντόν που έχετε να καμείτε. Κι' αν υπάρχουν καλές διαθέσεις να πραγματοποιηθ' ο πόθος σάς, χωρίς να εκτεθείτε. Άν, εξακολουθήσατε αντίθετος την πορεία σας στον άσπρη αυτό δρόμο, υπάρχει κίνδυνος να εμπεδίσετε πρό κρημνίσ. Μάς ένοιασε. Στο μικρό μάλιστα μέρος που ζήτη τέτοιες περιπτώσεις είνε πολύ λίγόν, έπικινδύνες, όλεθριες. Ά.Ε. Μ.π.α.μ.ο.ύ.τ.η.ν. Θεσσαλονίκη: Δεν ένεκρίθησαν. Τ.Χ., ένταθα: Δεν πρέπει να χάνετε την ψυχραιμία σας, όταν γράφετε μια έπιστολή. Τα θέμα για τη Χοιρή δεν ένεκρίθη. Γ.Ν. Ζιζωγαν, ένταθα: Ευχαριστούμε. Δεν ένεκρίθησαν. Γ.Χατζεπούλου, Πειραιά: Άδυνατούμε να σάς ευχαριστήσουμε. Γ.ρ. Σ.γ. Ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Β.Λαριστιάδην, Άεροπ. Βάσιον Σέδες: Έπιστρέφεται. Ά.δ. Μακρή, Ν. Φάληρον: Ζητήστε πληροφορίες από την Γ. Γραμματεία του Υπουργείου Έσωτερικών. Ά.Μ.π.λ.ύ.ρ.α. Θεσσαλονίκη: Δεν δημοσιούμε τέτοιες άγγελίες. Τα γραμματόσημα έπιστράφησαν. Φραίντον, Κέρκυρα: Δεν βρίσκονται στο Χολυγουντ. «Π.ο.λ.λ.ο.ς κ.η.χ.αν.ι.κ.ο.ύ.ς κ.α.ι. ή.λ.ε.κ.τ.ρ.ο.λ.ο.γ.ο.υ.ς τ.δ.ν. Ά.θ.η.δ.ν. και ό.λ.ο.κ.ή.ρ.ο.υ. τ.η.ς. Έ.λ.λ.ά.δ.ο.ς: Γιατί δεν υπογράφετε την έκκλησί σας, αγαπητοί κύριοι; Μηπως δεν έχετε ιδεάν περί τίνος πρόκειται; Φ.λερδύ, Άμστερνταμ: Συμβουλευθήτε καλύτερα τη μητέρα σας, «Μαθ.τ.η.ν. Ε.». Δεν ένεκρίθησαν. Γράμμε σχετικές στον κ. Λαδά. Σ.ώ.τ.α.ν. Ιωάννινα: Δεν ένεκρίθησαν. Ι.Ν.Μ. Μαθιουδάκη, Καμείρι: Οι όροι συνδρομάν έσωτερικού είνε οι έξης: Έτησίως: 37.000 δραχ., έξαμηνια: 20.000 δραχ., και τριμηνια: 10.000. δραχ. Όταν όμως το τεύχος στέλλεται «αυστημένον», αϊ συνδρομαί είνε: Έτησίως: 50.000. δραχ., έξαμηνια: 30.000. δραχ., και τριμηνια: 15.000. δραχ. Ρ.ε.α. Β., ένταθα: Πίσω από τις εικόνες των «άστρων» δεν δημοσιούμε μυστηριώδη μας. Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Δ.Μασιουράδην, πυροβολητήν: 'Η διεύθυνσις του 'Αμερικανικού Προβείου είνε: Βασιλ. Σοφίας, αριθ. 2. Για τα πρόσωπα του ενδιαφερομέ, στείλτε τα γραμματόσημα του Προβείου. Γ.ρ. Σ.α.δ.β.ι.ν.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν. Θεσσαλονίκη: Θά δημοσιώθ' με τη σειρά του. Ι.Δ. Ζωγράφον, Σέρρες: Δεν ένεκρίθη. Σ. Άχελιάστον, Λευκάδα: Τεύχος έστάλη. Β.Ματ.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν. Πειραιά, Παν. Ζαχ. Ιωάννινα, Ά.ρά.μ. Κιλίκης: Τα σταυρολέα σας ένεκρίθησαν και θά δημοσιεύθουν με τη σειρά τους. Ρ.Ι.—Κ.Ω.Σ.: Το άπό 20)9)46 σταυρολέα σας ένεκρίθη. Ι.Α.Β.α.δ.: Τα άπ. αριθ. 49 και 52 σταυρολέα σας ένεκρίθησαν και θά δημοσιεύθουν με τη σειρά τους. Γ.Τ.ο.ι.ρ.λ.η.ν. Θεσσαλονίκη: Δεν ένεκρίθη. Ζ.ικ. Π.ε.τ.ρ.ι.δ.η.ν. Καλλιθέα: Λανθασμένο. Δεν ένεκρίθη. Σ.Κ.ό.κ.α.λ.η.ν. Μουζάκι: Αυτό που μάς στείλατε δεν είνε σταυρολέα και φυσικά δεν ένεκρίθη. Γ.Λαμπροπούλου, Τρίπολι: Καλό. Θά δημοσιευθ' Α.Σ.Κ., ένταθα: Δεν ένεκρίθη. Γ.Π.η.λ.ί.χ.ο.ν. Άνδρουτσό, Χαλκίδος: Δεν ένεκρίθη. Για τα διηγήματα, δεν διαβέβαιε άκομη άρκετό χώρο. Δ.Ι.ο.π.ν. Τόννην, «Σύρον»: Τα δυο σταυρολέα δεν ένεκρίθησαν. Μ.α.μ.ι.δ.η.ν. Καβάλλα και 'Ο.ρ.ε.σ.τ.η.ν. Σ.ι.δ.η.ρ.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν. Βέροια: Δεν ένεκρίθησαν. Άναγνωστάτ.η.ν.Ι.Γ.ν. Καλλιθέα και Γ.ο.λ.ά.ν.δ.α. Ρετόνη: 'Η διεύθυνσις της 'Εσθ.ρ. Ουίλιαμς είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Τα κ.τ.κ.η.ν. άναγνώστ.α.ν. 'Η διεύθυνσις της 'Ινγκριντ Μπέρνκμαν είνε: R.K.O. Radio Pictures Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. «Σ.ύ.ν.ν.ο.υ.α.»: Ζητήστε σχετικές πληροφορίες από την αντιπροσωπεία της εταιρείας «Metro-Goldwyn-Mayer», δόδος Εσπόλ.δ.ος αριθ. 10. Μ.Μ.α.ρ.γ.α.ρ.η. Άμστερνταμ: 'Η διεύθυνσις της Betty Grable είνε: Fox Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. «Π.ι.π.ι.τ.ο.ς.Κ.ό.ρ.ς»: 'Η διεύθυνσις τοί Clark Gable είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. S.U.A. Δεν γνωρίζουμε δυστυχώς την διεύθυνσι κανενός «άγνώστου και άποτυχημένου ήθοισιού». Π.Μ.Μ.α.λ.α.τ.ι.ν.ι.ω.τ.η.ν. ένταθα: Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. 'Η διεύθυνσις της Hedy Lamarr είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. S.U.A. Μ.Γ.κ.ί.κ.α.ν. Μυτιλήνη: 'Η διεύθυνσις της Ντανιέλ Νταριέ είνε: Societe Parisienne de Distributions Cinematographiques, 12, Boulevard de la Madeleine, Paris France. «Ρ.ο.υ.μ.ε.λ.ι.ω.τ.ι.κ.ο. π.α.δ.ι.θ.». Ναυπάκτον: 'Η διεύθυνσις της Diana Darbin είνε: Universal Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. και τοί Tyron Power: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. S.U.A. Κ.ό.λ.λ.α.ν.Γ. Β.α.σ.ι.λ.ά.κ.η.ν. Σ.τ.Γ. 512 Β., Δεν ένεκρίθη. Τ.Α., Πάτρας: Δεν υπάρχουν περισσότερες

πληροφορίες. Άποτανήθη στο 'Ιεπανικό Προβ.έ.ν.ο.ν. Β.ά.ν.ι.α.ν. Θεσ.νίκη: 'Η διεύθυνσις τοί James Cagney είνε: Warner Bros Studios, Burbank, Calif. U.S.A. τοί Charles Boyer: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. και τοί Pierre Blanchard: Societe Parisienne de Distribution Cinematographique 12, Boulevard de la Madeleine, Paris, France. MO-MI. Μεσολόγγιον. Στείλτε τα γραμματά σας μέσω του 'Αμερικανικού Προβείου. 'Ι.ω.ή.λ. Μ.ά.λ. Δεν ένεκρίθη. 1—3—7, Λευκάδα: Μέσω του 'Αμερικανικού Προβείου. «Μ.ι.κ.ρ.ο.ν.φ.ί.λ.ο.ν.τ.ο.ύ. «Θ.η.σ.α.ρ.ο.ύ.», Άσπρον: Άτεχνον. Δεν ένεκρίθη. «Ά.π.ο.γ.ο.η.τ.ε.υ.μ.έ.ν.η.ψ.ο.γ.η.», Άλεξάνδρειαν: Τόμους δεν έχουμε. Τεύχ.ό.μ.ας υπάρχουν. Άξια έκαστον τεύχος ή σημερινή, στην όποιαν θά υπολογίσετε επί πλέον δραχ. 1200 ταχυδρομικά τέλη. Το τεύχος στέλνεται «αυστημένον». Άποστολή χρημάτων μέσω Τραπεζής ή δι' έπιταγής. Ά.Α.Ν. Χ.ρ.ι.σ.τ.ο.δ.ο.ύ.λ.ο.υ. 'Ηλαιοπολιν: Τα τεύχη εστάλησαν στο πρακτορείον Καίρου, άπ' όπου θά τα παραλάβετε, καταβάλλοντας την άξια. «Μ.ι.α.ν.ά.ν.α.γ.ν.ώ.σ.τ.ρ.ι.α.ν.»: Έχετε άδικο. Το σχετικό άρθρον δημοσιεύθηκε ό' ένα άπό τα σ.α.δ.α.ρ.ώ.τ.ε.ρ.α. γ.α.λ.λ.ι.κ.α. περίοδικά. Χ.α.τ.ζ.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν. Καλάμας: Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το ποίημα πολύ άτεχνό. Φ.ο.ύ.λ.α.ν.Κ.ο.κ.κ.ι.ν.ι.ω.τ.η.σ.α.ν. 'Η διεύθυνσις της Ντόρθου Λαμάρ είνε: Paramount Studios, Hollywood Calif. U.S.A. Μ.α.ί.ρ.η.ν. Ρ.ι.ζ.ά.κ.ο.υ. Ένταθα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Στείλτε το γράμμα σας μέσω του 'Αγ.γ.λ.ι.κ.ο.ύ. Προβείου. Κ.Ε.Γ., Λαοινίδον: Άρ.ή.σ.α.μ.ε. «ήν δινάται μάς να άγκαλιώθ' και να συλλάβ' το βάθος της έννοιας του έργου σας, αλλά δεν καταλάβαμε πολλά πράγματα. Δεν είνε και τόσο άπαραίτητο να το εκδώσετε. Άρ.κ.εί. να γράψετε «Άκόσμητον 'Αθηνά» στο φάκελλο και το γράμμα σας θά φθάσ' στον προορισμό του. Χ.Π.ε.τ.ρ.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν. Καλάμας: Το διηγημα του φίλου σας δεν ένεκρίθη. Λ.ο.υ.κ.ά.ν.Δ.η.μ.η.τ.ρ.ι.α.δ.η.ν. Χάρσιον Γηροκομείον (Θεσ)νίκη: Θά σάς στέλνουμε κάθε έβδομάδα τρία τεύχη. «Χ.α.μ.έ.ν.η.ν.Ε.ύ.τ.υ.ί.α.», Καλάμας: Αντιμεταπίστε τη ζωή με θάρρος. Να της πείτε πως την αγαπάτε! «Ο.ν.ε.ι.ρ.ο.π.ό.λ.ο.κ.ο.ρ.ί.τ.ι.σ.», Σαλαμίνα: 'Ο συνεργαστής σας βρίσκεται στο Παρίσι. Μόλις γυρίσ', θα συνεχίσ' τη συνεργασία του. Ά.γ.κ.ό.π.Γ.κ.ο.υ.λ.μ.π.ε.κ.ι.ά.ν. Καβάλλα: Δεν γνωρίζουν την διεύθυνσιν του. Χ.Μ.ι.χ.η.λ.ί.δ.ο.υ. Καβάλλα: Έγράψαμε σχετικές στον αντιπρόσωπόν μας, στη Νέα Υόρκη. Σ.τ.ρ.α.τ.ι.ω.τ.η.ν.Κ.Γ., Καβάλλα: 'Η διεύθυνσις τοί Clark Gable είνε: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Β.Τ.σ.α.ν.ί.κ.η.λ.ο.υ. Βόλον: Άτεχνα. Δεν ένεκρίθησαν. Ε.έ.η.ν.ν. Θεσ)νίκη: Άδυνατούμε να σάς ευχαριστήσουμε. «Α.γ.γ.έ.λ.ο.ν.Ά.τ.τ.ι.κ.ό.ν.Λαμιν: Δεν διαβέβαιε άκομη άρκετό χώρο για τη δημοσίευσιν συνεργασίας άναγνωστάν. Ρ.Κ.α.τ.σ.ο.υ.ρ.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν.Π.Φάληρον: Καί σάς δίνουμε την ίδια άπάντησι. Ευχαριστούμε. Α.Β., Κύπρον: Πρόκειται για τα φύλλα του δένδρου. Ά.ν.α.γ.ν.ώ.σ.τ.ή.ρ.ι.ο.ν.ή. «Α.Ι.γ.λ.η.», Σύμην: Για στέλνουμε κάθε έβδομάδα ένα τεύχος. Ρ.έ.ν.α.ν.Κ., ένταθα: Ευχαριστούμε. Έδωθη στον άρμόδιο συντάκτη. Άν. το βρή καλό θά το δημοσιώσ' Σ.τ.α.μ.ο.ν.Κ., Θήβας: Ζητήστε τα τεύχη που σάς λείπουν από το έκεϊ Πρακτορείον 'Εσθ.μ.ε.ρ.ι.δ.ων. Θά δημοσιώσαμε προσέχως αυτά που σάς ενδιαφέρουν. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Κ.Τ.σ.α.κ.ι.α.κ.η.ν. Σ.τ.Γ.Γ. 915 Α': Σας ευχαριστούμε. Περισσότερο κείμενο μπορούμε δυστυχώς να δημοσιώσουμε. Π.Μ.α.λ.τ.σ.ι.ν.ι.ω.τ.η.ν. Ένταθα: Μόνον το 'Αγγλικόν Προβ.έ.ν.ο.ν. θά σάς πληροφορήσ' για όλα αυτά. Μ.α.ρ.ί.α.ν.Δ., Πάτρας: Δεν ένεκρίθη. Κ.ο.μ.ο.π.ο.ν.α.ι.ο.ν. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Τέτοια άρθρα δημοσιεύονται άπό καιρό έκεϊ καιρόν. Κ.Σ.π.η.λ.ι.ω.τ.ό.π.ο.υ.λ.ο.ν.Μαζέικα Καλαφρύτων: Σας ευχαριστούμε. Έχει άρκετή σάτυρα. Δεν διαβέβαιε όμως άρκετό χώρο για τη δημοσίευσιν συνεργασίας. Ε.Λ.ύ.τ.σ.ι.κ.α.ν. Ένταθα: Δυστυχώς δεν την γνωρίζου. Α.Ζ., Θεσ)νίκη: Σας ευχαριστούμε πολύ για την ύπόδειξιν σας. Γ.Σ.ε.λ.η.ν. Άγλαδοκάμιν: Έγράψαμε σχετικές στο Πρακτορείον. Σας παρακαλούμε να μάς γνωρίσατε το όνομα του έφημεριδωπάλη. Σ.Μ.ο.υ.σ.ε.λ.ί.μ.η.ν. Σ.τ.Γ.Γ. 917: Έχει πολλά προτερήματα. Δυστυχώς δεν διαβέβαιε άρκετό χώρο. Π.Κ.ε.ρ.α.μ.ι.δ.α.ν. Θεσ)νίκη: 'Η διεύθυνσις που ζητήσατε είνε: δόδος 'Υψηλάντου αριθ. 3. Μ.α.ρ.ί.α.ν.α.ν.ν. Καί σάς δίνουμε την ίδια άπάντησι. Α.Σ., Θεσ)νίκη: Ζητήστε πληροφορίες από τον 'Ελληνοαμερικανικόν Σύνδεσμον, δόδος Τζωρτζ αριθ. 6. Άθήνας. Α.Π.Π., Μέγαρα: 'Η διεύθυνσις και τόν δυο ήθοισις είνε Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. «Μ.α.ρ.ο.λ.ο.ύ.λ.ο.υ.δ.α.», Μέγαρα: 'Η διεύθυνσις της Λέαλι Μπρόνκς είνε Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. και τοί σκηνοθέτη Ρουπνέν Μαουλιάν: Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U.S.A. «Κ.α.λ.ό.ν.φ.ί.λ.ο.ν. «Θ.η.σ.α.ρ.ο.ύ.», Σπάρτην: 'Η διεύθυνσις της Τζόαν Λέαλι είνε: Warner Bros Studios, Burbank Calif. U.S.A. «Ρ.α.γ.ί.κ.α.», Μεσσην.ν.ν. 'Η διεύθυνσις της Άνν. Μύλλερ είνε: Columbia Film Studios, Hollywood, Calif. 'Η διεύθυνσις της Άλλης ήθοισις δεν είνε γνωστή.

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΑΡΝΤΕΝ ή μάγισσα ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Μία δικέλευμένη έμπρος καλλυντικών

Πάνω στην κόκκινη πόρτα του αριθμού 691 της 5ης Λεωφόρου έμπρός στην όποια στέκεται δι.α.ρκ.ώς ένας θυρώρος με πράσινη λιθρέα, υπάρχει μόνο μια πλάκα με το όνομα «Ελίσσα-β.ε.τ. Άρντεν». Σ' αυτό το μέγαρο της Νέας Υόρκης έκει την έδρα της μια γυναίκα επίχειρματίας, έξ. ίσου διάσημη με τη Βαρβάρα Χιούτον, ο'δ.ε.ς τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. 'Η γυναίκα αυτή έχει άποκτήσει μια κολλοσοία περιουσία, περί τα 20 εκατομμύρια δολάρια, άπ' το έμπορίον των καλλυντικών της. Οί πούντρες, τα κραγιόνια, οί κρέμες, τα άρώματα της, είνε πασίγνωστα και ζητήτα άπ' το γυναικόκοσμο 78 ζώνων χωρών.

Το μέγαρό της άποτελείται από 7 πατώματα, όπου γίνεται ή περιποίησις και διόρθωσις της γυναικείας ωμορφιάς όποι.σ.α.δ.ή.πο.τε ηλικίας, από 2½ έως 85 έτών! 'Υπάρχουν έπίσης, ανάλογα 'Ινστιτούτα 'Ελίσσα-β.ε.τ. Άρντεν» σε 20 πόλεις των 'Ηνωμ. Πολιτειών, κι' άλλα 15 στην Εύρωπην, τη Νότιο 'Αμερική, τόν Καναδά, τήν Αυστραλία, ακόμη και τη Χονολουλού!

Το μεγάλο γραφείο της Άρντεν, με τους άσπρους τοίχους του, μοιάζει σάν χειρουργείο κλινικής. Έκει μέσα συνκε.τ.ρ.ών.η. ή διεύθυνσις—μια κον.τ.ή και ξανθή γυναίκα, 60 έτών—δ.ο.λ.ο. το προσωπικό της, για να δώρη τις διαταγές της, με το συννηθισμένο θεληματικό τένο της.

«Δεν θέλω γύρω μου—συν.θ.ίζει να λήη—παρό μόνον άν.θ.ρώπους που μπορούν να κα.τ.ο.ρ.θ.ώ.σ.ο.ν. το άδύνατον!»

Το άπέραντο κτίριο βουίζει διαρκώς σάν μελισσι. Στην αί.ρ.ε.υ.σα των μασάζ, οί πελατί.σ.ες, με το στολή της Εύας, έ.χ.ο.υν παροδοθ' στα έμπερία χέρια γοιτευτικών κοριτσιών.

Στο σαλόνι 484, γίνεται το λεγόμενον «ρετυνάριασμα», άνασταθμίζε μια άπέραντη αι.θ.ε.υ.σα, μήκους 26 μέτρων, με δεκάδες ντιβάνια. Έκει μέσα κάθε γυναίκα γίνεται ώρα.ι.α. ή τουλάχιστον έπιθυμητή... Ά.

Μία ενδιαφέρουσα είδησι για τόν ωραιόκοσμον

Με ιδιαίτερη ευχαιστίησι.σ.ας πληροφορούμε, ότι το φη.μ.ι.σ.μ.έ.ν.ο. 'Ινστιτούτο της Madam.ε. Ketty, άνασυγκροτημένο καί πλουτισμένο με όλα τα.τε.λ.ε.υ.α.ία εφόδια της έπιστήμης της Καλλωνικής έρχεται να συν.δ.ρά.μ.η. τόν γυναικό. κο.σ.μ.ο.ν. στην ειρηνική μάχη της όμορ.φ.ι.ας. Νέα προϊόντα: λουσίαν, κ.ρ.έ.μ.ες, μ.ά.σ.κ.ες—όλα με νέες βιταμινώδεις συνθέσεις της Madam.ε. Ketty.

Σημειώσατε την διεύθυνσιν: 'Οδός 'Ερμού 44, τηλ. 22-088.

Κατ.ια ΡΟΥΖ

φ.ο.δ. περάση άπό ένα άτυμόλου.τρο 65 βαθμών, από μασάζ, από λαοπόλοτρο, από ντους, και από... θεαίφιαμα, άλ.ε.ι.φ.ε.ται όλοκληρη με παχύ στρώμα μιας κρέμας, που ζαναειώνει και σπινίγει τις σάρκες.

Στο έβδομο πάτωμα βρίσκ.ε.ται ή αίθουσα του μακιγιάζ, κά.τ.α.σ.π.ρη.κ.ι' αυτή. Έκει ή πε.λ.α.τί.σ.α πληρώνει 6-8 δολάρια, και σε μια ώρα μοιάζει με τη Ντόρθου Λαμάρ, τη Χέντυ Λα.μ.α.ρ. ή τη Γκρή Γκάρσον...

Ο βίος της καταπληκτικής αυτής γυναικας, της 'Ελίσσα-β.ε.τ. Άρντεν, είνε τυπικά α.μ.ε.ρ.ι.κ.α.ν.ός, Γεννήθηκε σ' ένα μικρό χωριό του 'Οντάριο. Λ.ε.γ.ό.ταν φλόρενς Νάτινγκαλ Γκράχαμ. 'Ο πατέρας της ήταν ένας άπλός προατεντής. Άλ.λ.α ή μικρή φλόρενς είχε άπ.έ.ρ.α.ν.τα όνειρα και φιλοδοξίες... Άφου έβινε βοηθός όδοντοί.α.τ.ρ.ο.ύ, σπουδάζε νοσοκόμος στο Τορόντο κι' έφτασε έπίτελους στη Ν. Υόρκη.

Την εποχή εκείνη, οί γυναι.κ.ες δεν ήξεραν άλλα καλλυν.τ.ικά άπ' τη γλυκερινή και το τριανταφυλλόνερο. Το βάψιμο έθεωρείτο άνθηκό. 'Η φλόρενς σκέφθηκε ότι θα μπορούσε να πλουτίρη, με τη... διαμηνία της γυναικείας καλλονής και δανεισθηκε 6.000 δολάρια άπ' τόν άδελφό της, για ν' άρχισ' τη δουλεία της. Σ' έξη μήνες, του.τ.ά. είχε έπιστρέψει, άπ' τα κέρδη της. Έτοι άρχισε το κα.τ.ο.π.η.λ.η.κ.τ.ικό στάδιό της.

Σήμερα, παρ' όλα τα πλούτη της και την ηλικία της, εξα.κ.ο.λουθεί να εργάζεται έν.σ.τ.ι.κ.ά. Κοιμάται πολύ λίγες ώρες κι' έπιθέλει ή ίδια όλη τη λ.ε.ι.το.υ.ργ.ία της επίχειρνώσ.ς της. Διαλέγει τα όνοματά των προ.ί.ο.ν.των της, τα σκευασιά τους.

Ότ.ο.σ.ο. μέρα στις τόσες ά.σ.χ.ο.λ.ι.ες της, β.ρ.ή.κ.ε. τ.ον καιρό να παντρευθ' δυο φορές. 'Ο πρώτος σ.υ.ζ.ύ.γ.ος της, Λεόν.α.ν. Τ.ο.μ. Λιούρις, Έξ.η.σ.αν μαζί 15 χρόνια. 'Ο δεύτερος γάμος της, διήρκεσε 13 μόνο μήνες. Γιατί, αυτή τη φορά, ή Άρντεν είχε παντρευθ' μόνο και μόνο για να περιασώρ την αντίληψη της 'Ελενα Ρουμπινστάιν, κ.ά.θ.ων. Τάς της τόν άντρα της, τόν Ρώσο πρίγκιπα Μιχαήλ Έβ.λ.α.ν.φ.

Γιατί υπάρχει μεταξύ των δυο αυτών γυναικών ένας φ.ο.β.ε.ρ.ός άνταγωνισμός, έ.π.ί. 25 χρόνια τώρα. 'Η Ελίσσα-β.ε.τ. έχει πάρει από την 'Ελενα ό.κ.η.ι. μόνη τόν άντρα της, αλλά κι τους χμικμούς της, τους κα.τ.ο.π.η.λ.η.κ.τ.ι.κ.ο.ύ.ς της, κ.α.π. Ότ.ο.σ.ο. μηχανικούς της, κ.α.π. ή Ρουμπινστάιν—ή πρώην α.ύ.ή. Πολωνέζα πρόσφυγ, που άρ.χ.ι.σε το στάδιό της στην Α.υ.σ.τ.ρα.λί.α—δεν έννοει να κα.τ.α.θ.έ.α. το ό.λ.α. Μένει μάλιστα ένας σοβαρός κίνδυνος για την Άρντεν, γιατί λανθάνει κι'α.ύ.τή καλλυντικά, που απευθύν.ν.ται σε μεγαλύτερο κοινόν.

'Η Ελίσσα-β.ε.τ. Άρντεν φι.λ.ο.ζ.έ.ι να.χ.ή. τα καλλίτερα ά.λ.ο.γ.α κούρρας όλης της 'Αμερ.ί.κ.ης. Τα χρώματά της—κόκκι.ν.ο. μπλε και άσπρο—έχουν β.ρ.ι.α.μ.β.ε.υ.έ.ι επανειλημμένως σ' όλους τους ίπποδρόμους. 'Η ιδιοκτ.η.τ.ή.ρ.ία τους συνήζει να λήη ότι 'ένα ωραίο ά.λ.ο.γ.ο. είνε σάν μια ωραία γυναίκα». Και, για να ε.φ.α.ρ.μ.ο.σ.η. αυτό το ά.δ.ί.ω.μα της, περιπίεται τα ά.λ.ο.γ.ά της με... κ.ρ.έ.μ.ες του.κ.α.τ.α.σ.τ.η.μ.α.τ.ός της! Κάποιος προ.γ.υ.μ.ν.α.σ.τ.ής, που τόλμησε να σ.ο.κ.ο.λ.ί.σ.η. αυτή τη μονομανία της, έχασε άμείως τη θέσι του.

Όπως οί υπάλληλοι, έτσι και τα ά.λ.ο.γ.α της Άρντεν δεν β.ρ.ι.ο.κ.υ.ν. ποτέ π.ο.υ.χ.ι.α. Τα.έ.ι.δ.ε.υ.ο.υν από πόλι σε πόλι, για να τρέξουν στις μεγαλύτερες ίπποδρόμους. Τελευταίως, 20 άπ' αυτά τα διαλεχτά ζω.κ.ά.ν. καν.ζ.ω.ν.τ.α.ν.ά, σε μια πυρκαγιά των σ.α.ύ.λ.ων τους.

Σε ένα καιρό, ή Άρντεν θά έπικραήρη μια περίοδ.ε.ι.σ.ι.α στην Εύρωπην, για να έπιβέω.σ.η. τα υποκα.τ.ε.σ.τ.η.μ.α.τ.ά της και ν' α.ύ.ξ.η.σ.η. τόν κύκλο των έ.ρ.γ.α.σί.ων της.

Ένας σπουδαίος έφευρέτης

Μόλις είχα έγκατασταθ' στο σταθμό της Λυών, σ' ένα δια.μ.έ.ρι.σ.μ.α.τ.ί της ταχείας α.μ.α.ε.σ.το.ι.χ.ίας, όταν, δυο λεπτά π.ο.ί.ν. έ.κ.ι.ν.ή.σ.η. το τ.ρ.α.ί.ν.ο. άνοιξε ή πόρτα και ήπ.η.κε μέσα ένας τα.ξ.ε.ιδ.ιώ.τ.ης γ.κ.ο.ν.ι.ά.ζ.ο.ν.τας γιατί ή σκάλα του βαγονιού ήταν ψη.λ.ή.

Ήταν ένας άνθρωπος έξ.ή.ν.τα χρόνων περίπου, κόκκινος σάν άσπ.α.κ.ός και χαντρός. Φο.ρ.ού.σε ρούχα πολύ παλίας μό.δ.ας. Φύσ.η.ς σάν φώκια κι' έ.δ.γ.α.λε ένα τεράστιο μαντήλι με το ό.π.ο.ί.ο σ.φ.ο.ύ.γ.ι.σ.ε το μ.έ.τ.ω.π.ό. του. Άν.τ.ι. να β.ά.λ.η. τις β.α.λ.ί.τ.ε.ς του στο δίχτυ που ήταν πάνω από τα καθίσματα, τις τοποθέτησε κατ' άμ.κ.ος του κα.β.ί.σ.μ.α.τ.ος κι' άρ.χ.ι.σε ν' ά.ν.α.π.τ.η.έ. δύναται.

Το τ.ρ.α.ί.ν.ο. έ.κ.ι.ν.ή.σ.ε. 'Ο συν.τα.ξ.ε.ιδ.ιώ.τ.ης μου έδ.γ.α.λε το κα.π.έ.λ.λο. του, σ.φ.ο.ύ.γ.ι.σ.ε το κε.φ.ά.λ.ι. του και χ.τέ.ν.ι.σε τις ύ.π.έ.ρ.ο.χ.ες σ.φ.α.δ.ο.ρί.τ.ες του. Κατόπιν πήρε ένα ψαλιδάκι, έ.κ.ω.μ.ε μια τρί.κ.η. από τη μύτη του και στο. τέ.λ.ος π.η.λ.ο.ί.σ.α.ς στο πα.ρ.ά.θ.υ.ρο. Έκει έ.φ.τ.υ.σε, κύτταξε τα νύ.χ.ια του, κ.ο.ύ.ν.τ.ι.σε το ρο.λ.ό.ι. του, έ.δ.γ.α.λε μια έ.π.η.μ.ε.ρ.ι.δ.α από την τ.ρ.ε.π.ή. του π.α.ν.ω.φ.ο.ο.ρ.ι.ού. του, την ό.π.ο.ία έ.α.ν.α.δ.ί.π.λ.ω.σε ύ.σ.τ.ε.ρ.α. και την πέταξε σε μια γωνία.

Άφ.ο.ύ. π.ή.ρ.ε ύ.φ.ος ά.ν.θ.ρ.ώ.π.ου, που κά.π.ι. έ.θ.ε.λε να π.ή. έ.α.φ.ι.ν.έ.κ.α. τόν εί.δ.α. να π.ε.τ.ά.γ.ε.ται ό.ρ.θ.ος και να π.ιά.ν.η. το λ.ο.υ.ι. το.ύ. κ.ο.υ.δ.ο.υ.ι.ο.ύ. το.ύ. κ.ι.ν.δ.ύ.ν.ο.υ.

—Μήπως με παίρνει για κά.ν.ε.να λα.β.ο.δ.ύ.τ.η; εί.π.α. μέ.σ.α. μου. Μ.π.ά! δεν ήταν παρ' ένας γε.λ.ο.ί.ος. —Όχι. —Γιατρός. —Όχι. —Δικηγόρος. —Πολύ ά.χ.α.ρ.ο. έ.π.ά.ν.γ.γ.ε.λ.μ.α. στην εποχή μας. —Όχι. —Δημοσιογράφος τότε; —Αυτό δα μ.ο.ύ.λ.ε.ι.π.ε. Συ.γ.ά.ν.ι.ο.υ.α.ι. τους δημοσιογράφους.

—Όχι. —Γιατρός. —Όχι. —Δικηγόρος. —Πολύ ά.χ.α.ρ.ο. έ.π.ά.ν.γ.γ.ε.λ.μ.α. στην εποχή μας. —Όχι. —Δημοσιογράφος τότε; —Αυτό δα μ.ο.ύ.λ.ε.ι.π.ε. Συ.γ.ά.ν.ι.ο.υ.α.ι. τους δημοσιογράφους.

Ο εργάτης του πλυντηρίου: Δεν μου κάνει καμιά όρεξ' να πάω στο σπίτι μου το μεσημέρι... 'Η γυναίκα μου έχει σήμερον μπουγάδα!...

Κοροϊδεύουν διαρκώς το συνάφι
μας.

Τα μάτια του έλαμψαν. Εί-
χε βρει τι επάγγελμα έκανε.

—Θεατρικός συγγραφέας;
φώναξε.

—Πώς σας ήθελε αυτή η ι-
δέα;

Με πλησίασε τώρα πιο πο-
λύ και διστακτικός αυτή τη φο-
ρά ρώτησε :

—Διευθυντής ασφαλιστικής
εταιρείας;

—Στην ηλικία μου; Τοιάν-
τα χρόνων;

—Τυπματοδόχος σε κανένα
υπουργείο;

—Ούτε.

Με κύτταξε από την κορυφή
ως τα νύχια σαν να ήθελε να
καταλάβει από το έξωτερικό
μου τι δουλειά κάνω.

—Χρηματομεσίτης;

—Κάθε άλλο.

—Τότε ειρηνολόγος;

—Μα μοιάζω με ειρηνολόγο,
σας παρακαλώ;

—Οχι, αλλά ξέρετε τα φαί-
νώμενα άπατούν καμιά φορά.
Νά, εγώ που με βλέπετε γνώ-
ρισκα κάποτε ένα πρωθυπουργό
που έμοιαζε με μανιάλη!... Ο
κύριος είναι άξιωματικός ίσως;

—Οχι.

—Γεωμέτρης;

—Ούτε γεωμέτρης.

—Εμποροπλοίαρχος;

—Δεν έκανα ποτέ θαλασσο-
πόλο.

—Επιθεωρητής σχολείων;

—Υπήρξα τόσο καλός μα-
θητής ώστε ακόμα συχαίνονται
τα σχολεία.

—Βαμπευτής;

—Όσο πάτε και άπομακρύ-
νεστε από την αλήθεια.

—Ζωγράφος;

—Οχι.

—Τυπογράφος;

—Οχι, κύριε.

—Μουσικός; Πατρυνό την
μουσική και η γυναίκα μου επί-
σης και οι κόρες μου επίσης
και οι...

—Δεν είμαι όμως μουσικός.

—Γλύπτης τότε;

—Δεν μ' άρεσουν οι τέχνες
και μάλιστα η γλυπτική.

—Τελώνης;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;

—Ξενοδόχος;

—Οχι!

—Ιδιαίτερος γραμματέας σε
κανένα σπουδαίο πρόσωπο;

—Οχι.

—Μπακάλης;

—Οχι!

—Φούρναρης;

—Οχι!

—Ράπτης;</

Μιά αύτοκτονία

*Ήταν ένας δειλός, ένας άνανδρος. Έπρεπε να δώσει ένα τέλος σ' αυτή τη μαρτυρική ζωή του. Έπρεπε ν' αυτοκτονήσει...

«Ποιος ξέρει, συλλογιζόταν ο Ζάν, αν ο θάνατός μου δεν την κάνει να πονέει και να με λυπηθεί. Και τα πάντα της, τα όμορφα φωτεινά μάτια της, που είνε άθωα σαν δυο γαλάνα λουλούδια, θα γεμίσουν από δάκρυα. Αυτό θα ήταν και μια έκδικη εναντίον της».

Λίλι! Λίλι! «Μορφή γυναικούλα ενός δυστυχισμένου πενήτη, γιατί νάσαι τόσο σκληρή, τόσο ελαφρό-μυαλη, τόσο αδιάφορη;... Αυτός ο άγγελος λοιπόν τον είχε παντρευτεί μόνο για τα λεπτά του; Αυτή η ξανθεία κοίτα δεν ενδιαφερόταν παρά μόνο για τα μεταξωτά της και τα μαργαριτάρια της; Τι τραγωδία!...

Μέσα σ' ένα χρόνο είχε συνηθίσει να κείνο που δεν τον λυγούσε ούτε να το φαντασθεί ο Ζάν. «Η Λίλι δεν υπορούσε πια να υποφέρει τη βραχνή φωνή του ούτε την ογκώδη παχυσαρκία του. Εκείνη είχε φτερά και πετούσε, ενώ ο Ζάν σερνόταν δίπλα της σαν ένας γέριος ελέφανς που δεν μπορεί πια να πάρει τα πόδια του. Η Λίλι ήθελε να τραγουδή με την κορυστάλλη φωνή της, ενώ εκείνος ήθελε να κοιμηθεί γλυκά στην κουνηστή πολυθρόνα του. Μια τρομακτική άδυστος χωρίς τις ψυχές τους. Και το πιο τραγικό απ' όλα ήταν ότι η Λίλι αγαπούσε παράφορα τον έρωτα, ενώ ο Ζάν απέφευγε τις τρέλλες και τα νεανικά παιχνίδια.

Μια μέρα η Λίλι είχε τη σκληρότητα να του το φωνάξει κατά πρόσωπο:

—Είσαι κωμικός, φίλε μου!... «Ήσουν ένα κοριτσάκι όταν σε παντρεύτηκα. Μα τώρα δεν θέλω να χάσω τα νεύρα μου κοντά σ' ένα γέρο. Κάποια απ' αυτές τις μέρες θα φύγω και θα σ' αφήσω. Δεν μπορώ πια να κάνω τη νοσοκόμα...

Ο Ζάν τότε κατάλαβε ότι ήταν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Και πήρε τη μεγάλη απόφαση ν' αυτοκτονήσει.

*Ένα βράδυ η Λίλι βγήκε, όπως πάντα, χωρίς να του πει που πήγαινε, ούτε πότε θα ξαναγύριζε. Τον χαϊρέθηκε μόνο αδιάφορα.

Ο Ζάν συντάσσθηκε τότε μια σκληρή κι ανήλικη δεινότητα και η Λίλι σπληνισμένη στο υπράτσο του αγαπημένου της.

Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Κάθισε στο γραφείο του κι άρχισε να της γράφει άργα:

«Δεν θα με δακρίσεις πια, Λίλι... Άποψε β' αυτοκτόνησε. Κλάψε για μένα λιγάκι. «Ήσουν τόσο καλός μαζί σου!... Θά ήθελα να μη σ' αγαπώ, και να μείνω κοντά σου, σαν ένας στοργικός υπαίτης... Μα σε λατρεύω, Λίλι! Λυπήσου λίγο, Λίλι, το δυστυχισμένο Ζάν σου, που σέβει άποψε για να πει ν' αυτοκτονήσει...»

«Εκλαίγει τώρα σαν μικρό παιδί. Τό γέρο του, παραμορφωμένο απ' τον αλκοολισμό, δεν μπορούσε πια να κρατήσει το στυλό του... Σπρώχθηκε λοιπόν με κόπο, χωρίς να διατά-

ση πιά, και τράβηξε προς το θάνατο...

*Πόσες ώρες περπατούσε;... Τού φάνηκε πως άρχισε να ξημερώνει, όταν έφτασε στις όχθες της λίμνης. Γύρω του έρημια.

—Λίλι, Λίλι, θυμάσαι την πρώτη φορά που σου μίλησα; ψιθυρίζει.

Ολη η ζωή του περνούσε τώρα απ' τη μνήμη του, σαν ένα θαυμάιο και λησμονημένο όνειρο.

—Κι όμως μ' αγαπούσες κι εσύ λιγάκι, Λίλι. Θέλω να πιστέψω πως μ' αγαπούσες κι εσύ...

Δίπλα του, ο πρωινός αέρας βούιζε μέσα στα κλαδιά των δέντρων.

—Εγώ τώρα φύγω πιά, για πάντα, Λίλι. Κοιμήσου πια να περπατάς... Πονάει όλο μου το σώμα... Α πώς ανατριχιάζω! Είμαι γέρος πιά. Είμαι άρρωστος... Άντιό Λίλι... Δεν περιμένω τίποτα πια απ' τη ζωή...

Τα γόνάτα του λύνισαν, το σώμα του έγειρε μπροστά... κόπηκε η αναπνοή του... Κι έπειτα έπεσε και το κεφάλι του χτύπησε με δύναμη στο παγωμένο νερό της λίμνης.

Δυο ψαράδες που άκουσαν το βαρύ εκείνο πέσιμο έτρεξαν γρήγορα με τη βάρκα τους, και τόν τράβηξαν. Δεν είχε πνιγί εύτυχως. Άνοιξε τα μάτια του κι άρχισε να τρέμει...

—Θέλατε να πνιγίτε; τον ρώτησε ένας απ' τους ψαράδες.

—Όχι, όχι... μουρμούρισε ο Ζάν... Γλυστούσα κι έπεσα... ήταν σκοτεινά...

—Αν δεν περνούσαμε εκείνη τη στιγμή...

—Θά πνιγίουν... Θά πνιγίουν δίκως άλλο... Μα τώρα είμαι καλά... Πηγαίνετε με στην όχθη... Ευχαριστώ...

Οι ψαράδες τόν άφησαν και γύρισαν πάλι στη βάρκα τους.

—Όρα καλή!... του φώναξαν. Ευχαριστώ... ευχαριστώ!

Ο Ζάν έμεινε πάλι μόνος.

Έτρεμε όμως και τα μουσκεμένα ρούχα του που παγώναν το κορμί.

Ρούτσος ένοιωσε, πως ήταν γεμάτος ζωή και πως ήθελε να τρέξει, να φωνάξει, να ζήσει! Δεν είχε πεθάνει!...

—Και η Λίλι; τράβηξε σε μια στιγμή έκπληκτος.

—Έπειτα όμως χαμογέλασε.

—Ήλθι!... «Η Λίλι είν' ένα κοριτσάκι... «Όλα τα κοριτσάκια είναι ιδιότροπα... Θά της περάσω... θά συνηθίσω...

Ο Ζάν έροιξε μια χαρούμενη κραυγή, κι άρχισε να τρέχει σχεδόν γρήγορα να φτάσει στο σπίτι του.

Η Λίλι έστεκε στο κατώφλι της πόρτας κι έκλαιγε. Γύρω της μερικοί γείτονες, προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν. Έξαφνα κάποιος φώναξε:

—Ο Ζάν!... Ο Ζάν!... «Η Λίλι έροιξε μια τρομαγμένη κραυγή κι έτρεξε κοντά του.

—Αγάπη μου, αγάπη μου!... Τι έκανες; Πού ήσουν; Μα γιατί τόκανες αυτό; Δεν θα σε κάνω πια να πανέσης, Ζάν... Είσαι τόσο καλός! Συχώρεσε με, αγάπη μου!...

Κι έκλαιγε. Ο Ζάν τρέμοντας, άρχισε τότε να ψιθυρίζει:

—Δεν πέθανα... Είμαι τόσο ευχαριστημένος που ζω και που βλέπω τη Λίλι να κλαίει!... Μα κρυώνα! Θεέ μου, πόσο κρυώνα!

Οι γελάτες τότε τόν βοήθησαν να μη στο σπίτι του... Η Λίλι, σαν τρελή, τόν άλλαξε άμέσως και τόν έαπλωσε στο κρεβάτι...

Ο Ζάν όλη τη μέρα παραληρούσε, ενώ η Λίλι έκλαιγε στο προσκέφαλό του.

Δεν πέθανα!... Όλα θα διορθωθούν... Όλα θα περάσουν... ψιθυρίζει ο δυστυχισμένος.

Τό βράδυ όμως της ίδιας ημέρας πέθανε από μια κεραυνόβολο πνευμονία.

ΠΙΕΡ ΖΑΚΚΟΝ

Τό μαύρο μαργαριτάρι

Η θυσία του 'Ισιχάρα

Άρκετά χρόνια πριν απ' τον πόλεμο, οι αμερικανικές άκτες του Ειρηνικού είχαν γεμίσει από γιαπωνέζικα ψαροκάικα, που πηγαίνονταν να πιάσουν την Καλιφόρνια ως τη Διόρυγα του Παναμά. Αυτό γινόταν προπάντων στις περιόδους των γυμνασιών του αμερικανικού στόλου. Μια μέρα λοιπόν, η αμερικανική αντικατασκοπεία ανασκόλησε ότι οι «ψαράδες» αυτοί ήταν όλοι αξιωματικοί του ιαπωνικού πολεμικού ναυτικού.

Τότε μόνον οι Αμερικανοί σκέφθηκαν να διοργανώσουν κι αυτοί αναλόγως την κατασκοπεία τους. Την εποχή αυτήν ακριβώς, ο ταγματάρχης Έντγκαρ Φρέντς, διευθυντής της Κρυπτογραφικής Υπηρεσίας των Ηνωμ. Πολιτειών, έτυχε να γνωρίσει σε κάποια ταβέρνα του Σάν Ντιέγκο, όπου συνηθιζαν οι Γιαπωνέζοι «ψαράδες», ένα συμπατριώτη τους που θά μπορούσε να του φανή πολύ χρήσιμος... Λεγόταν Σουεκιτί 'Ισιχάρα, κι είχε χάσει όλα του τα χρήματα στο κρυφό χαρτοπαίγιο της ταβέρνας.

Ο Φρέντς του πρότεινε να τον βοηθήσει... Ένα μήνα αργότερα, το όνομα του 'Ισιχάρα ήταν γραμμένο σε μια καρτέλλα του μυστικού αρχείου του ταγματάρχου Φρέντς. Ο Γιαπωνέζος έδινε τώρα στον ταγματάρχη ένα σωρό ενδιάφορες πληροφορίες. Μέσα σε λίγους μήνες, είχε πάρει για αμοιβή του 50 χιλιάδες δολάρια. Άλλα τις άξιζε πραγματικά... Ο Φρέντς έτριβε τα χέρια του για τό εύρημά του.

Πέρασαν δυο χρόνια. Ο 'Ισιχάρα εξακολουθούσε νάσαι ο καλύτερος πληροφοριοδότης του ταγματάρχου.

Οι είδησεις που του πήγαινε ενδιέφεραν εξαιρετικά, ήταν εντυπωσιακές, τον ικανοποιούσαν απόλυτα. Πιο ευνοημένος πληροφοριοδότης ήταν αδύνατον να γίνει. Η προθυμία του 'Ισιχάρα υπερέβαινε κάθε μέτρο.

Έφτασε ο Οκτώβριος του 1940. Η Αμερική έτοιμαζόταν να βγί στον πόλεμο. Η Μυστική Υπηρεσία εργαζόταν πυρετωδώς. Οι ειδικοί της Κρυπτογραφικής Υπηρεσίας έευνθαν συνεχώς το μυαλό τους, τριγυρισμένοι από βουνά εγγράφων.

Στις 20 Απριλίου, ο Φρέντς ανέλαβε ν' αποκρυπτογραφήσει διάφορα γιαπωνέζικα ραδιογραφήματα, που τα είχε συλλάβει ο αμερικανικός ασυρμάτος. Άλλα οι «κίτρινοι διάβολοι» είχαν αλλάξει ξαφνικά το κρυπτογραφικό τους αλφάβητο. Και κανείς απ' τους Αμερικανούς ειδικούς δεν κατάφερε να βγάλει νόημα απ' τις σειρές εκείνες των αριθμών...

Τέλος, ο Φρέντς σκέφθηκε κάτι το λυμρό: «Ίσως ο 'Ισιχάρα νάξερε τό κλειδί των κρυπτογραφημάτων, γιατί οι δικί του εξακολουθούσαν να του έχουν εμπιστοσύνη και να τόν θεωρούν πράκτορά τους. Εύτυχως, έτυχε να βρίσκεται στην Ουάσινγκτον. Ο Φρέντς έστειλε να τόν πάρει ένα αυτοκίνητο, με κατεβαμένα κουρτινάκια, και να τόν φέρη στο γραφείο του.

Τού έξηγησε τί ζητούσε απ' αυτόν. Κι ο Γιαπωνέζος υποσχέθηκε να κάνει ό,τι μπορούσε. Δεν ήξερε τόν νέο κρυπτογραφικό κώδικα, αλλά θά μπορούσε πιθανότατα να τόν ανακαλύψει. Αποσιώθηκε στη μελέτη των ραδιογραφημάτων. Έπι ώρες όλόκληρες, έγραφε αριθμούς, τους έδουλε, έγραφε άλλους... Ο ταγματάρχης και τέσσαρες άλλοι αξιωματικοί βρισκότουσαν κοντά του, αμήλητοι. Κάθε τόσο, ο Γιαπωνέζος ανασήκωνε τό κεφάλι του, σαν κουρασμένος... Ασφαλώς όμως δεν έδωσε τίποτε, γιατί η σκέψη του ήταν απορροφημένη απ' την προσπάθεια ν' ανακαλύψει τό μυστικό των ραδιογραφημάτων... Δεν έδωσε τό τεράστιο μετάλλιο ντουλάπια, ανοικτά και γεμάτα από πολυτίμητα έγγραφα, χάρτες, ντοκουμέντα... Τό μετωπό του ήταν ζωγραφισμένο, τα μικρά του μάτια έλαμπαν πίσω απ' τα κόκκινα γυαλιά του. Και συνέχιζε τήν πάλη του με τό αινιγμα εκείνων των αριθμών...

Ξαφνικά, σε κάποια στιγμή που είχαν απομακρυνθεί οι αξιωματικοί, ο 'Ισιχάρα σκεπώθηκε όρθιος, χαμογελώντας παράξενα. Έβγαλε μια φωνή, κάτι σαν επίκληση προς τους θεούς του, κι έπειτα χτύπησε με τις γροθιές του τό στήθος του. Μια φλόγα έκτυφλωτική ξεπετάχθηκε άμέσως κάτω απ' τα ρούχα του... σαν ναβγαίνει απ' τό ίδιο τό κορμί του! Κι ο διαβολικός Γιαπωνέζος, που είχε μεταβληθί σε ζωντανό δαυλό, ώρμησε προς τα ντουλάπια με τό έγγραφο... προκαλώντας έτσι μια πυρκαγιά, που κατέστρεψε πολλών έτών εργασία!

Μια έρευνα που έγινε κατόπιν, απέδειξε ότι ο 'Ισιχάρα είχε κρυμμένο κάτω απ' τα ρούχα του ένα «μαύρο μαργαριτάρι». Η όνομασία αυτή είχε δοθεί σε μια συσκευή όχι μεγαλύτερη από ένα καρδί, που περιείχε δυο μικροσκοπικά μπουκαλάκια με πυρηνικό και με βελόνες οξύ. Όταν έσπαζαν μ' ένα χτύπημα τα μπουκαλάκια κι' ανακατευόντουσαν τό δυο οξέα, πετούσαν άμέσως φλόγες δυνατός και με μεγάλη θερμοκρασία. Τό ίδιο αυτό «μαύρο μαργαριτάρι» χρησιμοποιούσαν οι «έθελονταί του θανάτου» του ιαπωνικού στρατού, που ριχνόντουσαν πάνω στις αποθήκες πυρομαχικών του εχθρού, για να τις ανατινάζουν, με βυσία της ζωής τους. Έτσι κι ο 'Ισιχάρα θυσίασε τή δική του ζωή για να εξυπηρετήσει τήν πατρίδα του, μόλις τού δόθηκε ή κατάλληλη ευκαιρία.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΣΑΣ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ του Μεδονικίου

τελείωσε. Δεν θέλω να ξέρω τίποτε άλλο.

—Κι' εγώ τι θά γίνω τώρα; ρώτησε γεμάτος αγωνία ο Σόας.

—Αυτό, φίλε μου, θά τό αποφασίσω ο κύριος Κίνγκ, άπάντως ο 'Ιταλός. Στο ανάμεταξύ, θά μείνετε μαζί μας...

—Και ή αστυνομία;

—Αν οι πληροφορίες μου είναι ακριβείς, δεν πρόκειται να σας εννοχόληση καθόλου, είπε ο Ρίτσι.

—Άλλα... ή κυρία Ντάπρετον... έκαμε δειλά ή ύπρετης.

Ο Ρίτσι αναταράχθηκε πάνω στο κάθισμά του και τό βλόμεμα του σπριχόθηκε ώρμημένο πάνω στο Σόας.

—Γιατί μιλάτε για τήν κυρία Ντάπρετον; ρώτησε.

—Θέλω να πω ότι ο θάνατός της...

—Ο 'Ιταλός είχε ξαναβρή τήν ηρεμία του.

—Κάποτε λάθος φίλε μου, είπα. Η γυναίκα που είδατε νεκρή μέσα στο γραφείο τού μυστογραφικού δεν είναι ή κυρία Ντάπρετον.

Ο Σόας νόμισε για μία στιγμή ότι είχε σαλέψει τό μυαλό του.

—Ποιά ήταν, λοιπόν; έκαμε.

—Αυτό δεν πρέπει να σας ενδιαφέρει καθόλου, φίλε μου, απάντησε ο Ρίτσι. Τό μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι ή αστυνομία δεν θά κατορθώσει ν' ανακαλύψη ποτέ καμμία άνομιζή δική σας ή δική μου σ' αυτό τό εγκλημα. Πρόκειται, βέβαια, για ένα θλιβερό περιστατικό, άλλά, είκαμε λάθει από πριν τά μέτρα μας για κάθε ενδεχόμενο. Τό δυσάρεστο είναι ότι, για τή στιγμή, δεν χρειαζόμαστε τίς υπηρεσίες σας. Δεν θά σας άφήσουμε, όμως. Άλλωστε, έλπικω ότι πολύ σύντομα θά έλθουν καλύτερες ημέρες.

Τελειώνοντας αυτά τά λόγια, έξεκρέμασε τό ακουστικό τού τηλεφώνου, που βρισκόταν πάνω στο γραφείο και έπηρε έναν αριθμό.

—Πεστε στόν Σάιντ, διάταξε, να έλθη με τό αυτοκίνητο στις δυο και τέταρτο ακριβώς στο γνωστό μέρος. Τίποτε άλλο.

Γύρισε έπειτα προς τόν Σόας. Τό όρος του είχε ξαναγίνει γελαστό.

—Τώρα, αγαπητέ μου Σόας, είπα, πρόκειται να αναλάβετε καινούργια καθήκοντα και έπιθυμώ να γνωρίσετε από πριν μερικά πράγματα. Έάν έκτελήτε πιστά τίς διαταγές που θά σας δίνουν, χωρίς να προσπαθήτε να μάθετε ή καταλάβετε περισσότερα, κα νένας κίνδυνος δεν θά σας απειλήσει. Άλλά και ή παρρηλικότερη απειθαρχία ή άπρνοση έία εκ μέρους σας, θά σας στοιχίσει τή ζωή. Αυτό πρέπει να τό καταλάβετε μία φορά πάντα.

Ο Σόας ανατρίχιασε.

—Μπορείτε να είσατε βέβαιος για τήν πίστη και τήν έκκευθιά μου, είπα. Θά κάμω ό,τι έπιθυμήσετε. Καταλαβαίνω ότι έπιθυμώ να είμαι ένας άν που καλώς ό,τι είμαι ένας άν, θωπος; χαμένος και ή μοναδική μου έλπίδα είναι να μου δώσετε τήν ευκαιρία για να σας εξυπηρετώ...

—Γι' αυτό δεν πρέπει να αμφιβάλλετε καθόλου, τόν σταμάτησε ο Ρίτσι. Θά σας δοθούν όλες οι ευκαιρίες για να μάς αποδείξετε αν μπορούμε να έχωμε εμπιστοσύνη σε σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Οι κατακόμβες τού Χό - Πιν

Όταν τό αυτοκίνητο που τούς μετέφερε σταμάτησε, έπειτα από αρκετή ώρα, ο Σόας μάταια αγωνιζόταν να καταλάβη που βρισκόταν.

Σ' όλη τη διαδρομή, τό στόμια ήταν κατεβαμένα πάνω στα τζάμια, έτσι που δεν είχε κατορθώσει να ξεχωρίση κανένα από τούς δρόμους, από ό,που είχαν περάσει.

—Ο ασκός μου... έκαμε δειλά δειλά από τό αυτοκίνητο.

Είχαν μπει μέσα σ' ένα υπόγειο, που δεν έμοιαζε με τίποτε από ό,τι ο Σόας είχαν ίδη ως εκείνη τή στιγμή. Θά νόμιζες πως τό είχαν σκάψει μέσα σ' έναν ολόμαυρο βράχο. Σε κανονικά διαστήματα, ύψωνόνταν ανάλαφρες επικρυσώμενες κολώνες, που τελείωναν σε κιονόκρανα από σκαλισμένο έξυλο.

Στους τοίχους υπήρχαν μικρές κοιλότητες, όπου αναπαύονταν κινέζικα είδωλα στις πιο διαφορετικές στάσεις. Τό ολόμαυρο δάπεδο, που γυάλιζε σαν να ήταν από έβανο, ήταν στρωμένο με δέρματα τίγρης.

Στό κέντρο αυτού τού παράξενου υπογείου θαλάμου, ένας χρυσός δράκων, θαυμαστές τέχνης, άκουμπούσε πάνω σε μία βάση από έλεφαντοστόμην. Μπροστά του υπήρχε ένα πελώριο βάσο από πορσελάνη της Κίνας, που είχε όλες τίς αποκρύψεις, από τό σκούρο βιολετί ως τό ανοικτό ρόζ.

Μέσα σ' αυτό, βρισκόταν μία ώραια ανθοδέσμη από παπαρούνες, που είχαν έπίσης μιάν αφάνταστη ποικιλία χρωμάτων, από τό γκρενά ως τό διάφανο λευκό τού κιονίου.

Ο Σόας, σαν απολιθωμένος από τήν έκπληξη, έβλεπε μπροστά του μία πολύ χαμηλή πόρτα, που θά έπρεπε να σκύνη για να τήν περάσει. Απέναντι, λίγο πιο πέρα από τόν δράκοντα, υπήρχε μία άλλη πόρτα, στολισμένη με έλεφαντοστόμην και σεντέρι. Δεξιά, διεκρινε μία τρίτη πόρτα, από έξυλο λεμονιάς, που ήταν στολισμένη με πλάκες έβανου και αστραφτερά πράσινα πετράδια.

Ο Ρίτσι άνοιξε αυτή τήν πόρτα και έστρωξε μέσα τόν Σόας.

Είχαν περάσει τώρα σ' ένα δευτερό θάλαμο, που τό δάπεδό του ήταν επίσης στρωμένο με δέρματα τίγρης. Μικρά τροπέζακια από έξυλο έβανου ήταν τοποθετημένα εδώ κι εκεί. Οι αναποτικές πολυθρό-

νες που βρισκόταν γύρω απ' αυτό ήταν ντυμένες με πολύκωμα μεταξωτά υφάσματα. Δυο μεγάλα ντιβάνια άκουμπούσαν στους τοίχους.

Από τό ταβάνι κρεμόταν μία λάμπα με άμπαλνους και ό αέρας ολόγυρα ήταν βαρύς και πλημμυρισμένος από άρωμα.

Ο Σόας είδε ξαφνικά μπροστά του έναν άνθρωπο πολύ λεπτό, που ήταν ντυμένος με εξαιρετική έπιμέλεια. Φορούσε γυαλιά με χρυσόσκελετό και ένα ώραίο μαργαριτάρι στόλιζε τή γραβάτα του.

Ήταν φανερό ότι ήταν Κινέζος.

Ο Ρίτσι τού παρουσίασε τόν υπέρτιτο.

—Είστε ο φίλος μας τού Πάλας Μάνιους, είπα.

Επείτα γύρισε προς τό μέρος τού Σόας.

—Από δω και πέρα, είπα, θά παίρνετε διαταγές από τόν κύριο Χό - Πιν.

Ο τελευταίος χαμογέλασε.

—Ο Σάιντ θά τό άλλαξη τό παρονομαστικό του.

Χτύπησε έπειτα τρεις φορές με τά χέρια του.

Η πόρτα άνοιξε άμέσως και ένας κοντόκονδρος άνθρωπος, με τά χαρακτηριστικά 'Αραβας, ήλπιε μέσα στο δωμάτιο.

Ο Χό - Πιν γύρισε προς τό μέρος του και τού είπε μερικέ λέξεις σε μία γλώσσα ακατάληπτη για τόν υπέρτιτο.

Ο Σάιντ είχε πιάσει κιόλας τόν Σόας από τό μπράτσο και τόν τραβούσε προς τήν πόρτα.

Ο δυστυχισμένος μόλις πρόσφωσε να ρίξη μία ματιά προς τό μέρος τού Ρίτσι, που σκώσε τό χέρι του, σε σημείο αποκαρτετισμού.

Προκυρτώντας τώρα μέσα σ' ένα μεγάλο διάδρομο, που φωτιζόταν από ένα αδύνατο φως, σταμάτησαν, τέλος, έμπρός σε μία πόρτα και ο Σάιντ, άφου τήν άνοιξε, έστρωξε μέσα τόν Σόας.

Είχαν φθάσει σε ένα τεράστιο, γυμνό δωμάτιο, που ή επίπλασις τού έδειχνε ότι χρόιαινε για κάποιους. Οι τοίχοι ήταν γυαλοέκτες και δεν υπήρχε πουθενά ούτε παράθυρο, ούτε κανένα άλλο άνοιγμα. Μία λάμπα που κρεμόταν από τήν οροφή έριχνε ολόγυρα ένα ήρεμο φως.

Πλάι στον κοίτηνα βρισκόταν ένα άλλο μικρότερο δωμάτιο, που χρόιαινε για λουτρό.

Ο Σόας πρόσεξε πως ο ασκός που είχε φέρει μαζί

Δυο κατεργαρέοι

Τό βαπόρι που πήγαινε στην Κεφαλληνία έπιασε από λιμάνι τού νησιού κι' ένα σωρό βαρκές με μικροπόρους τόν τριγύριζαν. Μαζί με τούς άλλους μικροπόρους ήταν κι' ένας Ζακυνθινός, ο Νιόνιος, ο Τετραπέρατος, που πουλούσε καναρινία σε μικρά κλουδία.

Ένας Κεφαλληνινός, ο Γεράσιμος, έσκυψε από τήν κουπαστή για ν' αγοράση ένα καναρίνι.

—Δεν μου λες, τζόνια μου, ρώτησε. Κελαρδαί τό καναρίνι;

—Ναι! Σου τ' άρκίζομαι! Να φάω τά κόκκαλά μου, άφέντη μου! απάντησε ο Νιόνιος.

—Σερνικό είναι για θηλυκό;

—Σερνικό, άφέντη.

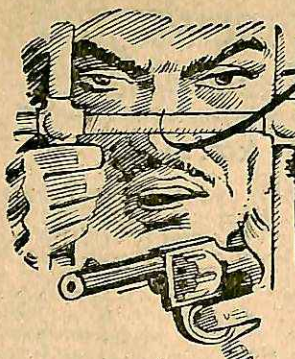
—Πόσο τό δίνεις;

—Μία λίρα.

Ο Γεράσιμος αγόρασε τό καναρίνι. Τό βαπόρι άπομακρύνεται σιγά-σιγά. Τότε ο Νιόνιος φωνάζει από τή βάρκα:

—Αφέντη!... σε κοινοβάρια! Τό καναρίνι είναι θηλυκό και τόμου κελαρδαί, γράψε μου. Στο τζάντε θαμιά!...

—Αφέντη!... τού απαντά ο Γεράσιμος. Τόλου χαλάσης τήν καλήκη λίρα που σου πασάρια, γράψε μου. Στ' Άργολό τόλι θαμιά!...

Διηγήματα

Ο δηλητηριαστής

— «Η κυρία μου είχε θυμά εγκλήματος, είπε η καμαριέρα. Δεν μου μένει καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Αποκλείω ολόκληρη την περίπτωση αυτοκτονίας. ...»

— «Αν ξέρατε πόσο αγαπούσε τη ζωή και πόσο φοβόταν το θάνατο!... Μόνο που ήταν πολύ νεαρή και υπέφερε από άπνεια... Γι' αυτό, έπαινε πάντα ύπνωτικό...»

— Νομίζω ότι οι σχέσεις της με το σύζυγό της δεν ήταν πολύ αρμονικές, είπε με έρρευνητικό ύφος ο αστυνόμος Τόμσον.

— Αυτό είχε αλήθεια, απάντησε η καμαριέρα. Είχαν συχνά πολλές φιλονικίες μαζί. Κι' η αίτια ήταν πάντα τα ζώα...»

— Πώς τα ζώα;

— Θα σας εξηγήσω. Η κυρία Δωροθέα Νταϊβης αγαπούσε πολύ τα ζώα και είχε όλων ειδών, μέσα στο σπίτι: σκυλιά, γάτες, πουλιά... ακόμη κι' έναν πίθηκο... Πεονούσε μαζί τους όλη την ημέρα κι' ένα μεγάλο μέρος της νύχτας... Τα ζώα αυτά έφεραν συχνά τον κύριο Νταϊβης σε απόγνωση...»

«Ο κύριός μου διηύθυνε μια μεγάλη επιχείρηση κουρτουσιών. Άλλω, όταν δεν ήταν απασχολημένος στο γραφείο του, αείρωνε τον καιρό του στο αγάπημένο του πάθος: τη χαλκογραφία. Άκουσα μάλιστα να λένε πως είχε μεγάλο ταλέντο. Φαντασθήτε τώρα το θυμό του, όταν, γυροκάνοντας από το γραφείο του, εύρισκε το ατελιέ του αναστατωμένο από τα ζώα της κυρίας, που έμπαιναν ολόκληροι μέσα, όπως και στο υπόλοιπο σπίτι. Χαλούσε τότε τον κόσμο με τις φωνές του...»

«Η ανάκριση σταμάτησε σ' αυτό το σημείο, γιατί έμφανίσθηκε ο γιατρός, που είχε τελειώσει στο μεταξύ την εξέταση του πτώματος...»

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Εργαστήριο
Βερανζέρου 12α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

«Αναλαμβάνει την εξέλειψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν αποτοξίνωσιν εξαρριζών, τας ρυτίδας, ούλας, εγκυμώματα, στίγματα (πανάδες), στίγματα ευλογίας και θεραπεύει την τριχοπύκνωση...»

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ
Ζερεού άντο, χής και έμφα νίσεως σε δι- άφορες ποιότητες και φθηνές τιμές. ΚΑΛΤΕΣ νυν. (Αράχνη) ζωικές έδρα μόνον 80χ. 13.900 (λόγω εποχής ευκαιρία). Αποθήκη ΘΗΣΕΡΕ 17 (παράδος Κολοκοτρώνη), πλησίον δόδου Λέκκα).

φάρμακο, πήρε το μπουκαλάκι με το νιτρικό άργυρο...
— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο Τόμσον. Είχα υποπτευθεί άδικα τον καυμένο τον Νταϊβης, και θα έπαιρνα στο λαιμό μου έναν άθωο!...

ΜΑΡΙΝΟ

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Ένα νέο είδος «λόκ-άουτ»

Ο πρόεδρος ενός εργατικού σωματείου της Ιαπωνίας έδωσε πρόσφατα λόγο για την κατάσταση στην χώρα.

— Δεν μας συμφέρει πια η απεργούσια με τον συνηθισμένο τρόπο, γιατί όπως απειλήθηκε οι εταιρίες μας κι' οι εργοστάσια κερδίζουν περισσότερα χρήματα κατά την διάρκεια της απεργίας μας. Γι' αυτό θα εγκαινιάσουμε μια νέα μέθοδο προσαρμογής των συμφερόντων μας.

Αυτή λοιπόν η νέα μέθοδος απεργίας που εγκαινιάζουν οι Ιάπωνες είναι ένα «λόκ-άουτ» είς βάρος της επιχείρησής. Δηλαδή αντί οι επιχειρηματίες να σταματούν τα εργοστάσιά τους αποκλείοντας τους εργάτες από τη δουλειά τους, οι εργάτες αποκλείουν τους επιχειρηματίες από τα εργοστάσιά τους χωρίς όμως να διακόπτουν την κανονική λειτουργία τους. Τα κέρδη διαφυλάσσονται κι' αν η απεργία λήξει ύστερ των εργατών τότε παραδίδονται στην διεύθυνση της επιχείρησής. Εάν όχι τότε μοιράζονται μεταξύ των εργατών.

Μη νομίζετε όμως πως αυτό το Ιαπωνικό «λόκ-άουτ» έχει εξαιρετικά αποτελέσματα και εξαγκάζει τους επιχειρηματίες να παραδέχονται τα αιτήματά των εργατών. Το μόνο καλό που έχει είναι ότι δεν διακόπτεται η παραγωγή.

Οι Ιάπωνες εργάτες κατά την διάρκεια του «λόκ-άουτ» εργάζονται σκληρότερα και αυξάνουν την αποδοτικότητα τους για να δείξουν ότι οι προϊστάμενοί τους είναι άχρηστοι και...

Μη νομίζετε όμως πως αυτό το Ιαπωνικό «λόκ-άουτ» έχει εξαιρετικά αποτελέσματα και εξαγκάζει τους επιχειρηματίες να παραδέχονται τα αιτήματά των εργατών. Το μόνο καλό που έχει είναι ότι δεν διακόπτεται η παραγωγή.

Οι Ιάπωνες εργάτες κατά την διάρκεια του «λόκ-άουτ» εργάζονται σκληρότερα και αυξάνουν την αποδοτικότητα τους για να δείξουν ότι οι προϊστάμενοί τους είναι άχρηστοι και...

Μη νομίζετε όμως πως αυτό το Ιαπωνικό «λόκ-άουτ» έχει εξαιρετικά αποτελέσματα και εξαγκάζει τους επιχειρηματίες να παραδέχονται τα αιτήματά των εργατών. Το μόνο καλό που έχει είναι ότι δεν διακόπτεται η παραγωγή.

Μη νομίζετε όμως πως αυτό το Ιαπωνικό «λόκ-άουτ» έχει εξαιρετικά αποτελέσματα και εξαγκάζει τους επιχειρηματίες να παραδέχονται τα αιτήματά των εργατών. Το μόνο καλό που έχει είναι ότι δεν διακόπτεται η παραγωγή.

Μη νομίζετε όμως πως αυτό το Ιαπωνικό «λόκ-άουτ» έχει εξαιρετικά αποτελέσματα και εξαγκάζει τους επιχειρηματίες να παραδέχονται τα αιτήματά των εργατών. Το μόνο καλό που έχει είναι ότι δεν διακόπτεται η παραγωγή.

τους παρεμποδίζουν στην εργασία τους.

Όταν, παραδείγματος χάριν, κηρύχθηκε η απεργία της «Κάντο» Ελέκτρικ Ντιστριμπιούτιν Κόμπαν» οι εργάτες δεν αύξησαν μόνο την παραγωγή, αλλά και επισκεύασαν διάφορες ζημιές που είχαν προεξήσει στο εργοστάσιο τα αμερικανικά υποφάρμακα.

Αυτό το νέο λοιπόν είδος απεργίας ονομάστηκε «παραγωγικός έλεγχος» και το έχουν μεταχειρισθεί ως τώρα οι εργάτες 30 μεγάλων Ιαπωνικών εργοστασίων με σχετικώς καλά αποτελέσματα. Τώρα όμως πολλοί Ιάπωνες μεγαλοβιομηχανοί ενεργούν με ισχυρά μέσα στους κυβερνητικούς κύκλους για να πετύχουν να κηρυχθεί αυτό το πρωτότυπο «λόκ-άουτ» έκτος νόμου.

Όπωςδήποτε στην Ιαπωνία πρόκειται να ξεσπάσουν νέες μεγάλες απεργίες γιατί ενώ από πέρσι ο τιμαριθμός της ζωής έχει οκταπλασιασθεί οι μισθοί μόλις αύξηθηκαν στο τοιςλάσι.

Στην Ιαπωνία, πριν από την αμερικανική κατοχή, η συγκρότηση εργατικών σωματείων απαγορευόταν αυστηρώς. Τώρα όμως οι περισσότεροι εργάτες έχουν οργανωθεί σε διάφορους συνδικαλισμούς και ενώσεις. Σύμφωνα δε με μια τελευταία αμερικανική στατιστική, 2 εκατομμύρια Ιάπωνες εργάτες ανήκουν σε 4.000 διαφορετικές ενώσεις.

Τα φείδια και η βροχή

Οι Ιθαγενείς του Μεξικού πιστεύουν ότι τα φείδια φέρνουν βροχή. Γι' αυτό, όταν επικρατεί μεγάλη ξηρασία, τα μαζεύουν κατά εκατοντάδες και τα φυλάκίζουν μέσα σε πήλινα δοχεία, για να τα αναγκάσουν να πασκαλέσουν το Μεγάλο Πνεύμα να στείλει την ευεργετική γιά τη γεωργία βροχή. Όταν, τέλος, έμφανισθεί το πρώτο σύννεφο στον ούρανό, τα αφήνουν ελεύθερα, για να ξαναγυρίσουν στα δάση.

ΠΑΛΙΟΣΙΔΕΡΑ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ!
Τα περίφημα Ιαπωνικά υποβρύχια της τσέπης σκουριάζουν σήμερα σ' ένα κατεστραμμένο λιμάνι της (Χώρας των Χρυσάνθεμων) και προσφέρονται για πουλήμα ως παλιοσίδηρα!...

ΠΕΡΙΠΟΙΗΘΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

Το μελαγχρό και το λευκό χρώμα

Μόλις γυρίσατε απ' την έσοχή, καθαρίσατε το σπίτι σας, συνυρίσατε το νοικοκυριό σας, ετοιμάσατε τα παιδιά σας για το χειμώνα. Τώρα είναι καιρός ν' ασχοληθείτε και με τον εαυτό σας. Κυτταχίστε σ' ένα καθρέφτη σε δυνατό φως. Φαντάζεσθε, σαν να έποόκετε... για μια «καλή φίλη» σας!...

Το δέρμα σας είναι κάπως κουρασμένο απ' τον ήλιο και τον άνεμο, προπιάτων σ' ωρισμένα σημεία του. Γύρω απ' τα μάτια σας διακρίνετε πολλές μικρές ρυτίδες, που δεν υπήρχαν προηγουμένως. Δίπλα στα χείλη σας, η γραμμή του χαμόγελου έχει γίνει έντονη, σαν γραμμή μοφασμού. Ποέπει λοιπόν να περιποιηθείτε το πρόσωπό σας, επιμένοντας ιδίως στα δύο αυτά σημεία.

Υπάρχουν δύο περιπτώσεις: 1) «Αν θέλετε να μείνετε όσο το δυνατόν περισσότερο ήλιο-καμένη, 2) «Αν προτιμάτε να ξαναβρείτε το φυσικό χρώμα σας, που φαίνεται μάλιστα ότι θύνη τις μέρες αυτό το χειμώνα».

Η μέθοδος που θ' ακολουθήσετε, δεν είναι η ίδια σε κάθε περίπτωση.

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

Μπορείτε να διατηρήσετε το μελαγχρό χρώμα με το κατάλληλο μακιγιάζ. Δεν σας το συμβουλεύουμε όμως, γιατί το βάψιμο αυτό του είδους νεοεινεί το πρόσωπο. Προτιμώτερο είναι να αλείψετε κάθε πρωί το πρόσωπό σας μ' ένα βαμπακί βουτηγμένο σε νερό έλαφρά χρωματισμένο με περμαγκανό ντε ποτάς. Υπάρχει επίσης και η «κούρα του μαυροσίματος» με ηλεκτρονικές ακτίνες.

Πάντως, και σ' αυτή την περίπτωση, χρειάζεται να περιποιησθε κάθε βράδυ το δέρμα σας και να το αλείψετε με λιπαρό κρέμα, όπως σας υποδεικνύουμε πιο κάτω.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

Δεν θα κάμετε, βεβαίως, τίποτε απ' όσα υποδείξαμε για το μαύρισμα του δέρματος. Θα επιμένετε δε ιδίως στο καθαρίσμά με τη βούτσκα.

1η μέρα: Το καθαρίσμα.— Καθαρίζετε τελείως την επιδερμίδα σας. Είναι προτιμώτερο να πότε γι' αυτό σ' ένα ειδικό ήπι-στιτρώτο καλλυντικό. Αν όμως δεν έχετε τον καιρό ή τα οικονομικά μέσα, κάνετε μόνον το καθαρίσμα. Πλένετε πρώτα το πρόσωπό σας με νερό, στο οποίο έχετε προσθέσει λίγη σόδα, και με καλό σαπούνι. Παίρνετε άφρο σαπουνάδας πάνω σε μια βούτσκα, την οποία περνάτε πάνω στο πρόσωπό σας, από κάτω προς τα πάνω. Αλείψετε έπειτα μ' ένα καλό γάλα ή κρέμα καθαρισμού, κάνοντας έλαφρό μασάζ για να εσχωρήσει στους πόρους. Αφήνετε 5 λεπτά. Έπειτα σκουπίζετε το πρόσωπό σας μ' ένα λεπτό ειδικό χαρτί και βάλετε πάνω του μια ύλη και πολύ ζεστή πετσέτα, την οποία αφήνετε 5 λεπτά. Έπειτα σκουπίζετε και περνάτε ένα βαμπακί βουτηγμένο σε τονική λοσιόν.

2η ημέρα: Η λιπανση.— Πριν πέσετε να κοιμηθείτε, λιπαίνετε την επιδερμίδα σας με μια καλή θρεπτική κρέμα. Αν είναι σε πολύ κακή κατάσταση, μεταχειρίζεσθε κρέμα με δονόνες, που λωηρεύει την κυκλοφορία κι' εξαλείφει την κούραση της επιδερμίδος και τις ρυτίδες απ' τον ήλιο. Σκουπίζετε έλαφρά την κρέμα, πίνον κομψή. Αν όμως είναι δυνατόν, δυο φορές τη βδομάδα αλείψετε μ' αυτήν το πρόσωπό σας και την αφήνετε να επιδράσει όλη τη νύχτα.

3η ημέρα: Θεοραπεία των ρυτίδων.— Αφού λιπαίνετε την επιδερμίδα σας όπως και γδές, μεταχειρισθείτε μια στυπτική κρέμα κατά των ρυτίδων, προπιάτων γύρω απ' τα μάτια κι' απ' τα χείλη. Από πάνω της περνάτε, στα δύο αυτά σημεία του προσώπου, ένα βαμπακί με στυπτική λοσιόν, που σφίγγει τους πόρους και σβύνει τις ρυτίδες. Αυτά πρέπει να επαναλαμβάνονται βραδυά παρὰ βραδυά.

4η ημέρα: Η μάσκα.— Χτυπάτε πολύ καλά ένα άσπράδι αυγού, και προσθέτετε έπειτα μερικές σταγόνες βενζόνης, που είναι στυπτική και τονωτική συγχρόνως. Απλώνετε το υγρό στο πρόσωπό σας από λαιμό σας και το αφήνετε μιά ώρα το λιγώτερο. Κατόπιν το αφαιρείτε με χλιαρό νερό και κάνετε ένα έλαφρό μασάζ με θρεπτική κρέμα.

Χρησιμοποιείτε αυτή τη μάσκα μιά φορά τη βδομάδα.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, μην παραμελήτε ποτέ το λαιμό σας, που «κουράζεται» περισσότερο απ' το πρόσωπο.

Το καθαρίσμα ποτέ με γίνετα μιά μέρα τη βδομάδα, τις έπομενες πέντε μέρες η λιπανση κι' η θεοραπεία των ρυτίδων εναλλάξ, και την έβδομη η μάσκα. Συνεχίζετε δε ολόκληρο το χειμώνα τις περιποιήσεις του δέρματος μ' αυτό το ρυθμό.

♦♦♦

Γυάλινα σπίτια για μερμήγκια

«Ένα απ' τα περιεργότερα έμπερία, που υπάρχουν στην Αργεντινή και σ' άλλες νοτιοαμερικανικές χώρες, είναι των «γυάλινων σπιτιών για μερμήγκια». Τα «σπίτια» αυτά αποτελούνται από δυο γυάλινες πλάκες, μήκους ενός μέτρου περίπου, στερεωμένες σ' ένα πλαίσιο, παράλληλα ή μιά με την άλλη και σε απόσταση λίγων πόντων. Το διάστημα μεταξύ τους γεμίζεται με γάλα. Και, μέσα απ' το γυάλινο, φαίνονται οι μικρές στοές, όπου ζουν και εργάζονται τα μερμήγκια.

Έτσι εξακριβώθηκε ότι τα μερμήγκια σχηματίζουν οίκους τους μέσα στις φωλιές τους, ότι πλένονται 10-12 φορές την ημέρα, ότι θάβουν τους νεκρούς τους σε πραγματικά νεκροταφεία... Με λίγα λόγια, μέσα απ' τους γυάλινους τοίχους ενός τέτοιου σπιτιού, ο άνθρωπος μπορεί να περάσει την ώρα του συγκρίνοντας τη ζωή του με το βίο των μερμηγκιών.

♦♦♦

ΓΑΜΟΙ

«Ηλίας Μίχος — Αθηνά Ζαμάνη και Θεόδ. Μητσόπουλος — Κατίνα Ζαμάνη έδωσαν άμοιβαία υπόσχεσι γάμου. Τους εύχόμεθα κάθε ευτυχία. Γ. Γ.

ΤΟ «ΣΟΥΝΕ» ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ
Στο Παρίσι, ένας τυρολέζος μουαίκοι παίζει στην είσοδο του Δημαρχείου ένα από τα πιο παράξενα μουσικά όργανα, το περίφημο «σούνε» των Άλπεων, που μοιάζει με τεράστια πίπα και που έχει μήκος 5 μέτρα!

Οι στατιστικές κι' η μακροβιότητα

Ενδιαφέρουσες και περίεργες παρατηρήσεις

Τα παιδιά που ζυγίζουν στη γέννησή τους από 3.200 ως 4.000 γραμμάρια, έχουν τις μεγαλύτερες πιθανότητες να επιζήσουν. Άρκετες πιθανότητες έχουν επίσης εκείνα που ζυγίζουν 2.500 έως 3.200 γραμμάρια. Άλλα τα πολύ λεπτά, καμωμένα, που δεν φτάνουν τα 2.500 γραμμάρια, δεν έχουν πολλές έλπίδες να επιζήσουν. Αυτό είναι το συμπέρασμα των στατιστικών παρατηρήσεων που έγιναν πάνω σε 10.000 μωρά, στο Κοστικό Νοσοκομείο της Κοπεγχάγης.

Οι ίδιες παρατηρήσεις έχουν αποδείξει ακόμη ότι η διαφορά βάρους των νεογεννητών δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την κοινωνική τάξη των γονέων. Έπειτα από 3 μήνες όμως, τα παιδιά των ευπόρων αρχίζουν ν' αναπτύσσονται γρηγορώτερα παρά των φτωχών.

Πολύ περιεργότερες είναι οι επιστημονικές στατιστικές, που έχουν καταρτισθεί από διάφορες ασφαλιστικές εταιρείες και που άφορούν τα ζητήματα της μακροβιότητας. Απ' αυτές μαθαίνουμε π.χ. ότι ζούμε σήμερα πολύ περισσότερα χρόνια απ' τους προγόνους μας, ότι σε πολλές χώρες οι γυναίκες ζουν περισσότερο απ' τους άντρες, ότι ο μακροβιότερος ευρωπαίος λαός είναι ο ολλανδικός... Πράγματι, στην Ολλανδία, ο μέσος όρος ζωής για τους άντρες είναι 65 χρόνια και για τις γυναίκες 66½. Ακολουθούν κατόπιν η Σουηδία και η Δανία, με διαφορές 2 - 3 έτη. Η Αγγλία κι' η Γαλλία ύστερον πολύ. Έχουν μέσον όρο ζωής 59 ετών για τους άντρες και 54 για τις γυναίκες. Στη Φινλανδία, ο μέσος όρος είναι 53,9.

Η Νέα Ζηλανδία βρίσκεται στην ίδια γραμμή με την Ολλανδία κι' οι Ηνωμ. Πολιτείες με την Αγγλία. Στην Ιαπωνία, οι άνθρωποι ζουν μόνο 45 χρόνια κατά μέσον όρον, και στας Ινδίες μόλις 27!

Οι περισσότεροι άνθρωποι πεθαίνουν από αρρώστιες της καρδιάς, του κυκλοφορικού ή του αναπνευστικού συστήματος. Τα δυστυχήματα σημειώνουν πιο πολλά θύματα απ' τις επιδημίες. Τα 20% των ανθρώπων που πεθαίνουν σε ηλικία 15 - 45 ετών, σκοτώνονται σε δυστυχήματα.

Πόσες φορές αρρωσταίνουμε στη ζωή μας; Κατά τις στατιστικές, αναλογαί σε κάθε Αμερικανό μια αρρώστια το έτος. Στα τρία τέταρτα των περιπτώσεων, χρειάζεται να προσκληθ' ο γιατρός. Ίδιως αρρωσταίνουν τα παιδιά κατά των 5 ετών, ενώ οι υγιέστεροι είναι οι έφηβοι των 15 - 19 ετών.

Μόνον τα 7% των ανθρώπων έχουν αρμονική σωματική διάπλαση. Τα 70% παρουσιάζουν μικρές ατέλειες, και σ' άλλα 23% οι ατέλειες είναι μεγαλύτερες.

Η ανθρωπότητα αυξάνει συνεχώς. Ο μεγαλύτερος αριθμός γεννήσεων, αναλόγως προς τον πληθυσμό, παρατηρείται στη Δανία. Στην Αγγλία απεναντίας, οι γεννήσεις έχουν ελαττωθεί τόσο, ώστε με το ρυθμό αυτό η έπομένη γενιά θάναί κατά 25% ολιγαριθμωτέρα απ' τη σημερινή.

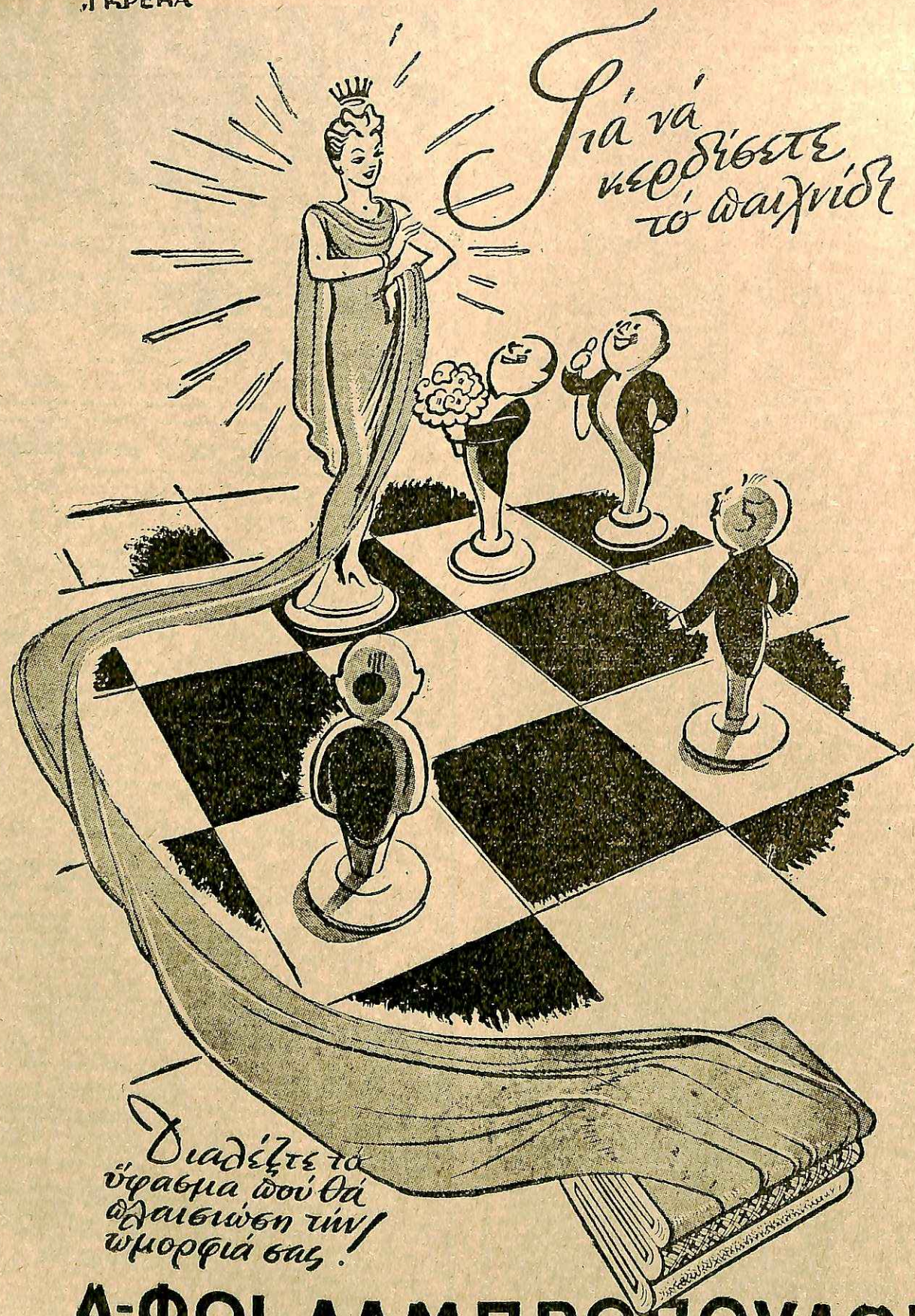
Αντιθέτως, οι Ιαπωνέζοι της έπομένης γενεάς θάναί κατά 50% πιο πολλοί.

Όσοι οι ελάττωσις των γεννήσεων αντιστοιχίζονται απ' την αύξηση της διάρκειας της ζωής, η οποία έχει μεγαλώσει κατά 15 - 20 χρόνια μέσα στην τελευταία εκατονταετία.

Συγχρόνως αυξήθηκε και το ανάστημα των ανθρώπων, από 1,65 σε 1,70 — πάντοτε κατά μέσον όρον.

Φαίνεται ότι το κρῖμα βοηθεί τους ανθρώπους να ζήσουν περισσότερο χρόνια. Πράγματι, οι στατιστικές μας λένε ότι οι φορολογούμενοι, και ιδίως εκείνοι που πληρώνουν πολλά, ζουν περισσότερο απ' τους άπορους που δεν φορολογούνται. Έπίσης, οι ανειδίκευτοι εργάτες είναι λιγώτερο μακρόβιοι απ' τους ειδικευμένους τεχνίτες.

Πλούσιοι και φτωχοί δεν πεθαίνουν απ' τις ίδιες αρρώστιες. Οι συχνότερες αιτίες θανάτου των πλουσίων είναι η σπληνική, η σκληροεγκελίτις και... η αυτοκτονία, ενώ των φτωχών είναι η φυματίωση, η πνευμονία, η βρογχίτις, ο καρκίνος κι' οι καρδιακές παθήσεις.

Α-ΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΝΛΟΙ
Τα πιο έκλεκτα μάλλινα υφάσματα

Το παιδί μας ΠΕΘΑΙΝΕΙ!!

Την ώρα που ο κόσμος παρακολουθεί με κατανύξη τη λειτουργία στο μικρό εκκλησάκι της Παναγίας στα Κάτω Πατήσια, μια νέα γυναίκα σκυφτή, μ' ένα μωρό στην αγκαλιά ήθελε κ' έπεσε γονατιστή μπροστά στο είκονοστάσι της Μεγαλόχαρης. Τα χείλη της ψιθυρίζουν μέσα σ' ένα λυγμικό σπαρτάρισμα της ψυχής της:

— Γεϊάνε, Παναγιά μου, το παιδί μου, σώσε το, Μεγαλόχαρη!...

Τα δάκρυά της έπεσαν σε χοντρές στάλες πάνω στο λευκό μεταξωτό φόρεμα, που εκείνη την ώρα είχε ρίξει μπροστά στο είκονοστάσι.

Ήταν το μοναδικό πολυτέλες φόρεμα που είχε: το νυφικό της, και που για τ' άρρωστο της αγόρι το χάριζε για το λάδι της εκκλησίας.

Ναί, η Χρύσα θέλει να σώσει τ' αγοράκι της από το θάνατο και με το άρρωστο μωρό στην αγκαλιά τρέχει στους γιατρούς, με την απελπισία απλωμένη στο μελαχροινό, ηλιοκαμένο πρόσωπό της.

— Γιατί να βασανίζεσαι και τυραννάς κι' αυτό το μωρό; Δεν το βλέπεις πως δεν έχει ζωή; Σφίξε την καρδιά σου, κάθισε σπίτι σου και περίμενε το τέλος του, που δεν θ' άργήσει. Μη το ταλαιπωρήσεις άδικα. Είναι κρίμα, της είπε ο γιατρός εξετάζοντας το μελανιασμένο χεράκι του αχρονιάγου μωρού.

— Σηκωμιά! Ψιθύρισε ένας άλλος γιατρός, που έσκυψε κι' αυτός πάνω από το μικρό. Και η δηλητηρίαση προχωρεί. Μπορεί όμως να μην είναι και άργα, αν με μια έγχυση του αφαίρεσουμε το σάπιο χέρι, συνεχίσαν την κουβέντα τους οι δυο γιατροί, χωρίς να προσέξουν την πονεμένη μάνα που είχε λιποθυμήσει.

— Μπορεί και να ζήσει το παιδάκι σου, της ελπίσαν, όταν την συνέφεραν, αν του κόψουμε το χέρι.

— Να το κόψετε, γιατρέ μου, απάντησε η απελπισμένη μητέρα με φωνή πνιγμένη στους λυγμούς της.

— Αυτό πρέπει να το εγκρίνει ο πατέρας του παιδιού. Πρέπει να υπογράψει ένα χαρτί...

Δε στάθηκε ν' ακούσει περισσότερα η Χρύσα.

Σαν τρελλή τρέχει να βοηθί το Δήμο, τον άντρα της. Μα δεν πήγαινε σπίτι της. Σε μιαν άλλη πόρτα πήγαινε να χτυπήσει. Σε μια άλλη πόρτα, που πίσω απ' αυτήν βρισκόταν τώρα στην αγκαλιά μιας άλλης γυναίκας, που είχε κλέψει την αγάπη της, ο πατέρας του παιδιού της.

Με ματωμένη την καρδιά στέκει για μια στιγμή έξω απ' την κλειστή πόρτα αναποφασιστή, χαλισμένη από το διπλό πόνο.

Σαν άστραπη περνά από το σκοτισμένο της μυαλό η δυστυχισμένη της ζωή. Ένας χρόνος έχει περάσει

από τη μέρα που κατάλαβε πως η ευτυχία της είχε γκρεμιστή έξω απ' τις μιάς άλλης γυναίκας. Έκλαψε, δάκρυα, μα δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα. Ο Δήμος της, ο άντρας που τόσο είχε αγαπήσει και που της είχε δοκιμάσει μιαν άπριλιάτικη μωρομένη νύχτα αιώνια αγάπη, την είχε βγάλει από την καρδιά του και στη θέση της μια άλλη χαϊροτάνα τα χάδια του.

Μαρτυρικές μέρες και νύχτες πέρασε η Χρύσα κλεισμένη στη μοναξιά της.

Η μόνη της παρηγοριά ήταν τ' αγοράκι της που γεννήθηκε και που τώρα κινδύνευε να το χάσει κι' αυτό.

Στη σκέψη αυτή τρεμούλιασε η ψυχή της και, χωρίς να συλλογιστή τί πήγαινε να κάνει, χτύπησε γοργά την πόρτα και με σταματημένη την ανάσα περίμενε.

— Τι γυρεύεις εδώ; τη ρώτησε ξαφνικά μια θυμωμένη φωνή.

— Ήταν ο άντρας της που παρουσιάστηκε μπροστά της.

— Δήμο, το παιδί μας είναι άρρωστο.

— Πήγαίνε το στο γιατρό και μαζέψου σπίτι σου.

— Το πήγα στο γιατρό, μα το παιδί μας πεθαίνει και χρειάζεται ναρθεί τώρα μαζί μου στην κλινική, που το έχω άσπασε.

— Τι με θέλεις μαζί σου; Έγώ δεν είμαι γιατρός.

— Από σένα εξαρτάται να σωθί. Πρόκει να δώσεις τη συγκατάθεσή σου, να του κόψουν το χέρι.

— Εκείνος χλωμαίνει και την κυττά άμυλητος.

— Πρέπει ναρθής, συνέχισε με πνιγμένη από το κλάμα φωνή η Χρύσα. Μπορεί να ζήσει, είπε ο γιατρός.

— Να ζήσει... κοιλό, μ' ένα χέρι;... λέει ο Δήμος σαν χαμένος, χωρίς να κυττά τη γυναίκα του που μ' αγωνία περιμένει την απάντησή του.

— Ναί, δε είναι μ' ένα χέρι, μόνο να ζήσει... Σκέψαθα να γίνω να το μεγαλώσω, φτάνει να το βλέπω το παιδάκι μου.

— Πάμε, της είπε και τράβηξε μπροστά με το κεφάλι σκυφτό.

... ..

Ένα κύμα χαράς νέμισε την πληγωμένη καρδιά της Χρύσας, γιατί έννοιωσε τη συγκίνηση του αγαπημένου της, έννοιωσε τα δάκρυά του.

Και με τη μικρή ελπίδα πως θα ξανακέρδιζε ίσως τον άνθρωπο, που τόσο αγάπησε και που τόσο την έκανε να πονήσει, τραβούσε στο δρόμο πλαί του, με σταθερό βήμα και με την ψυχή αλαφρωμένη από το βάρος του φόβου.

... ..

Σκυμμένοι κ' οι δυο πάνω από το κρεββάκι του μωρού το κυττάζουν με λατρεία, με συμπόνοια. Η ελπίρησις τελείωσε και πέτυχε. Το παιδάκι τους σώθηκε!... Τι ευτυχία!...

— Δήμο, το παιδί μας σώθηκε και το έσωσε η Παναγιά και η μεγάλη αγάπη που του έχουμε, ψιθυρίζει η Χρύσα στον άντρα της.

— Ναί, Χρύσα, καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις, απάντα εκείνος. Το έρω... Η αγάπη νικά, γιατρέ μου, τους πόνους της ζωής. Αυτό δεν θα το ξεχάσω ποτέ και σου δίνω το λόγο μου, πως ποτέ πια δεν θα πάω ν' αγαπώ τη μητέρα του παιδιού μου, τη γυναίκα μου...

— Εκείνη σήκωσε το δακρυμένο της βλέμμα και κύτταζε τον αγαπημένο της με λαχτάρα. Τον είχε ξανακέρδιζε, πια στο έγγεγραμμένο άγγελόδι τους.

Ένα κύμα ευτυχίας ρόβισε το χλωμό πρόσωπό της. Και στα μαρμαμένα, πικραμένα χείλη της άνοιξε το χαμόγελο της υπέρτατης ευδαιμονίας!

ΠΛΟΥΤΙΣΕ μέσα σε 24 ώρες

Η περίεργη ιστορία ενός τυχερού σωφός

Οι πιο πολλοί άνθρωποι περιμένουν την τύχη σ' όλη τους τη ζωή και ελάχιστα ανάμεσα σ' αυτούς θα μπορούσαν να πουν ότι την συνάντησαν κάποτε. Σ' άλλους πάλι έρχεται σε μια στιγμή που δεν την περίμεναν καθόλου και κάνει τη ζωή τους ν' αλλάξει από τη μια μέρα στην άλλη.

Ένας από τους έκλεκτους της ήταν πριν από λίγο καιρό ένας απλός σωφός από το Σικάγο, που πέρασε μέσα σε λίγες ώρες από τη σκληρή βιοπάλη στην πολυτέλεια και στον πλούτο.

Αλλ' ακούστε την καταπληκτική ιστορία του.

Ο Τζων Κάλλανγκερ ήταν ένας από τους πλουσίους γλεντζέδες του Σικάγου. Οι φίλοι του συγκεντρωνόνταν κάθε βράδυ στο σπίτι του και περνούσαν όλη τη νύχτα κάνοντας τα πιο θεότρελλα γλέντια.

Μα, ένα βράδυ, μερικοί απ' αυτούς έφυγαν ένα-ένα και οι υπόλοιποι, μαζί με τον οικοδεσπότη, είδαν εκπληκτικό πως ήταν δέκα τρεις. Ο αριθμός αυτός τους φάνηκε γροσουζικός και άρχισαν να καλούν διάφορους γνωστούς των στο τηλέφωνο για να έλθουν στο σπίτι του Κάλλανγκερ να περάσουν τη νύχτα. Μα η ώρα ήταν περασμένη και όλοι εκείνοι που εκάλεσαν ή ήταν απασχολημένοι σ' άλλες διασκεδάσεις ή προτίμησαν να μείνουν στο κρεβάτι τους.

Τότε, ένας από τους προσκεκλημένους πρότεινε να φωνάξω το σωφό μου, που ήταν στο ισόγειο μαζί με άλλους συνδεδεμένους του και τους υπέρτερες του μεγάρου.

Ο σωφός λεγόταν Τζακ Ρος και η προτίμησή γι' αυτόν είχε την αφορμή της στο ότι ήταν κομψός και είχε ευγενικούς τρόπους.

Ο Ρος φάνηκε διακριτικός και μάλιστα άτολμος στην αρχή. Αλλ' όταν πέρασαν στην αίθουσα του παιχνιδιού ξεχάσε ολόκληρη τη διαφορά που τον χωρίζει από τους άλλους προσκεκλημένους και άρχισε να παίξει με μεγάλο πάισμα.

Και η Τύχη, όμως τον ευνοούσε με σκανδαλώδη τρόπο.

Έπειτα από μερικούς γύρους μπακαρό είχε συγκεντρώσει μπροστά του ένα σωρό από δολάρια και πήρε τον πάγκο στα χέρια του.

Άρχισε τότε ένας τρομερός αγών για να του τον αποσπάσουν.

Ο Ρος δεχόταν άταραχος τις προκλήσεις που του έκαναν και εκέρδιζε πάντα.

Σ' ένα γύρο κέρδισε εκατό χιλιάδες δολάρια από τον οικοδεσπότη, που την επόμενη φορά εποντάρισε διακόσιες χιλιάδες δολάρια. Ο Ρος κέρδισε και πάλι.

Σε μια στιγμή, ο Κάλλανγκερ του φώναξε:

— Πόσο εκτιμάς το σπίτι μου με όλα όσα βρίσκονται μέσα σ' αυτό;

— Πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια, απάντησε ο Ρος.

— Αν θέλεις το παίξω, Δέχεσαι;

Ο Ρος μέτρησε τα λεπτά του. Είχε ακριβώς πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια.

— Ναί, απάντησε.

Μοίρασαν τα χαρτιά και ο Ρος κέρδισε και πάλι.

Ο Κάλλανγκερ φώναξε τότε τους υπηρέτες του και τους παρουσίασε τον καινούργιο οικοδεσπότη. Έπειτα γύρισε στον Ρος και τον παρακάλεσε να του επιτρέψει να διανυκτερεύσει μέσα στο σπίτι. Το άλλο πρωί, έφυγε χωρίς να πάρει τίποτα άλλο εκτός από το κουστούμι που φορούσε και μερικά ενθύμια από διάφορες φίλες του.

Όλεθρος στα βιβλία!

Οι καταστροφές βιβλίων και βιβλιοθηκών κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο υπερβαίνουν κατά πολύ όσες έγιναν απ' όλους μαζί τους άλλους πολέμους, πυρκαγιές, επιδρομές, κλπ. Στην Πολωνία καταστράφησαν τα 70% των βιβλιοθηκών, στην Ουκρανία 55.000.000 βιβλία, στην Τσεχοσλοβακία 11 υλές βιβλιοθήκες και αρχεία, στην Αγγλία 30 μεγάλες βιβλιοθήκες. Τα 91 απ' τα 108 κολλέγια της Κίνας καταλήφθηκαν απ' τους κατακτητές, βομβαρδίστηκαν ή έπαθαν σοβαρές ζημιές. Η βιβλιοθήκη του γιουγκοσλαβικού υπουργείου Στρατιωτικών πουλήθηκε απ' τους Γερμανούς για 180.000 δηνάρια. Τα σπανιότατα βιβλία του αββάτου Βαν Μπερν της Ολλανδίας καταστράφησαν σχεδόν όλα, μολοντί οι καλόγηροι είχαν φροντίσει να τα κρύψουν σε διάφορα αγροκτήματα. Μια απ' τις πιο όληθριες αεροπορικές επιδρομές ήταν η βομβαρδισμός της Λειψίας από την Ρ.Α.Ε., στις 3 Δεκεμβρίου 1943, που κατέστρεψε το 90% των περιφημων εκδοτικών οίκων της Λειψίας, όπου υπήρχαν όχι μόνον βιβλία, αλλά και αναντικατάστατο τυπογραφικό υλικό. Και στην Ελλάδα η καταστροφή υπήρξε μεγάλη. Άρκει ν' αναφέρουμε μόνον την πυρπόληση της Δ. Βιβλιοθήκης Κερκύρας από βομβαρδισμό των Γερμανών.

Ενα δράμα στο Μόντε-Κάρλο

Εκείνο το μεσημέρι έφτασε στο Μόντε-Κάρλο με το τραίνο, μια παράξενη και γοητευτική ύμφορφα. Συνωδευόταν από δυο γιγαντιαίους μολοσσούς, δέκα βαλίτσες, τρεις καμαριέρες κι' από τον συζύγο της, έναν αθλητικό και ροδωκόκκινο άνθρωπο, με λαμύ τζαρού. Στη γραμματοεστία του ξενοδοχείου, ο συζυγος είπε τι όνομά του και ρώτησε αν είχε κρατηθεί το διαμέρισμα που είχε ζητήσει τηλεγραφικώς.

Ο μάιτρο του ξενοδοχείου και τα γκαρσόνια τους βλέπουν στο πολυτελές διαμέρισμα τους και στάθηκαν διατακτικοί μπροστά στους δυο μολοσσούς που τους έδειχναν απειλητικά τα δόντια τους.

—Ο «Μπόμπ» και ο «Τσέρω» μένουν πάντα στο διαμέρισμα της κυρίας, τους εξήγησαν μ' ένα παράξενο χαμόγελο οι καμαριέρες.

Οι υπάλληλοι του «Μάζεσκι» συνθημαίνον να βλέπουν ένα σωρό παραξενιές δεν σχολίασαν καθόλου αυτή την ιδιοτροπία της ύμφορφης κυρίας Γκόντελ.

Το παράξενο αυτό ζευγάρι δεν άργησε να κινήσει την περιέργεια των αριστοκρατικών ένοικων του «Μάζεσκι».

Μα πειό πολύ τους έκανε εντύπωση ο τρόπος της ζωής τους. Ο κ. Γκόντελ φαινόταν ότι αδιαφορούσε για τη γυναίκα του, ότι την είχε βαρεθεί. Όσο για την κυρία Γκόντελ, του φερνόνταν με μεγάλη ψυχρότητα και δεν έδειχνε καμμία ευχαρίστηση στη συντροφιά του.

Από το πρώτο κιόλας βράδυ στην αίθουσα του χορού η κ. Γκόντελ έριξε έρηνυτικό το βλέμμα της για να βρή το αισθηματικό της φλέρτ. Και πράγμα καταπληκτικό, ο ίδιος ο άνδρας της, την βοηθούσε σ' αυτή την παράξενη απασχόληση! Δεν δίστασε μάλιστα να καλέσει κοντά του το γκαρσόνι και να του πη, όταν η κυρία Γκόντελ έκανε την έκλογη της.

Καλέστε, σας παρακαλώ αυτόν τον νέο που καθέσεται μόνος του σ' εκείνο εκεί κάτω το τραπέζι. Πείτε του ότι θα ήθελε πολύ η γυναίκα μου να χορεύει μαζί του.

Το γκαρσόνι έσπευσε να εκτελέσει την παραγγελία του. Ο νέος που από ώρα κτύπαζε με βλέμματα θαυμασμού αυτή την ύμφορφα κυρία, μολις άκουσε ότι ο ίδιος ο συζυγος της του ζητούσε να χορεύει τη γυναικία του, τα έχασε. Όσοτο πλησίασε στο τραπέζι του κ. Γκόντελ, υποκλίθηκε και αυτό, συστήθηκε.

—Πάλι Ρενώ, —Αρθούρ Γκόντελ, του άπανησε ο παράξενος συνοδος της ύμφορφης κυρίας. Απ' εδώ η γυναίκα μου η κ. Ντόλλυ Γκόντελ.

Ο Πάλι φίλησε μ' ευγένεια το κέρι της. Έπειτα την παρέσυρε σ' ένα παθητικό ταγκό, κατόπιν σ' ένα εύθυμο βαλές, σ' ένα τρελλό φόξ και πάλι σ' ένα ταγκό.

Υστερ' από κάθε χορό γύριζαν στο τραπέζι του κ. Γκόντελ για να πουν άβρονη σμάννια, Η κ. Γκόντελ φαινόταν

ότι διασκεδάζε περίφημα. Όσο για τον Πάλι Ρενώ πετούσε από έβδομο ούρανο από την ευτυχία του. Με τη μαεστρία των μεγάλων Δον Ζουάν πάνω στο χορό είχε πη στη ντίμα του ένα σωρό αισθηματικά λόγια, την συγκίνησε με τη φλυαρία του και την έκανε να τον προσκαλέσει έπειτα από τα μεσάνυχτα στις τρεις η ώρα στο διαμέριμά της.

Ο κ. Γκόντελ φαινόταν ότι δεν είχε π'εί είδη από αυτή τη μυστική συνεννόηση. Όταν όμως χώρισαν, την ώρα που ευχαριούνταν τον Πάλι Ρενώ, του είπε μ' ένα παράξενο ύφος:

—Ελπίζω ότι η άποψήν νύχτα θα σας μείνει αληθοπληθώς σ'αφάλας και σε μένα. Και μ' ένα πλατύ γέλιο ανέθηκε στις κατάφωτες σκάλες του ξενοδοχείου κρατώντας στο χεράκι του ζαλιμένη απ' το χορό και τη σαμπάνια την ύμφορφα γυναίκα του.

Ο Πάλι Ρενώ έμεινε λίγο ακόμη στην αίθουσα κι' ύστερα, την ώρα που η γυναίκα του, γλυκύτατα διαδρόμους του ξενοδοχείου, έφτασε στο δωμάτιο της ύμφορφης Ντόλλυ και χτύπησε έξωφρα την πόρτα.

Έπειτα με το θάρρος ενός εξασκημένου Δον Ζουάν την άνοιξε και μπήκε στο σκοτεινό δωμάτιο. Πριν προλάβει όμως ν' ανάψει το φως, ένοιωσε να γλυστρούν αθούρβα στα πόδια του δυο βαρείς όγκοι. Το αίμα πάγωσε στις φλέβες του. Ο ένας απ' αυτούς μάλιστα σηκώθηκε ως το ύψος του, τον έριξε με το βάρος του καταγής κι' άρχισε να του ξεσχίζει με τα δόντια του τα ρούχα. Και ξαφνικά ένοιωσε ένα δυνατό πόνο στο πόδι του που τον έκανε να βγάλει μια σπαρακτική κραυγή πόνου.

Την ίδια στιγμή άκουσθηκαν βήματα και το φως άναψε. Μπροστά του στεκόταν τώρα κατάκλωμος ο Γκόντελ. Κτύπησε τον Ρενώ μ' ένα βλέμμα άπεραντο μίσους, ενώ οι δυο μολοσσοί πήγαιναν να κουλουριστούν στο πόδια του κρεβάτιού της ύμφορφης Ντόλλυ που εξακολουθούσε να είναι βαθυσμένη στον ύπνο της. Ο Ρενώ ήταν σ' ένα κακό χάλια. Όσο κατακλυνόσε να σηκωθεί και να σταθεί όρθιος. Ο Γκόντελ του έριξε ακόμα ένα βλέμμα μίσους και ύστερα του είπε:

—Ελπίζω ότι αυτό το μικρό μάθημα σας αρκεί και δεν θα θελήσετε ποτέ άλλοτε να ταράξετε τον ύπνο της συζύγου μου.

Και με μια δυνατή κλωτσιά τον τινάζε έξω από το δωμάτιο της Ντόλλυ, έκλεισε την πόρτα και πήγε αδιαφορός στο διαμέριμά του.

Την ίδια μέρα ο Ρενώ έφευγε από το «Μάζεσκι». Η Ντόλλυ που όπως ήταν μεθυμένη δεν είχε αντίληψη τη δραματική σκηνή, μάταια αναζητούσε το άλλο βράδυ τον Ρενώ. Νόμισε ότι είχε δειλιάσει να την επισκεφθεί στο διαμέριμά της και για να τον εκδικηθεί ζήτησε ένα καινούριο φλέρτ. Κι' αυτός όμως ο νέος είχε την ίδια τύχη με τον Πάλι. Έπειτα ήρθε η σειρά

τρίτου και τέταρτου, μα όλοι τους έφευγαν από το «Μάζεσκι» με την έκφραση του τρόμου στα πρόσωπα τους.

Η διεύθυνσις του «Μάζεσκι» δεν μπορούσε να εξηγήσει την ξαφνική αναχώρηση των πελατών. Και θα έμενε μυστηριώδης η υπόθεσις αν δεν συνέβαινε το ακόλουθο τρομακτικό επεισόδιο.

Ενα βράδυ η ύμφορφα Ντόλλυ γυμνιζόταν με τον γοητευτικό «Αμερικανό Μανουέλ Χαμίλτον». Ήταν ένας νέος θετικός που δεν είχε πολλές αισθηματικές περιπέτειες στη ζωή του. Η συμπάθεια όμως που του έδειξε η Ντόλλυ τον κολοκέψε και δεν άργησε να την έρωτευει. Μα δεν τόλμωσε να της ζητήσει να τον δεχθεί στο ιδιαίτερο διαμέριμά της. Προτίμησε να συναντηθεί με τον Γκόντελ τον ίδιο και να του δηλώσει ειλικρινά:

—Κύριε «Αρθούρ, άναψή την γυναικα σας τρελλά. Ξέρω ότι την έχετε βαρεθεί! Γι' αυτό σας προτείνω να την χωρίσετε και να μ' αφήσετε να την κάνω συζυγό μου.

Ο Γκόντελ τον κτύπαζε περιέργα και του είπε: —Είσαστε πολύ γελασμένος, κ. Μανουέλ. Το μόνο πράγμα που λατρεύω στον κόσμο είναι η Ντόλλυ. Έπειδή όμως ο έρωας ενός συζυγου είναι πάντα τόσο κοινός, την αφήνω να έχρη διάφορα επίπολα αισθήματα για να διασκεδάσει. Όποιος όμως τολμήσει να κατακράσσει την καλωσύνη μου, έχω τον τρόπο να τον κάμω να μετανοήσει. Κανείς απ' αυτούς που την φλερτάρειαν, δεν τόλμωσε να πλησιάσει το ιδιαίτερο διαμέριμά της.

Ο Μανουέλ που τρελλαινόταν για περιπέτειες ώρκισθηκε να κατακτήσει την αγαπημένη του Ντόλλυ. Φανταζόταν ότι με τον τρόπο αυτόν θ' ανάγκαζε τον Γκόντελ να χωρίσει την γυναίκα του. Κι' ένα βράδυ αφού την μέθυσε με σαμπάνια, της απέσπασε την υποσχέσι ότι θα τον περίμενε στο διαμέριμά της. Μα ο Γκόντελ κατέλαβε τη συνωμοσία.

Αντί λοιπόν να δόνησει τη γυναίκα του στο δωμάτιο της την πήρε στην αγκυλιά του και βγήκε στον κήπο. Έπειτα προχώρησε προς την άμμουδιά, αφήνοντας τους μολοσσούς να κάνουν καλά με τον ένοχλητικό έρωτευμένο.

Κι' αλήθεια, το πρωί, οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου ά-

κουσαν από το δωμάτιο της Ντόλλυ να βγαίνουν άγρια ούρλιασμα. Άνοιξαν την πόρτα κι' έμειναν έντρομοι από τη φρίκη τους. Οι μολοσσοί της Ντόλλυ μάλυναν μεταξύ τους καθώς κατασπάραζαν το σώμα του Μανουέλ. Τον είχαν κομματιάσει και το δωμάτιο ήταν γεμάτο αίματα!...

Ο κ. Γκόντελ γύρισε το μεσημέρι στο «Μάζεσκι».

Όταν του διηγήθηκαν το δράμα που είχε συμβεί, αυτός απαθέστατα τους είπε:

—Φαίνεται πως αυτός ο «Αμερικανός» ήταν λωποδύτης. Θέλασε να επωφεληθεί της απουσίας μας... Εύτυχώς τα σκυλιά μου ζέρουν να φυλάνε την περιουσία μου.

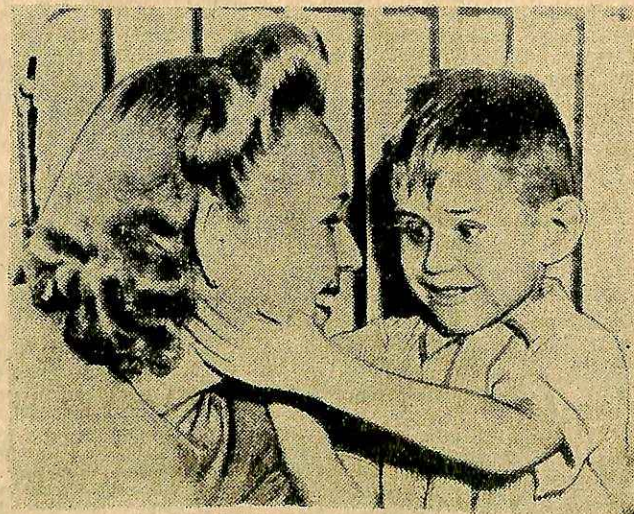
Κι' έφυγε από το ξενοδοχείο. Από τότε προτίμησε να είναι πιο σιδηματικός απέναντι τη ύμφορφα Ντόλλυ που δεν τόλμωσε να διαταρτηρήσει για το τρομερό έγκλημα που είχε διαπραχθεί.

ΤΖΕΤ'ΙΜΣ ΤΙΑΜΠΟΥΡΥ

••

Πώς εκδικούνται οι γυναικότερες

Ένας από τους περιφημότερους γκάνγκστερ του Σικάγου, ο Λούις Κλάρκ, είχε κλέψει κατά τη διάρκεια του πολέμου το ταμείο της οργανώσεως στην οποία ανήκε και είχε καταφύγει στο Ρίο Ικόνι, όπου άνοιξε ένα καζίνο, όπου έπαιζαν ενδομύτων, με το ψεύτικο όνομα Πέντρο Ζερόρα. Οι παλαιοί σύντροφοί του, έπειτα από πολλές έρευνες, κατώρθωσαν να τον ανακαλύψουν τελευταία και υπέδειξαν στον ταμία της οργανώσεως των Τζακ Μπράντλεϊ, ότι ήταν χρέος του να «φανώσει» τους ληστές αυτούς που είχε με τον Κλάρκ. Ο Μπράντλεϊ μεταμειώθηκε τότε σε φραγκισκανό μοναχό και μιά μέρα... λιποθύμησε έμπροσς στο σπίτι του Κλάρκ, την ώρα που αυτός έτοιμαζόταν να μπει στο αυτοκίνητό του για να πάει στο καζίνο του. Ο Κλάρκ έσκυψε τότε πάνω του για να ιδεί τι του συνέβαινε. Άλλα την ίδια στιγμή δέχθηκε μία σφαίρα ανάμεσα στα μάτια και σωρότατα νεκρός. Ο Μπράντλεϊ πέταξε έπειτα τα ρούχα, κάθισε στο βολάν και εξαφανιόθηκε.

ΟΙ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΟΝΥ

Ο μικρός αυτός «Αμερικανός», ο Τόνυ Άπτον, ηλικίας 5 χρόνων, άρχισε να βλέπει μόλις πρό ήμερών, ύστερ' από μία έπιτυχη έγχειρση στα μάτια, γιατί έπαυσε από κατάρρακτη. Την μεγαλύτερη εντύπωση του έκανε το πρόσωπο της μητέρας του. Επίσης εκύτταζε με μεγάλη περιέργεια κάθε πηρουσία φαγητού που έτρωγε και δοκίμαζε μ' εθαιρετική ευχαρίστηση όλα τα κραγιόνια του, αποθαυμάζοντας τα χρώματά τους.

Γοητευτική αλλά και συζυγοφάγος

Κανένα έντομο δεν προκάλεσε τόσο πολύ την περιέργεια και το ενδιαφέρον των έντομολόγων, όσο η περίφημη μάντις ή εχλογάκι της Παναγίας, όπως είναι γνωστή στους ανθρώπους που μένουν στην έξοχη. Διάσημοι έντομολόγοι, όπως ο Φάμπι, ο Ντυμπούα, ο Πουαρέ άφείρωσαν χονδρά δόκλαρα για να παρακολουθήσουν τη ζωή και τις συνήθειές της, που είναι εξαιρετικά αξιοπροσέχτες.

Δεν υπάρχει λοιπόν πειό άγριο και πιο αιμοδιψές έντομο από τη μάντιδα. Άλλα οι χαρακτηρισμοί αυτοί αφορούν μόνο τη θηλυκιά. Γιατί το αρσενικό είναι ένα άθωο και αξιολύπητο θύμα, που ο προορισμός του είναι να καταβροχθίζεται απ' αυτή, τη στιγμή που πηγαίνει κοντά της, για να ζητήσει τη χαρά και τον έρωτα.

Η Μεσολίνα αυτή των εντόμων είναι πραγματικά ένα γαριτωμένο και σαγηνευτικό πλάσμα. Η μεγαλοπρέπεια της είναι επιβλητική κι' όπως στέκεται μ' αναστατωμένα τα μπροστινά της πόδια με τις δυο μακρούς κεραίες πάνω στο κεφάλι της και τον πολυτελή μαυδύα που σχηματίζουν γύρω της τα δυο καταπράσινα φτερά της, έχει κάτι από την έπισημότητα ενός αρχιερέως κάποιας άγνωστης και έξωτικής θρησκείας.

Βλέποντάς την κανείς σ' αυτή τη στάση, θα νομίζει πως προσεύχεται. Άλλα δεν κάνει τίποτε άλλο από το να περιμένει τον αρσενικό, που ξέρει πως η γοητεία της πάνω του θα είναι ακατανίκητη και μοιραία...

Περήφανη κι' αγέρωχη, δεν έκδηλავει καμμία συγκίνηση, ούτε δείχνει καμμία ταραχή, όταν αυτός έφωσισθεί.

Γιά ποιο λόγο, άλλωστε; Ο αρσενικός είναι ένα αξιοθρήνητο πλάσματάκι, που δεν έχει καμμία όμορφιά και καμμία γάρι. Μα είναι ένας απαραίτητος παράγων για τη γονιμοποίηση των αυγών που η Μεσολίνα έχει προς το μέρος της εύρας της.

Το άστραφτερό βλέμμα της στρίβεται τότε με μιά παρά-

Ζητήστε μεθαύριο τη

ΜΑΣΚΑ

Το περιοδικό για μικρούς και μεγάλους

Ξενη έπιμονή πάνω του Κι' εκείνος προχωρεί σαν ύπνωτισμένος κοντά της.

Ο αρσενικός, που είναι πολύ μικρότερος, κώνεται σχεδόν ολόκληρος κάτω από το σώμα της Μεσολίνας, που τον κυττάζει αδιάφορη για μερικά λεπτά.

Ξαφνικά τα μικρά φτερά του αρσενικού άρπίζουν να τρέμουν σπασμωδικά. Η κίνηση αυτή είναι η έκδηλωση του έρωτός του... Πώς διασκέζει! Μερικά λεπτά μόνον. Άμέσως έπειτα το σώμα του άκίνηται, σαν να είχε καταβληθεί.

Και, πραγματικά, κάτι τέτοιο έχει συμβεί. Γιατί ο αρσενικός έχει εκπληρώσει πια τον προορισμό του, που είναι η διαίωσις του είδους. Και η σύντροφός του τον κρατάει δέσμιο κάτω από το βλέμμα της, και άρχίζει με άργες κινήσεις να τον τσάι.

Η Μεσολίνα δεν βιάζεται καθόλου. Η καταβρόχθισις του έραστού της μοιάζει σαν αληθινή ιεροτελεσσία. Άρχίζει από τα μάτια και το κεφάλι και προχωρεί στο υπόλοιπο σώμα.

Όταν τελειώσει το γεύμα της, πετάει μακριά με τα πόδια της τα δυο φτερά του αρσενικού, που φαίνεται πως δεν τα βρίσκει του γούστου της.

Η γονιμότης της θηλυκιάς είναι καταπληκτική. Μετα την καταβρόχθισις του αρσενικού, αποθέτει τ' αυγά της σ' ένα μέρος που έχει διαλέξει από πριν και μέσα σε δυο ή τρεις μέρες το πολύ η κοιλιά της έχει γεμίσει από νέα.

Ο Φάμπι παρακολούθησε ένα θηλυκό «εχλογάκι» της Παναγίας, που, μέσα σε δυο μόνον βδομάδες, δέχθηκε τον έρωτα έπτά αρσενικών και τους καταβρόχθισε και τους έπτά!

Οι έντομολόγοι διέτυπωσαν διάφορες θεωρίες για να εξηγήσουν αυτή τη θηριωδία της θηλυκιάς.

Σύμφωνα με τη γνώμη μερικών έντομολόγων, η καταβρόχθισις είναι πράσις απαραίτητη και αναπόφευκτη, γιατί τα εχλογάκια της Παναγίας δεν έχουν έντοπισμένη γυννητική λειτουργία και χρειάζονται όλοι οι χυμοί του σώματος του αρσενικού για τη γονιμοποίηση των ωαρίων.

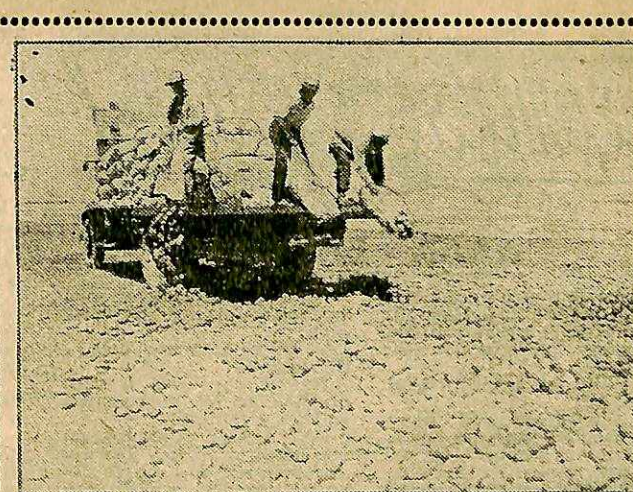
Σύμφωνα με τη γνώμη άλλων, η καταβρόχθισις των αρσενικών είναι μιά θηριωδής έκδηλωση άγάπης εκ μέρους των θηλυκών. Με απλούστερα λόγια, οι αιμοδιψείς αυτές Μεσολίνες λαχταρούν τόσο τους στιγμιαίους συντρόφους των, που βρίσκουν μιά υπεράττη άπλάυση στο να τους καταβροχθίσουν. ΖΑΝ ΩΜΠΕΝ

••

Επιδόματα για τα παιδιά

Η Κυβέρνησις του Καναδά έχει άρχισει να πληρώνει επιδόματα στις οικογένειες που έχουν παιδιά, για να υποβοηθήσει την καλύτερη διατροφή τους και το καλό τους ντύσιμο. Το επίδομα είναι 5 δολάρια το μήνα για κάθε παιδί κάτω των 6 ετών, 6 δολάρια για παιδιά 6-9 ετών, 7 δολάρια για 10-12 ετών και 8 δολάρια για 13-15 ετών.

Το συνολικό ποσό, που θα κατανεμηθεί σε 1.300.000 άπ' τις 1.500.000 οικογένειες του Καναδά, ύπολογίζεται ότι θα φθάσει τα 250.000.000 δολάρια το έτος, όσο δηλαδή κόστισαν στην καναδική Κυβέρνηση δυο βδομάδες πολέμου.

ΠΑΤΑΤΕΣ ΣΕ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΑ

Η υπερπαραγωγή της πατάτας στις 'Ηνωμένες Πολιτείες έχει προκαλέσει μιά καταπληκτική πτώση στις τιμές της! Μεγάλες ποσότητες μεταφέρονται σε παλαιά αεροδρόμια, όπου συνθλίβονται με ειδικά μηχανήματα και κατόπιν αποξηραίνονται με στεγνό και θερμό αέρα για την κατασκευή οινόπνευματος.

ΤΙ ΚΑΤΑΠΙΝΟΥΝ ΤΑ ΜΩΡΑ

Βόλαιο, πέννες, κλειδιά, παρχαμένες!...

Ένα παράξενο άτύχημα συνέβη τελευταίως στην αμερικανική πόλη Πέννοκλι: Ένας μικρός 9 ετών, ο 'Εντι Τρέιβις, έβαλε σπρίνγκ με τους συμμαθητάς του ότι μπορούσε... να καταπιεί 18 βόλαιο! Και το κέρδιζε πράγματι. Τους καταπνέαν ένα - ένα... Το αποτέλεσμα ήταν, φυσικά, να τον πνέει πνιγνόντας στο νοσοκομείο οι περίτρομοι γονείς του, για να του τους βγάλουν οι γιατροί. Τού έγινε άμεσως μιά έπιμελής ακτινοσκόπησις, καθορίσθηκε σε ποιο σημείο του πεπτικού του συστήματος βρισκόταντοσαν οι βόλαιοι και, με μιά ειδική ζαίτα επί μερικές ημέρες, άπλλαχθηκε με φυσικό τρόπο απ' αυτούς, χωρίς να χρειασθεί χειρουργική επέμβασις...

Χαρακτηρίσαμε ως παράξενο το άτύχημα αυτό, για τον τρόπο με τον οποίο συνέβη. Άλλωστε, είναι συνηθισμένο πράγμα να καταπίνουν τα μικρά παιδιά πέννες, κλειδιά, βόλους κι' όποιο άλλο μικρό αντικείμενο βρεθεί κοντά τους. Για τις περιπτώσεις αυτές, έχει ειδικευθεί ένας γιατρός της οίλα δελφείας, ο δόκτωρ Λέλλ. Με περιέργα και καινούργια εργαλεία για τα οποία έχουμε γράψει άλλοτε, βγάδι τα ξένα αντικείμενα που έχουν εισχωρήσει στο πεπτικό ή στο αναπνευστικό σύστημα.

Κατά τη γνώμη του, ο μικρός 'Εντι φάνηκε τυχερός. Γιατί οι βόλαιοι δεν βγαίνουν πάντοτε τόσο εύκολα και μπορούν να προκαλέσουν σοβαρές επιπλοκές. Η λεία επιφάνειά τους δεν επιτρέπει να τους γαντζώσουν τα εργαλεία και να τους τραβήξουν έξω. Αν σφηνωνούν δε στον οισοφάγο, προκαλούν πρήξιμο και διάρρηξη κάποτε των τοιχωμάτων του.

Κάθε χρόνο, φτάνουν στη φιλαδέλφεια με το τρένο ή αεροπορικά πολλές δεκάδες παιδιά, που έχουν ανάγκη απ' την τέχνη του δόκτορος Λέλλ. Πρό λίγου καιρού, που πήγαν ένα μικρό 1 έτους, που είχε καταπιεί ένα ελατήριο απ' το έσωτερικό της κουκκίας του, το έβαλε απ' το στομάχι του μ' ένα μικρό μαγνητί, προσαρμωμένο στην άκρη μιάς μακρείας ράβδου.

Το επικινδυνότερο όμως και συχνότερο το συχνότερο απ' όλα πράγματα καταπίνουν τα μωρά, είναι οι ανοικτές παρχαμένες. Πολλές μύτερες, από άμελεια, τις αφήνουν δίπλα τους, ενώ τους αλλάζουν φασκιές, κι' εκείνες τις βάζουν στο στόμα τους και τις καταπίνουν. Σε κάποια τέτοια περίπτωση, η ανοικτή παρχαμένη προχωρήσει πολύ, τόσο που δεν την έφταναν πια τα συνηθισμένα εργαλεία, και σταμάτησε στα έντερα. Ένας χειρουργός αναγκάσθηκε τότε ν' ανοίξει την κοιλιά του παιδιού. Δεν τούσχιε όμως τα έντερα. Με έπιμελές πιέσεις απ' έξω, έσπρωξε την παρχαμένη προς τα κάτω, ως όπου βγήκε μόνη της.

Άλλοτε πάλι, ένα μωρό αρρώστησε ξαφνικά και παρούσιος φαινόμενα πνευμονίας. Όταν οι γιατροί υποπτεύθηκαν ότι είχε κάτι άλλο και το ακτινοσκόπησαν, είδαν λοιπόν ότι μιά ανοικτή παρχαμένη, που είχε καταπιεί - όπως εξακριβώθηκε - πρό 2 εβδομάδων, είχε σφηνωθεί στον οισοφάγο του κι' είχε τρυπήσει τα τοιχώματά του και λιγάκι την κοιλιά! Οι γιατροί την έβγαλαν και το παιδί έγινε καλά.

Ένα αγοράκι, στο Τέξας, δοκίμασε να καταπιεί διάφορα εξαρτήματα του ρολογιού του πατέρα του και λίγο έλειψε να πνιγί... Εύτυχώς η μύτερά του πρόλαβε να τα τραβήξει απ' το λαιμό του. Όχι όμως όλα... Εικοσιόκτώ χρόνια άργότερα, όταν έκαμε μιά ακτινοσκόπησι, είδε αλίως κάποιας παθίσεως των δοντιών του, βρέθηκαν σφηνωμένα στο κρανίο του μιά μικρή βίδα κι' ένα παξιμάδι! Πώς είχαν φτάσει ως εκεί! Μυστήριο... Πάντως, δεν τον ένοχλούσαν, κι' έτσι τ' άφισε εκεί που βρισκόταντοσαν...

Θα αναφέρουμε, τέλος, την περίπτωση ενός μικρού, στη Νέα Ζηλανδία, που είχε καταπιεί ένα καρφι. Οι γιατροί δεν κατάφεραν να του το βγάλουν. Οι γονείς του αγωνιούνταν. Εύτυχώς, ο πατέρας του ήταν έμπειρος ραδιομηχανικός. Εργάσθηκε λοιπόν επί 2 ημέρες κι' έφτιαξε ένα μικρό αλλά ισχυρό ηλεκτρομαγνητί, τον οποίο κατέβασε ως το στομάχι του παιδιού κι' έτσι τραβήξε έξω το καρφι.

ΛΑΛΑ ΖΑΧΟΥΡ

Κάθε πρωί στο δρόμο της μικρής φυλής του Καντού, άνηκουσε η φωνή του Σιδ Μουσταφά, του εμπόρου των αρωμάτων:

— Άδου έλ άτρία! Νά οι μυρωδιές!

Ο Σιδ Μουσταφά ήταν ένας ώριος Άραβης δεκαοκτώ μόλις χρόνων, με ύψος αριστοκρατικό. Στόν ωμο του ογκωνε ένα τριανταφυλλί πανέρι. Περνούσε από τους δρόμους που ήσαν γεμάτοι από ουκιές κι ευκάλυπτος, μέσα στη δύση του Αφρικανικού ήλιου διαλαλώντας το εμπόρεμά του.

Στο πέρασμά του οι φεγγίτες μιάνονταν... οκίες περνούσαν και ξαναπερνούσαν πίσω από λευκές μουσελίνες... Και άξαφνα, μπρος στη πόρτα του 'Αλ-Γερνίου σπιτιού πρόβαλλε μια μικρή μαύρη.

Ο Σιδ Μουσταφά σταμάτησε, έσκυβε από το καλάθι του κι έδινε στη μικρή κόρη ένα κουτί κοκκινιάδι με άρωμα γυσεμιού κι ένα μπουκάλι μύσχο. Κι έπειτα ο Σιδ άπομακρυνόταν και ξανακουγόταν η γλυκειά φωνή του:

— Άδου έλ άτρία! Νά οι μυρωδιές!

Ενα πρωινό ο Σιδ Μουσταφά γυρνώντας όπως πάντα στους δρόμους στο μπάτις σ' ένα σπιτάκι βαμμένο με γαλάζια χρώμα. Σ' έναν από τους φεγγίτες διέκρινε δυο μαύρα μάτια κι ένα πολύ μικρό κεράκι που του έκανε νόημα να περιμένει.

Ο Σιδ άκούμπησε κάτω το πανέρι του και περίμενε. Σε λίγο η πόρτα άνοιξε με προφύλαξη και παρουσιάστηκε μπροστά του μια νεαρή γυναίκα.

Το πρόσωπό της ήταν έλαφρα κρυμμένο κάτω από ένα πέπλο. Μα τα δυο μαύρα μάτια της, αυτά που είχε δει ο Σιδ πρό όλιγου, οπληθροβολούσαν γεμάτα περιπάθεια.

Ο νεαρός μυροπώλης έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά. Χαμήλωσε ώστόσο το πρόσωπό του και κοκκίνισε όλος γιατί τόλμησε να ιδεί τα ώρια μάτια μιας τιμίας (ντεϊνά) γυναίκας.

Η όμορφη άγνωστη έσκυψε στο πανέρι και με τα κρινένια δακτύλα της άρχισε να ψάχνει. Σε κάθε της κίνηση το σώμα της άκουμπουσε έλαφρα, σαν χαζή πάνω στον ώμο του Σιδ Μουσταφά.

Και σε μια στιγμή το πέπλο που το κρατούσε σφίχτηκε. Κι ο φάρος έμπορος θαμνώθηκε. Όλο το ώριό πρόσωπό της ξεσκεπάστηκε, φάνηκαν τα έρωτικά χείλη της και μια έλκυσια από πάνω, μια έλκυσια μαύρη-μαύρη, που προκάλεσε τα φίδια.

Η ώρια γυναίκα ξανσάγκωσε το πέπλο της κι έπειτα πήρε στα χέρια της διάφορα μπουκαλάκια και κουτάκια και σκυψή πάντα πάνω από τον έμπορο τόν ρώτησε:

— Έχάλ χαντού; Πόσο στοικίζουν αυτά;

Ο Σιδ θαμνωμένος από την όμορφη της της ψήφισε:

— Άντε, χάριμά σου... Πληρώθηκαν!

Με βάρος τότε η νεαρή γυναίκα τον κύτταξε και του χαμογέλασε.

— Ό Άλλάχ, να μεγαλώσει την τύχη σου! του είπε ευχαριστώντας τον για το δώρο του και ξαναμπήκε στο σπίτι.

Ο Μουσταφά έμεινε σαν μαγεμένος. Κι άξαφνα, έσπασε όλο το παράπονό του:

— Ποιος ούπη να δείξει το πρόσωπό σου; Ποιος ούπη να με λαδώσει;... Τό γιατρικό μου τό ξέρεις πιά... Γιάτρεφέ με, ώρια μου όύρι!...

Άξαφνα, από τόν φεγγίτη του σπιτιού ένα κλαδάκι γυσεμιού έπεσε μπρος του. Ο Μουσταφά σήκωσε ψηλά το κεφάλι κι άντίκρισε τα ώρια μαύρα μάτια της γυναίκας που τόν κύτταζαν με συμπάθεια.

Η ώρια άρχόντισσα ήταν μια ντεϊνά. Άλλ' από ηλικίας δεκαπέντε χρόνων ήν είχαν παντρεύει μ' έναν έβδομηντάρη δέιο της, σύμφωνα με τα έθιμα των Ιθαγενών. Και όπως ήταν φυσικό περνούσε μια δύστυχη όμορφη ζωή δίπλα στον άνημπο και ζηλιάρη άντρα της. Γι' αυτό διψούσε τόν έρωτα, γι' αυτό έδειξε γυμνό το πρόσωπό της στον ώρια πραγματευτή των μυρωδικών, του οποίου η όμορφιά και τό αριστοκρατικό ύψος την είχαν βαθειά συγκινήσει. Και άκούγοντας τα παθητικά λόγια του του άπάντησε, ψηλά απ' το καφάσι:

— Τό γιατρικό σου τό ξέρω... Έπιθύω να σε γιάτρεψω, ώρια πραγματευτή. Τότε έκείνος της μίλησε δειλά για τό μικρό σπιτάκι του στο ύψος του Καμπάρ, στο όποιο ζούσε μοναχός. Ευκόλα μπορούσε να τό άναγνωρίσει από τό κατώφλι που δέν ήταν άσπριόμεινο...

Τό ζήτημα τώρα για τη Λάλα Ζαχούρ ήταν να μπει μέσα να βη μόνη της έξω. Ποία δικαιολογία να εύρισκε και νάλεγε στο ηλιόλιό μόνο καλή είχε για τ' ντεϊνά της και τήν όμορφη της; Δέν σκέφθηκε ώστόσο πολύ, θά του έλεγε πώς θά πηγαίνε στο λουτρό.

Όλες οι προετοιμασίες έγιναν και η Λάλα Ζαχούρ ήταν γεμάτη χαρά. Μα εφινικά άκούστηκε τό τόκ-τόκ του μπιστονιού του γέροντος συζύγου της. Η Λάλα έτρεξε να τόν βοηθήσει να άνεβη τις σκάλες.

Κάθισε άντίκρου στη γυναίκα του έκείνος και τήν κύτταξε κρυφά, με τήν γωνιά των μικρών ματιών του που δέν είχαν ούτε βλεφαρίδες.

Αυτά τό γυσεμιά στα μαλλιά σου γιατί τάβαλες; τήν ρώτησε ξαφνικά. Γιατί φοβάς αυτό τό φορέμα; Που θά πιάς σήμερα;

— Θά πάω στο λουτρό, του είπε με τόλμη η Λάλα. Στενοχωρούμαι... Θά πάω να λούω μερικές φιλενάδες μου, και θά ξαναρθώ πάλι μέσα σ' αυτό τό λουτρό. Μνήμα... τό σπιτικό μας. Ό γέρος κατουφιάσε.

— Περιμένε να πεθάνω πρώτα, φώναξε, και τότε θά πηγαίνεις μόνη σου στο λουτρό. Σήμερα θά σε συνοδεύω.

— Άνάμεσα από στενά δρομάρια η Λάλα Ζαχούρ κι ο γέρος άνδρας της βαδίζουν βιαστικά. Έκείνη αστραφτεία μέσα στο λευκομέσο καί της... Έκείνος σκυμμένος πάνω στο ραβδί του, βήχοντας και γκρινιάζοντας τήν άκόλουθη, ριχνώντας γύρω λοξές αγριές ματιές.

Όσο πλησίαζαν τό σπιτάκι του Καμπάρ ή Λάλα Ζαχούρ άρχισε ν' άνησυχεί.

Έπί τέλους έφτασαν στο πιο ψηλό μέρος της άραβικής έκείνης συνοικίας. Η Λάλα χλωμάσε όταν διέκρινε στη στροφή ενός δρομάρκου τους λουτρούς και πλάι τους τό σπιτάκι με τό κατώφλι που δέν ήταν άσπριόμεινο...

— Περιμένε, περιμένε... του λέει η Λάλα Ζαχούρ.

— Τι έπαθες τρυφάνα μου; Τό κορδόνι του μεσοφοριού μου κόπηκε!

— Κατάρα! μουγγρίζει ο γέρος. Και τί θά κάμης τώρα; — Περιμένε... λέει η Λάλα Ζαχούρ, μπαίνω μια στιγμή σ' αυτό τό σπιτί που κάθεται μια φιλενάδα μου για να δώσω τό μεσοφοριό μου... Λέγοντας αυτά έτρεξε στην πόρτα που τό κατώφλι της δέν ήταν άσπριόμεινο... και μπήκε μέσα.

Ο γέρος της που τό έβλεπε δέν του επέτρεπε να μπει, σέ μέρας που ήσαν γυναικες, στέκοταν και περιμένε... Τήν περιμένε... τήν περιμένε ώρα πολλή.

Άρχισε να μαντεύει τό μυοτικό της. Τρίζει τ' άραία δόντια του, σφίγγει τό μικρό χατζάρι επί τήν ζώνη του.

Μια ώρα περνά ακόμα. Και να η Λάλα, ευτυχισμένη, φλογισμένη, μοσκοβολώντας απ' τα φίδια και τα χάδια.

Ο γέρος ζηλιάρης άφώνεει ένα ουρλιαχτό λύσσας, όρμα άπάνω της και της καρφώνει τό χατζάρι στο στήθος της ξεφωνίζοντας: — Δέξου κι' αυτό τό... χάδι, τό στερνό απ' τόν άνδρα σου!...

ΕΛΙΣΑ ΡΑΪΣ

Κατακείται ο Άρης;

Ο Ρώσος έπιστάτης Γκαβρίλ Άντριάνοβιτς Τύκωφ, είδικμένος σε μια νέα έπιτήμη που ονομάστηκε (άστροδοτανική) και που μελετά τό βλάστηση στήν έπιφάνεια των άστρων, βεβαιώνει ότι έκαμε μια σπουδαία άνακάλυψη: Έξελείσσοντας τόν πλανήτη Άρρη με τόν (φασματογράφο) διαπίστωσε ό τ' ύπάρχει στήν επιφάνειά του μια κανονική βλάστηση, που μένει πράσινη όλο τό χειμώνα και μαρμαίνεται τό φθινόπωρο. Αφού λοιπόν ή βλάστηση αυτή προσαρμόθηκε σε τις τραχιές κλιματικές συνθήκες του Άρρη, δέν είνε άπίθανο να συνείδη τό ίδιο πράγμα και γιά ώριαμενα είδη τών ζωικών βασιλείων.

Ο ανατολίτικο χιονόμωρος

Ο Χότζας γκαρσόνι

Β.

Ο Ναστραβίν Χότζας εξακολουθούσε να μένει γκαρσόνι στο ξενοδοχείο της Σύμνης, παρ' ότες τις φάσεις που είχε κάνει εις βάρος τών πελατών και τις όποιες γράφαμε στη στήλη αυτή στο προηγούμενο τεύχος.

Ενα μεσημέρι πάλι στο ξενοδοχείο που δούλευε ο Χότζας, κρέμασαν μια μεγάλη έπιγραφή:

«ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ 20%»

Σε λίγο έφτασε στο ξενοδοχείο μια μεγάλη παρέα κι' άφου έφαγε, ζήτησε τόν λογαριασμό.

Μόλις οι πελάτες είδαν τόν λογαριασμό άγρίωναν. Κάλεσαν λοιπόν τόν Ναστραβίν Χότζα και του είπαν:

— Βρε τζάνου, γράφετε στήν έπιγραφή πως κάνετε έκπτώσεις 20%, κι όμως οι τιμές είνε οι ίδιες.

Ο Χότζας δέν τά έχασε. Πήρε ύφος σοβαρό και τους άπάντησε:

— Έκπτώσεις έγιναν τζάνου, μα όχι στις τιμές, αλλά στις μερίδες. Τις μικρύνουμε κατά 20%!...

Ενα βράδυ ένας πελάτης που έτρωγε στο ξενοδοχείο φώναξε τόν Χότζα και του είπε δείχνοντάς του τό πιάτο με τό ψήτο:

— Βρε τζαναμπέτη, μια μύιγα μέσα στο βούτυρο.

— Άδύνατο! φώναξε ο Χότζας.

Πώς άδύνατο, βρε υπερέβγκη, γιά άνοιξε τά στροβίλα σου και κύτταξε καλύτερα. Ψήτο άνάκι με μύιγες μούφερες!

Ο Χότζας έσκυψε στο πιάτο, κύτταξε καλά-καλά και κατόπιν με ύφος βριαυθεντικό άπάντησε:

— Πρώτα-πρώτα, τζάνου, δέν είνε μύιγα, αλλά γεωγνήνη κατσαρίδα... Δεύτερον δέν είνε βούτυρο, αλλά λίπος. Τρίτον δέν είνε άνάκι, αλλά βράδι. Συνεπώς, τζάνου, δέν έχεις δικήν.

Τό ξενοδοχείο στο όποιο δούλευε ο Ναστραβίν Χότζας διέθετε και δωμάτια γιά ύπνο.

Μια μέρα έφτασε εκεί ένας ξένος και ζήτησε ένα δωμάτιο μ' ένα κρεβάτι.

Ο Χότζας τόν δώδηγσε σ' ένα από τά δωμάτια. Με τήν πρώτη όμως ματιά πού έβριξε ο ξένος έγινε έξω φρενών. Έξω έβρεχε και από τό ταβάνι τό βροχόνεο έτρεχε σαν βρούσι.

Ο πελάτης άγρίωσε. Φώναξε τόν Ναστραβίν και του είπε:

— Βρε σύ, τί ξενοδοχείο είνε αυτό; Τό ταβάνι στάζει!

— Έν τάξει! φώναξε ο Χότζας.

— Τι έν τάξει; άπόρησε ο ξένος.

— Αυτό θά πη, κύριε, ότι τό ξενοδοχείο μας είνε... ευρωπαϊκό. Τα δωμάτια μας έχουν... τρεχούμενο νερό!

ΧΙΟΥΜΟΡ

Συζητούν σ' ένα σαλόνι για τήν γενναότητα τών σκυλιών.

— Εμείς έχουμε ένα πολύ γενναίο σκυλί στο σπίτι, λέει μια κυρία. Να σκεφθείτε ότι δέν πλησιάζει αλάνης ή ζητιάνες στο σπίτι μας χωρίς να τό ζέρουμε...

— Τόν γαννίζει άμέσως;

— Όχι! Κρυβεται άμέσως κάτω από τόν καναπέ κι' έτσι παίρνουμε είδησι για τόν έπισκεπτή.

Η μητέρα στο γυιό της, ηλικίας 12 έτών:

— Ώστε πήγες στο Σινεάκι;

— Ναι, μαμά μου και ευχαριστήθηκα πολύ. Είχα πάρει μαζί μου και τό ξεράδαμάκι μου που μου είχες δώσει, και τό έφαγα σιγά-σιγά.

— Δέν πιστεύω να πετούσε τό κουκούτα στο πάτωμα.

— Όχι, μαμά. Τά έρχινα στο καπέλο ενός κυρίου που καθόταν δίπλα μου!

Ο άγνωστος φάνηκε να διστάζει για μερικές στιγμές.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ συνοδοιπόρος

Παράξενο διήγημα

Στη Στοκάρντα μιλούσαν πάντα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη για τήν περιπέτεια της έπαυλεως Σβαίμπελε.

Μια συνθησιμένη περιπέτεια, σ' αλήθεια.

Ο Ίωακείμ Σβαίμπελε είχε χάσει τήν πρώτη του γυναίκα κι' όπως δέν είχε παιδιά, είχε πάρει στο σπίτι του τό νεαρό Φράντε, που ήταν γυιός ενός χωρικού και τόν είχε υιοθετήσει. Έτσι, όταν θά πέθαινε, θά είχε έναν άνθρωπο για να τού άφήσει τήν περιουσία του, που ήταν πολύ μεγάλη.

Άλλά, ξαφνικά, άποφάσισε να ξαναπαντρευθεί.

Ο Σβαίμπελε είχε περάσει τότε τα έξήντα. Και ή Ίρέν, ή νέα που διάλεξε για γυναίκα του, δέν είχε κλείσει άκόμη τά είκοσι.

Και τότε έγινε έκεינו που ήταν άναπόφευκτο. Ο Φράντε και ή Ίρέν άγαπήθηκαν και μια μέρα ξαφνίσθηκαν και οι δυο από τόν πυργο.

Μια συνειδητή άπαγωγή που έκανε τούς χωρικούς να γελάσουν πολύ εις βάρος του γέρω Σβαίμπελε.

Η ιστορία αυτή ήταν άρεκέτα παλιά. Ο Φράντε και ή Ίρέν είχαν φύγει από έπττα περίπου μήνες. Κι' ώστόσο, έκεינו τό βράδυ, ή περιπέτεια τους ξαναγύριζε άδιάκοπα μέσα στο μυαλό του.

Είχα περιπλανηθεί μέσα στο δάσος του Άλτενστάιγκ και, μ' όλες τις προσπάθειές μου, δέν κατάρθωνα να ξαναβρω τό σωστό δρόμο.

Ξαφνικά, νόμισα πως άκουσα ένα βαρύ βήμα πίσω μου. Δέν είχα άπατηθεί. Ένας άνθρωπος έρχόταν προς τό μέρος μου. Ήταν ψηλός και τό πλατύγυρο καπέλλο του έβριχνε μια σκιά πάνω στο πρόσωπό του. Έτσι πού δέν μπορούσα να διακρίνω τά χαρακτηριστικά του.

— Ά! Η ώρα ή καλή σ'άς έφερε κοντά μου, είπα. Μπορείτε να μου δείξετε τό δρόμο για τήν έπαυλή του Σβαίμπελε;

— Πηγαίνετε εκεί; με ρώτησε ο άγνωστος.

— Όχι, άπάντησα Άλλ' από κεί θά μου είνε εύκολο να βρω τό δρόμο μου για τή Στοκάρντα.

— Άς προχωρήσωμε μαζί, μου είπε έκείνος.

Πραγματικά, άρχισαμε να προχωρούμε ο ένας πλάι στον άλλον.

Τού άφηγήθηκα τήν περιπλάνησή μου μέσα στο δάσος και τό πόσο είχα κουρασθεί για να βρω τό δρόμο μου. Έπειτα, συζητήσαμε για άλλα πράγματα και σε λίγο ήρθαμε στήν ιστορία του Φράντε και της Ίρέν.

— Φαίνεται πως έπρεπε ν' άγαπιούνταν πολύ, είπα.

— Πολύ, ξαναείπε σαν ήχώ ο άγνωστος.

— Είνε όμως παράξενο πως δέν τούς ξαναείδε κανείς από τήν ημέρα που έφυγαν, συνέχισα. Θά έχουν πάει πολύ μακριά από δώ...

— Καθόλου, είπε ο συνομιλητής μου. Δέν έχουν φύγει από δώ.

— Είσαντες βέβαιος; ρώτησα. Διηγείστε μου τί έχετε γι' αυτή τήν ιστορία... Μ' ενδιαφέρει...

Ο άγνωστος φάνηκε να διστάζει για μερικές στιγμές.

— Θά σ'άς διηγηθώ, ό,τι ξέρω, είπε σε λίγο.

Και άρχισε τήν άφήγησή του.

Η αλήθεια είνε, είπε, πως ο Σβαίμπελε είχε σταθεί σαν πατέρας για τόν Φράντε. Κι' ο νέος ήταν γεμάτος ευγνωμοσύνη για τό θετό πατέρα του... Η αίτια όλου τού κακού ήταν ή άπροσδόκητη άπόφαση πού πήρε ο γέρος να ξαναπαντρευθεί... Στήν άρχή, ο Φράντε και ή Ίρέν, συγκρατήθηκαν όσο μπορούσαν... Άλλά, στο τέλος, ή φύσις υπερίσχυσε... Ήταν και οι δυο πολύ νέοι... Και ή άγάπη μίλησε μ' όλη της τήν όρμη μέσα στήν ψυχή τους...

Μα ο Σβαίμπελε παρακολουθούσε τά πάντα και φαίνεται πως είχε κάτι ύποψιασθή.

Μια μέρα, είπε πως θά πηγαίνε ταξίδι και άποχωρήσει τήν Ίρέν και τόν Φράντε. Άλλά, τήν άλλη μέρα, γύρισε ξαφνικά στήν έπαυλη.

Ήταν ένα άνοιξιάτικο δειλινό και οι δυο έρρασαι ήσαν καθισμένοι στήν όχθη της λίμνης, που βόσκονταν στή μέση του πάρκου. Τά χείλη τους δίφασμένα για φίλια έσμιγαν κάθε τόσο.

Ο Σβαίμπελε προχώρησε σιγά κι' έφθασε ακριβώς από πάνω τους.

Τότε μόνο ο Φράντε κατάλαβε τήν παρουσία του. Άλλ' ήταν πιά άργά. Ο γέρος κρατούσε ένα περιστροφικό στα χείλη του και πίεσε τρεις φορές τό σκανδάλη.

Και οι τρεις σφαίρες βρήκαν κατάστημα τόν Φράντε, που σωριασθήκε στα πόδια της Ίρέν. Δυο καινούργιες σφαίρες τήν ξάπλωσαν κι' στή νεκρή...

Και πώς δέν βρέθηκαν τά πτώματα; ρώτησα, μη θέλοντας να πιστέψω αυτή τήν ιστορία.

— Περιμένετε, μου είπε ο άγνωστος. Ο Σβαίμπελε έφυγε μετά τό έγκλημά του, χωρίς να ενδιαφερθεί για τά πτώματα. Άλλά ξαναγύρισε κατά τά μεσάνυχτα, φέρνοντας ένα μεγάλο σκυλί. Έδωσε μ' αυτό τά δυο σώματα, τό ένα πλάι στο άλλο, κρέμασε δυο μεγάλες πέτρες στή ράχη τους και τά άφησε να βυθιστούν μέσα στο νερό...

Πολύ περίεργη ή ιστορία σας, είπα, κουνώντας δύσπιστα τό κεφάλι.

— Δέν τήν πιστεύετε; ρώτησε ο άγνωστος.

— Όχι, άπάντησα άποφασιστικά.

— Κυττάζετε, τότε!

Με μια άπότομη κίνηση, ο άγνωστος είχεν άπομακρυνθεί από κοντά μου, είχε έκφυγίσει τό πουκάμισό του και μου έδειχνε τό στήθος του.

Τρεις βαθιές πληγές ξεχώριζαν πάνω σ' αυτό προς τό μέρος της καρδιάς.

Θέλησα κάτι να πώ, αλλά, ξαφνικά, ο άγνωστος χάθηκε από μπροστά μου.

Ήταν, λοιπόν ένα φάντασμα...

Ω! Θεέ μου!

Άφησα μια δυνατή κραυγή και άρχισα να τρέχω σαν τρελός.

...

Τήν άλλη μέρα, άφηγήθηκα τήν υπερτινή περιπέτεια μου στον άστυνόμο της Στοκάρντα. Στήν άρχή δέν έδωσα σημασία στήν άφήγησή μου. Άλλά κατόπιν άποφάσισα να ψάξω μέσα στη λίμνη. Έτσι βρήκαν έκει τούς σκελετούς τού Φράντε και της Ίρέν δεμένους μαζί.

Ο γέρος Σβαίμπελε πέθανε από συγκοπή, μόλις είδε τούς άστυνομικούς να πηγαίνουν στο σπίτι του, για να τόν συλλάβουν.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΣΒΑΡΤΣ

Τό σιήθος

Στά περισσότερα γράμματα που παίρνω από τις άναγνώστριες μας, μου ζητούν συμβουλές για τις διάφορες ατέλειες που στήθους. Κά-ε γυναίκα άγωνίζεται να διατηρήσει τά φυσικά της χαρίσματα και για τούτο στο καθένα από αυτά τά γράμματα βλέπει κανείς τόν πόνο και τήν άπελπία. Γιατί άλλες με τό ελαττωματικό στήθος πού έχουν δέν μπορούν να ντυθούν όπως θέλουν, ενώ άλλες χάνουν τήν έπιρροή τους στο σύντροφο της ζωής των.

Και έπάνω στήν άπελπία τους οι περισσότερες μη ξέροντας κατά βάθος τόν αίτια του ελαττωματικού τους, χρησιμοποιούν έπικίνδυνα και χωρίς κανένα άποτέλεσμα μέσα, ενώ άλλες υποβάλλονται σε δίαιτες κτλ. πράγμα που συντελεί άκόμη περισσότερο στον μαρasmus ενός σφιγγλού στήθους.

Γι' αυτό και για να ίκανοποιήσω τήν έπιθυμία των περισσότερων εκ των άναγνώστριών απεύθυνσα να σας εκθέσω σε μερικά σημειώματα έν πάση λεπτομερεία τήν έπιστημονική άποψη τού ζητήματος τούτου, ελπίζοντας να συντελέσω ούτω κατά πολύ στήν λήψιν των άναγκαίων μέτρων για τήν πρόληψη ή τήν βελτίωση κάθε ελαττωματικού στήθους.

Κάθε γυναίκα πρέπει να προσπαθή για τήν καλή λειτουργία και τόν καλό σχηματισμό τού στήθους της και μάλιστα από παιδικής ηλικίας, όποτε κι' ή έπιτυχία θάναν εκ των προτέρων έξασφαλισμένη.

Η τακτική όμως αυτή και ή προσεκτική περίοψη σι τού στήθους είνε έπιβεβλημένη όχι μόνο από αισθητικής άπόψεως, αλλά και από υγιεινής ιδίως γιατί ή υγεία τού στήθους ή ή μη καλή κατάσταση και λειτουργία τούτου παίζουν μεγάλο ρόλο στήν γενική κυκλοφορία. Τα γεννητικά όργανα της γυναίκας κι' ή καλή κυκλοφορία τους είνε άδιασπώτως συνδεδεμένο με τήν κατάσταση τού στήθους, ή σχέση των δέ άποδεικνύεται και τό ότι εκτός από τάς περιόδους της γαλουχίας, ή γυναίκα και κατά τήν έμμηνον περίοδο αισθάνεται άλλοτε έλαφρύς και άλλοτε τις πιο πολλές φορές δύστυχους πόνους στα στήθη, εξ αίτιας της συρροής αίματος στους αδένες των.

Εκτός εϋτοί στήν προκεχωρημένη ηλικία, μετά τήν όριστική εξαφάνιση των καταμηνίων (έμμηνοπαυσία) επέρχεται και όριστική άτροφία, μαρasmus και πλάσματος των μαστών, πράγμα που με κανένα μέσον δέν μπορεί ν' άποφευχθεί, λόγω της μεγάλης σχέσεως της λειτουργίας των γεννητικών οργάνων με τήν λειτουργία των μαστών.

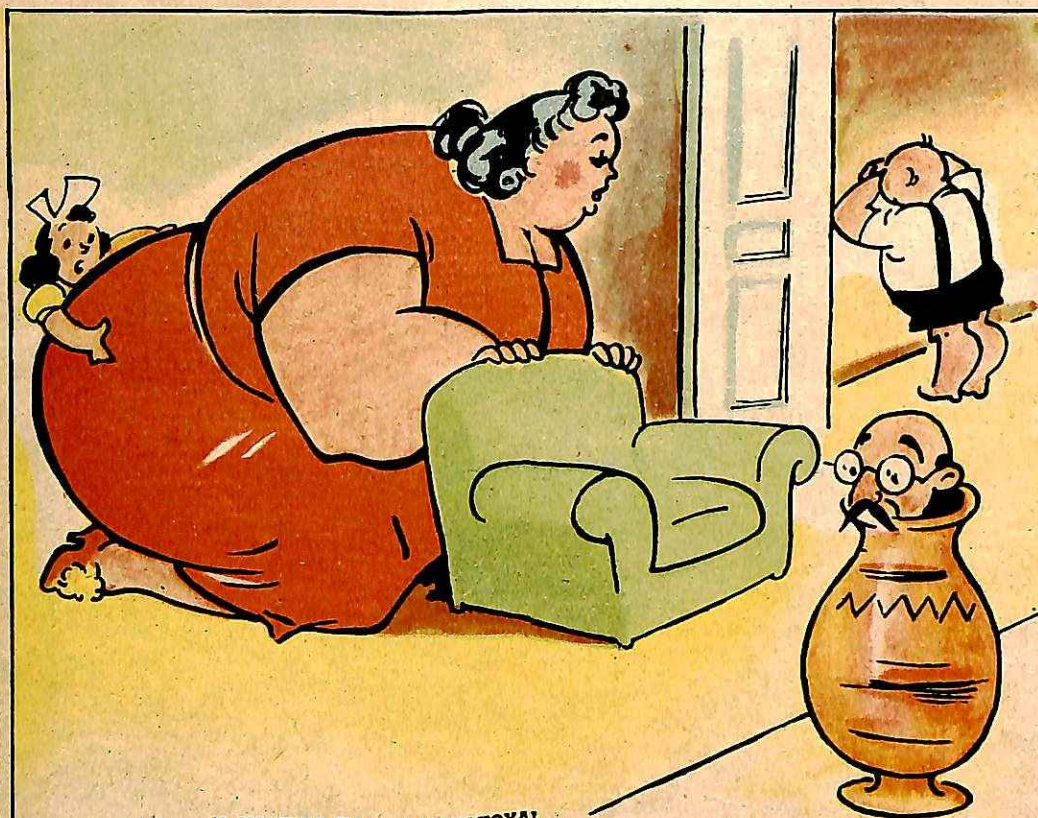
Ούτω εξηγείται καλά, πως και νεαρά άκόμη κορίτσια που πάσχουν είτε από τελεία έλλειψη έμμηνων (αμηνόρροια) είτε από άστασία έχουν τελείως άτροφικό ή μόλις σχηματισμένο στήθος (υποπλάσες). Ώστε κάθε πάθος ή κάθε άκανόνιστη λειτουργία των μαστικών έχει άμεσο έπιδόρα στούς μαστούς ως έπίσης και ή τακτοποίηση της κανονικής λειτουργίας των, κατόπιν όρμονοθεραπείας, έχει άμεσο και εύνοητικό έπιδόρα επί τού σχήματος και της έν γένει σφιγγής καταστάσεως αυτών.

Τό φυσιολογικό γυναικείο στήθος δλαστό, στο όποιο τήν πρωτεύουσα θέση κατέχει τό στήθος, δίχως αμφιβολία είνε άδιάσπαστο συνδεδεμένο με τήν κανονική λειτουργία τού γεννητικού συστήματος.

Μηχανικός σχηματισμός των μαστών. Οι μαστοί της γυναίκας βρίσκονται έκατέρωθεν τού στήθους και στο μέσον ακριβώς αυτού και της μασχάλης. Η βάση τους είνε κολλημένη στον θωρακικόν μύν και καταλαμβάνουν τόν χώρο από τήν τρίτη ως τήν έβδομη πλευρά. Έπειδή λοιπόν οι μαστοί βρίσκονται έπάνω στον θωρακικό μύν και έπάνω στις πλευρές, κάθε παθητική κίνηση των μύων αυτών (θωρακικού και μεσοπλευριών) γενόμενη διά καταλλήλων γυναιστικών άσκήσεων συντελεί κίς και τήν καλή λειτουργία, ενεργεία και τόνωση των μαστών.

Ιδίως οι άσκήσεις αυτές είνε συντελεστικές στον γίνωπι από παιδικής ηλικίας, λιγώτερο δέ άποτελεσματικές για τήν μεγάλη ηλικία. Πάντως όμως έπιβάλλονται.

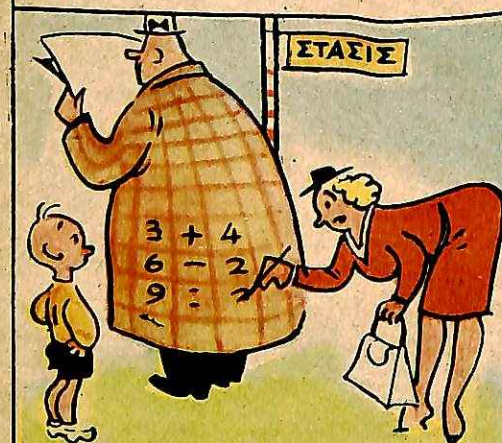
Οι μαστοί λοιπόν είνε όρτια όργανα των οποίων ή ιδανική φόρμα είνε φυσιοφική. Έν τούτοις πολλές φορές λόγω άνεπαρκούς μυϊκού υποστήριγματος, παίρνουν μια άπταισθητική φόρμα, και τούτο γιατί τό δέρμα, πού τούς περιβάλλει, για διάφορες αίτιας από τις όποιες ή πιο συνθησιμένη είνε οι πολλές γαλουχίες, δέν διατηρεί τό απαιτούμενο σφίγγος και τέντωμα για να συγκρατή τούς λιπαρούς και άδενικούς ιστούς, πού σχηματίζουν τήν εσωτερική μάζα τού στήθους και οι όποιοι υπό τάς άνω αίτιας, συζώνουν ένιοτε πολύ. Υπό τό δέρμα βρίσκεται ο λιπαρός ιστός, πού στήν όμαλή του κατάσταση, είνε μέν άνεπιπρόσμενος χωρίς όμως να είνε άβανος. Πάντως ή συρροή γαλακτός κατά τήν γαλουχία, καθιστά τό στήθος πολύ βαρύ, οι συνδετικοί

Η ΧΟΝΤΡΗ ΠΑΙΖΕΙ ΚΡΥΦΤΟΥΛΙ...

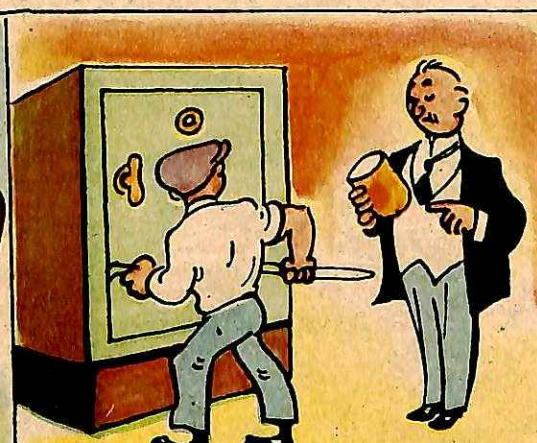

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ
ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ
— Άσ! Μόνο ο δικός μου άρ-
γει νάρθη!...

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

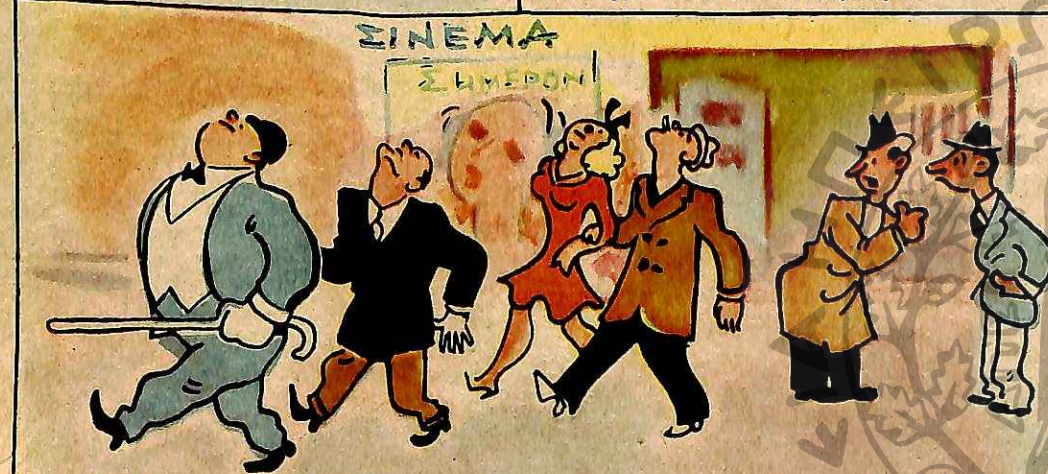
— Βλέπεις, Γιαννάκη; Όσο περιμέ-
ναμε το λεωφορείο, μπορούμε να κά-
νουμε το μάθημά μας!

— Συγγνώμην, μήπως μπορείτε να μου
ανοίξετε αυτή την κονσόρα;...

Ο ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΣ
— Πεντακόσιες, μισ!—Πεντακό-
σιες, δύο!—Πεντακόσιες, τρεις!

— Γιατί στραβολαίμασαν; Καθόντουσαν στην πρώτη σειρά!..